

အောင်စင်

အိုင်အိုမင်းအောင်

မီးပြတိုက်လူသတ်ကောင်

BURMESE
CLASSIC
COM

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၃၉၃၀၆၀၃
- မူက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၇၄၀၆၀၇
- ထုတ်ဝေသည့်ကာလ - ၂၀၁၆ခု၊ ဩဂုတ်လ
- အကြိမ် -
- ငန်းချိ / ဒီဇိုင်း - မျစ်ဆန်းမောင်
- တန်ဖိုး - ၈၅၀
- အတွင်းနှင့်မူက်နှာဖုံးပုံနှိပ် - ဒေါ်ခင်စိ (၀၂၅၀၇) မြည်
ဦးဘေပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၅၈၊
ဥက္ကလမ်း၊ ရန်ကင်း။
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်မိုးကေခိုင် (၀၀၆၉၂)
ချိုတေးသံစာပေ
ရေနံသာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့သစ်(၃)
မင်္ဂလာဒုံ မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

အောင်မြင်ရန်

အိုင်အိုမင်းအောင်

နှင့်

မီးပြတိုက်လှူသက်သက်

အစ၊ အဆုံး လုံးချင်းဝတ္ထု

အခန်း(၁)

တစ်နေ့သို့ ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်လာသော ထားဝယ်မှ ကွက်လာသည့် စက်လှေတစ်စီးပေါ်တွင် လူသတ်မှုဖြစ်ပွားသဖြင့် ဖွားရောက်စုံစမ်းရန် စုံထောက်မင်းကြီး မစ္စတာဝဲလ်ဘုန်း(အိုဘီအီး)

(က) တာဝန်ပေးလေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့်မိတ်ဆွေကြီး အိုင်အိုမင်းအောင်တို့သည် လူသေ ဖလောင်းရှိသော ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးရှိ မော်ကျူရီခေါ် ရင်ခွဲရုံသို့ ရောက်လာသောအခါ ရာဇဝတ်မှုဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ကြီး ဘိုကပြား မစ္စတာ အာဆင်လူပင်ဆိုသူက ကျွန်ုပ်တို့ကို ဆီးကြိုလေသည်။

မစ္စတာအာဆင်လူပင်က သေဆုံးသူမှာ ထားဝယ်မြို့တွင် ယူပိုင်သော ရွှေခဲညိုသတ္တုမိုင်းမှစာရေးကလေး မောင်တူးချို ဆိုသူ ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုလေသည်။

စိုးလင်းပန်းစာပေ

ဆရာဝန်ကြီး မစ္စတာအာဆင်လူပင်က ကျွန်ုပ်တို့ကို ရင်ခွဲ ခဲ့သို့လိုက်ပို့ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ရင်ခွဲခံရအခန်းထဲသို့ ချောက်သွားသောအခါ သေဆုံးသူ မောင်တူးချီ၏အလောင်းကို တွေ့ရပါသည်။ မောင်တူးချီ ဆိုသူမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ် နုပျိုသော လူငယ်ကလေး တစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါသည်။

အသက်အရွယ်မှာ နှစ်ဆယ်သာမက မောင်တူးချီသည် အသားဖြူဖြူ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်နှင့် ကြည့်ကောင်းသူ တစ်ဦးဖြစ်ရာ မိဘများသာ မြင်တွေ့သွားပါက ရင်ကူးရခြင်း အလောင်းမှာ ပစ်ရက်စရာ မရှိအောင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ရင်ခွဲခံရအခန်းထဲသို့ ကျွန်ုပ်ကမုက်ဖိကစားလိုက်ရာ သေသူ မောင်တူးချီ ခေါင်းရင်းတွင် အသက်လေးဆယ်ခန့်ခန့် ခန့်ညားတည်ကြည်သော လူကြီးတစ်ဦးကို တွေ့ရပါသည်။ ထိုလူကြီးသည် တန်ဖိုးရှိလှသောဆေးတံကြီးကို ရှိက်ဖွာရင်း ဆေးနတ်စွာတွေးနေပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူကြီးကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်မာနိုင်ငံတွင် လွန်စွာစားမည်တော့ကြားလှသိများသော "စုံထောက်ကြီး ဦးစံရှား" ဖြစ်နေပါသည်။

ခုတင်သေးတွင်လည်းအသက်သုံးဆယ့်ရှစ်နှစ်ခန့်ရှိသော မွန်ရည်သော မြန်မာလူကြီးတစ်ဦးကို တွေ့ရပါသည်။ ခမ်းနားသိုက်မြိုက်စွာဝတ်ဆင်ထားပြီး ထိုလူကြီးသည် မောင်တူးချီ၏ အလောင်းကို လှိုက်ကာ သေချာစွာကြည့်ရှုနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူကြီးကို မြင်ဖူးသည်ထင်သဖြင့် သေသေချာချာကြည့်လိုက်ရာ နိုင်ငံကျော် အလွတ်စုံထောက်ကြီး "ဦးထင်ကျော်" ဖြစ်နေပေသည်။

ထိုဦးစံရှားနှင့် ဦးထင်ကျော်ဟူသော စုံထောက်ကြီးနှစ်ဦးတို့သည် မြန်မာနိုင်ငံတွင် နေလို လလို ထင်ရှားသော စုံထောက်ကျော်ကြီးနှစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်လိုက်ပါစုံစမ်းသော အမှုဟူသမျှ မည်သည့်အခါမျှ မပေါ်ဘဲမရှိပါ။ လူဆိုးလောက၌ ထိုစုံထောက်ကြီးနှစ်ဦးကို မိမိမိမိတုန်အောင် ကြောက်ရသူများဖြစ်သည်။

ဆရာကြီး ဦးစံရှားနှင့် ဆရာကြီး ဦးထင်ကျော်တို့သာ မြန်မာနိုင်ငံပုလိပ်အဖွဲ့မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်မည်ဆိုပါက အင်္ဂလိပ်အစိုးရသည် အချိန်ခဏွေး ဝေါနှင့်တင်ပင့်ပြီး ရာထူးကြီးများတွင် သူကောင်းပြုပေလိမ့်မည်။

သို့သော် ဆရာကြီးနှစ်ဦးသည် ကိုယ့်အမျိုးချစ်သူများဖြစ်ပြီး အင်္ဂလိပ်အစိုးရလက်အောက်တွင် အမှုမထမ်းလိုသဖြင့် အလွတ်စုံထောက်များအဖြစ် မကောင်းသူပယ်ပြီး ကောင်းသူကို ကယ်တင်နေသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် စုံထောက်ခြင်းအတတ်ပညာတွင် တစ်ဖက်ကမ်းခပ်သော ဆရာကြီးနှစ်ဦးကို တစ်ပြိုင်နက်တည်းတွေ့လိုက်ရသဖြင့် နှုတ်ဆက်မည်ပြုစဉ် ပညာရှိသင့်တော်ကောင်းများကို အပြုလေ့စားပါရမည်ဟု တာဝန်ပေးအောင် ကျွန်ုပ်ထံကို ဦးစံရှားအောင် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

"အခြား... ဆရာကြီးဦးစံရှားနဲ့ ဆရာကြီး ဦးထင်ကျော်တို့

www.burmeseclassic.com

ပါလား... အမှတ်တမဲ့မို့ နှုတ်မဆက်မိတာ ခွင့်လွှတ်တော်မူ ပါခင်ဗျာ”

ပြောပြောဆိုဆို အိုင်အိုမင်းအောင်သည် ဦးစံရှားနှင့် ဦးထင်ကျော်တို့ကို မြန်မာပီပီ လက်အုပ်ကလေးချီ၍ နှုတ်ဆက်လိုက် သည်။

အိုင်အိုမင်းအောင်သည် လူချွန်လူကောင်း စိတ်ထားမြင့်မြတ် သူဖြစ်ရာ သူ့ထက်ပညာအားမြင့်လည်းကောင်း၊ ဝါအားဖြင့်လည်း ကောင်း ကြီးမြင့်သော ဆရာကြီးနှစ်ဦးနှင့်တွေ့ရသောအခါ ကတ ညတ ကတဝေဒီဟူသော မင်္ဂလာတရားတော်နှင့်အညီ အရိအသေ ပြုထိုက်သူကို အရိအသေပြုလိုက်သည်။

ဆရာကြီးဦးစံရှားက အိုင်အိုမင်းအောင်၏ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှိမ့်ချရိုက်နှိုးသော အမူအရာကိုကြည့်ပြီး သဘောကျသော အမူအရာ နှင့်...

“ဪ... စီအိုင်ဒီက အတော်ဆုံးစုံထောက် မောင် မင်းအောင်ပါလား။ ဒီအမှုကို မောင်မင်းအောင် ကိုင်မလို့လားကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”
အိုင်အိုမင်းအောင်က ကိုယ်ခန္ဓာကို ကိုင်းရှိုင်းပြီး ရိုက္ခိုးစွာ နှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒီအမှုကို မောင်မင်းအောင် ကိုင်မယ်ဆိုရင် ဆရာကြီးတို့ လိုက်စရာမလိုပါဘူးကွယ်။ အခုသေသူ မောင်တူးချီရဲ့ ဆရာဖြစ်တဲ့ ထားဝယ်မြို့က ရွှေခဲညှိမိုင်းပိုင်ရှင် ကိုကိုနိုင်က သူ့တပည့်ခံရတဲ့အမှုကို ကျုပ်နဲ့ဟောဒီက ကိုထင်ကျော်ကို သံကြီးရိုက်ပြီး အကူအညီတောင်း

လိုကွယ်”

ဆရာကြီး ဦးစံရှားက ရင်ခွဲရဲ့အတွင်းရှိ သေဆုံးသူ မောင်တူး ချံ့ထံသို့ ရောက်လာရခြင်းအကြောင်းကို ရှင်းပြသည်။ စုံထောက်ကြီး ဦးထင်ကျော်ကလည်း...

“ဟုတ်တယ် ကိုစံရှားရေ မောင်မင်းအောင်သာ လိုက်မယ် ဆိုရင် ဒီအမှုပေါ်မှာပါ။ ကျုပ်တို့ တခြား အမှုကိုလိုက်ဖို့ အချိန်ရတာ ပေါ့။ ကိုကိုနိုင်ကို ဒီအမှု ကျုပ်တို့မလိုက်တော့ဘူးဆိုတာ ပြန်ပြီး ပြန် ကြားလိုက်တာပေါ့”

ထိုအခါ အိုင်အိုမင်းအောင်က ပျာပျာသလဲ အမူအရာ နှင့်...

“ဒီလိုလည်း သဘောမထားပါနဲ့ ဆရာကြီးတို့ ခင်ဗျာ... ကျွန်တော်ဟာ ဆရာကြီးဦးစံရှားနဲ့ ဆရာကြီးဦးထင်ကျော်တို့ရဲ့ အတူ တို့နဲ့မူနာထားပြီးစုံစမ်းနေလို့ အမှုတိုင်းလိုလို ပေါ်ပေါက်နေတာပါ။ ကျွန်တော်ရဲ့အခန်းမှာ ဆရာကြီး ဦးစံရှားရဲ့ဓာတ်ပုံ၊ ဆရာကြီး ဦးထင်ကျော်ရဲ့ ဓာတ်ပုံနဲ့ ကမ္ဘာကျော်စုံထောက်ကြီး ရှားလော့ဟုမ်းရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကို ချိတ်ဆွဲထားပြီး အမှုတစ်ခုကိုင်ရတိုင်း ဦးစံရှားဆိုရင် ဘယ်လို တွေးမယ်၊ ဦးထင်ကျော်ဆိုရင် ဘယ်လိုမည်းစားမယ်... ရှားလော့ဟုမ်းဆိုရင် ဘယ်လိုကောက်ချက်ချမယ်ဆိုပြီး ဆရာကြီးတို့ကို ဝါရဝထားပြီး အမှုတွေကို စုံစမ်းနေလို့ အောင်မြင်နေတာပါခင်ဗျာ”

အိုင်အိုမင်းအောင်က ဆရာကြီးတို့ကို လေးစားကြည့်ရုံသာ သော အမူအရာနှင့် ပြောလိုက်သည်။

အမှန်မှာလည်း အိုင်အိုမင်းအောင်သည် အပီအမီပီ လော

www.burmeseclassic.com

ကွတ်စကား ပြောကြားသည် မဟုတ်။

အိုင်အိုမင်းအောင်သည် ခုံထောက်ဦးစံရွှား၊ ဦးထင်ကျော်နှင့် ရှားလော့ဟုမ်းတို့ကို ကြည့်ညိုသည်ဖြစ်ရာ စီအိုင်ဒီ ငုပျိုဘားရိုက်ရှိ သူ၏အခန်းထဲတွင် ဦးစံရွှား၊ ဦးထင်ကျော်နှင့် ရှားလော့ဟုမ်းတို့၏ ဓာတ်ပုံများကို အမှန်တကယ် ဆိုက်ဆွဲထားသူဖြစ်သည်။

လောကနီတိတွင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိလှဖို့၊ တတ်လှပြီဟု အထင်ကြီးနေသူများသည် အဖူးကို ပိုတိထားသော အိုးနှင့် တူသည်ဟု ဆိုထားရာ အိုင်အိုမင်းအောင်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို တော်လှူဦးကတ်လှပြီဟု ဘဝင်မြင့်နေသော ခုံထောက်တစ်ဦး မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် အိုင်အိုမင်းအောင်က...

“ဆရာကြီး ဦးစံရွှားနဲ့ ဆရာကြီး ဦးထင်ကျော်တို့ထံ ထာဝန်မအားလပ်လို့ မရောက်ပေမယ့် အခြားဘဝ ကာယဝင် မနေချီလျက် ကန်တော့နေပါတယ် ခင်ဗျာ... ကျွန်တော်ကို လိုအပ်တာရှိရင် သွန်သင်ဆုံးမပါ”

ဆရာကြီး ဦးစံရွှားနှင့် ဆရာကြီး ဦးထင်ကျော်တို့သည် အိုင်အိုမင်းအောင်ကို အလွန်သဘောကျသွားကြသန့်နှင့် ဆရာကြီး ဦးစံရွှားက...

“ဘိမ်း... ပညာပြည့်ဝရလျှင်လူတို့ ပြန်သလွယ်စွဲလေတတ် ကျော်တစ်ယောက်ကိုတွေ့ရတာ ဆရာကြီး ဝမ်းသာပဲ တယ်ကွယ်။ လူ့ဘောင်ကို အမြဲအချိန်တိုင်း ခြိမ်းခြောက်နေတဲ့ ဓာတဝတ်ကောင်တွေကို ခုခံတွန်းလှန်ဖို့ ဆရာကြီးတို့ရဲ့ကိုယ်ပွား ဆရာကြီးတို့ကိုယ်စား ရတာ ကားရှိလှသကွယ်... မဟုတ်လား ကိုထင်ကျော်”

ဦးထင်ကျော်ကလည်း...

“ကိုစံရွှားရေ... ခင်ဗျားက မြန်မာနိုင်ငံ ခုံထောက်လောကမှာက (Amchair Detective) လို့နာမည်ကြီးပြီး ကျွန်တော့်ကျတော့(Scence of Crime)ကစပြီး ခြေရာခံကောင်းတယ်လို့ နာမည်ကျော်နေတယ်... ဟောဒီ မောင်မင်းအောင်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ပေါင်းထားတဲ့ ကိုယ်ပွားခုံထောက်ပဲဗျ”

အိုင်အိုမင်းအောင်က...

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်တော်က ဆရာကြီးနှစ်ယောက်တို့ကို နမူနာအဖြစ်ယူပြီး စဉ်းစားတွေးခေါ် လုပ်ကိုင်ပါတယ် ခင်ဗျာ... ကျွန်တော့်ကို အန္တေဝါသိက တပည့်အရင်းလို သဘောထားပါခင်ဗျာ”
ထို့နောက် ဆရာကြီးဦးစံရွှားက သေဆုံးသူ မောင်တူးချီ၏ အလောင်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“မောင်မင်းအောင်ရေ... ဒီအမှုမှာ အသုံးပြုတဲ့လက်နက်က ဆန်းတယ်ကွယ်၊ တိုင်းရင်းသားတွေအသုံးပြုတဲ့ လက်နက်မျိုးမို့ ဂရုစိုက်ပြီး လိုက်ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

ဦးထင်ကျော်က...

“မောင်မင်းအောင်... ဒီအမှုက ပင်လယ်ခားပြမှု တစ်မှုနဲ့ ဆက်စပ်နေလိမ့်ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

ဦးစံရွှားက...

“ကဲ... မောင်မင်းအောင်... ဆက်ပြီးစမ်းစစ်ရဦးမယ်ဗျာ”

ကြီးတို့ပြန်မယ်။ အမှုသည်က လာအပ်တိုင်း ကိုယ်ငွေရရင် ပြီးရော ဆိုပြီးလိုက်ပေးလို့ မဖြစ်ဘူးကွယ်... ဘယ်သူသေသေ ငတေမာ်ပြီး ရော စိတ်ဓာတ်မျိုးထားလို့ မဖြစ်ဘူး။ မောင်မင်းအောင် ကိုင်မယ့် အမှုမို့ ဆရာကြီးတို့စိတ်ချတယ်... ဒါကြောင့် ဆရာကြီးတို့ ပြန်မယ်”

ဦးထင်ကျော်က... .

“ကဲ... ပြန်မယ် မောင်မင်းအောင်... မောင်မင်းအောင်က သံကိုသွန်းလုပ်ထားသူလို ခိုင်မာပြီး ဉာဏ်ကိုသွန်းလုပ်ထားသူလို တော်တဲ့လူပဲကွယ်။ ဒီအမှု ကျိန်းသေပေါ်ရမှာပေါ့”

ဆရာကြီးဦးစံရှားနှင့် ဦးထင်ကျော်တို့သည် ရင်ခွဲရုံအခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

အိုင်အိုမင်းအောင်သည် ဇံလေးစားကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းသော ခိုင်ကျော်စုံထောက်ကြီး နှစ်ဦး၏နောက်မှ ကိုယ့်ကိုရိုကျိုးစွာ ငုံ့ပြီး လိုက်ပါသွားပြီး လိုက်ဝိုလေသည်။ ဆရာကြီးနှစ်ဦးကို ကားပေါ်အထိတင်ပေးပြီး တံခါးပိတ်ပေး၊ ရိုသေစွာ နှုတ်ဆက်ပြီးမှ ပြန်လာခဲ့သည်။

ဆရာကြီးဦးစံရှားနှင့် ဆရာကြီးဦးထင်ကျော်တို့၏ စိတ်ထဲတွင် အိုင်အိုမင်းအောင်သည် သူတို့နှင့် အမြဲဆက်ဆံခဲ့သော ရန်ကုန်ပုလိပ်အဖွဲ့မှ စုံထောက်ဦးအိုးဖေနှင့် စုံထောက်ဦးလှဘူးတို့နှင့် မတူသော စုံထောက်တစ်ယောက်မှန်း သိသွားလေသည်။

အိုင်အိုမင်းအောင်သည် နည်းနည်းသာသိပြီး များများကြွားဝါသော စိတ်ကြီးဝင်နေသည့် စုံထောက်ဟစ်ယောက်မဟုတ်မှန်း

ဆရာကြီးနှစ်ဦး သိသွားပေလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် အိုင်အိုမင်းအောင်တို့သည် ရင်ခွဲရုံအတွင်းရှိ သေသူ မောင်တူးချီ၏အလောင်းကို စစ်ဆေးသည်။

ဆရာကြီးဦးစံရှား ပြောသကဲ့သို့ပင် သေသူမောင်တူးချီ၏ နားထင်တွင် တစ်ထွာခန့်သာရှိသော ဆိပ်လူးမြားငယ်တစ်ခု စိုက်စပ်နေသည်။ မြားစူးဝင်နေသော နေရာတစ်ဝိုက်တွင် ညှိမည်းနေပြီး အဆိပ်များပျံ့နှံ့နေဟန်တူသည်။ ထိုနေရာမှ အဆိပ်များကြောင့် ချွေခဲညှိမိုင်းမှ မောင်တူးချီသည် သေဆုံးသွားဟန်တူ၏။

အိုင်အိုမင်းအောင် ထိုတစ်ထွာခန့်သာသာ ဆိပ်လူးမြားငယ်ကလေးကို သေချာစွာ စစ်ဆေးနေသည်။

မြားတံကို ဖဲထီးရိုးတစ်ချောင်းနှင့် လုပ်ထားပြီး မြား၏အမြီးတွင် ငှက်မွေးများရှိနေသည်။ အမြီးဖျားမှာ လေးကိုင်း ခွေးလေးတို့နှင့် မှီသော မြားတံကဲ့သို့ အချွန်မဟုတ်ဘဲ ဝိုင်းနေသည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရသည်။

ထိုထူးဆန်းသော ဆိပ်လူးမြားကလေးကို ကျွန်ုပ်က အံ့သြစွာ ကြည့်ပြီး အိုင်အိုမင်းအောင်ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“အိုင်ဆေး ကိုမင်းအောင်... ဒီမြားက တယ်မြီးသန်းပါ

လားဗျာ၊ အရှည်ကလည်း တစ်ထွာလောက်ပိုမိုတယ်၊ ဘယ်လိုမျိုး
ပစ်သလဲ မသိဘူး၊ သားရေကြိုးနဲ့ဆွဲပစ်ဖို့ အထစ်လည်းမရှိဘူး။”

အိုင်အိုမင်းအောင်က မြားတံကလေးကိုကြည့်နေရာမှ...

“ဒါဟာ လေးကိုင်းတို့ ဒူးလေးတို့လို ညှိကြိုးနဲ့ပစ်တဲ့မြားတံ
မဟုတ်ဘူး အိုင်ပီ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုပစ်တာလဲဗျ”

“အဲဒီမြားတံရဲ့အမြီး ငှက်မွေးတွေဟာ နားဖာအေးကလေး
တဲ့ တရုတ်ဘိန်းစားတွေရဲ့ နားကြပ်တဲ့ တုတ်တံလိုပိုင်းနေတာ အိုင်ပီ
တွေ့တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါဗျာ”

“အဲဒါ လေမှုတ်ကြောင်းနဲ့ ပစ်ရတယ် အိုင်ပီ၊ လေမှုတ်ပြောင်း
ဆိုလို့ သိပ်ပြီး ထူးထူးဆန်းဆန်းမထင်ပါနဲ့၊ တစ်ထွာလောက်နီတို
ဝါးပြောင်းထဲမှာ အဲဒီ ဆိပ်လူးမြားတံကိုထည့်ပြီး လေခပ်ငြင်းငြင်းနဲ့
ဝါးစပ်ကမှုတ်ပေးလိုက်ရင် မြားတံဟာ ဝါးပြောင်းထဲကအရမ်းပြေး
ထွက်ပြီး ပစ်မှတ်ကို စိုက်တာပါပဲ၊ အမြီးကငှက်မွေးတွေက လေထဲ
အောင် ဝိုင်းထားတာလေ၊ လေသေနတ် သဘောမျိုးပေါ့။”

“ဆရာကြီး ဦးစံရှားပြောသလို ဒါဟာ တိုင်းရင်းသားတွေရဲ့
လက်နက်ဆိုတာ ဟုတ်သလား”

“သိပ်မှန်တာပေါ့ အိုင်ပီ၊ ဆရာကြီး ဦးစံရှားဟာ ဒါကြောင့်
နာမည်ကြီးတာပေါ့၊ ဒါဟာ တိုင်းရင်းသားတွေရဲ့လက်နက်တစ်မျိုး
ပေါ့။”

“ဒါဟာ ဘယ်လို တိုင်းရင်းသားတွေရဲ့ လက်နက်မျိုးလဲ”

“ပင်လယ်ကမ်းနီးတန်းဘက်မှာနေတဲ့ တိုင်းရင်းသားတွေရဲ့
လက်နက်မျိုး အိုင်ပီ အာဖရိကတိုက်ကမ်းခြေက လူရိုင်းတွေလည်း
ပီလက်နက်မျိုးကို အသုံးပြုလေ့ရှိတယ်”

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရာဇဝတ်မှုဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ
အာဆင်လူပင်အား မောင်းတူးချိန်နားထင်တွင် စူးဝင်သော မြားတံ
မှ အဆိပ်အမျိုးအစားနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆွေးနွေးရာ တိုင်းရင်းသား
လူမျိုးများ အသုံးပြုသော ဆိပ်လူးမြားပင်ဖြစ်ကြောင်း ဒေါက်တာ
အာဆင်လူပင်က မှတ်ချက်ချသည်။

ထို့နောက် ဒေါက်တာအာဆင်လူပင်က သေသူ မောင်းတူးချိ
န်အလောင်းသည် နေ့ကုန်ပြီး သို့ဆိုက်ကပ်လာသော ထားဝယ်မြို့
မှလာသည့် ဝတ်ရုံဖြူဟူသော စက်လှေကြီးနှင့်ပါလာပြီး ရွှေခဲညို
ပျိုးသူးဌေးလေး ကိုကိုနိုင်ကိုယ်တိုင် ထိုအလောင်းကို ရန်ကုန်ဆေးရုံ
ပြည်သို့ လွှာပို့ပေးကြောင်းပြောပြသည်။

သေသူမောင်းတူးချိန် ဆရာဖြစ်သူ ရွှေခဲညိုခိုင်းသူဌေး ကိုကို
နိုင် ဆိုသူသည် ရန်ကုန်မြို့ ကမ်းနားလမ်း စတုရန်းဟိုတယ်တွင်
ကလည်းခံကြောင်း သတင်းပေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် သေသူ မောင်
တူးချိန်အလောင်းကို စစ်ဆေးပြီးပါက စတုရန်းဟိုတယ်သို့ သွား
ရောက်ပြီး စစ်ဆေးရန် စီစဉ်ထားလိုက်သည်။

ထိုစဉ်တွင် ရင်ခွင်ရံအတွင်းသို့ ကားတစ်စီးထိုးဆိုက်လိုက်
သော အားကိုကြားဖြိုး ရင်ခွင်ရံအတွင်းသို့ မှန်ရည်သားနားသေ
မှုမသတ်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့် လူငယ်တစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာပါ
သည်။ ထိုလူငယ်မှာ ရွှေခဲညိုခိုင်းသူဌေးကလေး ကိုကိုနိုင်ဆိုသူပင်

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်သည်။

ကိုကိုနိုင်သည် အကင်းပါးသူပီပီ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်တို့ တွေ့သည်နှင့် ဖော်ရွေစွာ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

“စိအိုင်ဒီကပါလား ခင်ဗျာ”

ကျွန်ုပ်က...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က အိုင်ပီ ကျော်ခေါင်ပါ။ ဟောမီက မိတ်ဆွေကြီးကတော့ အိုင်အိုမင်းအောင်ပါ”

“ဪ... နာမည်ကျော်စုံထောက်ကြီး အိုင်အိုမင်းအောင်ကိုး၊ ဆရာကြီးဦးစံရှားက စောစောကပဲ မုန်းဆက်ပါတယ်... အိုင်အိုမင်းအောင်သာ ဒီအမှုကိုလိုက်မယ်ဆိုရင် ဒီအမှု မပေါ်စရာ အကြောင်း မရှိဘူးတဲ့”

အိုင်အိုမင်းအောင်က မောင်တူးချီ၏ အလောင်းကို အပြုသတ် စစ်ဆေးနေရာမှ ကိုကိုနိုင်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး...

“ရွှေခဲညိုမိုင်းသူဌေး ကိုကိုနိုင်ဆိုတာ ထင်ပါဇဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားကို နည်းနည်းစစ်ဆေးချင်တယ်”

“ကြိုက်သလို စစ်ဆေးပါခင်ဗျာ”

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရွှေခဲညိုမိုင်းသူဌေးလေး ကိုကိုနိုင်ကို စစ်ဆေးရန် စီစဉ်ကြစဉ် ကိုကိုနိုင်က...

“ဒီလိုလုပ်ရင် မကောင်းဘူးလားခင်ဗျာ... ကျွန်တော့်ရဲ့ စထရင်းဟိုတယ်က အခန်းကို အင်စပက်တော်ကြီးတို့ လိုက်ခဲ့ကြပါလား... အမှုအတွက် ကွင်းဆက်ဖြစ်မယ့် သက်သေခံပစ္စည်း

လို့ထင်တဲ့ အရာတွေလည်း ကျွန်တော် လူကြီးမင်းတို့ကို ပြုချင်တယ်၊ အမှုအတွက် သံလွန်လည်း ရတာပေါ့”

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုကိုနိုင်၏ ကောင်းသောအကြံ မှန်သောဝကားဖြစ်၍ လိုက်နာရန် ဝန်မလေးဘဲ ကိုကိုနိုင်နှင့်အတူ သူတည်းခိုနေသော စထရင်းဟိုတယ်သို့ လိုက်ခဲ့ကြသည်။

ကိုကိုနိုင်သည် စထရင်းဟိုတယ် အပေါ်တပ်ရုံ သူတည်းခိုနေသော အခန်း(၁၇)သို့ ခေါ်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ်တွင် ချမ်းဘောဇာဘီဝတ်ထားသော လူတစ်ယောက်သည် ကိုကိုနိုင်၏အခန်းအနီးတွင် မယောင်မလည် လုပ်နေရာမှ ကျွန်ုပ်တို့ကို တွေ့သွားသောအခါ သူ့ခိုးလုပ်ခံရသော အမှုအရာမျိုးဖြင့် ကိုကိုနိုင်နှင့် အခန်းချင်းကင်လျက် အခန်းနံပါတ် (၁၈)အတွင်းသို့ ဝင်သွားပါသည်။

ထိုလူ၏ အပြုအမူကို ကျွန်ုပ်နှင့် အိုင်အိုမင်းအောင်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုလူသည် ကိုကိုနိုင်၏ အခန်းကို သော့တူနှင့်ဖွင့်ပြီး ဝင်ရန် မယောင်မလည် လုပ်နေဟန်တူလေသည်။

အကယ်၍သာ ကိုကိုနိုင်ကို ကျွန်ုပ်တို့သည် ရင်ခွဲရုံအတွင်း၌သာ အမှုအကြောင်းအရာကို စစ်ဆေးနေပါက ကိုကိုနိုင်၏အခန်းသို့ ဝင်မှုပေလိမ့်မည်။

သို့သော် ရင်ခွဲရုံတွင် တို့ကိုနိုင်ကို မစစ်ဆေးဘဲ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ရင်ခွဲရုံမှ စထရင်းဟိုတယ်သို့ ပြန်ရောက်လာသဖြင့် အိုင်အိုမင်းအောင်သည် ကိုကိုနိုင်၏အခန်းထဲသို့ဝင်ရန် အချိန်မရလိုက်ဟန်ဖြစ်သည်။

စုံထောက်ကျော် အိုင်အိုမင်းအောင်သည် လွန်စွာအကင်းပီး သူဖြစ်ရာ...

“ကဲ... ကိုကိုနိုင်ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ကို ပြစ်ရာနိတယ်ဆိုတဲ့ သဲလွန်စကိုယူပြီး အောက်ထပ်က မင်ဘာခန်းမမှာထိုင်ပြီး စကားပြောရင်ကောင်းမယ်၊ ဒီမှာဆိုရင် တစ်ဖက်ခန်းက ချောင်းနားထောင်ချင် နားထောင်နေမှာ”

ကိုကိုနိုင်သည် သူ၏သေတ္တာထဲမှ သင်္ဘောများတွင် အသုံးပြုသော ရွက်ဖျင်စ အလိပ်တစ်ခုကိုယူပြီး ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ စထရင်းဟိုတယ်အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့လေသည်။

အိုင်အိုမင်းအောင်သည် ကိုကိုနိုင်ကို မစစ်ဆေးသေးတဲ့ဟိုတယ်မန်နေဂျာ မစ္စတာ ကရိုနင်ဆီသို့ထံသို့ လျှောက်သွားပြီး အခန်းနံပါတ်(၁၈)တွင် ထည်းခိုသွား အကြောင်းကို စုံစမ်းလေသည်။

ထိုလူမှာ ရမ်းပြည်နယ်၊ သီပေါမြို့မှ ကိုခွန်ဖုန်း ဆိုသူဖြစ်ကြောင်းသိရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် စထရင်းဟိုတယ် မင်ဘာခန်းအတွင်းတွင် ထိုင်မိသောအခါ တိုတိုနိုင်က...

“မှားရင်လည်း သည်းခံကြပါခင်ဗျာ၊ အခု ကျွန်တော့်ရဲ့ တပည့် မောင်တုန်း ဆေးဆိုးရတဲ့ကိစ္စဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့တိုက်စားဒဏ်ခံ သွားရတယ်လို့ထင်တယ်၊ လူသတ်သမားဟာ ကျွန်တော့်ကို သတ်ဖို့ကြိုးစားရာမှာ မောင်တုန်းက ကြားကံခံသွားရတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့လည်း ဒီလူသတ်သမားဟာ အခုမှ ဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်တော့်အပေရွှေခဲသို့ ဦးကိုကိုကြီး လက်ထက်ကတည်း”

က စခဲ့တယ်လို့ထင်ပါတယ်”

ကျွန်ုပ်က...

“ဒါဟာ ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘာဝပါ ကိုကိုနိုင်၊ တချို့ အမှုတွေဆိုရင် မဆိုင်တဲ့လူ လုပ်ကြံခံရလို့ ကျွန်တော်တို့ အမှုလိုက်တဲ့လူတွေ အမှုလမ်းကြောင်းလွဲသွားတဲ့အထိ ဖြစ်ဖူးပါတယ်၊ အခု ကိုကိုနိုင်က ကြိုတင်ပြောပြထားတော့ ကျွန်တော်တို့ ကိုကိုနိုင် အသတ်ခံရတယ်လို့ ပြစ်ရပ်မှန်ကို အခြေခံထားပြီး စုံစမ်းနိုင်တာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ၊ မောင်တုန်းအိုကို သတ်စရာအကြောင်းကား မရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်ကိုသာ ရည်ရွယ်ဟန်တူပါတယ်”

အိုင်အိုမင်းအောင်က...

“စောစောက ကိုကိုနိုင်ပြောတဲ့စကားထဲမှာ ဒီအမှုဟာ မင်ဘာခန်းရဲ့ဖေဖေ ရွှေခဲသို့ ဦးကိုကိုကြီးနဲ့ ဆက်စပ်နေမယ် ဆိုတာလေ”

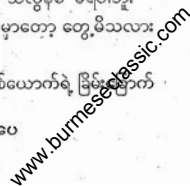
“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီအမှုဟာ အခုမှ ဖြစ်ပွားပေမယ့် ကျွန်တော်ဖေဖေ ရွှေခဲသို့ ဦးကိုကိုကြီးရဲ့ လက်ထက်ကတည်းက သန္ဓေတည်ခဲ့တယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ တိုကိုနိုင်”

“ကျွန်တော်ရဲ့ဖေဖေ ရွှေခဲသို့ ဦးကိုကိုကြီးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်ကပြေး ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တာ ယနေ့တိုင် အောင်ပါပဲ၊ သေသလား ရှင်သလားဆိုတာ သဲလွန်စ မရပါဘူး”

“ဟုတ်လား... သတင်းစာတွေထဲမှာတော့ တွေ့မိသလားမသိဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဖေဖေဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ မြစ်မြောက်

တာကို ခံရလို့ ထွက်သွားရာမှာ ပျောက်ဆုံးသွားတာပါ။ အဲဒီဘုန်း...
ဖေဖေဟာ တော်တော်ပဲ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေပုံကို ကျွန်
တော်အခုထိ ပြန်ပြီးမြင်ယောင်ပေးပေးထားတယ်။”

“ရှေ့ခဲညို ဦးကိုကိုကြီးဟာ ထားဝယ်တတ်လား”

“ဖေဖေဟာ ဘယ်ကလာသလဲ၊ ဘယ်အမျိုး ဘယ်အဆွေ...
ဆိုတာ မသိပါဘူး။ ဖေဖေရဲ့အတိကို မေးမလည်း မသိပါဘူး...
များစွာသော လူတွေလိုပါ။ ဖေဖေဟာ ရန်ကုန်တလို့ မေးမေး
ပြောထားဘယ်တဲ့၊ ဖေဖေကတော့ ထားဝယ်တတ်ပါ”

“ကိုကိုနိုင်ပြောသလို ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကိုကိုနိုင်ရဲ့ဖေဖေ...
ဦးကိုကိုကြီးကို အန္တရာယ်ပြုမယ့်လူဟာ ဦးကိုကိုကြီး မရှိတော့လို့
ကိုကိုနိုင်ကို အန္တရာယ်ပြုဖို့ ကြိုးစားတယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။”

“အစ်ဇကတော်ကြီးတို့တော့ ယုံလေး မသိဘူး... အ...
လူသတ်မှုဖြစ်ခင် ကျွန်တော်ဟာ ဘေးအန္တရာယ်တစ်ခုခုကို တွေ့
ရတော့မယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ ထင်နေတယ်။”

“အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ မသိစိတ်ရဲ့တုံ့ပြန်မှုတစ်ခုခု ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒါတွင်မကသေးဘူး ခင်ဗျ... ကျွန်တော်ဟာ အိပ်မက်ထဲ
မှာ ဖေဖေကိုတွေ့ရပြီး ဖေဖေက ကျွန်တော်မှာ အန္တရာယ်တစ်ခုခု
ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ သတိပေးနေတယ်လို့ ခံစားနေရဘယ်”

“အိပ်မက်ဟာ ဝှံ့လန်းမှု တစ်မျိုးပေမယ့် တစ်ခါတလေ ဝှံ့
ပြေးနိမိတ်တစ်ခု ဖြစ်ရင်ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီအိပ်မက်ထဲမှာ ထိတ်လန့်စရာကောင်းတဲ့
ပင်လယ်ခင်းပြင်ပြင်တစ်ခုနဲ့ ကျွန်တော့် ဖေဖေဟာ ပတ်သက်နေ

တယ်။ အိပ်မက်က ခဏခဏ မက်ပါတယ်။ အဲဒီအိပ်မက်ထဲမှာ ဖေဖေ
ဟာ တစ်ဖက်ရန်သူတွေရဲ့ အန္တရာယ်နဲ့ကြုံတွေ့ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော့်
ကိုလည်း ကြုံတွေ့ရဲ့မယ်လို့ သတိပေးတယ်။”

ထိုအခါ အိုင်အိုမင်းအောင်သည် ကိုကိုနိုင်ပြောသမျှ စကား
များကို နားထောင်နေရင်း စဉ်းစားသလို မျက်မှောင်ကြွက်ထားရာမှ
ကြားမြတ်မေးခွန်းတစ်ခုကို မေးလိုက်သည်။

“စိတ်တော့မရှိပါနဲ့ ကိုကိုနိုင်၊ ခင်ဗျားရဲ့ဖေဖေ ကိုကိုကြီးဟာ
ရှေ့ခဲညိုမိန်းသူဌေးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ မဖွားဖွား
မင် သူ့ရဲ့အတိတ်မှာ ပင်လယ်ခင်းပြင်တွေနဲ့ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ပတ်သက်
မှုမရှိထင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဦးကိုကိုကြီးဟာ ဘယ်က
လာလို့ ဘယ်သူမှန်း ခင်ဗျားတို့မသိဘူး။ ခင်ဗျားတို့သိတာ သူ့ဟာ
ပိပ်ချမ်းသာတယ်။ အဲဒီချမ်းသာတာဟာ စဉ်းစားစရာကောင်းတယ်။”

ထိုအခါ ကိုကိုနိုင်သည် အိုင်အိုမင်းအောင်ကို မော့ကြည့်
လိုက်သည်။ ထို့နောက် ခေါင်းညိတ်ပြီး အိုင်အိုမင်းအောင်၏ အယူ
အဆကို သဘောကျနှစ်ခြိုက်ဟန်နှင့်...

“ဟုတ်ပါတယ်... ဖေဖေဟာ ကိုမင်းအောင် ပြောသလို
ပင်လယ်ခင်းပြင်ကံနဲ့ ဆက်စပ်ချင် ဆက်စပ်နေနိုင်တယ်...
ကျွန်တော်ဟာ ဖေဖေဘက်ကလည်း ရှေ့နေမလိုက်ချင်ပါဘူး...
ပင်လယ်ခင်းပြင်တွေကိုလည်း စွဲချက်မတင်ချင်ပါဘူး။ အမှန်တရား
ဘက်ကပဲ နေချင်ပါတယ်။ အမှန်တရားကိုပဲ ရှာချင်ပါတယ်။”

ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့ခဲညိုမိုင်းသူဌေးလေး ကိုကိုနိုင် ပြောနေစဉ်
စကားများကို လွန်စွာသဘောကျသွားမိသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အတိတ်၏စာမျက်နှာကို အချိန်ကြာညောင်းစွာ ပတ်ရှုနေမိပြီး အချိန်ကို လိုက်ဖမ်းသလို ဖြစ်နေသည်ဟုထင်မြင်မိသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့က...

“ကဲ... ကိုကိုနိုင်၊ ကျွန်တော်တို့ အခုလောလောဆယ် ဖြစ်ခဲ့တဲ့ လူသတ်မှုဆီကို ပြန်သွားရအောင်၊ ဒါမှ ကျွန်တော်တို့ရေရှည် စုံစမ်းထောက်လှမ်းရမယ့် ကိစ္စလား၊ ခြေမြန်သတ်မြန် လျှင်တစ်ပြက် စုံစမ်းရမယ့် ကိစ္စလားဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ရမှာ”

ကျွန်ုပ်တို့က ထိုလိုပြောလိုက်သောအခါ ရွှေခဲညို ကိုကိုနိုင်သည် သတိရသွားဟန်နှင့်...

“ဟုတ်ပါတယ်ဇေ၊ ကျွန်တော် ပြောနေတာဟာ စိတ်ကူးယဉ် နဂါးငွေ့တန်းကို လိုက်ဖမ်းသလို ဖြစ်နေပါမယ်၊ အင်စပက်တော်ကြီးတို့က စိတ်ကူးယဉ်တလွန်မြောက်တဲ့ တကယ့်လက်တွေ့အခြေအနေကို သုံးသပ်ရမှာကိုး”

အခန်း(၂)

ဗုဒ္ဓအမှုမှာ - သေဆုံးသူ မောင်တူးဒီသည် ကျွန်ုပ်အတွက် ဓားစာခံ ဖြစ်သွားရခြင်းသာဖြစ်သည်။ လူသတ်သမားသည် ကျွန်ုပ်ကို သတ်ရန် ရည်ရွယ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် သေမင်းချိန်းချက်သော နေ့ရက်ကို မရောက်သေးသဖြင့် ခုတ်ရာတခြား ရှုရာတခြား လွဲသွားရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် ခိုင်မာစွာဆိုခဲ့သည်။ အမှန်ကား လူသတ်သမားသည် ကျွန်ုပ်ကို လုပ်ကြံခြင်းသာဖြစ်ရမည်။

ကျွန်ုပ်ကို ပစ်သောမြားသည် ကံနိဂုံသူ မောင်ရှင်ကိုထိသွားခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်ုပ် ရဲဝံ့စွာဆိုပါသည်။

ထို့ပြင် ဤအမှုသည် လွန်ခဲ့သော လေးငါးနှစ်ခန့်က ပျောက်ဆုံးသွားသော ကျွန်ုပ်၏ဖခင် ရွှေခဲညို ဦးကိုကိုကြီးနှင့် တစ်နည်းတူပင် လမ်းအားဖြင့် ပတ်သက်နေသည်ဟု ထင်ပါသည်။

ယခု ကျွန်ုပ်၏တပည့် မောင်တူးချီ သေဆုံးခြင်းသည် လွန်ခဲ့သော လေးငါးနှစ်ခန့်က ကျွန်ုပ်၏ဖခင် ရွှေခဲညို မိုင်းသူဌေး ဦးကိုကိုကြီး ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွားခြင်းနှင့် ဆက်စပ်နေသည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်မြင်ခြင်းမှာ ခိုင်လုံသောကွင်းဆက်မပြုနိုင်သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် ထင်မြင်နေပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏ဖခင် ရွှေခဲညို ဦးကိုကိုကြီး ပျောက်ဆုံးသွားခြင်းမှာလည်း တစ်ဖက်ရန်သူများ၏လက်ချက်မိသွားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်မြင်ပါသည်။

ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်၏ဖခင် ရွှေခဲညိုဦးကိုကိုကြီးကို တစ်ဖက်ရန်သူများက ခြေရာခံမိသွားခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်ကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ် ယခုတိုင် စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ရပါသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဖခင်ကြီးကို တစ်ဖက်ရန်သူများက ခြေရာခံမိသွားသည်ဟု ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ဖြစ်ရပါသည်။

ဖြစ်ပုံက ဒီလိုပါပင်ဗျာ...။

ကျွန်ုပ်သည် များစွာသော သူဌေးသားတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း မြာအလွန်ပွေ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ ခန့်ဂုဏ်နှင့် ရုပ်ရည်ကြောင့်မည်သည့် မိန်းကလေးကိုမဆို ကျွန်ုပ်နောက်ပိုးလျှင် ရှာရမည်ဟု စိတ်ကြီးဝင်

ဘဝင်မြင့်နေမိပါသည်။ မိန်းကလေး တော်တော်များများသည်လည်း ကျွန်ုပ် မဆွတ်ခင်က ညွတ်ချင်ကြသော များပါသည်။ ပြစ်မှုကျူးလွန်သော်လည်း အပြစ်ဒဏ်မခံစားရဘူးသဖြင့် လက်ရဲလက်ရဲခိုင်သော ဓာဇဝတ်ကောင်တဲ့သူ ကျွန်ုပ်သည်လည်း မိန်းမပူတွင် ရာဂမကင်း၊ ကိုယ်တွင်းမဆိတ်၊ ယောက်ျားစိတ်ကို၊ မပိတ်ဆို့နိုင် ဖြစ်ရလေသည်။ တစ်နေ့ညနေခင်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ရွှေခဲညိုမိုင်းအတွင်း ကျွန်ုပ်၏လက်ဆွဲတော်မြင်းကြီး ရွှေကြာကို စီးနင်းပြီး ထားဝယ်မြို့သို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။

အချိန်မှာ ညနေ နေဝင်ရီတရော အချိန်ဖြစ်ပြီး အသွားမလာလည်းပြတ်နေပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မြင်းကြီးရွှေကြာကို တောလမ်းကလေးအတိုင်း လမ်းထိုးစီးနေရာမှ ကဆုန်ခိုင်းပြီး စီးမည်ပြုစဉ် လမ်းဘေးခင်တန်းကလေးတစ်ခု နောက်တွယ်မှ မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ “ကယ်ကြပါဦးရှင်” ဟူသောအသံကို ကြားရပါသည်။

ထိုအသံကလေးကို ကြားရရှိမှုနှင့် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်ကတွက် တူရောက်မည့်ဘေးအန္တရာယ်ကို စိုးစဉ်းမျှ သတိမထားဘဲ ကြီးကလေးကိုသာ ကယ်တင်ချင်စိတ် ပေါက်သွားပါသည်။

ထိုခေတ် ထိုအခါက လူဆိုးများသည် မကြာခဏ မိန်းကလေးများ၏ အော်သံနှင့် ထောင်ချောက်ဆင်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ သူဌေးသားများကို လှလှကဲခြင်း၊ ပြန်ပေးဆွဲခြင်းများ ပြုလုပ်လေ့ရှိပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် လူဆိုးတို့၏ ထောင်ချောက်ဆင်ပုံကို သိရှိရမည်ဖြစ်သောအတွင်းသို့ ရွတ်တိုးမသွားသေးဘဲ မြင်းကိုရပ်အသံ

ကြားရာဘက်သို့ နားစွင့်ရင်း စဉ်းစားနေမိပါသည်။

ထိုအချိန် မိန်းကလေး၏ “ကယ်ကြပါဦးရှင်” ဟူသောသနားစဖွယ် အော်သံလေးကို ဗုတိယမိမိကြားရပြန်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မိန်းကလေး၏ သာယာပြီး ကြည်လင်သော သဒ္ဒါအသံကိုကြားရသည်နှင့် ကျွန်ုပ်အတွက် ကျရောက်နိုင်မည့် အန္တရာယ်ကို ထည့်သွင်းမစဉ်းစားတော့ဘဲ ခါးကြားထဲတွင် အမြဲဆောင်ထားသော ပစ္စတိုသေနတ်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး မိန်းကလေး၏ အသံကြားရာ တောတန်းအတွင်းသို့ မြင်းကြီးရွှေကြာ၏ဇက်ကို ဆွဲလှည့်လိုက်မိလျက်သား ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် မြင်းသည် ခင်တန်းအပြတ်ကလေးတစ်ခုကို အရောက်တွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လူဆိုးနှစ်ယောက်က အတင်းဆွဲလွှဲနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ပစ္စတိုသေနတ်ကို မိုးပေါ်ထောင်ပြီး ဖောက်လိုက်ပါသည်။

“ဒိုင်း...”

ထိုမျှဖြင့် အားမရသေး၍ ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းခေါင်းကိုခြစ်ပြီး အသံကုန် အော်လိုက်ပါသည်။

“ဟေ့... မသေချင်ရင် မိန်းကလေးကို လွှတ်လိုက်လေ”

မိန်းကလေး တစ်ယောက်တည်းကို ဓားမြှောင်ပြုပြီး လုယက်ပုံသော သတ္တိရှိသည့် မဟာပုရိသယောက်ျားကြီးနှစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်၏ ပစ္စတိုသေနတ်ကို အန်တုဗလပြုရန် မပုံရဲသည့်အလား သေနတ်သံကြားသည်နှင့် တောတွင်းသို့ ဝင်ပြေးသွားတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် သေနတ်အားကိုးနှင့် လူဆိုးနှစ်ယောက်ကို အနိုင်ရလိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ကိုယ်ကိုယ်တိုင် လူဆိုးနှစ်ယောက်ထိုတိုက်ခိုက် အနိုင်ယူလိုက်သော ကယ်တင်ရှင်ကြီး၏ဂိုက်မျိုးဖမ်းပြီး မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲခနဲချကာ မိန်းကလေးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။

မိန်းကလေးကို မြင်လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် အကယ်၍သာ မကယ်တင်မိလျှင် လွန်စွာမှပင် မှားယွင်းသွားလိမ့်မည်ဖြစ်ပြီး နောင်တကြီးစွာ ရရှိပေလိမ့်မည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိန်းကလေးသည် လွန်စွာလှပသော ရူပါရုံရှင် မိန်းကလေးဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် လူထက်မက နတ်တမျှလှပသော ထိုမိန်းကလေးကို တွေ့ရသဖြင့် လွန်စွာမှပင် ဝမ်းသာသွားမိပါသည်။

မိန်းကလေးက တရုတ်ကြီးကြားသံကလေးနှင့်...

“ကျေးဇူးတင်လှပါတယ် မောင်ကြီးရယ်၊ ကျွန်မမှာ မောင်ကြီးမေးတဲ့ အသက်ပဲရုံပါတော့တယ်”

ကျွန်ုပ်က သူ့ရကောင့်ကြီး အိုက်တင်ဖမ်းပြီး...

“တော့နူးတင်စရာမလိုဘူး နှမရယ်၊ ဒီလို ဒုက္ခရောက်သူကို ကူညီရမယ်ဆိုတာ လောကပါလတရားပါ”

“မောင်ကြီးသာ ရောက်မလာရင် ကျွန်မတော့ ရေကိပ်နှစ်ရတော့မှာပဲရှင်”

မိန်းကလေးသည် ပြောရင်းဆိုရင်း ယခုမှ သူ့ဘဝကို အတိရလာဟန်နှင့် အသံသည် ဆိုနှစ်ခင်သွားသည်။ ထို့နောက်ကျွန်ုပ်ကို

www.burmeseclassic.com

ရွှန်းလဲ့သော မျက်ဝန်းကြီးနှင့် မော့ကြည့်နေသည်။
 ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် မိန်းကလေးကို နာမည်၊ ဘယ်မြို့၊
 ဘယ်ရွာမှာနေသည်။ သယ်လိုဖြစ်သည်ကို မေးရမည့်အစား ငလုံး
 ငလုံးနှင့် မေးမိသော ကျွန်ုပ်၏မေးခွန်းမှာ...
 “ဒါနဲ့... နှမကလေးက အပျိုဟုတ်ပါတယ်နော်”
 “ရှင်...”
 မိန်းကလေးသည် ကျွန်ုပ်၏မေးခွန်းကို အံ့အားသင့်ရုံမျှမက
 ကြောက်ရွံ့သွားဟန်နှင့် ကျွန်ုပ်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။
 မိန်းကလေးမျက်လုံးထဲမှ ကျွန်ုပ်ကို အလိုမကျသော အမူ
 အရာကို တွေ့လိုက်ရပြီဖြစ်လေသည်။
 မိန်းမပျိုက...
 “ရှင်က လူကောင်းပါနော်”
 “ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ် လူကောင်းပါ နှမလေးရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့
 ...တာလဲ”
 “ဪ... ကျွန်မက သူ့ခိုးလက်က သူ့ဝှက်လှသလားလို့
 ကြောက်သွားလို့ပါ”
 မိန်းမပျို ပြောသည်မှာ မှန်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်က အပျိုလားဟု
 မေးလိုက်ပုံမှာ ထိတ်လန့်စရာကောင်းနေပါသည်။ မိန်းမမြင်လျှင်
 အငမ်းမရဖြစ်တတ်သော ကျွန်ုပ်၏ဝါသနာသည် အဖုံးဖွင့်ပြလိုက်
 သလိုဖြစ်သွားကြောင်း ကျွန်ုပ် နားလည်လိုက်ပါသည်။
 နောက်ပိုင်းတွင် သိရသည်မှာ မိန်းကလေး၏နာမည်မှာ မမြ
 ကြတ်ဖြစ်သည်။ သူမသည် ရွှေခဲညို၊ ရတနာပုံ၊ ဟိန္ဒူ၊ ရာဇဝင်သော

မိုင်းများတွင် ယောက်ျားဝတ်လုံချည် အင်္ကျီနှင့် မိန်းမဝတ်လုံချည်
 အင်္ကျီတို့ကို လပေးနှင့် လိုက်ရောင်းနေသော အထည်သည်ကလေး
 မှန်း သိရသည်။ ထို့ပြင် မမြကြတ်သည် မော်လမြိုင်မြို့တွင် နေထိုင်
 ပြီး မြိတ်နှင့် ထားဝယ်ဘက်တွင် ဝမ်းစာလာကျောင်းရသူကလေးမှန်း
 သိရလေသည်။
 ကျွန်ုပ်တို့သည် အံ့အားသင့်နှင့် အဝတ်အစားများကို ရန်ကုန်မြို့၊
 ဝိုက်တလေးနှင့် နိုးလ်ကုမ္ပဏီတွင် စာတိုက်မှတစ်ဆင့် မှာကြား၍
 ဝယ်ခြင်း၊ ရန်ကုန်မြို့မှ ထားဝယ်မြို့သို့ ကိုယ်စားလှယ်လွှတ်ပြီး ရောင်း
 ချသော မက်ဆင့်ကုမ္ပဏီတို့မှ ဝယ်ယူခြင်းတို့ကြောင့် မမြကြတ်...နှင့်
 မဆုံမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။
 မမြကြတ်ကို မြင်းပေါ်တင်ခေါ်ခဲ့ပြီး ကျွန်ုပ်သည် မမြကြတ်
 တည်းခိုသော ထားဝယ်မြို့ ကမ်းနားလမ်းမှ အိမ်ကိုလိုက်ပို့သင့်ပါ
 လျက် မိန်းကလေးမြင်လျှင် မိန်းမခိုင်ငံ၊ ပိုးဖလံနှင့်၊ မီးလှံတမျှ လိုက်
 မှားကြ၏ဆိုသကဲ့သို့ အလိုက်မှားကာ မမြကြတ်ကို သူမ၏တည်းခို
 အိမ်သို့ မပို့သေးဘဲ ကျွန်ုပ်၏အိမ်ကြီးဆီသို့ ခေါ်ခဲ့လေသည်။
 မမြကြတ်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ အိမ်ကြီးရခိုင်ပေါ်တွင် ခုနှစ်
 ရက်မျှ သောင်တင်သွားသည်။ မမြကြတ်သည် ကျွန်ုပ်၏မိဘများနှင့်
 လည်း တွေ့ဆုံရင်းနှီးသွားကြသည်။
 ထိုခုနှစ်ရက်အတွင်း ကျွန်ုပ်သည် မမြကြတ်ကို (၈)ကြိမ်မျှ
 ချစ်ရေးဆိုမိသည်။
 ကိုယ်ကယ်တင်ခဲ့ရသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို
 ချစ်ရေးဆိုလျှင် အခွင့်အရေးယူရာကျသည်ဟု ကျွန်ုပ်မယွမ်းမိ၊ ကိုယ်

www.burmeseclassic.com

အိမ်ပေါ် တည်းနေသူကလေးကို ချစ်ရေးဆိုရလျှင် အားနာစရာ ကောင်းကြောင်း ကျွန်ုပ် မစဉ်းစားမိ။

မြင်မြင်ချင်း ဆောက်နှင့်ထွင်းဆိုသလို တစ်ယောက် အကြောင်း တစ်ယောက်မသိဘဲ ကျွန်ုပ်သည် လူနာအမဲခြောက် တောင်းသလိုသာ မမြဲကြုတ်နားကပ်ပြီး ချစ်ရေးဆိုမိသည်။

မမြဲကြုတ်သည် ကျွန်ုပ်တွေ့ဖူးသော လျှပ်ပေါ်လော်လည် သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်၏ ဓနအင်အားကို ကိုယ်တွေ့မြင်ရသော်လည်း ကျွန်ုပ်ကို လွယ်လွယ်နှင့် ချစ်ခွင့်မပေးပါ။

မမြဲကြုတ်က သူမကိုချစ်လျှင် မိသားဖသားပီပီ မော်လမြိုင် တောင်ပိုင်းရှိ သူမအဖေအဖေထံတွင် လာရောက်တောင်းရမ်းယူဖို့ ပြော ပြီး မော်လမြိုင်သို့ ပြန်သွားသည်။

အချို့သော မိန်းကလေးများကို ကျွန်ုပ်ဆက်ဆံရာတွင် လူ ငယ်ချင်း ဆက်ဆံရုံမျှနှင့် မရနိုင်လျှင် ကျွန်ုပ်သည် လူကြီးနှင့် အလျင် ဆုံးပေါင်းပြီးမှ လူငယ်ချင်းပေါင်းတတ်သည်။

လူကြီးများကို ငွေကြေးခနအင်အားနှင့် ပေါင်းလိုက်လျှင် အချို့သော လူကြီးများမှာ ကျွန်ုပ်ကို အခန်းတံခါးပင် ပိတ်ပေးတတ် ကြပါသည်။

လူကြီးများ ပိတ်ပေးသော အခန်းတံခါး၏ကန့်လန့်မှာ ဖိုးဖိုး သာမန် သံကန့်လန့် မဟုတ်ပါ။ ရွှေကန့်လန့်ဖြစ်၍ ခိုင်တတ်ပါသည်။

မမြဲကြုတ် မောင်လမြိုင်သို့ ပြန်သွားပြီး လေးငါးရက်ခန့်သာ ထားဝယ်တွင် ကျွန်ုပ် ကြံ့ခြေမပျက် ဟန်ဆောင်နေသည်။

မမြဲကြုတ်၏ အဖေအဖေကို ရွှေကန့်လန့်ဈေးနှုန်း စုံစမ်းရန်

ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး ကျွန်ုပ် မော်လမြိုင်သို့ လိုက်သွားသည်။ မော်လမြိုင်တောင်ပိုင်းအရပ်ရှိ မမြဲကြုတ်၏အဖေအဖေ နေအိမ် သို့ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်အံ့ဩရလေသည်။

မမြဲကြုတ်သည် ထဘီထုပ်ကို ခေါင်းပေါ်ရွက်ကာ ရွာရိုးကိုး ပေါက်လျှောက်ပြီး ရောင်းနေသောအထည်သည်ဖြစ်သော်လည်း မမြဲ ကြုတ်၏အဖေအဖေမှာ ဓနဓာတ်ပြည့်စုံသော မိန်းမကြီး တစ်ယောက်ဖြစ် သည်။

မမြဲကြုတ်တို့နေအိမ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်ကြီးကဲ့သို့ပင် ခုနစ် ဆောင်ပြိုင် အိမ်ကြီးဖြစ်သည်။ မမြဲကြုတ်၏အဖေအဖေ ခေါ်သခွာ ဆို သော အဖေအဖေကြီး၏ ဓနအင်အားသည် ကျွန်ုပ်တို့ထက် မသာလျှင်သာ ခိုမည်။ ကျွန်ုပ်တို့ထက် မလျော့နိုင်မှန်း ကျွန်ုပ်သိရသည်။

မမြဲကြုတ်၏အဖေအဖေ ခေါ်သခွာဆိုသော အဖေအဖေကြီးသည် လွန်စွာ မဟာဆန်သည်။ အိုမင်းသော်လည်း ကျက်သရေရှိသည်။ နုပျိုခြင်းနှင့် ဝေးကွာသွားခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း လှပခဲ့သော အချိန် အယောင်များက သူမ၏မျက်နှာတွင် တင်ပြီးကျန်ရစ်နေသည်။

ကျွန်ုပ်ကို လက်ခံတွေ့ဆုံစဉ်က သူမ၏အခန်းထဲတွင် ဖြစ် သည်။ ဒေါင်းမြီးကွက်ဖော် ပွတ်လုံး ကုလားထိုင်မြင့်ကြီးပေါ်တွင် ဖြစ်သည်။ ငင်းမယ်ထဘီ အပြာရင့်နှင့် စိန်ကတ္တီပါ လောင်းကုတ် အကျိုကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ စိန်ကတ္တီပါလောင်းကုတ်အကျိုကြီး ၏ ကော်လာနေရာတွင် သိုးမွေးလှိုင်းတွန့်များ တပ်ဆင်ထားသည်။

နားတွင် ပန်ထားသော စိန်ခြယ်နားကပ်ကြီးနှင့် ဦးခေါင်း ထိပ်တည့်တည့်မှ စိန်ဆံထိုးကြီးမှာ လှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း မြစ်စကျိန်း

၃၂ ❀ အောင်ဝေ

စေသည်။ လက်တွင် စိန်မြရံခြယ်လက်စွပ်ကြီးမှာ ပြူးနေသည်။

ကျွန်ုပ်ကို တွေ့ဆုံစဉ်အခါက ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခြေချိတ် တင်ထားပြီး ဆင်စွယ်အနီးတပ် စွပ်တံတွင် စီးကရက်ကိုခဲပြီး ဟန်ပါပါ နှင့်တွေ့ဆုံသည်။ အခြားလက်တစ်ဖက်တွင် နံ့သာယပ်တောင် ကို လည်း ကိုင်ထားသည်။

ဒေါ်သဉ္ဇာသည် ကျွန်ုပ်ဝင်သွားသောအခါ သူမ၏အခန်းထဲ ဌ် မှောင်နေသဖြင့် သူမ၏တူမ မမြကြုတ်ကို အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ခိုင်း သည်။

ဒေါ်သဉ္ဇာ၏အသံမှာ မခက်ထန်သော်လည်း ဩဇာသံက လေးနက်နေသည်။

“မြကြုတ်... တံခါးဖွင့်စမ်း၊ အလင်းရောင်ရတော့ ဖုံးကွယ် မှုဟေ့လည်း ပေါ်တာပေါ့။ မကောင်းတဲ့ အနံ့အသက်ဆိုရင်လည်း ပျောက်လွင့်သွားတာပေါ့”

ဒေါ်သဉ္ဇာ၏အသံသည် ကြောက်ရွံ့စရာမရှိသော်လည်း သူမ၏အသံသည် ကျွန်ုပ်ကို ထိတ်လန့်သွားစေသည်။ ကျွန်ုပ်ကို ဖုံးကွယ်ထားသူ ဆိုးရွားသော အနံ့အသက်ဟု စောင်းချိတ်ပြီး ပြော လိုက်သလားဟု ကျွန်ုပ်သည် အိုးမလုံအံ့ပွင့်သွားမိသည်။

ဒေါ်သဉ္ဇာသည် စီးကရက်ကို ဖွာဖိုက်ဟန်ပြုပြီး ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို သေသေချာချာ စူးစိုက်၍ ကြည့်နေလေသည်။

ပထမတွင် ဒေါ်သဉ္ဇာသည် ကျွန်ုပ်မျက်နှာကို အလင်းရောင် အောက်တွင် တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် အံ့ဩသွားသလိုဖြစ်ပြီး တစ်စုံတစ် ရာကို စဉ်းစားမိသလိုနှင့် တွေ့ဝေသွားသည်။

ဒေါ်သဉ္ဇာက ပန်းချီဆရာသည် သူ၏ပန်းချီကားချပ်ကို ကြိမ် ဖန်များစွာပြန်ကြည့်သလို ကျွန်ုပ်အား ကြည့်နေသည်။

ဒေါ်သဉ္ဇာသည် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကောက်ကြောင်းကို ကောင်းစွာ ပုံဖမ်းသွားမိဟန် တူလေသည်။ စောစောက ချိုသာယဉ် ကျေးဟန်ရှိသော ဒေါ်သဉ္ဇာ၏မျက်နှာသည် ခက်ထန်သွားသည်ဟု ထင်ရသည်။

သို့ရာတွင် ဒေါ်သဉ္ဇာသည် အတွေ့အကြုံရင်ကျက်ပြီး ဣန္ဒြေကောင်းဟန်တူသည်။ ဒေါ်သဉ္ဇာ၏မျက်နှာတွင် ဒေါ်သဉ္ဇာ၏အရိပ် အယောင်ကိုမူ မတွေ့ရပေ။

ဒေါ်သဉ္ဇာက တည်ကြည်ခန့်ညားသော အသံနှင့်... .

“နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ မောင်ရင်”

“ကိုကိုနိုင်ပါခင်ဗျာ”

“တယ်တင်စီးတဲ့ နာမည်ပါလားကွယ်၊ ဒါနဲ့မင်း မိဘတွေက နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ... . ဘာလုပ်ကြသလဲ”

“ထားဝယ်က ရွှေခဲညိုမိုင်းပိုင်ရှင်ပါ။ မေဖေရဲ့နာမည်က ဦးကိုကိုကြီးလို့ ခေါ်ပါတယ်။ မေဖေက ဒေါ်သင်းကြည်လို့ ခေါ်ပါ တယ်”

“ဦးကိုကိုကြီးတဲ့လား၊ ထားဝယ်ဇာတိလား”

“မေဖေက ထားဝယ်ဇာတိပါ။ မေဖေကတော့ ရန်ကုန်ကပါ”

“မောင်ကိုကိုနိုင်က ဖအေတူ သားထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ဖအေတူ သားပါ”

“မြကြုတ်ကို လူဆိုးတွေလက်က ကယ်တင်လိုက်တာကို

www.burmeseclassic.com

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ မင်းတို့အိမ်မှာ ခုနစ်ရက်စောင့်ရှောက်ထားတဲ့အတွက်လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ဒါဟာ လူ့ဝတ္တရားပါ”

“အေး... မှန်တာပြောရရင် ဒေါ်ဒေါ်က ကျေးဇူးမတင်ချင်ပါဘူး။ ကျေးဇူးကြွေး မတင်ချင်ဘူး။ အဲဒီ မင်းပြောတဲ့ လူ့ဝတ္တရားကို တာကို ဘယ်လို အဖိုးအခပေးရမလဲ၊ ပေးဆပ်ချင်ပါတယ်။ ငွေပေး ဖြစ်ဖြစ် ပစ္စည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

ဒေါ်သဉ္ဇာသည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လိုသော လက္ခဏာမပြဘဲ ကျေးဇူးကြွေးကို ငွေနှင့်ပေးဆပ်လိုသည်ဟု ဆိုခြင်း မှာ စိမ်းကားရုပ်ဆင်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ကျေးဇူးရယ်လို့လည်း အမှတ်မထားလို့ ပေးဆပ်စရာ မလိုပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်၊ တကယ်လို့ ကျေးဇူးဆိုတာ မတင်ရင်လည်း ရပါတယ်။ အသိအမှတ်မပြုရင်လည်း ဘယ်သူကမှ တရားမစွဲပါဘူး”

ကျွန်ုပ်က ဒေါ်သဉ္ဇာ စိတ်ချမ်းမြေ့စေရန်ပြောလိုက်သည်။ ဒေါ်သဉ္ဇာက ကျွန်ုပ်ကို လက်ခံတွေ့ဆုံသော အခမ်းအနားမှာ ထိုသို့သာဖြစ်သည်။

“အေး... မင်းတို့လူငယ်ချင်း စကားပြောကြ”

ဟုဆိုပြီး စကားကိုဖြတ်ပြီး သူ၏အခန်းထဲမှ ကျွန်ုပ်ကို ထွက်ခွာစေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဒေါ်သဉ္ဇာ၏ခန့်ညားသော အမူအရာကြောင့် ရိုသေကိုင်းရှိုင်းခြင်းကို မမေ့လျော့ဘဲ ဦးညွှတ်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်အား ဒေါ်သဉ္ဇာက သူ၏တောင်ပိုင်းအိမ်ကြီးတွင်

ကျွန်းခိုခွင့်မပြုဘဲ ဟိုတယ်တွင် တည်းခိုရန် စရိတ်များထုတ်ပေးရန် လိုသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်က လက်မခံပါ။

ကျွန်ုပ်အား မိသားစုအဖွဲ့က လာရောက်တောင်းရမ်းလက်ကိုင်လျှင် ယူပါမည်ဆိုသော မမြကြုတ်သည် ကျွန်ုပ်တကယ်တမ်း မျက်လှာလာသောအခါ နှုတ်ဆိတ်နေသည်။

မမြကြုတ်က သူသည်ဒေါ်သဉ္ဇာနှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်ခြင်း မရှိတော့ပါ။ ဒေါ်သဉ္ဇာ၏ခန့်အပ်အားနှင့် သူမသည် မဆိုင်။ သူမသည် ဒေါ်သဉ္ဇာက ထောက်ပံ့ကယ်တင်ထားသူသာဖြစ်ကြောင်း ပြောပြရသည်။ ထို့နောက် မမြကြုတ်က သူမနှင့် ကျွန်ုပ်သည် ဂုဏ်ရည်မတူညီ၍ ချစ်ရည်မမျှနိုင်ကြောင်း အတန်တန် ငြင်းဆိုသည်။

ဒေါ်သဉ္ဇာက ကျွန်ုပ်နှင့် သဘောမတူသဖြင့် မေတ္တာမမျှနိုင်ကြောင်း မမြကြုတ်၏နှုတ်မှ တစ်ခွန်းတစ်ပါးမျှ ထုတ်မပြောပေ။ ဒေါ်သဉ္ဇာကြောင့် နှစ်ကိုယ်တူ စိတ်မညီမျှနိုင်ကြောင်းလေသံပင် ကြားရပါမိ။ သို့သော် ကကွက်ကိုကြည့်ရုံနှင့် ကန့်လန့်ကာနောက်က ကြိုးချုပ်မှုကို ကျွန်ုပ် ရိပ်မိလိုက်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်ကို မမြကြုတ်က ခေါင်းခါရုံမျှမက လာရာလမ်းကို ချိတ်ရန် နှင်သည်။

ကျွန်ုပ်ကို သူ၏တောင်ပိုင်းအိမ်ကြီးဆီသို့ မလာစေချင်၍ ပေးသိမ်းသည်။ ကျွန်ုပ်မလာမီပင် မမြကြုတ်သည် ကျွန်ုပ်တည်းခိုနေသော ဂူတယ်သို့ လာရောက်တွေ့ဆုံသည်။ ထိုသို့ မမြကြုတ်က ကြိုတင် လာရောက်ခြင်းမှာ ပထမရက်ပိုင်းများတွင်ဖြစ်သည်။

နောက်ပိုင်းရက်များတွင် မမြကြုတ်သည် ကျွန်ုပ်တို့

www.burmeseclassic.com

ရောက်မလာတော့ပေ။ လမ်းစပြတ်ရန် ပြတ်တောက်နေမှန်းသိသည်။ အဆက်အဆံ မလုပ်လို့၊ ကင်းတင်းရှင်းရှင်းနေလိုကြောင်း ထင်ရှားသည်။

မရတာကိုမှ သို့ချင်သော သူ့သဘာဝအရ ကျွန်ုပ်တို့ မမြကြုတ်တစ်ယောက်တွင် တကယ်ပင် ခံစားမိသည်။ အိုးပတ်လျှင် အိုးရပ်နှင့်ကစားမည်ဟူသော စိတ်မျိုးထားမရ။ တမ်းတမ်းပင်မိသည်။ မမြကြုတ်၏ မျက်နှာကို တစ်နေ့မမြင်ရလျှင် မနေလိုဘဲ လာမိသည်။

ထို့ကြောင့် တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် မမြကြုတ်၏မျက်နှာကလေးကို မြင်ရဦးနှင့် ဆောင်ခိုင်းအိမ်ကြီးသို့ရောက်သွားသည်။ သူ့မျှ မရှိသဖြင့် တံခါးဖွင့်ထားသော အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။

ဒေါ်သဉ္ဇာ၏အခန်းထဲမှ ထွက်လာသော လူနံ့စွာကြားဆိုးနော့ မျက်နှာတွင် မီးလောင်ထားသောဒဏ်ရာနှင့် အခေါ်တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုအခေါ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ သောအခါ သရဲတစ္ဆေတို့ တွေ့ရသလို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော အရာနှင့်...

“မင်း... ဘယ်သူ့ကို တွေ့ဆင်လို့လဲ သူငယ်”
“မမြကြုတ်ကိုပါ ခင်ဗျာ...”

“မမြကြုတ်နဲ့ ဒေါ်သဉ္ဇာတို့ မန္တလေးသက်ကိုထွက်သွားကွယ်”

အိမ်ကြီးသည် သော့ခတ်၍ တံခါးပိတ်ထားသော်...

မျက်နှာကို အဝင်မခံလိုမှန်း ထင်ရှားသည်။

“ခင်ဗျာ... မန္တလေးသွားတယ်ဟုတ်စ”

“သုံးရက်တောင် ရှိပြီ၊ သူတို့ ဘယ်တော့ ပြန်လာမလဲ၊ ဘယ်တည်းဆိုသလဲ၊ ဘာကိစ္စ သွားသလဲဆိုတာ အခေါ်ကိုမေးရင် မင်းက ကုန်ရုံပဲရှိမယ်၊ မမေးနဲ့၊ ဒေါ်ဒေါ် ဘာမှမသိဘူး၊ ဒေါ်ဒေါ်က မှုန်စေတဲ့ အိမ်ဖော်မကြီးဒေါ်အိမ်စိုးပါ”

မျက်နှာတွင် ကြောက်စရာမီးလောင်ဒဏ်ရာနှင့် ဒေါ်အိမ်စိုးမိသော အခေါ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏အတွင်းအဗ္ဗတ္တသဏ္ဍာန်ကို သိလျှင်အလား ကျွန်ုပ်မေးမြန်းမည့် မေးခွန်းမှန်သမျှကို ကြိုတင်၍ ဖြေဆိုသည်။ လျှောက်လွှာမတင်မီကပင် ပယ်ချနှင့်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် မျက်နှာတွင် မီးလောင်ဒဏ်ရာနှင့် အိမ်ဖော်မကြီး ဒေါ်အိမ်စိုးနှင့် တိတ်ဆိတ်သော အိမ်ကြီးထဲတွင် နှစ်ယောက်တည်း အတူမနေရုံသဖြင့် ထိုအိမ်ဖော်မကြီးကို ကမန်းကတန်းနှုတ်ကမ်းပြီး တောင်ခိုင်းအိမ်ကြီးမှပြန်ခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် မျက်နှာတွင် မီးလောင်ဒဏ်ရာနှင့်ဒေါ်အိမ်စိုးကို မြင်ရာတွင် စိတ်ထဲတွင် ကူးဆန်းနေသည်ဟု ထင်မိသည်။ မည်သို့မျှ သန်းသနည်းဟူသော အဖြေကိုမူ ကျွန်ုပ် ရွတ်တရက်စဉ်းစားမရပါ။

လမ်းတစ်ဝတ်ရောက်မှ မျက်နှာတွင် ကြောက်မက်ဖွယ် မီးလောင်ဒဏ်ရာနှင့် အိမ်ဖော်အခေါ်ကြီး ဒေါ်အိမ်စိုးကို လက်ဝဲဘက်က သူကြွယ်တွင်ဒေါ်သဉ္ဇာနှင့် တွေ့ဆုံစဉ်က ဒေါ်သဉ္ဇာ ဝတ်ဆင်ထားသော စိန်မြန်ခြယ်လက်စွပ်ကြီးဝတ်ထားသည်ကို သတ်ပြုမိခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

သည်။

ထိုအိမ်ဖော် ဟူသော ဒေါ်အိမ်စိုးသည် အဘယ်ကြောင့် ဒေါ်သဉ္ဇာ၏ စိန်မြရံခြယ် လက်ခွပ်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားရသနည်း။

တဖြည်းဖြည်း စဉ်းစားနေရင်းက ထိုအိမ်ဖော်ဟူသော ဒေါ်အိမ်စိုးသည် မျက်နှာတွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော မီးလောင်ဒဏ်ရာကြီးမှအပ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နှင့် ခြေဖျား လက်ဟန်အသံမှာ ဒေါ်သဉ္ဇာနှင့်တူနေသည်ကို ကျွန်ုပ်သတိပြုမိသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုကြောက်မက်ဖွယ်မီးလောင်ဒဏ်ရာ မျက်နှာနှင့်ဒေါ်အိမ်စိုးသည် ဒေါ်သဉ္ဇာပင် ဖြစ်ရမည်ဟု တွန့်ပုံသုံးသပ်သည်။ ထိုသို့ဆိုပြန်လျှင် ဒေါ်သဉ္ဇာ၏မျက်နှာမှာ အိုဖင်းရင့်ရင့်သော ပုလွဲလျှင် ကျက်သရေရှိခြင်း၊ လှပခြင်းတို့နှင့် မြည့်စုံနေသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့တွေ့ခဲ့ရသည်။

ဒေါ်သဉ္ဇာသည် ဧည့်သည်များနှင့်ဆုံတွေ့လျှင် မျက်နှာမှ စွပ်ထားပြီး အိမ်တွင် နေထိုင်သောအခါ မျက်နှာဖုံးကို ချွတ်ထားလော့ဟု ကျွန်ုပ်သည်တောင်စဉ်ရေခရ ရတူးနေမိသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မမြကြူတ်ကို လိုချင်တင်မက်သော စိတ်မျိုး မြင်းစိုင်းသလိုရုန်းစိုင်းပြီးလိုက်ခဲ့ရာ ဒေါ်သဉ္ဇာသည်ဟူသော ချောင်းတမ်းပါးကြီးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မြင်းကိုခက်ကြီးဆွဲ ပတက်ရပ်ပြီး နောက်ပြန်လှည့်လိုက်ရသလို လှည့်ပြန်ခဲ့ရသည်။

အခန်း(၃)

တွန့်ပုံ မမြကြူတ်ထံမှ အခြေအနေ မဟန်သဖြင့် လှည့်ပြန်ခဲ့ပြီး သုံးလေးလခန့်ကြာသောအခါ ဖခင်ကြီး ရွှေခဲညို ဦးကိုကိုကြီးထံသို့ စာတိုက်မှ စာတစ်စောင် ရောက်လာပါသည်။

ထိုစာမှာ စာလုံးတစ်လုံးမျှ ရေးမထားပါ။ မီးပြတိုက်တစ်ခု၏ပုံသာ ဖြစ်ပါသည်။

ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်က ရေးဆွဲထားသောမီးပြတိုက်၏ အလှပန်းချီထား မဟုတ်ပါ။ ဆေးနက်နှင့် ရေးထားသော မီးပြတိုက်ပုံ တောင်ကြောင်း တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုမီးပြတိုက် ပုံတစ်ခုကို လက်ခံရရှိသော အချိန်မှစပြီး ကျွန်ုပ်၏ဖခင် ရွှေခဲညိုဦးကိုကိုကြီးသည် ဣန္ဒြေပျက်လောက်အောင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ဖခင်ကြီးသည် နေမထီထိုင်မရနှင့် ညအိပ်လျှင် ကယောင်းကတမ်းများ ပြောနေပါသည်။ ကျွန်ုပ်ချောင်းဦး ဖခင်ကြီးကယောင်းကတမ်း ပြောပုံများကို နားထောင်ကြည့်ရာ “သူတို့ခြေရာခံမိသွားပြီ.. သူတို့ခြေရာခံမိသွားပြီ” ဟူ၍ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် မိခင်ကြီးတို့သည် ဖခင်ကြီးစိတ်သောကရောက်နေရုံပဲကြည့်ပြီး သနားသဖြင့် ထိုစိတ်သောကကို မျှဝေခံစားရန် ဖခင်ကြီးကို မေးမြန်းသော်လည်း ဖခင်ကြီးသည် တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ ထုတ်မပြောပါ။

“မင်းတို့ မသိချင်ပါနဲ့..” ဟူသော စကားတစ်ခွန်းသာ ပြောပြီး ကျွန်ုပ်တို့သူအနီးတွင် ကြာရှည်လေးဖြင့်စွာ စိုင်းတုံနေလျှင် အော်ဟစ် မောင်းထုတ်ပါသည်။

ဖခင်ကြီးကို ရန်ကုန်လတ်ဟုသာ သိသော်လည်း ‘ပညာသည်အရပ်၊ မည်သည့် ဒေသကဟု အတိအကျမသိပါ။ မိခင်ကြီးနှင့် ပေါင်းသင်းနေထိုင်သော အနှစ်နှစ်ဆယ်ကာလအတွင်း ဖခင်ကြီးထံသို့ အသိအကျမ်း တစ်ယောက်တလေသော်လည်းကောင်း၊ ဆွေမျိုး မိတ်သဟ်ဟ တစ်ဦးတလေသော်လည်းကောင်း လာရောက်ခဲ့ခြင်း မရှိပါဟု မိခင်ကြီးက ပြောပြပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ သားအမိနှစ်ဦးသည် ဖခင်ကြီး၏ အတိတ်တွင် မည်သို့ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ကို လုံးဝမသိရပါ။

ကျွန်ုပ်တို့ ခန့်မှန်းရသလောက်ဆိုလျှင် ဖခင်ကြီးသည် အတိတ်ကို မြေရာဖျောက်ပြီး ထားဝယ်တွင် လာရောက်လတ်မြှုပ်နေဟန်တူသည်။

သို့နှင့် တစ်နေ့တွင် ဖခင်ကြီးသည် ထားဝယ်မြို့နေအိမ်ကြီးမှ ရွှေခဲညိုမိုင်းသို့ ထွက်သွားပါသည်။

အမှန်အားဖြင့် ဖခင်ကြီးသည် ရွှေခဲညိုမိုင်းသို့ရောက်မသွားပါ။ မူလတကည်းကလည်း ရွှေခဲညိုမိုင်းသို့သွားရန် ရည်ရွယ်ဟန်မရှိပါ။ အိမ်မှအထွက်ကောင်းရန် ရွှေခဲညိုသို့ သွားမည်ဟုဆိုပြီး အခြားနေရာသို့ ထွက်သွားဟန်တူပါသည်။

ဖခင်ကြီးသည် ထိုနေ့မှာစပြီး ပျောက်ကွယ်သွားရာ ယနေ့တိုင်သေသလား ရှင်သလားဟု သတင်းအစအန မရတော့ပါ။

ဖခင်ကြီးကို အတိတ်က ရန်သူများက ခြေရာခံမိခြင်းသည် ကျွန်ုပ်ကြောင့်ဟု စိတ်မကောင်းဖြစ်ရခြင်းမှာ အကြောင်းရှိပါသည်။

မော်လမြိုင်တောင်ပိုင်းအိမ်ကြီးတွင် ကျွန်ုပ်အား ခေါ်သညာသို့သော ထူးဆန်းသော မိန်းမကြီးက လက်ခံတွေ့ဆုံစဉ်က “မင်းက အောတူ သားလား”ဟု မေးမြန်းခဲ့သော စကားသည် ကျွန်ုပ်နားထဲမှ အထွက်တော့ပါ။

အမှန်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဖခင်ကြီး၏ ရွှေကိုယ်ပွားဟု ထင်ရအောင် ရုပ်ချင်းဆင်ပါသည်။

ခေါ်သညာသည် ကျွန်ုပ်၏ရုပ်ရည်ကို တွေ့ရုံမျှနှင့် ဖခင်အတူ သားဟု ဆိုခဲ့ခြင်းမှာ ခေါ်သညာသည် မူလမဆွကပင် ကျွန်ုပ်၏ဖခင်ကို ပြင်ပူးခဲ့၍ဖြစ်ရမည်။ ခေါ်သညာသည် ဖခင်ကြီး၏မျက်နှာကို စွဲကျက်ပတ်မိနေ၍သာ ကျွန်ုပ်ကို မြင်ရုံမျှဖြင့် ဖခင်အတူသားဟု စွပ်စွဲနိုင်သော်လည်းကောင်း၊ ဟု ကျွန်ုပ်ထင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ဖခင်ကြီးကို တစ်ဖက်ရန်သူအဖြစ် ကြေ

၄၂ ❀ အောင်ငင်

ရာခံမိသွားခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်နှင့် ဒေါ်သဉ္ဇာတွေ့ဆုံမိခြင်းမှ စတင်သည် ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မြင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အခန်း(၄)

ကျွန်ုပ်သည် ပျင်းမိခြင်းငွေဖွယ် ကောင်းသော ထားဝယ်ရှိ ရွှေခဲညိုပိုင်းမှ ရန်ကုန်သို့သွားရမည်။ ခါတိုင်းကဲ့သို့ ရန်ကုန်သို့သွား ရမည်ဆိုလျှင် မြင်းစောင်းမှ လွတ်သော မြင်းကဲ့သို့ပျော်ဖြူးပြီး လှောင် ချိုင့်မှလွတ်သော ငှက်လို ဖျံသန်းသွားချင်သည်။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ယခုသွားရမည့်ခရီးကို လွန်စွာဝန်လေးနေမိ သည်။ မသွားမဖြစ်၍သာသွားရသည်။ စိတ်ထဲတွင်မူ လေးနေမိသည်။ အိပ်မက်ရာမက်များလည်း မကောင်းပေ။

ယခုရက်ပိုင်းအတွင်း အိပ်နိုးခဏ၌ကြိမ်ဖန်များစွာမြင်မက် သောအိမ်မက်များမှာ ချောက်ချားစဖွယ် ကောင်းလှသည်။

ကျွန်ုပ်သည်တစ်ခုသောကမ်းစုပုံ၌ ရပ်နေရာတွင် သားနှင့် မာလိန်မှူးကင်းမဲ့သော စက်လှေကြီးတစ်စီးသည် ကျွန်ုပ်

www.burmeseclassic.com

ရပ်နေသော ဆိပ်ကမ်းသို့ အလိုလိုလာရပ်သည်ဟု ကျွန်ုပ် မြင်ရသည်။

ထိုစဉ်တွင် သင်္ဘော၏ဦးပိုင်း၌ တစ်ကိုယ်လုံးဆွတ်ဆွတ်ဖြူ
သောပိုးထည်များ ဝတ်ဆင်ထားသည့်လှပသော မိန်းမပျိုလေးတစ်
ယောက်ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မိန်းမပျို၏အဖြူရောင် ဝတ်စုံ
များသည် ပိညာဉ်ဖြူကြီး တစ်ခုသဖွယ် လေတွင် လွင့်ပျောနေသည်။

ပင်လယ်လေ တိုက်ခတ်မှုကြောင့် လေတွင် တဖျပ်ဖျပ်လွင့်
ပျောနေပုံမျိုးမဟုတ်။ မိန်းမပျို၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးသည်ရပ်တည်
ခြင်းမရှိဘဲ လွင့်ပျောနေသော သဏ္ဍာန်မျိုးဖြစ်သည်။

ထိုသို့ရပ်တည်မှုမရှိသော လွင့်ပျောနေခြင်းမှာ လူသားစင်
စစ်တို့၏ အမူအရာမျိုးမဟုတ်။ ပိညာဉ်လောကနာနာဘာဝတို့၏
အရိပ်လက္ခဏာများသာဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်မက်ထဲတွင် ကြက်သီး
မွေးညင်း ထသွားသည်။

ထိုစဉ်တွင် လှေဦး၌ရပ်နေသော မိန်းမပျိုသည် ကျွန်ုပ်အား
စက်လှေကြီးပေါ်သို့ တက်လာရန် လက်ယပ်ခေါ်နေသည်ကို တွေ့ရ
သည်။

မိန်းမပျိုသည် လွန်စွာလှပသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်
သည်။ လှပသော မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ ဖိတ်မန္တကပြုမှုကို ပုရိသ
ယောက်ျားဖြစ်သော ကျွန်ုပ်သည် ငြင်းဆန်လိုသော ဆန္ဒမရှိပေ။

သို့သော် မိန်းမပျိုစီးနင်းလာသော စက်လှေကြီးသည် မောင်း
သူကင်းမဲ့နေပြီး ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုသို့ အလိုလိုလျှောဝင်ဆိုက်ကပ်လာ
ခြင်းဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်သည် မိန်မပျိုထံသို့သွားရန် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်
နေမိသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ဆန္ဒသည်ကား မိန်းမပျို၏ညှို့ယူဖမ်းစားခြင်းကို
မလွန်ဆန်နိုင်သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ကြောက်ရွံ့သောစိတ်များက ဆုတ်
ဆိုင်းထားသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် စက်လှေပေါ်သို့တက်ရကောင်းနိုး၊
မတက်ရကောင်းနိုးနှင့် ဝေခွဲမရဘဲ ဖင့်ခွဲနေသည်။ အိုတုံ့ချဘဲ တုံ့နှေး
ဝန်လေးနေသည်။

ထိုစဉ်တွင် မမြင်ရသော စွမ်းအားတစ်ခုသည် ကျွန်ုပ်၏ခန္ဓာ
ကိုယ်အား နောက်မှတွန်းလွှတ်နေသလို ခံစားရသည်။

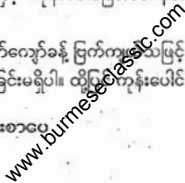
ကျွန်ုပ်သည် စက်လှေဆီသို့ တူရူပြပြီး ခြေထောက်များ အလို
လိုကြွနေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ကြောက်ရွံ့စိတ်က တူးဆီးထားသော်လည်း
ကျွန်ုပ်၏ခြေထောက်များသည် အလိုလို လှမ်းကြွနေမိသည်။

ထိုအခါတွင် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ပြုလုပ်ခြင်းမရှိ
ဘဲ စက်လှေပေါ်မှ ကုန်းပေါင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ရှိသော ကမ်းစပ်သို့
ထိုးကျလာသည်။

ထိုအချိန်တွင် စောစောက လှေဦးတွင် ရပ်နေသော မိန်းမပျို
သည် လှေဦးတွင် မရှိတော့ဘဲ ဖြုတ်ခြည်းပင် ကုန်းပေါင်ထိပ်သို့
ရောက်ပြီး ကျွန်ုပ်အား စက်လှေပေါ်သို့တက်လာရန် လက်ယပ်ခေါ်
နေပြန်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရင်တွန်ပန်းတုန်နှင့် ကုန်းပေါင်ပြားပေါ်နှင့်
ပြီး စက်လှေကြီးဆီသို့ သွားမိသည်။

ကုန်းပေါင်ပြားမှာ တစ်ပေကျော်ကျော်ခန့် ခြက်ကျယ်သဖြင့်
လူတစ်ယောက်လမ်းလျှောက်ရန် ခက်ခဲခြင်းမရှိပါ။ ထို့ပြင် ကုန်းပေါင်

ပြား၏ထုမှာ ထူထဲခြင်းမရှိသဖြင့် ကုန်းပေါင်ပြားသည် လူတစ်ယောက် ယိမ်းထိုးလဲပြိုသွားလောက်အောင်ညွတ်ယိမ်းခြင်း မရှိပါ။

သို့ရာတွင် ကုန်းပေါင်ပြားပေါ် နင်းနေသော ကျွန်ုပ်သည် ဆပ်ကပ်ထဲမှ ကြိုးတန်းလျှောက်သူကဲ့သို့ပင် ခက်ခဲစွာလျှောက်နေရသည်။

ကုန်းပေါင်ပြားတစ်ဝက်သို့ အရောက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ရန် စိတ်ကူးပြီး သမင်လည်ပြန်ကြည့်မိသည်။

စောစောက ကျွန်ုပ်ရပ်နေမိသော ကုန်းပေါင်ပြားထိပ်တွင် အင်္ဂလိပ် ဘိုင်စကတ်ကားများထဲမှ ပင်လယ်စားပြုများကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်တစ်ယောက်သည် စားကောက်ကြီးကို အလွတ်ကိုင်ပြီး ကျွန်ုပ်အား ရွံ့ရှာမှန်းတီးစွာ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်ုပ်သာ စက်လှေပေါ်သို့မတက်ဘဲ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လာလျှင် ကျွန်ုပ်ကို အသေခတ်ပိုင်းတော့မည့် အမူအရာမျိုး ထိုလူရွယ်၏မျက်နှာတွင် ပေါ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် စက်လှေကြီးရှိ ကုန်းပေါင်ပြားထိပ်သို့ ပြန်ကြည့်မိသည်။

ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော မိန်းမပျိုသည် ကျွန်ုပ်ကိုလက်ယပ်ခေါ်နေဆဲ၊ ညှိမျက်လုံးများက ချောဖြူဆဲဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်ုပ်ရပ်နေသော ကုန်းပေါင်၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်ထိပ်ဆီတွင် ပင်လယ်စားပြုနှင့် လှယမင်းတို့သည် ပိတ်ဆီး၍ ရပ်နေကြသည်။ ကျွန်ုပ်သည်ထောင်ချောက်တစ်ခုထဲသို့ ကျရောက်နေသလို ခံစားရ

သည်။ ကျွန်ုပ်၏ လွတ်မြောက်ရာလမ်းမှာ နက်ရှိုင်းသော ပင်လယ်ရေပြင်ထဲ ခုန်ချရန်သာဖြစ်၏။

မဖြစ်နိုင်။ ပင်လယ်ရေပြင်သည် ပွက်ပွက်ဆူနေသော ဝရဲသိပ္ပူအိုးနယ် ကျွန်ုပ်ကို ဝါးမျိုရန် စောင့်ကြိုနေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ပင်လယ်စားပြုနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည့်အစား လှပသော ဝိညာဉ်ဖြူကဲ့သို့သော မိန်းမပျိုရှိရာသို့ တုန်ယင်သော ရေပြလှမ်းများနှင့် လျှောက်လှမ်းခဲ့သည်။

မိန်းမပျိုက ကျွန်ုပ်အား လက်လှမ်းလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်က မိန်းမပျို၏လက်များကို မကိုင်ရဲသော်လည်း မိန်းမပျိုသည် လူသားစင်စစ်လော၊ နာနာဘာဝလောဟု သိချင်စိတ်ကြောင့် မိန်းမပျို၏ လက်ကို ကျွန်ုပ်ဖမ်းဆုပ်မိသည်။

ကျွန်ုပ်ထင်သည့်အတိုင်းပင်၊ မိန်းမပျို၏လက်သည် ရေခဲတုံးတစ်ခုသဖွယ် အေးစက်နေသည်။ လက်ဖျားမှ အေးစက်မှုသည် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးသို့ စိမ့်ဝင်ဖြတ်သန်းသွား၏။ နှလုံးသားပင် အေးစက်လာသည်။ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်မှုသည် ကျွန်ုပ်၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် ပူးဝင်ကပ်ငြိနေသည်။

ဖမ်းဆုပ်ထားသောလက်သည် အေးစက်သည်မှန်သော်လည်း နူးညံ့နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က အထင်သေးပြီး နူးညံ့အေးစက်သောလက်မှ ရုန်းကန်သွေဖည်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

အချည်းနှီး အားထုတ်မှုပင်။ ဖော့ဖယောင်းကဲ့သို့ ပျော့ပျောင်းမှုသည် သံချောင်းကဲ့သို့ ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲသွား၏။ နူးညံ့သောလက်သည် ပြုတ်တူကဲ့သို့ ရုန်းမရအောင်ဖြစ်သွားသည်။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်ုပ်သည် စက်လှေကြီးပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။

စောစောက လူသူကင်းမဲ့သည်ဟု ထင်ရသော စက်လှေကြီးပေါ်တွင် လူများသည် ရုတ်ခြည်းပေါ်လာသည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်ပျံလည်းကောင်း၊ ဦးပိုင်၊ ပုပိုင်နှင့် ရွက်တိုင်ကြီးများပေါ်မှလည်းကောင်း လူအရွယ်အစားမျိုးစုံ၊ အဆင့်အသွေးမျိုးစုံနှင့်ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ရယ်မောစရာ သတ္တဝါတစ်ဦးကဲ့သို့ ဟာကိုကိုရယ်မောကြသည်။ သူတို့၏ ရယ်မောသံကြီးများမှာ ချောက်ချက်စပွယ်ကောင်းလှသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ပင်လယ်စားပြစက်လှေကြီးပေါ်သို့ ရောက်ပုံခြင်းပင် ဖြစ်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ သို့သော် ထိုပင်လယ်စားများမှာ နာနာဘာဝများသာ ဖြစ်ဟန်တူသည်။

တိတိပမဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်ရောက်နေသော စက်လှေကြီးသည် နာနာဘာဝ ပင်လယ်စားပြ စက်လှေကြီးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်၏လက်ကို ကိုင်ဆွဲထားသော အပြိုင်ရောင် မိန်းမပျိုကကော မည်သူဖြစ်သနည်း။

ကျွန်ုပ်သည် မိန်းမပျိုကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မိန်းမပျိုသည် ကျွန်ုပ်၏မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

မိန်းမပျိုသာမဟုတ်၊ စောစောက ကျွန်ုပ်တို့ လှောင်ပြောင်ရယ်မောနေသော သင်္ဘောသားများလည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မရှိတော့။

ကျွန်ုပ်၏အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် သက်ရှိမဆိုထားဘိ၊ ကျွန်ုပ်က နာနာဘာဝဟုထင်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှပင် မရှိတော့။

ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်းသာ စက်လှေပေါ်တွင်ရှိနေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် စက်လှေပေါ်မှ ကုန်းပေါင်ပြားအတိုင်း မြေပြင်သို့ ပြန်ထင်းမည်ပြုစဉ် ကုန်းပေါင်ပြားကြီးသည် စက်လှေနှင့် မြေပြင်ကို ထိစပ်ခြင်းမရှိတော့ပုံမျှမက စက်လှေပေါ်သို့ ပြန်ရောက်နေသဖြင့်

ကျွန်ုပ်သည် မြေပြင်သို့ ပြန်သွားရန် မဖြစ်တော့ပါ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကုန်းပေါင်ပြားကို ကမ်းနားသို့ပြန် ကျိုးချရန် မကြည့်သည်။ ကုန်းပေါင်ပြားကြီးသည် လေးလံလှသည်။ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ နုနယ်သော မိုင်းသုဋ္ဌေးတစ်ယောက်အဖို့ ထိုကုန်းပေါင်ပြားကို သယ်မရန် ခွန်အားများစွာလိုအပ်နေပေသေးသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကုန်းပေါင်ပြားကို မနေစဉ်တွင် မောင်းသူကင်းမဲ့သော စက်လှေကြီးသည် တရွေ့ရွေ့ထွက်ခွာလာသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် သင်္ဘောလက်ရန်းသို့ပြေးကပ်ပြီး ကြည့်လိုက်ရာ ဝမ်းနှင့် အတော်ပင်ဝေးခဲ့ပြီကို သိရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကုန်းပေါင်ပြားတွင် အာရုံစိုက်နေစဉ် စက်လှေကြီးထွက်ခွာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ စက်လှေကြီး ထွက်ခွာနိုင်ရန် ကျွန်ုပ်သည် ကုန်းပေါင်ပြားတွင် အာရုံပြောင်းနေစဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်က ပုန်တကျဖန်တီးထားကြောင်း ကျွန်ုပ်သဘောပေါက်မိသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မည်သို့ပင်ဖြစ်ဖြစ် စက်လှေကြီးပေါ်မှ ခုန်ချကာ ပင်လယ်ထဲတွင်နေခဲ့ရန် ကြံစည်ပြီး ခုန်ချရန်ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ သို့သော် မမြင်ရသောအရာဝတ္ထုတစ်ခုက ကျွန်ုပ်၏ခါးကို ခုန်အားရာ

ကျွန်ုပ်သည် စောစောက ဝိညာဉ်ဖြူမိန်းမကဲ့သို့ပင် လေထဲတွင်လွှဲ
မော့နေပြီး ပင်လယ်ထဲသို့ မရောက်နိုင်အောင် ဖြစ်ရလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ပင်လယ်ထဲသို့ခုန်ချရန် အစီအစဉ်
ကိုလက်လျှော့ပြီး စက်လှေကြီးထဲသို့ လှည့်ပတ်ကြည့်နေမိသည်။

စက်လှေကြီးထဲတွင် သက်ရှိထင်ရှား လူသားဟူ၍ ကျွန်ုပ်
တစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်က ပုံထိန်းခြင်း၊ မောင်း
နှင်ခြင်း တစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲ စက်လှေကြီးသည် အလိုအလျှောက်
တရိပ်ရိပ်ပြေးနေပါသည်။

ထိုအိပ်မက်ကို ကျွန်ုပ် ပြန်လည်စဉ်းစားမရသော အချက်မှာ
ထိုစဉ်က စက်လှေကြီးတွင် အင်ဂျင်စက်မောင်းနှင့်သံကြားခွဲ
သလော၊ မကြားရသလော ဟူသောအချက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ စက်လှေ
ကြီးတွင် ရွက်များတပ်ဆင်ထားခြင်းမရှိသော်လည်း သွားနေပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် စက်လှေကြီးအတွင်း၌ တစ်စုံတစ်ယောက်ရှိလို
ရှိငြား လိုက်လံရှာဖွေနေမိပါသည်။ သေချာပါသည်။ သက်ရှိထင်ရှား
ဟူ၍ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်းသာ စက်လှေကြီးပေါ်တွင် ရှိနေပါ
သည်။

တစ်ခါတုန်းက ကျွန်ုပ်သည် ပင်လယ်ပြင်၏လျှိုဝှက်ဆန်း
ကြယ်မှုနှင့် ပတ်သက်သော ပုံပြင်လိုလို၊ ဒဏ္ဍာရီလိုလို အကြောင်း
အရာ ဝတ္ထုတိုလေးတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ဖူးခဲ့ပါသည်။ ထိုအကြောင်း
အရာသည် ရိုးဂါးဒိုင်ဂျက်(စ်) အင်္ဂလိပ်မဂ္ဂဇင်းမှဖြစ်မည်လော၊
ပိုက်ဝေါ(လ်)ခေါ် ကျယ်ပြန့်သောကမ္ဘာစာအုပ်မှဖြစ်မည်လော ကျွန်ုပ်
မမှတ်မိတော့ပါ။

အာဖရိကတောင်ပိုင်း ဝှစ်ဟုပ်အငူနှင့် ဝိုင်ပေါင်း(၂၀၀)
ကျော်ခန့်အဝေးပင်လယ်ပြင်ထဲတွင် မောင်းသူကင်းမဲ့သော သင်္ဘော
ကြီးတစ်စီးသည် မော့နေပါသည်။ ရက်ပေါင်းမည်မျှကြာအောင် မော့
နေသည်ကို မသိရပါ။

ထိုမောင်းသူကင်းမဲ့ပြီး မော့ချင်ရာ မော့နေသော သင်္ဘော
ကြီးအနီးသို့ ကုန်တင်သင်္ဘောကြီးတစ်စီး ဖြတ်သန်းသွားရာတွင် ထူး
ဆန်းပြီး လူသူကင်းမဲ့သော မြင်ကွင်းကြောင့် ထိုကုန်တင်သင်္ဘောသည်
မော့နေသောသင်္ဘောအနီးသို့ အကူအညီပေးရန် ချဉ်းကပ်ပြီး တက်
ကြည့်ကြသည်။

မောင်းသူမဲ့သင်္ဘောပေါ်တွင် သက်ရှိထင်ရှား လူသားတစ်ဦး
မျှ မရှိတော့သည်ကို ထူးဆန်းစွာတွေ့ရှိပါသည်။

ထိုမော့နေသော သင်္ဘောကို ပင်လယ်စားပြ သင်္ဘောများက
မီးနှင့်တိုက်ခိုက်ခဲ့သော လက္ခဏာများလည်းမတွေ့ရပါ။ ရုန်းရင်း
ဆန်ခတ် ဖြစ်ပွားခဲ့သော အနေအထား၊ သတ်ဖြတ်လုယက်ခံခဲ့ရသော
ပုံသဏ္ဍာန်မျိုး လုံးဝမတွေ့ရပါ။ ဖရိုဖရဲဖြစ်မှု၊ သွေးစွန်းသွေးစ လုံးဝ
မရှိပါ။

ပို၍ထူးဆန်းသည်မှာ သင်္ဘော၏စားသောက်ခန်း စားပွဲပေါ်
တွင် ကော်ဖီပန်းကန်များမှာ ဖိတ်စဉ်ခြင်းမရှိဘဲ အခြားသော စား
သောက်ဖွယ်ရာများနှင့်အတူ တွေ့ရပါသည်။

သင်္ဘောပေါ်မှ ရှိနေသော ကပ္ပတိန်မှအစ သင်္ဘောသား
ဖားလုံးသည် ထိုသင်္ဘောမှ စွန့်ခွာသွားခဲ့သည်မှာ (၂၄)နာရီခန့်
ပပြည့်သေးကြောင်း သိရှိရပါသည်။

ထိုသင်္ဘောမှ သင်္ဘောသားများသည် လွန်စွာကြီးမားပြီး ခံနိုင်ရည် မရှိသော အန္တရာယ်တစ်ခုခုနှင့် တွေ့ကြုံသွားရသည်မှာ ယုံမှန်ဖွယ် မရှိသော်လည်း မည်သည့်ဘေးအန္တရာယ် ကျရောက်ခံစားသွားကြောင်း ယနေ့တိုင် မည်သူမျှ မော်ထုတ်နိုင်စွမ်းမရှိခဲ့ပါ။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုမျောနေသော မောင်းသမား သင်္ဘောပေါ်သို့ ရောက်နေရသကဲ့သို့ပင် ခံစားနေပါသည်။

ကျွန်ုပ် သတိထားမိသည်မှာ ယခု ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိနေသော စက်လှေကြီးမှာမူ မျောနေခြင်းမဟုတ်ဘဲ ရည်မှန်းချက်ထက် ခုခံနိုင်စွမ်းမရှိဘဲ ဦးတည်သွားနေခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်၏အိမ်မက်များမှာ ထိုထူးဆန်းသော စက်လှေကြီးတွင် သာ အဆုံးသတ် လန့်နိုးခြင်းမရှိပါ။

အိမ်မက်သည် ချောက်ချားစဖွယ် ကောင်းသည်နှင့်အညီ ရှည်လျားပါသည်။

သက်ရှိထင်ရှားသူဟူ၍ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်းသာပါသော စက်လှေကြီးသည် ကမ်းခြေတစ်ခုသို့ ထိုးဆိုက်ပါသည်။

ထိုကမ်းခြေသည် ကျွန်ုပ်တို့ ထားဝယ်ရှိမောင်းမတန်ပင်လယ် ကမ်းခြေကဲ့သို့ပင် ငွေသောင်ယံ သောင်ပြင်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

မိုင်းသူဌေးဖြစ်သော ကျွန်ုပ်သည် ငပလီသို့အနားယူ အပန်းဖြေခန်းထွက်ဖူးပါသည်။ ထိုကမ်းခြေသည် ငပလီနှင့်လည်းမတူပါ။ မော်တင်ဂွန်းလည်း မဟုတ်သောကမ်းခြေသီတာဦးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မရောက်ဖူးခဲ့သော ကမ်းခြေဖြစ်ပါသည်။ ထိုကမ်းခြေတွင် စက်လှေကြီး ထိုးဆိုက်စဉ် စောစောက

မလှဦးမှ လက်သပ်ခေါ်သော မိန်းမပျိုနှင့် ပင်လယ်စားပြကဲ့သို့ စက်စားထားသော လူရွယ်တို့သည် ကျွန်ုပ်အားကြိုဆိုနေကြပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်စီးနင်းလိုက်ပါလာသော စက်လှေကြီးနှင့် ပါမလာသည်မှာ သေချာပါသည်။ သို့သော် မည်သို့မည်ပုံ ကျွန်ုပ်ထက်ဦးစွာ ထိုဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်နေသည်ကို ကျွန်ုပ်စဉ်းစားမူပါ။ ဦးနှောက် အခြောက်ခံပြီးစဉ်းစား မနေတော့ပါ။

ကျွန်ုပ်အား ထိုဝိညာဉ်ဖြူမိန်းမပျိုနှင့် ပင်လယ်စားပြလူလင်ကဲ့သို့ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီညှပ်ပြီး ကျွန်ုပ်ကိုလွန်စွာကြီးမားသော စက်လှေကြီးတစ်လုံးဆီသို့ ခေါ်သွားပါသည်။ ရုန်းကန်ထွက်ပြေး၍ မရမုန်းမိ၍ ကျွန်ုပ်အလိုက်သင့်လိုက်သွားပါသည်။

ထိုအိမ်ကြီးသည် ဥရောပတိုက်မှ မြို့စားနယ်စားတို့၏စံအိမ်ကဲ့သို့ တစ်ကြီးမားတယ်ပြန်ပါသည်။

အိမ်အပေါ်ထပ် မီးလင်းဖိုတစ်ခု၏ ရှေ့တည့်တည့်သို့ ရောက်သောအခါ ကြီးမားသော ပန်းချီကားကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရပါသည်။

ပန်းချီကားကြီး၏ပေါင်မှာ လူအစိုးခေါင်းများနှင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုပန်းချီကားကြီးထဲမှ လူကြီးသည် ကျွန်ုပ်နှင့်ရုပ်ချင်း

ပုံလွန်ပင်ဆင်ထူပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုပန်းချီကားကြီးကို သေချာစွာစိုက်ကြည့်ရင်း သတိရလာပါသည်။ ထိုပန်းချီကားထဲမှ လူကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ပျောက်ဆုံးသွားသော ဖခင်မိုင်းသူဌေးကြီး ရွှေခဲညို

ကိုကိုင်ကြီးပင်ဖြစ်ပါသည်။ သေသည်ရှင်သည်ဟု ယနေ့တိုင် မသိရသေးပါ။

ကျွန်ုပ်ဖခင်ကြီးပင်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဖခင်ကြီး၏ပန်းချီကားကြီးကို မေးမောကြည့်နေ

www.burmeseclassic.com

စဉ်ပင် ပန်းချီကားကြီးသည် သက်ဝင်လှုပ်ရှားပါသည်။
 ဖခင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား...
 "ငါ့သားရယ်၊ ဖခင်မေရဲ့ခိုက်ခဲမှုကို သားစဉ်မြေးဆက်တား၊
 ခုတော့ အနွဲ့ကြွေးဆပ်ရမှာပဲ။ ရွှေခဲညို ဦးကိုကိုကြီးရဲ့သားပီပီ ပြုံး
 ပြုံးကလေးနဲ့ အနွဲ့ကြွေးဆပ်လိုက်စမ်းပါသားရယ်"
 ဟဲ့ စိတ်မချမ်းသာစွာ ပြောသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။
 ကျွန်ုပ်နောက်ပြန်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဝိညာဉ်ဖြူမိန်းမပျို
 နှင့်ပင်လယ်စားပြု လုလင်ပျိုတို့သည် ဓားကြီးနှစ်လက်နှင့် ကျွန်ုပ်အား
 ခုတ်သတ်ရန် ချဉ်းကပ်လာသည်တို့တွေ့ရပါသည်။
 သူတို့နှစ်ဦး၏မျက်လုံးများမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ခုန်းတီးရွံ့ရွံ့ခြင်းငြင်း
 စူးစိုက်ကြည့်သည်။ ဒေါသ၏အရောင်တို့သည် ရဲ့ရဲ့ဦးနေသည်။
 လိုက်ဖက်လှသော ဝိညာဉ်ဖြူမိန်းမပျိုနှင့် ပင်လယ်စားပြု
 တို့သည် ဓားကြီးများနှင့် ကျွန်ုပ်ကို စတင်ထိုးခုတ်လေသည်။
 ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်က ကြောက်လန့်ထကြားနှင့်ဝိညာဉ်ဖြူ
 မိန်းမပျိုနှင့် ပင်လယ်စားပြုလုလင်ပျိုတို့ကို ငိုယိုပြီးတောင်းပန်ခဲ့ပါ
 သည်။

"ကျွန်တော်မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်မွေးတောင်
 မမွေးသေးပါဘူး"
 ဟု ကျွန်ုပ်က တောင်းပန်လိုက်ပါသည်။
 ပင်လယ်စားပြု လုလင်ပျိုက...
 "မင်းမဟုတ်ရင် မင်းအဖေ ဖြစ်ရမှာပေါ့"
 ဟု ကျွန်ုပ်၏နားအားပီးသို့ကပ်ပြီး အော်ဟစ်ပါသည်။ သူ၏

ကောင်သည် မိုးငြိမ်းသံကဲ့သို့ ကျယ်လောင်လှပါသည်။
 ဝိညာဉ်ဖြူမိန်းမပျိုကမူ ဘာမျှမပြောဘဲ အငြိုးအတေးကြီးစွာ
 ပြုံး သူမ၏ဓားရှည်ကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်၏အသည်းနှလုံးရှိရာသို့ ဓားနှင့်
 ထိုးသွင်းလိုက်ပါသည်။
 ကျွန်ုပ်သည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်လှသောကြောင့် စူးစူးရှား
 ရှား အော်ဟစ်မိပါသည်။
 ထိုစဉ်တွင် ကျွန်ုပ်သည် အိပ်မက်မက်နေရာမှ လန့်နိုးခဲ့ပါ
 သည်။
 ချောက်ချားဝမ်းကောင်းသော အိပ်မက်တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း
 ဝယ် ကျွန်ုပ်၏ရင်ထဲတွင် ပူနေပါသည်။ အာခေါင်သည် မြောက်ကပ်
 နေပါသည်။ ခွေးဆေးများသည် ကျနေပါသည်။ ရင်ထဲတွင် ကတုန်
 ကယင်ကြီးဖြစ်ပြီး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေပါသည်။
 ထိုအိပ်မက် မက်သည်မှာ တစ်ကြိမ် တစ်ခါတည်းသာ
 ဖောက်။

ကျွန်ုပ်ထားဝယ်မှ ရွှေခဲညို သတ္တုမိုင်းကိစ္စနှင့် ရန်ကုန်သို့
 ပွားရန်စီစဉ်သည့်နေ့မှစပြီး ညတိုင်းပင် ထိုအိပ်မက်မျိုးချည်း ညတိုင်း
 မက်နေပါသည်။
 ထိုအိပ်မက်သည် ကျွန်ုပ်သွားရမည့် ခရီးစဉ်အတွက် ရွှေ
 ပြုံးဆိုမိတ်ဟုပင် ကျွန်ုပ်ထင်ပါသည်။
 ကျွန်ုပ် ရန်ကုန်သို့ သွားရမည့်ခရီးစဉ်ကို သွားချင်စိတ်မရှိ
 ပါ။ ရင်ထဲလေးနေသည်။ စိတ်က ထိုင်းရှိုင်းတုန်လှုပ်နေသည်။
 ခါထိုင်းဆိုလျှင် ထားဝယ်ရှိရွှေခဲညိုမိုင်းတွင် ကျွန်ုပ်သည်

www.burmeseclassic.com

တာဝန်အရ နေထိုင်ရသော်လည်း ပျော်ပိုက်လှသည်ဟုမရှိပါ။ ရှေးရာမှာ မနေရ တော်နေရာမှာ နေရမည်ဟူသော စကားအရ ကျွန်ုပ်တို့ ဓနုဥစ္စာများ ဒီရေအလားသဖွယ် တိုးပွားရာဖြစ်သော ရွှေခဲညိုပိုင်းတွင် နေနေရသည်။

တာဝန်အရ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ပျော်မြူးနေသည်။

အကျင့်တို့ အဝင်းတို့ ရှိနေသော ရွှန်ဟဲ၊ ဟောင်ကောင်ဟိုတယ်များသည်လည်းကောင်း၊ ဘိုကပြားမ ဒေစိတို့ရှိနေသော မေဖဲယားကလပ်သည်လည်းကောင်း၊ မြင်းပွဲသည်လည်းကောင်း၊ ဗိုလ်ပီယာ၊ အဲလီးဖင့်စတုန်း စသော ဘိုင်စကုတ်ရုံများသည်လည်းကောင်း ရန်ကုန်မှ ကျွန်ုပ်ကို ကြိုဆိုနေသည် မဟုတ်ပါလော့။

ထို့ကြောင့် မိုင်းသူဌေးတစ်ယောက်ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်သည် ရန်ကုန်သို့သွားရမည်ဆိုလျှင် လှေခွက်ထဲမှ ရေနက်ထဲသို့ ပြန်ရောက်သောင်းကိုသို့ ပျော်မြူးနေသည်ဟု ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုမူ ကျွန်ုပ်သည်မကောင်းသောအိပ်မက် မြင်သဖြင့် ရန်ကုန်သို့သွားရန် ဝန်လေးတုံ့ဆိုင်းနေမိသည်။

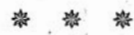
မသွား၍ဖြစ်လျှင် မသွားချင်၊ ကိုယ်စားလှယ်လွှတ်၍ရလျှင် ကိုယ်စားလှယ် လွှတ်လိုက်ချင်သည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ခရီးစဉ်မှာ မသွား၍လည်း မဖြစ်။ ကိုယ်စားလှယ်လွှတ်၍လည်း မရသော ခရီးဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်တို့ ရွှေခဲညိုမိုင်းမှ ထွက်သော ဝှက်ဖရန်များကို အင်္ဂလန်နိုင်ငံ မက္ကန္ဒန်မက္ကင်ဒီကုမ္ပဏီက ဝယ်ယူရန်

စာချုပ် ချုပ်မည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်သွားမှ ဖြစ်မည် ခရီးဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ် ရန်ကုန်သို့ ရောက်သွားသောအခါ မက္ကန္ဒန်မက္ကင်ဒီ ကုမ္ပဏီမှ သံကြီးရိုက်ခေါ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ လူသတ်သမားက လှည့်ဖြား၍ သံကြီးရိုက်ကြောင်းသိရတော့သည်။

အခန်း(၅)

ကျွန်ုပ်၏ ခရီးစဉ်အစမှာပင် အဆင်မပြေ။ ကျွန်ုပ်၏ အိပ်
မက်အရ ကျွန်ုပ်သည် ပင်လယ်ခရီးကို ရှောင်လွှဲသည့် အနေနှင့်
ထားဝယ်မှ မော်တော်ကားနှင့် ရန်ကုန်သို့သွားရန် စီစဉ်လေသည်။

သို့သော် မလွဲတောင်တွင် တောင်ပြိုသောကြောင့် ထားဝယ်
နှင့်ရေးခရီးစဉ်သည် ပြတ်တောက်နေသဖြင့် ရေလမ်းမှပင် ရန်ကုန်သို့
သွားရန် စီစဉ်ရသည်။

ထားဝယ်မှ ရန်ကုန်သို့သွားသည့် ဆင်ဖြူပြင်သင်္ဘော
ဆိပ်သို့ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်စီးနေကျ မာတန်းသင်္ဘောမှာ ရန်ကုန်
သို့သွားပြီး လွန်းတင်နေသည်ဟု သိရသည်။ ကုလားသူဌေးပိုင်ဂွင်ဂွမ်
ခန့် သင်္ဘောကြီးမှာလည်း ဧရာပေါက်သွားသဖြင့် မော်လမြိုင်အနီး
တွင် နစ်မြုပ်သွားသည်ဟု သိရသည်။

ထို မာတန်းသင်္ဘောနှင့် ဂျင်ဂျစ်ခန့်သင်္ဘောတို့သည်
ကနဦးရိကမ်းရိုးတန်းသွား သင်္ဘောများတွင် စိတ်ချရသော သင်္ဘော
များဖြစ်သည်။

ထိုသင်္ဘောနှစ်စီးပျက်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ကြုံရာစက်လှေ
ကမ်းစီးစီးနှင့်ပင် လိုက်သွားရတော့မည်။

ထိုစဉ်တွင် ဆင်ဖြူပြင်သင်္ဘောဆိပ်သို့ “ဝတ်ရုံဖြူ”ဟူသော
စက်လှေကြီး ထိုးဆိုက်လာပါသည်။ ထိုဝတ်ရုံဖြူ သင်္ဘောကြီးသည်
ပြိတ်မြို့မှ ထွက်ခွာခဲ့ပြီး ဆင်ဖြူပြင်တွင် ကုန်တင်၍ ရန်ကုန်သို့ ထွက်
ခွာမည်ဖြစ်သည်။

ဝတ်ရုံဖြူသည် ခရီးသည်တင်သော စက်လှေမဟုတ်၊ ကာဂို
ခေါ် ကုန်တင်သော စက်လှေသာဖြစ်သည်။

ဝတ်ရုံဖြူစက်လှေကြီးကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်
လွန်စွာအံ့ဩသွားမိသည်။ ကျွန်ုပ် ညတိုင်း အိပ်မက်ထဲတွင်တွေ့နေ
ရသောစက်လှေကြီးနှင့် တစ်ထေရာတည်း တူနေသောကြောင့် ဖြစ်
သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဝတ်ရုံဖြူဟူသော သင်္ဘောကြီးကို မြင်နေစဉ် ရ
သောခဏ၌ အကြောင်းနှစ်ချက်နှင့်ပင် သဘောကျနှစ်ချက်ခြင်း

မရှိပါ။

ပထမအချက်မှာ ထိုစက်လှေကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏အိပ်မက်ထဲမှ စက်လှေကြီးနှင့် တူနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဒုတိယအချက်မှာ ထိုစက်လှေကြီး၏ နာမည်ဖြစ်သော ဝတ်ရုံဖြူဟူသော စကားလုံးကိုပင် ဖြစ်ပါသည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် ကျွန်ုပ်တွေ့ခဲ့ရသော ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ ဝတ်ရုံများ ဝတ်ဆင်ထားသော ဝိညာဉ်ဖြူ မိန်းမပျိုနှင့် ပတ်သက်ပြီး "ဖြူ" ဟူသော စာလုံးကို ကျွန်ုပ်သဘောမကျပါ။

ကျွန်ုပ်သည် ဝတ်ရုံဖြူဟူသော စက်လှေကြီးကို စိတ်မသက်သာနှင့် ကြည့်ရှုနေစဉ်မှာပင် ကျွန်ုပ်၏နှလုံးသွေးရပ်သွားလောက်အောင် ဖြစ်ရသော မြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုမြင်ကွင်းမှာ ဝတ်ရုံဖြူ စက်လှေကြီး၏ ဦးပိုင်းထိပ်တွင် ဝတ်ရုံဖြူနှင့် မိန်းမပျိုတစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထိုမိန်းမပျိုသည် ကျွန်ုပ် အိပ်မက်ထဲတွင် တွေ့ရသော မိန်းမပျိုနှင့်လည်း ရုပ်ချင်းအလွန်ဆင်တူနေပြန်သည်။

ထိုမိန်းမပျိုသည် ကျွန်ုပ်ကို ငေးမောကြည့်ရှုနေဟန်တူသည်။ သူမ၏ ညှို့ဖျက်ဝန်းများသည် ကျွန်ုပ်၏နှလုံးသားကို သိမ်းကျွေးဆွဲငင်ညှို့ဖမ်းနေသည်ဟု ထင်ရပါသည်။

မိန်းမပျိုသည် အိပ်မက်ထဲမှာကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်ကို လက်ယပ်ခေါ်ခြင်းမရှိပါ။ လက်ယပ်မခေါ်သော်လည်း သူမ၏မျက်လုံးများက လက်ယပ်မခေါ်သည်ထက်ပင် ပိုပြီး တန်ခိုးအန္တရာယ် ပြည့်ဝနေသည်

ဟု ထင်မိသေးသည်။

မိန်းမပျို၏ အမူအရာမှာ လူပုံအလယ်တွင်ဖြစ်၍ လက်ယက်မခေါ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်အား ဝတ်ရုံဖြူသင်္ဘောကြီးနှင့် ပလိုက်ပါဘဲ မနေနိုင်အောင် လက်နှင့်ပွေ့ဖက်သိမ်းကျွေးယူငင်သွား ဝါညီသဏ္ဍာန်မျိုးဖြစ်သည်။

ထိုဝတ်ရုံဖြူစက်လှေကြီး ဆင်ဖြူပြင် ဆိပ်ကမ်းသို့ဝင်ရောက်လာပုံမှာ ကျွန်ုပ်အိပ်မက်ထဲက အတိုင်းပင်။

သို့သော် တစ်ခု ကွာခြားနေသည်မှာ ဝတ်ရုံဖြူသင်္ဘောမှာ မောင်းသူမဲ့မဟုတ်၊ အထက်ပိုင်းပလာနှင့် မည်းမည်းပြောင်ပြောင် ဝတ်ရုံဖြူစက်လှေသင်္ဘောသားများသည် ဆိပ်ကမ်းကပ်ရန်အတွက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဆူညံစွာအော်ဟစ်ခေါ်ငင်နေကြပြီး သင်္ဘောချည်ကြိုးများကို ဆင်ဖြူပြင်ဆိပ်ခံဇောပေါ်သို့ ပစ်ပေးကြသည်။

ဆင်ဖြူပြင်ဆိပ်ခံဇောပေါ်မှ ကုန်တင်ကုန်ချ ကူလီကုလား တစ်ယောက်က သင်္ဘောချည်ကြိုးကို ဖမ်းဆွဲပြီး သံငုတ်တိုင်းတွင် စွဲသပ်စွပ်ပေးလိုက်ကြသည်။

စက်လှေ၏ စက်သံများသည် တချွင်ချွင် မြည်နေသဖြင့် ဖိပ်မက်ထဲမှ စက်လှေကြီးနှင့်မူ မတူ။ ဝတ်ရုံဖြူ စက်လှေကြီးသက်ဝင်လှုပ်ရှားနေသည်မှာမူ ယုံမှားဖွယ်မရှိပါ။

ကျွန်ုပ်သည် မိန်းမပျိုနှင့်ကြာရှည်လေးဖြင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်ဝံ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်၏မျက်လုံးများကို မိန်းမပျို၏ မျက်လုံးများမှ ရှောင်ခွာရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် စက်လှေဦးပိုင်းရှိမိန်းမပျို၏မျက်လုံးစက်ဝန်းမှ ရှောင်လွှဲနိုင်လောက်သော်လည်း ကျွန်ုပ်သဘောကျနှစ်ခြိုက်ခြင်းပင် သော၊ တိတိပပဆိုရလျှင် ကျွန်ုပ်ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ပြီးလိုက်ပါခြင်း မရှိသော ဝတ်ရုံဖြူစက်လှေကြီးနှင့်မလိုက်ပါဘဲ မနေနိုင်ရန် ဆုံးဖြတ် ပြီး ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် စက်လှေဦးပိုင်းမှ မိန်းမပျိုကို နောက်ထပ်တစ်ဖန် မကြည့်ဝံ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်အား သဘောဆီပ်သို့လိုက်ပို့သော ရွှေညိုပိုင်းမှ စာရေးကလေး မောင်တူးချီကို စက်လှေဦးပိုင်းတွင် မိန်းမပျို ရှိမရှိ ကြည့်ခိုင်းလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်က... .

“တူးချီ”

“ခင်ဗျာ... .”

“စက်လှေဦးပိုင်းမှာ အကိုအဖြူ ထဘီအဖြူနဲ့မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရပ်နေသေးသလား”

တူးချီက... .

“ဘယ်မှာ ရပ်နေလို့လဲ ဆရာ”

“စောစောက ရပ်နေတယ်လေ”

“စောစောကတည်းက ကျွန်တော်လည်း ဆရာနဲ့အတူ ဒီဝတ်ရုံဖြူစက်လှေကြီး ဝင်လာတာကို ကြည့်နေတာပါ။ ဘယ်မိန်းကလေးမှ ဝတ်ရုံဖြူပေါ်မှာ ပါမလာပါဘူးဆရာ၊ ဆရာမျက်စိမှားနေလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ကျွန်ုပ်သည် တူးချီစကားကို မကျေနပ်သဖြင့် စက်လှေဦး

ပိုင်းသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ဝတ်ရုံဖြူနဲ့မိန်းမပျိုသည် ကျွန်ုပ်ကိုပြုံး ယောင်သမ်းသော မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်နေဆဲဖြစ်သည်။

သူမ၏အပြုံးများမှာ လျှို့ဝှက်သောအပြုံးများဖြစ်သည်။ ထိုအပြုံးများနောက်ကွယ်တွင် မုန်းမာန်များ ခိုအောင်းနေမည်ဟု ထင်ရသည်။

ကျွန်ုပ်က တူးချီကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး... .

“ဟိုမှာ မတွေ့ဘူးလားကွ၊ စက်လှေဦးပိုင်းမှာ ဝတ်ရုံဖြူနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရပ်နေတာလေ၊ မင်းမျက်လုံး ဘာထိုးထား သလဲကွ”

တူးချီက ခေါင်းကိုခါရမ်းရင်း... .

“ဘာမှ မတွေ့ဘူး ဆရာ၊ ဘယ်သူမှလည်း မရှိဘူး”

ကျွန်ုပ်က တူးချီကို ဒေါပွသွားပြီး... .

“လှေဦးထိပ်တည့်တည့်မှာ ရပ်နေတာလေကွာ၊ မင်းမတွေ့ ဘူးလား”

“ဘာမှမရှိပါဘူး ဆရာ၊ ပြီးတော့ တစ်ခုရှိသေးတယ်”

ကျွန်ုပ်က ဒေါသကြောင့် အသံကျယ်လောင်သွားပြီး... .

“ပြီးတော့ ဘာရှိသေးတာလဲကွ”

“အဲဒီလှေဦးပိုင်းဆိုတာ မိန်းကလေးတွေ တက်ရတာမဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ ခိုင်ငံခြားသင်္ဘောတွေမှာ အယုံအကြည် မရှိပေမယ့် အခုလို မြန်မာနိုင်ငံကမ်းရိုးတန်းသွား စက်လှေတွေမှာတော့ လှေဦးထိပ်ကို ဘယ်မိန်းကလေးမှ တက်ခွင့်မရှိဘူးဆရာ၊ မယုံရင် ဆရာ့ ကျွန်တော် စက်လှေပေါ်တက်ပြီးသွားကြည့်ကြတာပေါ့”

ကျွန်တော်သည် ကြည့်ရှုရန်ပုံရိပ်ခြင်းမရှိသော်လည်း အငြင်းပွားသော ပြဿနာဖြစ်လာရသဖြင့် သင်္ဘောဦးပေါ်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ဝတ်စုံဖြူနှင့် မိန်းမပျိုသည် ခေါ်မကျောက်ဆစ်ရုပ်တုသဖွယ် ရုပ်နေဆဲဖြစ်ပါသည်။

အတန်ကြာမှသာ သင်္ဘောက်ပေါက်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်ဘက်ကသာ မြင်ရပြီး တူးချိဘက်မှ မမြင်ရဟုထင်သဖြင့် နေရာပြောင်းကြည့်သည်။ ကျွန်ုပ်က လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ကျွန်ုပ်သာ မြင်ရသည်။ တူးချိက မမြင်ရ။

တူးချိသည် မိုင်းသူဌေးဖြစ်သော ကျွန်ုပ်ကို အားနားပါးနားနှင့်ထိုမိန်းမပျိုကို မြင်ရသည်ဟု တစ်ခွန်းတစ်ပါးမျှမဆို၊ မမြင်ရပါဟုပင် ငြင်းဆန်မြဲဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ် လက်လျှော့လိုက်ရသည်။

တူးချိသည် ဝတ်စုံဖြူ စက်လှေကြီးပေါ်သို့တက်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ရန်ကုန်သို့လိုက်ပါခွင့်တောင်းသည်။

ဝတ်စုံဖြူသည် ကုန်တင်စက်လှေကြီးသာ ဖြစ်သည်။ ခရီးသည် တင်ဆောင်ခြင်းမရှိ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ဂုဏ်သရေနှင့် ဓနအင်အားကြောင့် ဝတ်စုံဖြူစက်လှေကြီးတွင် လိုက်ပါခွင့်ရလိုက်သည်။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်နှင့် တပည့်ကျော် တူးချိ ဝတ်စုံဖြူ စက်လှေပေါ်သို့တက်သည်။ ဝတ်စုံဖြူစက်လှေမှ ပဲနင်းကြီးမှာ ရွှေခဲညှိမိုင်းသူဌေးဖြစ်သူ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် သူ၏စက်လှေနှင့် ခရီးသည်အဖြစ် လိုက်ပါမည်ဟုသိရသဖြင့် ဝမ်းသာဂုဏ်ယူဟန်နှင့် သင်္ဘောပဲ့ပိုင်းမှ အခန်းတစ်ခုတွင် သီးသန့်နေရာချထားပေးရန် သူကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့သည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်နှင့် တူးချိသည် သင်္ဘောပဲ့ပိုင်းသို့မသွားသေး။ သင်္ဘောဦးပိုင်းသို့ ရောက်သောပါးနှင့် သွားခဲ့သည်။ ပဲနင်းကြီးပျံ့နှံ့ထော်သည် ဘုမသံဘမသိနှင့် ကျွန်ုပ်တို့နောက်မှ လိုက်ခဲ့သည်။ သင်္ဘောဦးပိုင်းသို့ရောက်သောအခါ မိန်းမပျိုရုပ်နေရာကို

ရှာသည်။

ထိုနေရာတွင် မိန်းမပျိုအရိပ်အယောင်ကို လုံးဝမတွေ့ရ။ တူပါ။ ကျွန်ုပ်သည် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးမောကြည့်နေသည်။ တူးချိ၏အမူအရာမှာ “ကဲ... ဘယ့်နှယ်ရှိစ” ဟူသော အမူအရာမျိုးဖြစ်သည်။

ပဲနင်းကြီး ဦးမွန်ထော်ကမူ ကျွန်ုပ်တို့၏အပြုအမူကို နားလည်နိုင်ဘဲ ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို တစ်လှည့်၊ တူးချိ၏မျက်နှာကို တစ်လှည့် ကြည့်နေသည်။

ပဲနင်းကြီး ဦးမွန်ထော်၏မျက်နှာတွင် အံ့ဩနေပြီး ကျွန်ုပ်ကို များမေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သူဌေးမင်း”

ကျွန်ုပ်က...

“စောစောက ဆင်ဖြူပြင် သင်္ဘောဆိပ်ကနေ ပဲနင်းကြီးတို့ဝတ်စုံဖြူစက်လှေကြီး ဝင်လာတာကိုကြည့်နေတုန်း လှေဦးပေါ်မှာ မတ်ကြိုဖြူ ထဘီဖြူနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးဖြူနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပဲနင်းကတော့ ကျွန်တော်တွေလိုက်လို့ ပဲနင်းကြီး”

ကျွန်ုပ်၏စကားကို ကြားရသောအခါ ပဲနင်းကြီးသည် သူ့အဖေ့အဖေ့ကို နှုတ်လိုက်ရသလို လွန်စွာကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သွားခဲ့သည်။

ပဲနင်းကြီးသည် တစ်စုံတစ်ရာကိုပြောလိုက်တော့မည်ပြုပြီးမှ ပထမ
တော့ဘဲ ဣန္ဒြေဆည်လိုက်သည်။ မျက်နှာပြင်တွင်မူ နိုးထိတ်ကြောက်
လန့်သော အမူအရာများမှာ ကျွန်ုပ်ရစ်နေသေးသည်။

ပဲနင်းကြီး ဦးမွန်ထော်သည် ဦးနှောက်ထဲတွင် ရှိနေသည်မှာ
တစ်မျိုးဖြစ်ပြီး နှုတ်က ပြောထွက်လိုက်သည်မှာ ထင်ရှားပြန်
ကြောင်း ကျွန်ုပ်ရိပ်စားမိသည်။

ပဲနင်းကြီး ဦးမွန်ထော်က...

"အို... သူ့အဖေမင်းများ မျက်စိမှားလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ သူ
မိန်းကလေးမှ ဝတ်ရုံဖြူမှာ ပါမလဲပါဘူး"

ပဲနင်းကြီး ဦးမွန်ထော်၏စကားကို ကြားရသောအခါ ကျွန်ုပ်
၏တပည့်ကျော် စာရေးကလေး မောင်တူခိုးမှာ စစ်ကုရလာသလို
အားတက်သောပုံစံမျိုး "ဘဲ... ဘယ်နှယ်ရှိစွာ" ဟူသော အမူအရာ
မျိုးဖြစ်နေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မိန်းမဖျို စောစောကရပ်နေသော နေရာ
နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာမျှမရှိတော့ပါ။ ကျွန်ုပ်
စဉ်းစားမရအောင်ဖြစ်သွားသည်။

အတန်ကြာမှ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ် မကြာခဏမြင်မက်
သော အိပ်မက်ကို စွဲလမ်းစားစားတစ်ခုစီ ကျွန်ုပ်၏အာရုံကို နိမိတ်သွယ်
မိန်းမဖျိုကို စွဲထင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု တွေးမိလိုက်ပြီး ထိုနေရာမှ စွန့်ခွာ
ခဲ့သည်။

လှေဦးပိုင်းမှ ကျွန်ုပ်ကို နေရာချထားသော လှေပဲ့ပိုင်းအခန်း
ဆီသို့ လာခဲ့ကြသည်။ သင်္ဘောပဲ့ပိုင်းမှာ ဆွေးမြည့်သောအပိုင်းများ

အသစ်အစားထိုးထားဟန် တူလေသည်။

ကျွန်ုပ်ကို နေရာချထားပေးသော အခန်းကလေးမှာ သန့်
သပ်စင်သော အခန်းကလေးတစ်ခု ဖြစ်နေပါသည်။ သို့သော်
အခန်းမှာ ဟောင်းနွမ်း ကြာမြင့်လှပြီဖြစ်သဖြင့် သင်္ဘောဆေးများ
အသုံးပြုထားကြောင်း မြင်ရုံမျှနှင့် သိနိုင်သည်။ ထိုအခန်းကလေး
ကို အတိအတိရုံမျှပင် ဝတ်ရုံဖြူသင်္ဘောသည် စက်လှေတို့ကြီးမှန်း
သိသာပါသည်။

ဝတ်ရုံဖြူဟူသော နာမည်ပင်လျှင် နာမည်သစ်တစ်ခု ဖြစ်
နေတူသည်။ ဤကမ်းရိုးတန်းသွား စက်လှေကြီးသည် တစ်ချိန်က
မျှမှာ ပင်လယ်ပြင်၊ မြန်မာ့ ကမ်းရိုးတန်းတွင် အခြားနာမည်ဟောင်း
အရာနှင့် လှည့်လည်ကျက်စားခဲ့မည်မှာ ယုံမှားဖွယ် မရှိပါ။

ထူးချီသည် ကျွန်ုပ်အတွက် အိပ်ရာလိပ်များပြင်ဆင် နေရာ
ထားပေးပြီး သူ့အတွက် နေရာချထားပေးသော ဦးပိုင်းသို့တွက်
ပေးသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ဝတ်ရုံဖြူ စက်လှေနှင့် ထွက်ခွာရမည့် ခရီးသည်
အတွက် ဘေးအန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ကြုံတွေ့ရလိမ့်မည်
ကြိုတင်မျှော်မှန်းပြီး ရင်လေးနေမိပါသည်။

သို့သော် သိလျက်နှင့် ဝိပါက်ကြမ္မာငင်သည်ဟု ဆိုချင်ဆို၊
အိုင်အိုသည် ထိုစက်လှေနှင့်မလိုက်ဘဲ မနေနိုင်အောင်၊ မမြင်ရသော
တစ်စုံတစ်ယောက်က အမိန့်ပေးသည်ကို မလွန်ဆန်နိုင်အောင် ဖြစ်
လေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ခါတစ်ရံ ကြမ္မာကို ကြိုတင်
စောင့်ဆိုင်းလည်း လွတ်အောင်ရုန်းရန် ကုသိုလ်မမီ ကံသိသူများ
က ရုဏာဒေါသောဖြစ်သည်ကို ကိုယ်ချင်းစာမိသည်။

ကျွန်ုပ်၏အဖြစ်မှာလည်း ကိုယ်မြင်မက်ခဲ့သော အိပ်မက်
ကြောင့် ဘေးအန္တရာယ်ကျရောက်မည်ဟု ခန့်မှန်းရသော်လည်း လွတ်
အောင်မရုန်းနိုင်သော အခြေအနေဖြစ်နေသည်မှာ စိတ်ညစ်ညူး
ပျက်ကောင်းလှသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဤစက်လှေနှင့်မလိုက်ပါက ရန်ကုန်သို့ အချိန်
ရောက်နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ ရန်ကုန်သို့ အချိန်မီမရောက်လျှင်
ကလန်နိုင်ငံမှ ရောက်လာမည့် မက္ကင်ဒွန်မက္ကင်ဒီကုမ္ပဏီမှ
ပုဆိုးရောင်းဒါရိုက်တာနှင့် အရောင်းအဝယ် စာချုပ်ချုပ်ရာတွင်
ပျက်ကျပေလိမ့်မည်။ သူတို့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများသည် စည်းကမ်း
ညွှန်ကောင်းပြီး အချိန်အလွန်တိကျသူများ ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများကို မကောင်းပြောနေကြ
သော စား သူတို့ထက်ပိုပြီး စည်းကမ်းကောင်းအောင်၊ အချိန်တိကျ

အခန်း(၆)

ညပိုင်းသို့ရောက်သောအခါ ပဲခင်းကြီး ဦးမွန်ထော်သည်
ကျွန်ုပ်အတွက် စားသောက်ဖွယ်ရာများ ပြင်ဆင်ပေးပါသည်။ ဦးမွန်
ထော်က အမြတ်တမ်းနှင့် သံပလုတ်နှင့် ကင်းပုံများ စီစဉ်ပေးပါသည်။
တူးချိုကလည်း ငါးသေတ္တာနှင့် ဝက်အူချောင်းများ စီစဉ်ပေးပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ညစာစားပွဲမှာ ရန်ကုန်မြို့မှ ဟိုတယ်တစ်ခုထက်
မနိမ့်ကျပါ။ ပင်လယ်အစားအစာနေရာတွင် ရန်ကုန်မြို့ရှိ ဟိုတယ်
များ၌ မရနိုင်သော သံပလုတ်နှင့် ကင်းပုံများပင်ပါသေးသည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ် ထမင်းစား၍မရပါ။ ရင်ထဲတွင် ကတုန်
ကယင်ကြီး ဖြစ်နေပါသည်။ အချုပ်ထောင်ထဲ တစ်ခါမျှမရောက်
သော အကျဉ်းသား အချုပ်ထောင်ထဲရောက်ရသလို ရင်ထဲ မွန်းကျ
ပိတ်လှောင်နေပါသည်။

အောင် ကြီးစားဖို့များစွာ လိုနေပေဦးမည်ဖြစ်သည်။
ထို့ကြောင့် မြန်မာလူငယ် မိုင်းသုဌေးတစ်ယောက်အနေဖြင့်
အင်္ဂလိပ်လူမျိုး မန်နေဂျင် ခါရိုက်တာ တစ်ယောက်ကို ဆက်သွယ်
တွင် အချိန်တိုကျလို့သဖြင့် ဝတ်ရုံဖြူစင်လှေနှင့် မလိုက်ပါ၍ ပျံ
နိုင်ပေ။

“ဆရာ... အစားနည်းလှချည်လား”
“အေး... ငါ့ကို ကော်ဖီရယ် ပေါင်မုန့်ရယ် ဝက်အူရွှေ
ကြော်လေးရယ်ပဲ ထားခဲ့ကွာ၊ ဆာမှ စားတော့မယ်”
ကျွန်ုပ်သည် စား၍မပြန်သဖြင့် ညစာကို လက်စသတ်လိုက်
သည်။

တူးချီက...
“ပင်လယ်ထဲသွားတဲ့အခါ မြစ်ကြောင်းကို စုန်ဆင်းတဲ့အခါ
ထမင်းစားလို့ ပိုပြီးမြိန်သတဲ့ ဆရာ”

“အေးကွာ... ငါ့မှာမမြင်ရတဲ့အန္တရာယ်က သောတပျံ
စေတယ်နဲ့ တူတယ်ကွာ၊ ဥပမာကွာ... ငါ ရွှေခဲညိုမိုင်းမှာတုန်း
ရန်ကုန် သွားမယ်ဆိုကတည်းက ညတိုင်းမက်တဲ့ အိပ်မက်က
စက်လှေကြီးနဲ့ ဒီဝတ်ရုံဖြူနဲ့တူတယ်ကွ၊ ပြီးတော့ စောစော
လှေဦးမှာ ငါမြင်လိုက်ရတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ငါ့ရဲ့ အိပ်
ထဲက မိန်းကလေးနဲ့ တစ်ထေရာတည်းပဲကွာ၊ ငါမျက်စိမှား
မဟုတ်ဘူး မင်းက မမြင်ရတာပဲ ဖြစ်မယ်”

ကျွန်ုပ်က အတွင်းရောက်စွာစစ်ခုကို တိုင်ပင်ဖက်ပြုပြီး
ကို ပြောလိုက်သောအခါ တူးချီသည်အံ့ဩသွားပြီး...

“ဆရာတွေ့ခဲ့ရတဲ့ မိန်းကလေးက... ဆရာရဲ့ဖူးစာရှင်
ပိတ်သုဇာများလား”

“အိပ်မက်သူဇာတော့ ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူးကွာ၊ ဖြစ်ချင်
ရင် အိပ်မက်ရန်သူပဲဖြစ်မယ်”

“ဘယ်လိုအိပ်မက်မျိုးလဲ ဆရာ၊ ဒီစက်လှေမုန်တိုင်းမိပြီး
ပုဂံစီးမယ် အိပ်မက်မျိုးလား”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါတစ်ယောက်တည်းအတွက်
အိပ်မက်ပြဿနာပါ၊ အိပ်မက်ကတော့ စုံနေတာပဲကွာ၊ ပျောက်သွားတဲ့
အိပ်မက်ကြီး ရွှေခဲညိုကိုကိုကြီးဆိုတာတို့လည်း အိပ်မက်ထဲမှာ ပြန်
တွေ့ရသကွ၊ အိပ်မက်ထဲမှာတွေ့ရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရယ်
ပင်လယ်စားပြု လူလင်ပျိုရယ်က ငါတို့ရဲ့ အတိတ်ရဲ့ရန်ကြေးရှိသတဲ့
အတိုင်းဆိုရင် ငါ့ရဲ့ဖခင်ကြီးဟာလည်း အတိတ်ရန်ကြေးရှိတဲ့
လူတစ်ရဲ့ လုပ်ကြံတာခံလိုက်ရတယ် ထင်တာပဲ”

ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်၏ အကြောင်းအရာများကို တစ်ပါးသူ
တစ်ယောက်ကို ထုတ်ပြောရခြင်းအားဖြင့် ရင်ပေါသွားစေသည်ဟု
ထင်ပတ်နေသဖြင့် တူးချီအား ကျွန်ုပ်၏အကြောင်းကို ပြောနေမိသည်။

“ဆရာရဲ့အဖေက ရွှေခဲညိုဦးကိုကိုကြီးနော်၊ နောက်ပြီး
သွေးမင်းနာမည်က ရွှေခဲညိုကိုကိုနိုင်ဆိုတော့ သူ့ဌေးမင်းတို့က
မျိုးမင်းနွယ် မဟာဆီမဟာနွယ်တွေလား”

“မင်းမျိုးမင်းနွယ် မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ့ဖေဖေက ရွှေခဲညို
ရှင်ဆိုတော့ သူ့နာမည်ရှေ့မှာ ရွှေခဲညိုထည့်ထားတာပါ၊ တို့
ကိုလည်း ရွှေခဲညိုမိုင်းလို့ မှည့်ခေါ်တာ မတွေ့ဘူးလား”

www.burmeseclassic.com

“ဒီလို ထူးခြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ထူးဆန်းတဲ့ အတိတ်ပြု
တစ်ခုတော့ ရှိလေကောင်းရဲ့ ထင်ပါတယ်ဆရာ၊ ဥပမာ... ဆရာမ
မေမေ ဒေါ်သင်းကြည်ဟာ ထားဝယ်သူဖြစ်ပေမယ့် ဆရာရဲ့မေမေ
ရွှေခဲညို ဦးကိုကိုကြီးကတော့ ဘယ်ကရောက်လာသလဲဆိုတာ
ကျွန်တော်တို့အဖေများ မသိကြဘူးတဲ့၊ ထားဝယ်ရောက်တာ၊
ထားဝယ်အရေးပိုင်ဆိုင်မှာ သတ္တုဗိုင်းတစ်ခုကနေ ခံပြီး လုပ်တာ၊
လို့ပြောကြတယ်၊ အဲဒီ ရွှေခဲညိုဦးကိုကိုကြီးဟာ ချမ်းသာတာကတော့
တစ်ဝပ်”

“ဟုတ်တယ်... မေပေဟာ အတိတ်က ခြေရာတစ်ခုကို
ဖျောက်ခဲ့ဟန်တူတယ်”

“ဒါနဲ့ သူ့ဌေးကြီး ရွှေခဲညို ဦးကိုကိုကြီးဟာ ဘယ်လိုလဲ
ပျောက်ဆုံးသွားသလဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးနှစ်လောက်တုန်းက တစ်နေ့မှာ စာတိုက်
က စာတစ်စောင်ရောက်လာတယ်၊ စာထဲမှာ သာမဏေမထားသူ၊
မီးပြတိုက်တစ်ခုရဲ့ ပုံပုံပါတယ်၊ သေသေခုခု ပန်းချီဆရာက
ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မီးပြတိုက်တစ်ခုရဲ့ ကောက်ကြောင်းပုံပါ၊
ဒါပေမယ့် မြင်ရုံနဲ့ မီးပြတိုက်မှန်းသိသာတယ်၊ အဲဒီကတည်းက မေမေ
ဟာ ထွက်သွားတာ ယနေ့အထိ ပြန်ရောက်မလာဘူး မေမေကိုလည်း
ဘယ်ကိုသွားမယ် ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ တစ်ခုနဲ့မှ ပြောမသွားဘူး၊
ဘာပဲတမ်းမှ မရဘူး၊ သေသလား ရှင်သလားလည်း မသိရဘူး ငါ့
ဒီဝပ်အတိုင်းဆိုရင်တော့ မေမေဟာ ရန်သူတွေရဲ့ ထက်ချက်
အခုလောက်ဆိုရင် အဓိအဆွေးနေလောက်ပြီကွာ”

ကျွန်ုပ်သည် ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် နှစ်ပေါင်းငါးနှစ်ကျော် ခွဲခွာ
ခဲ့ရလင့်ကစား ဝမ်းနည်းကြေကွဲရခြင်းမှာ ကုန်ဆုံးလွင့်ပျောက်ခြင်းငှာ
မရွှမ်းသာသေးသဖြင့် ဆိုနှင့်စွာပြောလိုက်၏။

“ရင်နှင့်စရာကောင်းတဲ့ အတိတ်ဟောင်း ပုံပြင်တစ်ခုဟာ
တို့ရဲ့ ဖေဖေနဲ့ ပတ်သက်နေတယ် ထင်ပါရဲ့ကွာ၊ အဲဒီအတိတ်ဟောင်း
ပုံပြင်တစ်ခုဟာ ငါ့ရဲ့အိပ်မက်နဲ့လည်း ဆက်စပ်နေပုံရတယ်”

တပည့်ကျော် တူးဖော် ကျွန်ုပ် စိတ်သက်သာရာရအောင်
ထောက်ကူဖော်ပြသော စကားကို ပြောလိုက်သည်။

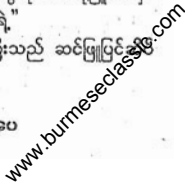
“အိပ်မက်ဆိုတာ ကယောက်ကယက်နိုင်ပါတယ်ဆရာ”

“အဲဒါက ဆောင်းတွင်းအိပ်မက်ပါကွာ၊ အခု ငါ့ရဲ့အိပ်မက်က
စင်းလွန်းနေတယ်ကွာ၊ ဥပမာ... အိပ်မက်ထဲမှာ ငါတွေ့ခဲ့ရတဲ့ မိန်း
ကလေးဟာ ဟောဒီဝတ်ရုံဖြူမှာ တွေ့နေရတာတော့ အမှန်ပဲကွာ၊
ဒါပေမယ့် ငါသာမြင်ရပြီး မင်းကမမြင်ရဘူးဆိုတော့ ဒါဟာ ဝိညာဉ်
တစ်ခုခုပေါ့ကွာ၊ ဒီဝတ်ရုံဖြူစက်လှေကြီးဆိုမှာ တွယ်ငြိကပ်ပါးဖြစ်နေ
တဲ့ ဝိညာဉ်တစ်ခုခုပေါ့၊ ဒီစက်လှေကြီးဟာလည်း တို့ဖေဖေရဲ့ အတိတ်
ပုံပြင်နဲ့ဆက်စပ်နေပုံရတယ်၊ ငါနေရတာ စိတ်မသုံးမသန့်ကြီးကွာ”

“ဒါဖြင့်ရင် ကျွန်တော် ဆရာနဲ့အတူ လာအိပ်မယ်လေ”

“နေပါစေကွာ... ငါမသိရတဲ့ ငါ့ဖေဖေရဲ့ အတိတ်က
အကြောင်းအရာတွေ ပျောက်ဆုံးသွားရတာတွေကို ဒီဝတ်ရုံဖြူပေါ်မှာ
ပဲ ငါကပြန်ပြီး သဲလွန်စ ရလိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့”

ထိုအချိန်တွင် ဝတ်ရုံဖြူစက်လှေကြီးသည် ဆင်ဖြူပြင်ခရီး
ကမ်းမှ ခွာခဲ့လေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်အတွက် ပေးထားသော အခန်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပြီး အကဲခတ်မိသည်။

အခန်းမှာ လူအမြဲနေသော အခန်းတစ်ခု ဖြစ်ဟန်မတွေ့ပေ။ အခန်းတစ်ခုလုံး ဖုန်များတက်နေပါသည်။ ဖုန်နံ့များ လှိုင်နေပါသည်။

ကျွန်ုပ်နေထိုင်ရန်အတွက်သာ တက်သုတ်ရိုက်သွားပြီး ဖုန်များ ရှင်းလင်းထားကြောင်းထင်ရှားနေပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဤအခန်းထဲတွင် လူနေခဲ့ပုံမရှိပါ။

အခန်း၏ မြေရင်းတွင် အချင်းတစ်တောင်မျှပင် မရှိသော သင်္ဘောလေဝင်ပေါက်တစ်ခုသာ ပြတင်းပေါက်သဖွယ် ဖြစ်နေပါသည်။ ထို့ကြောင့် အခန်းသည် ငှောင်နေပါသည်။ အခန်းထဲရှိ အရာဝတ္ထုများကို မှန်ဝါးဝါးသာ မြင်ရပါသည်။

ကျွန်ုပ်အတွက် ပေးထားသော အိပ်စင်၏ နောက်တည့်တည့်တွင် မှန်တစ်ချပ် အိုတ်ဆွဲထားသည်ဟု ထင်ရပါသည်။ သို့ရာတွင် အလင်းရောင် နည်းပါးမှုကြောင့် ထိုမှန်သည် မည်သို့မျှ အသုံးဝင်မည် မဟုတ်ပါ။

အခန်း၏ မျက်နှာကြက်တွင် ဓာတ်မီးတစ်လုံးရှိပါသည်။ ညဘက်ရောက်မှသာ မီးလင်းမည်ဖြစ်ပါသည်။

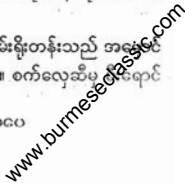
အခန်း(၇)

အမှောင်သည် ညကို စိုးမိုးနေပြီ။ ကောင်းကင်တွင် စိန်ကြယ် ဖွင့်များရှိလင့်ကစား အမှောင်ကမ္ဘာကို တော်လှန်ရန် မတတ်နိုင်ရှာ။ ဝင်လယ်ပြင်ထဲတွင် မောင်းနှင့်နေသော စက်လှေကြီးဆီမှ ထွန်းညှိထားသော ဓာတ်မီးရောင်များကလည်း အင်အားနည်းလှပြီး ဒွိန်လဲ့လဲ့ ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ညစ်ညူးခြင်းပြေပျောက်စေရန် သင်္ဘောတုန်းပတ်ပေါ်တွင် လေညှင်းခံနေမိသည်။

ဝတ်နံ့ဖြူစက်လှေသည် တနင်္သာရီကမ်းရိုးတန်းကို လက်ယာဘက်တွင်ထားပြီး မောင်းနှင့်နေသည်။

စိမ်းလဲ့ရောင်စိုသော တနင်္သာရီကမ်းရိုးတန်းသည် အမှောင်ဖောက်တွင် အမည်းရိပ်သာ ထင်နေသည်။ စက်လှေဆီမှ ရောင်

ထွက်သမျှ ပင်လယ်ပြင်အစပ်အထိသာ အလင်းရောင်ကို တွေ့ရသည်။

ဘယ်ဆီကြည့်ကြည့်၊ မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်နေသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရှုရသည်မှာ ငြီးငွေ့လာသည်။ ထို့ပြင် ပင်လယ်လေ တိုက်ခတ်မှုများကြောင့် ချမ်းစိန်လာသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ချင်စိတ်မရှိသော်လည်း အိပ်ခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ အခန်းထဲတွင် အရိပ်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ အဖြူအမည်း သဲတွဲစွာ မတွေ့ရပါ။

ကျွန်ုပ် စိတ်တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသောကြောင့် ထိုကဲ့သို့ မြင်တွေ့ခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကြောက်ရွံ့စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ပြီး အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်အိပ်စင်၏ ခြေရင်းတည့်တည့်တွင် မှန်တစ်ချပ် ချိတ်ဆွဲထားသည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်ခဲ့သော အရာဝတ္ထုသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ် သွားစွယ်အဖွေးသားနှင့် ဘီလူးရုပ်ပန်းချီကား တစ်ချပ် ဖြစ်နေသည်။

ထိုမျှ ကျက်သရေကင်းမဲ့ပြီး ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်သော အသွင်ကိုဆောင်သည့် ဘီလူးရုပ်ကို အဘယ်သူသည် စိတ်ကူးလွဲများစွာနှင့် ဤအခန်းတွင်း၌ ချိတ်ဆွဲထားရသနည်းဟု ကျွန်ုပ် စိတ်ဖြူငြင်နေမိသည်။ အမှန်မှာလည်း ထိုဘီလူးရုပ်ကြီးသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းပါသည်။

သို့ရာတွင် ထိုဘီလူးရုပ်ပန်းချီကားသည် အမှန်ပင်အနာပညာမြောက်သောလက်ရာတစ်ခုဖြစ်ကြောင်းကိုမူ ကျွန်ုပ်ဝန်ခံပါသည်။

သေကိုးဝါးတွင် ရုဒ္ဓရသခေါ် ကြမ်းကြုတ်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသည်။

ပန်းချီကား၏အမည်မှာ မှန်ဝါးပြီးပျက်စပြုနေပြီဖြစ်သော်လည်း ဖတ်၍ရသေးသည်။

ပန်းချီကား၏အမည်မှာ "အယ်(လ်)ဂွာဒါ ရုဒ္ဓရသ"ဟူ၍ဖြစ်သည်။

အဓိပ္ပာယ်မှာ အယ်(လ်)ဂွာဒါ နေရာမှ ကြမ်းကြုတ်မှုဟု ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့် ပန်းချီဆရာသည် အယ်(လ်)ဂွာဒါ ရုဒ္ဓရသဟု အမည်ပေးရသနည်းဟု ကျွန်ုပ်စဉ်းစားမရပါ။

ရုဒ္ဓရသဟူသော စကားလုံးသည် ပန်းချီကားနှင့် ဆီလျော်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုဘီလူးရုပ် ပန်းချီကားကိုကြည့်ရင်း စိတ်ထဲတွင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာသဖြင့် ပန်းချီကားကို ပြောင်းပြန်လှန်ပြီးထားရန် ထိုပန်းချီကားအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပါသည်။

သံချောင်းနှစ်ချောင်းတွင် ကြေးနန်းကြီးနှင့် ဆက်သွယ်ထားသောပန်းချီကားကို နောက်ပြန်လှည့်ရန် ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။

ပန်းချီကားနောက်တွင်ရှိနေသော စက်လှေ၏သစ်သားပေါင်ပေါ်တွင် ထူးဆန်းသော ဓာတ်နန်းတစ်ခုကို ကျွန်ုပ်တွေ့လိုက်ရပါသည်။

စက်လှေဘိန်းရုံရက် (၄လက်မ x ၂ လက်မ) ပြားတွင် ထွင်းထားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုဓာတ်နန်းမှာ "ခင်စန္ဒာ(၁၈-၁-၁၉၀၇)ရက်နေ့ကွယ်လွန်ခဲ့သည်"ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

အဘယ်သူသည် ဤစက်လှေကြီး၏နံရံတွင် ခင်စန္ဒာဆိုသူ

www.burmeseclassic.com

ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်သည်ကို မှတ်တမ်းတင်ထားရသနည်းဟု ကျွန်ုပ် စဉ်းစားမရပေ။

ဤစက်လှေ၏ရက်မပြားသည် သင်္ချိုင်းမှတ်တိုင် တစ်ခုကို ဖြုတ်ယူပြီး ပြုလုပ်ခြင်းမဖြစ်နိုင်။ ရက်မကြီးသည် စက်လှေကြီးဆည် ဆောက်စ၊ကပင် ပါဝင်တည်ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သင်္ချိုင်းမှတ်တိုင် မဖြစ်နိုင်ပါ။

ထိုသို့ဆိုလျှင် ခင်စန္ဒာဆိုသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကွယ်လွန်သောအကြောင်းကို အကယ်ကြောင့် ဤဝတ်ရုံဖြူစင်လှေ ကြီး၏ရက်မတွင် ကမ္ဘာလုံးတင်ထားရသနည်း။

ခင်စန္ဒာ သေဆုံးခြင်းသည် ကမ္ဘာလုံးတင်ထားခြင်းဖြစ်ရမည် ဟု ကျွန်ုပ်မှန်းဆိမိသည်။

ကျွန်ုပ်သည်ဆက်ခံပုံဖြူစင်လှေတွင်းပင် ခင်စန္ဒာသည် ကျွန်ုပ် ယခုရောက်နေသော အခန်းတွင်း၌ပင်သေဆုံးခဲ့ခြင်းခဏာဟုတွေးမိ ရင်း ထိတ်လန့်လာပြန်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဤအခန်းထဲတွင် နေထိုင် ရသည်မှာ စိတ်ထဲတွင်တန်လှုပ်ချောက်ချားလာပြန်သည်။

ထို့ကြောင့်ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ချင်စိတ်မရှိသော်လည်း ဘုရား ရှိခိုးပြီး ခေါင်းပြီးခြုံ၍ အိပ်လိုက်ပါသည်။ ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေသော စက်လှေသည် ကျွန်ုပ်ကို မကြာမီအော့ဘိပ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်လိုက် သည်။

ကျွန်ုပ် မှေးခန်းဖြစ်သွားသည်ဟုထင်ရပါသည်။ အိပ်ပျက် သွားသော်လည်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျခြင်းတော့မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကျွန်ုပ်၏အခန်းတစ်ခုလုံးပွေးကြိုင်သွားပြီး ချောက်ချောက်

ချက်ချက်အသံကြားရသဖြင့် ကျွန်ုပ်အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသွားပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ့်မျက်လုံးကိုယ်မယုံနိုင်ပါ။ တစ်ကိုယ်လုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူအောင် ဝတ်ဆင်ထားသောမိန်းမပျိုတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်၏အိပ်စင်ဘေးတွင်ရပ်နေပါသည်။

ရွှေခဲ၌ဖိုင်းတွင် အိပ်မက်မြင်မက်စဉ်ကတွေ့ရသော မိန်းကလေးနှင့်လည်းကောင်း၊ ဆင်ဖြူပြင်သင်္ဘောဆိပ်တွင် ဝတ်ရုံဖြူ စက်လှေကြီး၏လှေဦးတွင်တွေ့ရသော မိန်းကလေးနှင့်လည်းကောင်း တစ်သောက်တည်းပင်ဖြစ်နေပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကြောက်ရွံ့လွန်းသဖြင့်အသက်ရှူပင်ရပ်သွား ပလားဟု ထင်ရသည်။ ခေါင်းကြီးသည် ပုတ်လောက်ကြီးဖြစ်သွားပါ သည်။ မွေးညင်းများလည်း ဆူးတောင်သဖွယ် ထဲသွားပေလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်သည် အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့် မိန်းမပျိုကို ကြက်သေ ခဲသဖြီး ဩဇာနေစဉ်ပင် မိန်းမပျို၏လှပသောမျက်နှာသည် စော စောက် ကျွန်ုပ်ပြောင်းပြန်လှန်ချီတိထားသော ပန်းအိုးကားထဲမှ ဘီလူး ကြီး၏မျက်နှာကဲ့သို့ ပြောင်းလဲသွားပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည်ကြောက်ရွံ့လွန်သဖြင့် စူးစူးရွားရွားအော်ဟစ် ပို့တိမိသည်။

"အမယ်လေး... သရဲ... သရဲ" ကျွန်ုပ်၏ အော်ဟစ်မှုကြောင့် ကျွန်ုပ်၏တပည့်ကျော် တူးချီ နှင့်ပဲခင်းကြီး ဦးမွန်ထော်သည် ပြေးလွှားလာကြပါသည်။ အမြင်ဘက်မှ ခြေထဲများကြားရသဖြင့် မိန်းမပျိုသည်နားချီ ကားအနီးတွင်ပင် ပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။

“သူဌေးမင်း... သူဌေးမင်း”

“ဆရာ... ဆရာ”

ပဲခင်းကြီး ဦးမွန်ထော်နှင့် တူးချီတို့၏ ပြိုင်တူခေါ်သံကို ကြားရပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အင်အားချညှန်တူနယ်ယာဉ်နှင့် အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။

ဦးမွန်ထော်နှင့် တူးချီတို့သည် ဝရုန်းသုန်းတားနှင့် အခန်းထဲဝင်ရောက်လာသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ... သူဌေးမင်း”

ဦးမွန်ထော်က စိုးရိမ်ပူပန်သော မျက်နှာနှင့်မေးလိုက်သည်။

“ဆင်ဖြူပြင်တုန်းက ဝတ်စုံဖြူစက်လှေခဲလှေဦးမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးဟာ ကျွန်တော်အခန်းထဲဝင်လာတယ်”

ကျွန်ုပ်က ဗလုံးဗလှေးနှင့်ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် ဝါကျပြည့်စုံပြီး ဦးမွန်ထော်နားလည်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။

တူးချီက ကြောင့်ကြပူပန်ခြင်းကင်းသော မျက်နှာနှင့်... “အိပ်မက်မက်နေတာလား ဆရာ”

ကျွန်ုပ်က ခေါင်းခါလိုက်ပြီး... “မဟုတ်ဘူး... အိပ်မက်မက်နေတာ မဟုတ်ဘူး... ကျုပ်

မျက်စိနှင့် တပ်အပ်မြင်လိုက်တာ။ ခင်ဗျားတို့ ဟောဒီတံခါးဝရောက်မှ ဟောဒီ ပန်းချီကားနားမှာ ပျောက်သွားတာ”

ဦးမွန်ထော်၏မျက်နှာသည် သွေးဆူထဲသွားပါသည်။ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုများကြောင့် သူ၏မျက်နှာသည် အိုစာနေပါသည်။

“သူဌေးမင်းကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေစေချင်လို့ ဒီလူသန်းထဲမှာ ထားတာ... အခုတော့ သူဌေးမင်းကို ဒုက္ခပေးသလို ပြုနေပါပြီ”

ဦးမွန်ထော်၏ဝကားသံမှာ အားနာသောအသံနှင့် နောင်တယူသောအသံ ရောစွက်နေသည်ဟုထင်ပါသည်။

ထူးချီသည် ကျွန်ုပ်အတွက် ဘရန်ဒီလက်တစ်လုံးခန့်ကို ဖုတ်ဖုတ်ဆေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဘရန်ဒီကို ကမ်းကတန်းကတန်း ဆွတ်ဆွတ်လိုက်ပါသည်။ အာခေါင်ခြောက်ခြင်း ပြေသွားပါသည်။

နူးစေးများတို့ တူးချီက သုတ်ပေးပါသည်။

အရက်အနည်းငယ်ဝင်သွားပြီး လူများအနီးတွင်ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ကြောက်စိတ်ပြေသွားပါသည်။

ကြောက်စိတ်ပြေသွားသည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ဦးမွန်ထော်ကို ပတ်စုံဖြူစက်လှေကြီးနှင့် ပတ်သက်ပြီး မေးခွန်းများထုတ်တော့မည်။

“ဒီငှာ ဦးမွန်ထော်... ဒီအခန်းမှာ ဘယ်သူမှမနေဘူးဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် သူဌေးမင်း... ဘယ်သူမှမနေဘူး”

“ဒါနဲ့များစွာ... ကျွန်တော်ကိုဘာလို့ ဒီအခန်းထဲမှာ ထားတာလဲ”

ကျွန်ုပ်က ဦးမွန်ထော်ကို အပြစ်တင်လိုက်သည်။

ဦးမွန်ထော်က ပျာပျာသလဲဖြစ်ပြီး တောင်းပန်သည်။

“ဒီစက်လှေဟာလူဦးသဘော်မဟုတ်ပါဘူး သူဌေးမင်း...”

သူဌေးမင်း လိုက်ပါမယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်းကြံဖန်ပြီး နေ့မှစီစဉ်ပေးရတာပါ။

“ဒီအခန်းက သရဲခြောက်တယ်မဟုတ်လား”

ဦးမွန်ထော်သည် နှုတ်နှင့်ဖြေရန်ဝန်လေးသဖြင့် ခေါ်ညိတ်ပြလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးမွန်ထော်၏စေတနာကို လေးစားသွားသဖြင့် ဆက်ပြီးအဖြစ်မတင်တော့ပါ။ ကျွန်ုပ်သိချင်သော ဝတ်ရုံဖြူစက်လှေကြီး အကြောင်းကိုသာ မေးမြန်းစုံစမ်းမိသည်။

“ဒီမှာပဲနင်းကြီး... ဒီဝတ်ရုံဖြူစက်လှေကြီးကို ဘယ်သူ့က ဝယ်ခဲ့တာလဲ”

“အစိုးရကလေလံပစ်လို့ ဈေးပေါပေါရတာနဲ့ဝယ်ခဲ့တာပါ။”

“ဘယ်မှာလေလံပစ်တာလဲ”

“ဧရာဝတီ စီရင်စုဝန်ရှင်တော်မင်းကြီးရုံးက လေလံပစ်ဖလေ၊ ဒီစက်လှေကြီးက သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ်နဲ့ ပုသိမ်ဆိပ်ကမ်းမှာ အကြာကြီးနေခဲ့တာပေါ့။ ကျွန်တော့်သူဌေးရဲ့လက်ထဲကိုရောက်တာ ဆယ်နှစ်နီးပါးလောက်ပဲရှိဦးမယ်”

“ဒီဝတ်ရုံဖြူစက်လှေကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဦးမွန်ထော်သိသတတ်လုံးမှမချန်ဘဲ ကျွန်တော့်ကိုပြောပြပါလား”

ဦးမွန်ထော်သည် ကျွန်ုပ်တို့ကိစ္စကိုသည့်အတိုင်း ဝတ်ရုံစက်လှေကြီး၏နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို ပြောပြပါသည်။ ဝတ်ရုံစက်လှေကြီး၏ မူလအမည်မှာမြသန္တာဖြူဟူ၍ဖြစ်သည်။

ထိုမြသန္တာဖြူစက်လှေကို အက်ဒမန်ကျွန်းမှ မြန်

စက်လှေသူဌေးတစ်ဦးပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည်။ သူဌေးကြီးသည် သူ၏တစ်ဦးတည်းသောသမီးမြသန္တာဖြူကို ချစ်မြတ်နိုးမှုကြောင့် ထိုစက်လှေကြီးကို ကည်ဆောက်ပြီးသည်နှင့်ထိုနာမည်ကို ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပင်လယ်ဓားပြများက ထိုမြသန္တာဖြူစက်လှေကြီးမှ ပဲနင်းနှင့်သင်္ဘောသားများကို သတ်ဖြတ်ပြီးလုယက်သွားခဲ့သည်။ ထိုစက်လှေတွင် ပါလာသောစက်လှေသူဌေးကြီး၏သမီး မြသန္တာဖြူကိုလည်း ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားပြီး သတ်ဖြတ်ပစ်ခဲ့သည်။

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး မော်လမြိုင်ဘက်မှပဲနင်းတစ်ဦးကို ပင်လယ်ဓားပြမှု၊ လူသတ်မှုများနှင့်ဧရာဝတီစီရင်စု ပုသိမ်ခရိုင်စက်ရှင်မင်းကြီးရုံးတွင် တရားစွဲတင်ပြီး တစ်သက်တစ်ကျွန်းကျသွားသည်။

မြသန္တာဖြူစက်လှေကြီး၏ပိုင်ရှင်သည် အမှုပြီးသော်လည်း သက်သေခံပစ္စည်းဖြစ်ခဲ့သော စက်လှေကြီးကို လာမယူသဖြင့် ပုသိမ်သင်္ဘောကျင်းရပ်တွင် ထိုစက်လှေကြီးသည်ဆယ်နှစ်ခန့် သောင်တင်နေခဲ့ရသည်။

နောင်တွင် အစိုးရကလေလံပစ်သဖြင့် ဈေးမြို့မှပဲနင်းကြီး ဦးမွန်ထော်၏သူဌေးက ထိုစက်လှေကြီးကိုလေလံဆွဲဝယ်ကာ အသစ်ပြုပြင်ပြီး ဝတ်ရုံဖြူဟုနာမည်ပြောင်းလဲလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မြသန္တာဖြူစက်လှေကြီးကို ဝတ်ရုံဖြူဟုနာမည်ပြောင်းလဲခဲ့သော်လည်း မြသန္တာဖြူ၏အဖြစ်ဆိုးများသည် ဝတ်ရုံဖြူတွင် အရိပ်ထိုးနေဆဲဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်သဘောပေါက်မိသည်။

စက်လှေသူဌေးကြီး၏ တစ်ဦးတည်းသောသမီးမြသန္တာဖြူ

သည် ပင်လယ်ဓားပြများ ထိုစက်လှေကြီးကို လှည့်ကစဉ်ကမ်းဆီး
ခေါ်ဆောင်သွားပြီး အသတ်ခံရသည်ဟုဆိုထားရာ သင်္ဘောခန်းထဲ
မှ ခင်စန္ဒာ(၁၈-၁-၁၉၀၇)ရက်နေ့ကွယ်လွန်သည်ဟူသော စာတန်း
သည် မြသန္တာဖြူနှင့် မည်သို့ပတ်သက်နေသနည်း။

ကျွန်ုပ်သည် စက်လှေ၏ရက်မပေါ်တွင် ကမ္ဘာ့ဦးဆုံးထွက်
သောခင်စန္ဒာဟူသော နာမည်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ပဲခန်းကြီးဦးမွန်ထော်
ကို မေးမြန်းစုံစမ်းပြန်သည်။

“ဒီမှာပဲခန်းကြီး ဦးမွန်ထော်... ကျွန်တော့်အခန်းထဲက
ရက်မမှာ ကွယ်လွန်သူ ခင်စန္ဒာဆိုတဲ့စာတန်းတစ်ခုရှိတယ်... အဲဒီ
ခင်စန္ဒာက ဒီမြသန္တာဖြူ ဒါမှမဟုတ် ဝတ်ရုံဖြူနဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်နေ
သလဲ”

ဦးမွန်ထော်သည် ခေါင်းကိုခါရမ်းလိုက်ပြီး ...

“ဒါကတော့ကျွန်တော်မသိဘူး သူဌေးမင်း၊ ခင်စန္ဒာဆိုတာ
ဒီသင်္ဘောနဲ့ပတ်သက်ပြီးနေတယ်လို့ မထင်ဘူး၊ မြသန္တာဖြူဘဝတုန်းက
ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မသိပေမယ့် ဝတ်ရုံဖြူဘဝမှာတော့ ဘာ
အကြောင်းမှ ထူးထူးခြားခြားမဖြစ်ခဲ့ပါဘူး”

ဦးမွန်ထော်ထံမှ ကျွန်ုပ် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သောအဖြေကို မယူ
နိုင်ခဲ့ပေ။ ကျွန်ုပ်၏ဦးနှောက်ထဲတွင် ပြဿနာအသစ်တစ်ခုသည်
ဝင်ရောက်လာပြန်သည်။

“ကျွန်တော်တွေ့လိုက်ရတဲ့ ဝတ်ရုံဖြူနဲ့မိန်းကလေးဟာ ဘယ်
သူလဲ... ခင်စန္ဒာလား၊ ဒီစက်လှေပိုင်ရှင်ရဲ့သမီး မြသန္တာဖြူလား”
ကျွန်ုပ်၏မေးခွန်းကို ဦးမွန်ထော် မဖြေနိုင်ပါ။ သို့သော် ဦး

မွန်ထော်က ဝတ်ရုံဖြူနှင့်မိန်းကလေး ဤစက်လှေပေါ်တွင် တစ်ခါ
တစ်ရံ ရိုးတိုးရိပ်တိတ်တွေ့ရကြောင်းကိုမူ ဝန်ခံလေသည်။

“မှန်တာပြောရရင် ကျွန်တော်တော့ တစ်ခါမှ မတွေ့ပါဘူး။
သင်္ဘောသားတွေတော့ ဒီစက်လှေပေါ်မှ အဖြူရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထား
တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရိုးတိုးရိပ်တိတ်တွေ့နေရတယ်လို့ ပြော
သံကြားဖူးတယ်”

“ဒါနဲ့ဟိုဘီလူးရုပ်နဲ့အယ်(လ်)ဝွာဒါရုဒရသလို နာမည်ပေး
ထားတဲ့ ပန်းချီကားက ဘယ်သူ့ဆွဲတာလဲ”

“ဒီစက်လှေကို လေလံဆွဲကတည်းက ပါလာတယ် ထင်တာပဲ။
ဒီအခန်းကို စတုရန်းလုပ်ထားတာ၊ ဒီအခန်းထဲကို ဘယ်သူမှခိုးမဖွင့်
ရအောင် အဲဒီဘီလူးရုပ်ကို ကျွန်တော်ပဲဆက်ပြီး ချိတ်ခိုင်းထားတာ
ပါ။ သင်္ဘောဆေးသုတ်တုန်းကတော့ ဖြုတ်ပြီး ဆေးမသုတ်မီဘူးထင်ပဲ”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒီဘီလူးရုပ်ပန်းချီကားရဲ့အောက်မှာ
ကွယ်လွန်သူ ခင်စန္ဒာ ဆိုတဲ့စာတန်းကိုတွေ့ရတယ်”

“ဟုတ်လား သူဌေးမင်း၊ ကျွန်တော် ဒီစက်လှေမှာ လုပ်တာ
ကောင် ငါးနှစ်နီးပါးရှိပြီ။ တစ်ခါမှ အဲဒီစာတန်းကို မတွေ့ရဖူးဘူး။
ဘယ်တွေ့ဖူးမလဲလေး၊ ဒီအခန်းကို စတုရန်းအဖြစ် ပိတ်ထားတာကိုး။
ကဲ... သူဌေးမင်း၊ ကျွန်တော်ရဲ့အခန်းမှာ လာနေပါလား၊ စက်လှေ
ပုံထိန်းခန်းဆိုတော့ နေရထိုင်ရတာတော့ မလွတ်လပ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်
မဖော်တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ အမြဲရှိနေမှာပဲ”

“နေပါစေဗျာ၊ ဒီအခန်းဟာ ကြောက်စရာကောင်းတာမို့
ကျွန်တော့်ကို အသိဉာဏ်တော့ အများကြီးပေးမှာပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့

အိပ်မက်ထဲက စက်လှေကြီးနဲ့ ဒီဝတ်ရုံဖြူ စက်လှေကြီးဟာ တစ်ထေရာထဲပဲ၊ ပြီးတော့ ဝတ်ရုံဖြူဟာ တစ်ခါတုန်းက မြသန္တာဖြူဖြစ်ခဲ့တော့ ကျွန်တော်ဒီအခန်းကို တော်တော်စိတ်ဝင်စားမိတယ်။ ဝတ်ရုံဖြူနဲ့ မိန်းကလေးဟာလည်း ကျွန်တော်ရဲ့ အိပ်မက်ထဲက မိန်းကလေးဆိုတော့ ကျွန်တော်ဟာပင်လယ်စားပြု ပုံပြင်တစ်ခုနဲ့ ဆက်စပ်နေမလားမသိဘူး”

ကျွန်ုပ်က တွေးတွေးဆဆပြောလိုက်သော်လည်း ပဲနင်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏စကားကို စိတ်ဝင်စားဟန်မရှိဘဲ သူ၏တာဝန်ဝတ္တရားကိုသာ ပြောကြားလေသည်။

“သူဌေးမင်း တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ကျွန်တော်တို့စက်လှေလည်း နာမည်ပျက်မယ် ခင်ဗျ... အဲဒီတော့ သူဌေးမင်း နေရာပြောင်းစေချင်ပါတယ်”

ဦးမွန်ထော် ပြောသည်မှာ မှန်ပါသည်။

ထို့ပြင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဖွယ်တစ်ခုခုကိုတွေ့ရတိုင်း ယခုလို ထလာပြီး ကူညီရမည်မှာ ပဲနင်းကြီးအတွက် အလုပ်ရှုပ်စရာဖြစ်ပြီး အနှောင့်အယှက်ပေးနေသလိုဖြစ်နေပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည်ကိုယ့်ကိုယ်ကို တာဝန်ယူလိုက်ရပါသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်အိပ်မက်မက်ရင်လည်း ဒီလိုပဲ ထပြီးအော်တတ်ပါတယ်၊ နောက်တစ်ခါ ပဲနင်းကြီးလာစရာမလိုပါဘူး”

ပဲနင်းကြီး ဦးမွန်ထော်သည် ကျွန်ုပ်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ပဲ့ထိန်းခန်းသို့ပြန်သွားပါသည်။

ကျွန်ုပ်အတွက်ကား မြသန္တာဖြူ သို့မဟုတ် ခင်စန္ဒာတို့နှင့် ပတ်သက်သော ပင်လယ်စားပြုပုံပြင်တစ်ခုကို ရင်တမမနှင့် စူးစမ်းရှုပေးဦးမည်။

အဖြူရောင်သင်္ဘောရွက်ဖျင်တစ်ခုကို .ကားကြက်ပြီး မီးသွေး
မှုန့်ကို ထမင်းရည်နှင့်ရော၊ ဓာတ်ခဲကာဗွန်ချောင်းကို ကြက်ဥအကာ
နှင့်ရောဆွဲထားသလို ဖြစ်နေသည်။ အဖြူနှင့်အမည်း ပန်းချီကား
ဖြစ်သည်။

ပန်းချီလက်ရာရှင်သည် အလွန်ပင်လက်ရာမြောက်သည်။
အခန်းကျဉ်းကလေး၏ မှုန်ဝါးသောအလင်းရောင်အောက်တွင်
လတ်ရာကောင်းသည်ဟု ကျွန်ုပ်ခန့်မှန်းခဲ့သည်။ ယခုသိသာထင်ရှား
သောအလင်းရောင်အောက်တွင်လည်း ပန်းချီကားသည်အကြည့်ခံ
သည်။ လက်ရာကောင်းသဖြင့် ဘယ်နေရာတွင်ကြည့်ကြည့် အဆင့်
အတန်းနိမ့်လျော့သွားခြင်းမရှိ။

ကျွန်ုပ်သည်ပန်းချီကားကို အနုလုံ ပဋိလုံ အထပ်ထပ်အခါခါ
ကြည့်ရှင်းနှင့်ပင် ကျွန်ုပ်ထင်သည်ထက်ပိုပြီး စိတ်ကူးကောင်းစွာရေး
ထားသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်ဖြစ်နေသည်ကို အံ့ဩစွာတွေ့ရပါ
သည်။

ပန်းချီကားထဲတွင် ဘီလူးပုံမာန်စွယ်ရာများ၊ နဖူးကာ
ပူးကာ အချွန်အတက်များရေးဆွဲထားသော်လည်း ဘီလူးမျက်နှာမှာ
လူတစ်ယောက်၏ ပုံတူဖြစ်ပါသည်။

လူတစ်ယောက်၏မျက်နှာကို အခြားသူများ မရိပ်မိစေရန်
ဘီလူးရုပ်သဏ္ဍာန်စုတ်ချက်များဖြင့် ဖုံးလွှမ်းထားခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် လဝန်းကြီးရုပ်ပုံကိုလည်း အမှတ်တမဲ့ကြည့်လျှင်
အနိမ့်ပွတ်သည်အဘိုးအိုနှင့် ယုန်ဝပ်နေသည်ဟုထင်ရသော်လည်း
အသေအချာကြည့်လျှင် လှပသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်၏မျက်နှာ

အခန်း(၈)

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် အခန်းထဲ၌ရှိသော ဘီလူး
ရုပ်ပန်းချီကားကိုဖြုတ်ယူပြီး အလင်းရောင်ကောင်းစွာရသော
စက်လှေ၏ကုန်းပတ်ပေါ်သို့တက်ခဲ့သည်။ ကုန်းပတ်တွင်ကား
နေရောင်ခြည်လင်းထိန်နေသည်။

ပန်းချီကားကို သေသေချာချာကြည့်သည်။ ပန်းချီကားသည်
ကျွန်ုပ်ထင်သကဲ့သို့ ဘီလူးရုပ်တစ်ခုတည်းသာမဟုတ်။ ဘီလူးရုပ်
နှင့်ယှဉ်လျက် လဝန်းသော်တာရုပ်ပုံတစ်ခုတို့တွေ့ရသည်။

ပန်းချီကားသည် ရောင်စုံခြယ်ထားသောပန်းချီကားလည်း
မဟုတ်။ ရေဆေးလည်းမဟုတ်။ ဆီဆေးတင်ထားခြင်းလည်း မဟုတ်။
ဓာတ်မီးရောင်ကြောင့် ရောင်စုံလိုလို စိပီယာအရောင်လိုလိုဖြစ်နေခဲ့
သည်။

ဖြစ်နေသည်။

ပန်းချီဆရာသည် သူမှတ်တမ်းတင်လိုသော လူနှစ်ယောက်၏ပုံတူပန်းချီကားကို အခြားသူများမရှိပဲ ဖိစေရန် ဘီလူးပုံနှင့် လဝန်းပုံထဲတွင် မြှုပ်သွင်းပြီးရေးဆွဲထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။

လျှို့ဝှက်သင်္ကေတနည်းတစ်ခုဟု ဆိုလျှင်လည်း မှားမည်မထင်ပါ။ တစ်နည်းအားဖြင့် လဝန်းနှင့် ဘီလူးပုံသည် အကြောင်းအရာတစ်ခု၏နိမိတ်ပုံလည်းဖြစ်နိုင်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုပန်းချီကားကိုကြည့်ရင်း အတွေးများဖြန့်ကြက်နေပါသည်။ ဘီလူးရုပ်ပုံနှင့် လဝန်းသော်တာရုပ်ပုံသည်လိုက်ဖက်ခြင်းမရှိပါ။ ဘီလူးသည် အပူရုပ်၊ လဝန်းသော်တာသည် အဖေးရုပ်ဟု ပန်းချီသဘောအရသိရသည်။

ထိုပန်းချီကားသည် ပုံပြင်တစ်ခုကို ခြောနေရောသလား။ ပန်းချီကား၏နာမည်မှာလည်း ဆန်းသည်။ ပန်းချီကား၏နာမည်မှာ အယ်(လ်)ဂွါဒါ၏ရှု့ရသဟုဆိုထားလေသည်။

အယ်(လ်)ဂွါဒါဆိုသည်မှာ မော်တင်ဂွန်းအနီးမှ အငူတစ်ခု၏နာမည်ဖြစ်သည်ကို ကျွန်ုပ်သတိရလိုက်သည်။

ရှု့ရသဆိုခဲ့သည်အတိုင်း ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်မှုဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုနှစ်ခုကိုပေါင်းစပ်လျှင် အယ်(လ်)ဂွါဒါ၏ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ နေရာဌာနကိုပြဆိုသော စကားအဓိပ္ပာယ်ဟု ထင်ရသည်။

ထို့ပြင် ပန်းချီကား၏နောက်ပိုင်းကို လှန်ကြည့်လိုက်သောအခါ ညကတွေ့ရသည့်အတိုင်း လူအနီးခေါင်း၏အောက်တွင် အနိုး

ပုံနှုတ်ကြက်ခြေခတ်ထားသော သဏ္ဍာန်ဖြစ်သည်။

ထိုသဏ္ဍာန်မှာ ပင်လယ်ခေးပြတိုက်၏ အမှတ်လက္ခဏာဖြစ်

သည်။

ကွန်ပီဒါဦးနောက်ထဲတွင် အလင်းရောင်တစ်ချက်လက်သွား

သည်။

ဤပန်းချီကားလေးသည် ပုံပြင်တစ်ခုကို ပြောနေသည်မှာ ပြန်နေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် ဘီလူးရုပ်ပုံကို သေသေချာချာစူးစိုက်ကြည့်နေပါသည်။ ထိုဘီလူးရုပ်ထဲမှလူတစ်ယောက်၏ရုပ်ပုံသည် ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းနှင့် ကျွန်ုပ်၏ရုပ်ပုံနှင့်တူသည်ဟုထင်လာသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုပန်းချီကားကိုကြည့်ရင်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လာသလိုဖြစ်သဖြင့် အနီးတွင်ရှိနေသော တပည့်ကျော်တူးချီအား ပန်းချီကားကို ထိုးပေးလိုက်သည်။

တူးချီသည် ပန်းချီကားကိုကြောင့်ပြီးကြည့်နေလေသည်။

“ဟေ့... တူးချီ၊ ဟောဒီကဘီလူးရုပ်ကို သေသေချာချာ ကြည့်စမ်းတော့ လူတစ်ယောက်၏ရုပ်ပုံနဲ့တူတယ်။ ဘယ်သူ့ရုပ်ပုံနဲ့တူသလဲဆိုတာ မင်းခဉ်းစားစမ်း။”

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲတွင် ဇဝေဝေဖြစ်နေသော ကိစ္စကို ဘေးလူဖြစ်သော တူးချီကို ခုံသမာစိတ်ပေး အဆုံးအဖြတ်ခံယူလိုက်သည်။

တူးချီသည် ဘီလူးရုပ်ဟုသာ မြင်နေသည်။ တော်တာနှင့် လူရုပ်ပုံမခမ်းမီ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ပန်းချီကားပေးပို့သတင်း

www.burmeseclassic.com

စာစက္ကူအဟောင်းတစ်ခု ကပ်လိုက်ပြီး လူပုံ၏မျက်နှာနေရာလောက် ကိုသာ ပြုဆုတ်ပြီး တူးချိကိုပြလိုက်သည်။

ဘီးလူးရုပ်၏မာန်ခွယ်၊ နူးနား၊ နားတာနှင့် အခွန်အတက် များ မရှိတော့သဖြင့် လူရုပ်ပုံပေါ်လွင်လာသည်။

ထိုအခါမှ တူးချိသည် လူရုပ်ပုံကို သေသေချာချာ တွေ့သွားသည်။

အတန်ကြာသောအခါ တူးချိသည် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို တစ်လှည့်၊ ပန်းချီကားပေါ်မှ လူမျက်နှာကိုတစ်လှည့် ကြည့်နေသည့် ထို့နောက် တူးချိက လွန်စွာအံ့သြသော အမူအရာနှင့်...

“ဟာ... ဒီမျက်နှာပုံက ဆရာရဲ့ မျက်နှာနဲ့လည်း တူတယ်၊ ဘာကြီးရဲ့ မျက်နှာနဲ့လည်း တူတယ်”

ဘာကြီးဆိုသူမှာ ကျွန်ုပ်၏ဖခင်ရဲ့ ရွှေခဲညို ဦးကိုကိုကြီးဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ဖခင်သည် ကျွန်ုပ်နှင့်ရုပ်ချင်း အလွန်ဆင်သည်။ ကျွန်ုပ်က ထပ်မံအတည်ပြုလိုက်သည်။

“သေချာရဲ့လား... တူးချိရဲ့”

“အေးကွာ... ဒီခက်လှေကြီးသာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီပန်းချီကား ဟာလည်း ငါနဲ့ပတ်သက်နေပြန်ပြီ ထင်ပါရဲ့ကွာ”

ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲရှိသမျှကို ခပ်ညည်းညည်းပြောလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် လဝန်းကြီးထဲမှ ငိုနိုးကလေး၏ရုပ်ပုံကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်သည်။

ထိုမိန်းကလေး၏ပုံမှာ ကျွန်ုပ်၏အိပ်မက်ထဲမှ မိန်းကလေးနှင့်

လည်း ရုပ်ပုံနှင့်မဆင်ဟု ထင်ရသည်။

သို့သော် အိပ်မက်ထဲမှပုံနှင့် ပန်းချီကားထဲမှ ပုံနှစ်ခုတို့ကို နှိုင်းယှဉ်နေခြင်းမှာ မှီကဲခြင်းတစ်ခုသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်သည် ပုံနှင်းကြီး ဦးမွန်ထော်ကို ခေါ်ခိုင်းပြီး သင်္ဘောပျက်ဖျက်ပေါ်တွင် ရေးထားသော ဘီလူးနှင့်လဝန်းသော်တာ ပန်းချီကားကို ကျွန်ုပ်အားရောင်းချမည်ဆိုပါက ဝယ်ယူလိုကြောင်း ပြောပြသည်။

ဦးမွန်ထော်သည် ထိုပန်းချီကားအကြောင်းကို နားလည်ခြင်း မရှိ။ အဖိုးစားနားကိုလည်း ခန့်မှန်းမိပုံ မပေါ်ပေ။ ကျွန်ုပ်ဝတ်ရုံဖြူစက်လှေကြီးပေါ်တွင် စီးနင်းလာခဲ့သော အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ထိုပန်းချီကားကို အမှတ်တရ လက်ဆောင်ပေးလိုကြောင်းပြောပြီး ကျွန်ုပ်ကို အခဲပေးလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲတွင်လည်း ထိုဘီလူးရုပ်နှင့် လဝန်းသော်တာကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်နှင့်ပတ်သက်နေလိမ့်မည်ဟု စွဲထင်နေမိသည်။

အဘယ်ကြောင့် ဘီလူးရုပ်ထဲမှယောက်ျားတစ်ယောက်၏ မျက်နှာသည် ကျွန်ုပ်နှင့်သော်လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ဖခင်ကြီး ရွှေခဲညိုဦးကိုကိုကြီးနှင့်သော်လည်းကောင်း ဆင်တူနေရသနည်း။

ကျွန်ုပ်သည် ဤအသက်အရွယ်အထိ ဓာတ်ပုံသာရိုက်ဖူးပြီး ပုံတူပန်းချီကားရေးဆွဲခဲ့ဖူးခြင်းမရှိရာ ထိုပုံတူပန်းချီကားသည် ကျွန်ုပ်ကလေး၏ဖခင်ကြီး၏ရုပ်ပုံနှင့်ပိုပြီး နီးစပ်နိုင်ပေလိမ့်မည်ဟု တွေးမိခဲ့သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်သည်ထိုဘီလူးရုပ်နှင့်လဝန်း

သော်တာပန်းချီကားကို အပိုင်ရပြီဖြစ်၍ ပင်လယ်ခရီးတွင် ရေပြို၊
မစိုစေရန် ရေလှုပ်ပတ္တမြားနှင့် သေချာစွာထုပ်ပြီး ကျွန်ုပ်နေ့စဉ်
ပိုင်ယာရီစာအုပ်နှင့်အတူ ခန္ဓာကိုယ်မှအမြဲမခွာတော့ပေ။

အခန်း(၉)

ကျွန်ုပ်၏အခန်းထဲတွင် တူးချီလာပြီး စောင့်အိပ်သည့်နေ့မှ
စပြီး ဝတ်စုံဖြူနှင့်ပိန်းကလေး၏အရိပ်အယောင်ကိုမတွေ့ရတော့ပေ။
ထားဝယ်ရွှေခဲညိုမိုင်းတွင် မြင်မက်ခဲ့သောအိပ်မက်မျိုးလည်းမမက်
တော့။ ဝတ်စုံဖြူစက်လှေကြီးနှင့်ခရီးသွားရသည်မှာ ကျွန်ုပ်စိတ်ကြည်
လင်လာသလိုဖြစ်လာသည်။

တစ်ညတွင် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏အိပ်ခန်းရှိသောပုပိုင်း
လေညှင်းခံစင်သို့တက်ပြီး လေညှင်းခံနေသည်။

လူဆန်ရက်မို့ ကောင်းကင်တွင် စိန်ကြယ်ပွင့်များသာရှိ
သည်။ အလင်းရောင်မှာအားမကောင်း၊ အမှောင်ကသာ ကြီးမင်းပွင့်
နေသည်။

ပင်လယ်လေညှင်းမှာ လတ်ဆတ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည်လည်တစ်ဝ

ကြီးဖျံ့ကြီးနေမိသည်။ ကျွန်ုပ်လေးညင်းခံနေသောနေရာတွင် တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည်မနေရဲတော့ဘဲ အောက်သို့ ပြန်ဆင်းမည်ပြုလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည်လှေကားအတိုင်းမဆင်းဘဲ အောက်ဆင့်သို့ခုန်းပြီးဆင်းလိုက်သည်။

ထိုစဉ်တွင် အသက်ကယ်လှေများထားသော နေရာနောက်ကွယ်တွင် ပိုးဝတ်စုံဖြူနှင့်မိန်းကလေးကိုတွေ့လိုက်ပြန်သည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် ကျွန်ုပ်၏ရုပ်ပုံကိုတန်းတန်းမတ်မတ်လာနေသည်ဟုထင်ရသည်။ ရွှေမျောလာခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ အားသွန်၍ ပြေးလာဟန်တူသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဝတ်စုံဖြူနှင့်မိန်းမမျိုးကို တွေ့ရသည်နှင့်လွန်စွာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သဖြင့် ကျွန်ုပ်အတွက် ပေးထားသော အခန်းတံခါးကို ကမန်းကတမ်းဆွဲဖွင့်ပြီး အတွင်းသို့ သွေ့ပြေးရှောင်ပြေးဝင်လိုက်ရသည်။ ခါးပန်းနှင့် တိုက်မိ၍လဲပြီမတတ်ဖြစ်သွားသည်။

ကျွန်ုပ်၏ အပြုအမူကြောင့်အခန်းထဲတွင် ကော်ဖီဖျော်နေသော တူးချီသည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်ပြီး သူ့၏မျက်နှာတွင်သွေးမရှိတော့ပေ။ စက္ကူကပ်ထားသလို ဖြူစွမ်းသွားသည်။

“ဘာ... ဘာ... ဖြစ်... ဖြစ်တာလဲ”

တူးချီသည် ဗလုံးဗထွေးနှင့် ကျွန်ုပ်ကိုမေးလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်ကလည်း လွန်စွာတုန်လှုပ်နေသဖြင့် တတုန်ကယင်နှင့် ထွက်သွားသည်။

“ဝတ်... ဝတ်စုံဖြူနဲ့ မိန်းကလေးကို တွေ့ရပြန်ပြီကွ”

“ဘယ်မှာလဲ ဆရာ...”

“အသက်ကယ်လှေနားမှာ”

ထိုအချိန် ကျွန်ုပ်တို့အခန်းအနီး ကြမ်းပြင်တွင် ခြေသံကြားမိပြင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ပိုမိုပြီးကြောက်ရွံ့ရပါသည်။ အသည်းအူများကြမ်းပြန်လန့်သွားသလားဟု ထင်ရသည်။

တူးချီနှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် မတိုင်ပင်ရဘဲ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နီးနိုင်သမျှနီးအောင် ပူးကပ်နေကြသည်။

ထိုအချိန် အခန်းတံခါးကို လူတစ်ယောက်ကုဂုန်းခနဲဆွဲဖွင့်လိုက်ပါသည်။

တူးချီနှင့် ကျွန်ုပ်သည် မတိုင်ပင်ရဘဲ စူးစူးရွားရွားအော်မိကြသည်။

“အမယ်လေးဗျ”

အခန်းဝတွင်ရပ်နေသူမှာ ဝတ်စုံဖြူနှင့်မိန်းကလေးဖြစ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မကြည့်ရဲသဖြင့် မျက်လုံးကို စုံမိုက်ထားလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ... သူဌေးမင်း”

အသံမှာ အောင်ပြင်သောပုံနင်းကြီး ဦးဖွန်ထော်၏အသံဖြစ်သည်။

ဦးဖွန်ထော်၏အသံဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အကြောက်ပြေသွားသည်။

သို့သော် ဇောဈေးများကပြန်ဆဲ၊ ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေဆဲသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ရုတ်တရက်ပြန်မပြောမိသေးပေ။ သို့သော် အသံထမ်းပြောရန်ကြိုးစားသောအခါ အာစေးထည်ထားသောပု

လျှာသည်အာခေါင်နှင့် ကပ်နေသလို ပြောမရပေ။

အချိန်အနည်းငယ်ကြာမှ ကျွန်ုပ်သည် တုန်ယင်စွာနှင့် ငါ့လိုက်သည်။

“ဝတ်စုံဖြူနဲ့မိန်းကလေးကို တွေ့ရပြန်ပြီ ဦးမွန်ထော်”

ဦးမွန်ထော်သည် မိုးသက်ဝန်တိုင်းနှင့် ရေလှိုင်းကို အေးခိုင်သူ ပဲခင်းကြီးတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း နာနာဘာဝတို့မူကြောင်းထိတ်လန့်ဟန် တူသည်။

ဦးမွန်ထော်၏မျက်နှာသည် သွေးဆုတ်သလိုဖြစ်သွားသည်။ သို့သော်ဦးမွန်ထော်ကမူ ကျွန်ုပ်တို့ထွက်ပိုပြီး တည်ငြိမ်သည်။ ဦးမွန်ထော်သည် မရဲသော်လည်းပြေးမစေဟူသော အမူအရာမျိုးရှိပါသည်။ ဟန်ကိုယ်ဖို့ဟူသောထုံးတမ်းကို နှလုံးမူနေကြောင်း သိပါသည်။

ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ခြင်းမှာ ရုတ်တရက်အလုပ်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည်ကိုယ်စိတ်ကို ပြန်တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားလိုက်သည်။

ဦးမွန်ထော်က အားနာသော အမူအရာနှင့် ခေါင်းကိုးတုန်လိုက်ပြီး...

“ခုကွဲပဲ၊ သူဌေးမင်းကို ဒီစက်လှေပေါ်ခေါ်ပြီး ဒုက္ခသေးမဖြစ်နေပြီ”

“မဆိုင်ပါဘူး ဦးမွန်ထော်... အားနာစရာမလိုပါဘူး။ ဝတ်စုံဖြူနဲ့မိန်းကလေးနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ဘယ်လိုအထံအဆက်ရှိခဲ့သလဲ၊ မသိတာ၊ ရေစက်ပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကိုပဲ ချောက်ချားအောင်လုပ်တာ ကျွန်တော်အပေါ် အငြိုးအတေးတစ်ခုပေးလိမ့်မယ်။”

ကလေးပေါ်မှာ သင်္ဘောသားတွေအများကြီးပါလျက်နဲ့ ဘာမှမလှုပ်ဘဲ ကျွန်တော် ဒီစက်လှေနဲ့လိုက်လာမှ အနှောင့်အယှက်ပေးနေတာ ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်နေလို့ပဲ ဖြစ်ပယ်ထင်ပါရဲ့ဗျာ”

ကျွန်ုပ်၏အသံသည် တိမ်ဝင်ဆိုးနွမ်းသွားသည်။ ကျွန်ုပ်၏ဝမ်းသည်လည်းတွင် ထိခိုက်ခံစားလိုက်ရသည်။

ဝတ်စုံဖြူနဲ့မိန်းကလေးက အိပ်မက်ထဲတွင်တွေ့စကလည်းကောင်း၊ ဆင်ဖြူခြင်တွင် တွေ့စကလည်းကောင်း၊ လက်ယပ်ခေါ်ရုံသာခေါ်သည်။ ယခု ကျွန်ုပ်ကို ခြောက်လှန့်နှောင့်ယှက်ရန် ကျွန်ုပ်ဆီသို့ ပြေးဝင်လာသည်အထိ တိုးတက်လာခဲ့ပြေပြီ။

ယခုဝတ်စုံဖြူနဲ့မိန်းကလေးက ကြမ္မာဆိုးသည်ကျွန်ုပ်အား လက်ယပ်ခေါ်ရုံသာခေါ်သည်။ ယခုမူ ကြမ္မာဆိုးသည် ကျွန်ုပ်ဆီသို့ဝှက်တိုးဝင်လာနေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်အား အသည်းတုန်အူတုန်ဖြစ်အောင် ခြောက်လှန့်နေသော ဝတ်စုံဖြူနဲ့မိန်းကလေးကိုစွဲကို စူးစမ်းလေ့လာမှင်စိတ် ပေါ်လာသည်။

“ဒီမှာ ဦးမွန်ထော်၊ ကျွန်တော်ကို အကူအညီတစ်ခုပေးပါလား”

ဦးမွန်ထော်သည် မဆိုင်းမတွပင်...

“ဘာ အကူအညီပေးရမလဲ... ပြောပါ သူဌေးမင်း”

“ဟောဒီ ဝတ်စုံဖြူစက်လှေပေါ်မှာပါတဲ့ သင်္ဘောသားတွေမှာ ဝတ်စုံဖြူနဲ့ မိန်းကလေးကို ဘယ်သူတွေ့ရသလဲဆိုတာ စူးစမ်းပါလား။ နတ်မြန်ကျရင် ကျွန်တော် အဲဒီသင်္ဘောသားတွေနဲ့တွေ့”

ပြီး စုံစမ်းကြည့်ချင်တယ်”

“ကောင်းပါပြီ... သူ့ဌေးခင်း”

ဦးမွန်ထော်သည် ပဲ့ထိန်းခန်းသို့ ပြန်သွားပါသည်။

ကျွန်ုပ် ရင်တုန်နေသဖြင့် တုးချီ ဖျော်ပေးသော ကော်ဖီကို အားပါးတရ သောက်လိုက်ပါသည်။

ထိုညက ဝတ်စုံဖြူနှင့်မိန်းကလေးသည် ကျွန်ုပ်အား နောက်ထပ်နှောင့်ယှက်ခြင်း မပြုတော့ပါ။

ကျွန်ုပ်သည် မက္ကန္တနိမက္ကန္တီကုမ္ပဏီ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာနှင့် တွေ့ဆုံရန် ရန်ကုန်သို့သွားမည်ဆိုကတည်းက မြင်မက်သောအိမ်မတ်အကြောင်ပြန်စဉ်းစားရင်း မျက်လုံးကြောင့်နေသည်။

ယခုအတိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်၏အိမ်မက်သည် စင်းနေလေပြီ။

နောက်တစ်နေ့ ထမင်းစားချိန်မတိုင်မီ ဦးမွန်ထော်သည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ လူတစ်ယောက်တို့ခေါ်ပြီး ရောက်လာသည်။ ဦးမွန်ထော်က သူ၏ ငတ်ရုံဖြူစက်လှေတွင် သင်္ဘောသား(၁၀)ယောက်ခန့် ပါသည့်အနက် မည်သူမျှ ဝတ်စုံဖြူနှင့်မိန်းကလေးကို မတွေ့ရဟုဆိုသည်။

ယခုခေါ်လာသောသူများမှ ဝတ်စုံဖြူစက်လှေဖြင့် မြီတိ

ထားဝယ်နှင့် ရန်ကုန်သို့ကုန်ကူးနေသော ကုန်သည်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထိုလူသည် ဝတ်စုံဖြူစက်လှေ၏ ဖောက်သည်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

ထိုလူသည် သူ၏ကုန်များကို အကြိမ်ကြိမ် ဝတ်စုံဖြူစက်လှေနှင့် တင်ဆောင်ပြီးသဖြင့် ဦးမွန်ထော်တို့နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့သည်။

သူ၏အမည်သည် ဦးရွှေသီးဟု ဆိုသည်။

အသက်မှာ(၄၀)နှီးပါးခန့်ဖြစ်သည်။ အသားမည်းသော်လည်း ဥပဓိရုပ်ကောင်းသည်။ မျက်နှာသည် တည်ကြည်သည်။

ရန်လိုရမ်းကားသော လက္ခဏာမရှိသော်လည်း ခိုင်မာ၍ သူ့ရသတ္တိရှိမည်ပုံပေါ်သည်။

ခန္ဓာကိုယ်မှာ သွယ်လှသော်လည်း ကြံ့ခိုင်သည်ပုံပေါ်သည်။ လှုပ်ရှားမှုအေးဆေးတည်ငြိမ်ဟန်ရှိသော်လည်း သွက်လက်မညှပ်ပေါ်သည်။

သူ၏မျက်လုံးများမှာ စူးရှသည်။ ထိုမျက်လုံးများကို ကျွန်ုပ်သဘောမကျသော်လည်း မေးကြောများမှာ တောင့်တင်းနေပြီး အလုပ်ထပ်ခုလုပ်လျှင် မဆုတ်မနစ်လုပ်တတ်မည့် လူစားမျိုးဖြစ်သည်။

သူတို့ခေါ်ပြီးစုံစမ်းရပါမည်လောဟု ဒေါသထွက်သောအမူအရာမျိုးမတွေ့ရသော်လည်း ဦးရွှေသီးသည် ကျွန်ုပ်ကိုသဘောကျပုံပရပါ။

ဦးရွှေသီးအဖြစ်က ကျွန်ုပ်ထက်ဆိုးသည်။

ဤဝတ်စုံဖြူစက်လှေနှင့် လိုက်ပါလာတိုင်း ဝတ်စုံဖြူစက်လှေကလေးသည် သူ့ကိုအမြဲခြောက်လှန့်လှေ့ရှိသည်။ ကိုယ်လက်

ရောက် စော်ကားခြင်းကိုပင်ခံရသည်။ မှောင်ရိပ်သိမ်းမှ ရုတ်တရက် ပေါ်လာပြီး ခန္ဓာကိုယ်ချင်း တွန်းတိုက်ခြင်း၊ အိပ်ဝင်ပေါ်မှ တွန်းချခြင်းအထိပြု မှသည်။

ဦးရွှေသီးသည် တိုတောင်းပြတ်သားစွာပြောပြသည်။

ကျွန်ုပ်အား မိုင်းသုဋ္ဌေးတစ်ယောက်ဟူ၍ အရေးတယူပြု သောအမူအရာမရှိ။ အလေးဝရပြုခြင်းကင်းမဲ့သည်။ စကားပြတ် သည်နှင့်ထပြန်သည်။

ဦးရွှေသီးသည် ဆင်းဆင်းရဲရဲထဲက မဟုတ်သော အောင်မြင် နေသောကုန်သည်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ မာနကြီးသည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင် သည်။ ဦးရွှေသီးနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်ကြီးဝင်နေသည်ဟု ငွတ်ချက် ချရုံမှလွဲ၍ ကျွန်ုပ်အကဲမဖြတ်နိုင်ပေ။

ကျွန်ုပ်၏စုံစမ်းရေးတွင် သက်သေအထောက်အထား နည်း လှသည်။

ဝတ်ရုံဖြူစက်လှေပေါ်ရှိမည်သူမျှ ဝတ်စုံဖြူနှင့်မိန်းမမျိုတို ရိုးတိုးရိပ်တိတ်တွေ့ဖူးခြင်းမရှိ။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးရွှေသီးတို့နှစ်ယောက် သာ မြင်တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

အခန်း(၁၀)

ဝတ်ရုံဖြူစက်လှေကြီးပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ကြံ့မာဆိုး စွဲစွဲနှင့်ရင်ဆိုင်တိုးလိမ့်မည်ဟု ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြစ်နေသော် လည်း ယခုမူမထင်မှတ်သောအဖြစ်ဆိုးတစ်ခုကိုကြုံတွေ့ရလေပြီ။ ညတွင် ကျွန်ုပ်သည် ပဲ့ထိန်းအခန်းသို့ပဲ့နင်းကြီးဦးမွန်ထော်နှင့် ကားပြောရန်သွားခဲ့သည်။

ပဲ့ထိန်းခန်းတွင် ပဲ့နင်းကြီးမရှိ၊ ရေအိမ်ဝင်နေသည်ဟု သိရ ပြန်။ ရေအိမ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ပဲ့ဝိုင်းတွင်ရှိသည်။

ပဲ့ထိန်းလက်ကိုင်ဘီးကို မာလိန်မှူးက ကိုင်နေသည်။ ကျွန်ုပ်သည်မာလိန်မှူးနှင့်ရောက်တတ်ရာရာ စကားပြော ပြီးမွန်ထော်ကို ဘောင်သည်။ အချိန်အတော်ကြာမှ ဦးမွန်ထော် ရောက်လာသည်။ ကျွန်ုပ်တို့တွေ့သောအခါ ဦးမွန်ထော်သည်

တစ္ဆေကိုတွေ့လိုက်ရသလို အမှုအရာပျက်သွားသည်။ ကတုန်းက...
ကြီးဖြစ်နေသည်။ ဣန္ဒြေမရဖြစ်နေသည်။

ဦးမွန်ထော်၏ခန္ဓာကိုယ်မှ အရက်နံ့သည်လည်း...
ထောင်းထနေသည်။

ဦးမွန်ထော်သည် သူ့ပိုက်ဆံနှင့်သူ့ အရက်သောက်...
ကစား ကျွန်ုပ်ကိုတွေ့သောအခါ ဆင်ဖြူချက်နာ ဆင်မည်း...
ပုံသလို ဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာကြီး အောက်ငုံထားသည်။ လိပ်...
ခေါင်းကို ပုဝင်ထားသည်။ သင်းခွေချပ်တဲ့သို့ မျက်နှာကို ကွပ်...
ထားသည်။

ခါတိုင်းလျှင် ဦးမွန်ထော်သည် သူ့၏သင်္ဘောသားဘဝ၊ ပုံ...
ဘဝနှင့် ပင်လယ်အတွေ့အကြုံများကို ပုံပြင်သဖွယ်စီကာကုံးကာ...
ရွန်းဝေအောင်ပြောတတ်သည်။ နားထောင်၍မဝ၊ စကား...
ကောင်းသည်။

ယနေ့မှ ဦးမွန်ထော်သည် နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ စ၊...
စကားပြောတတ်သည်။ မေးမှ ပြောသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ မေးတာတခြား။ ဖြေတာ တလွဲ။

ဦးမွန်ထော်နှင့် စကားပြောရသည်မှာ အာမဟော့၊...
မဝင်စားသဖြင့် နှုတ်ဆက်ပြီး ငြိန်ခဲ့သည်။

ပဲထိန်းခန်းမှအထွက်တွင် ကျွန်ုပ်ကြက်သီးမြန်းခနဲ ထ၊...
အနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်းတစ်ခုကို ခြင်္သေ့ရမည်ဟု ထင်ခနဲဖြစ်သွားသ...
ပိတ်လေးလာသည်။ ရင်တုန်လာသည်။ ဘဝင်မအေးဘဲ...
မိတ်ဝင်လာသည်။

ပဲထိန်းခန်းဘေးမှ ရောပေါ်သို့ဆင်းလိုက်သည်။ စက်လှေ...
၏နံဘေးလမ်းပြောင်မှ ပဲ့နင်းဆီသို့လျှောက်ခဲ့သည်။ တစ်ဖက်လှေ...
နံရံ လတ်ရမ်းအနီးတွင် ဝတ်စုံဖြူနှင့်မိန်းကလေးကို တွေ့လိုက်ရပြန်...
သည်။

ကျွန်ုပ်သည် မနောင်နှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင်...
ပြေးပြီး အခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်သည်။

တူးချီသည် ကျွန်ုပ်မရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ အိပ်စင်ပေါ်တက်...
ပြီး ဝတ္ထုဖတ်နေဟန်တူသည်။ အိပ်စင်ပေါ်တွင် တူးချီကို တွေ့ရ...
သည်။

တူးချီသည် ဝတ္ထုတွင် စိတ်ဝင်စားနေ၍လား မသိ၊ ကျွန်ုပ်...
အူယားဖားယား ပြေးဝင်လာသော်လည်း ခါတိုင်းလိုသူသည် အထိတ်...
တလန့် မရှိ။ ငြိမ်သက်နေသည်။

ကျွန်ုပ်က တူးချီကို တစ်ချက်ဝေကြည့်လိုက်ပြီး အခန်း...
တံခါး၏ အတွင်းကန်လှန့်ကို ကမန်းကတန်းထိုးပိတ်လိုက်သည်။

“ဟေ့... တူးချီ၊ အခုပဲ ဝတ်စုံအဖြူနဲ့ မိန်းကလေးကို တွေ့...
လိုက်ပြန်ရပြန်ပြီကွ”

တူးချီထံမှ ဘာသာမျှမကြားရပါ။
ကျွန်ုပ်၏ခြောက်လှန့်ခံနေရသည်မှ သည်းမခံနိုင်လောက်...
အောင်ဖြစ်လာသဖြင့်...

“ခါတော့ကွာ ဦးမွန်ထော်ကို ကမ်းရိုးတန်းတစ်ခုမှာ...
ဝင်းလှေကိုကပ်ခိုင်းပြီး ကုန်းပေါ်ဆင်းချင်ပြီ၊ တို့ကုန်းလမ်းခရီး...
ခရီးဆက်ချင်တယ်။ ခက်တာက စက်လှေကရန်ကုန်မြို့နဲ့နား ရောက်

နေပြီကွ၊ မနက်ဖြန်ဆိုရင်တော့ ဝဋ်ကွတ်ပါပြီကွာ၊ မနက်ဖြန် နေ့လယ်
လောက်ဆိုရင် တို့ရန်ကုန်ရောက်ပါပြီ၊ ရန်ကုန်မှာ ကိစ္စပြီးရင် မလွဲ
စောင်လမ်းပြင်ပြီးမှ ကားနဲ့ပြန်တော့မယ်”

ကျွန်ုပ်သည် စကားရှည်ကြီး ပြောလိုက်သော်လည်း တူးချီ
သည် တစ်ခွန်းတစ်ပါးမျှ နှုတ်တုံ့မပြန်ပေ။

ကျွန်ုပ်က...

“ရန်ကုန်ရောက်ရင် ခါတိုင်းလို စထရင်းဟိုဘယ်မှာတော့
မတည်းပါဘူး၊ လူစည်ကားတဲ့ ထားဝယ်အသင်းတိုက်မှာဖြစ်ဖြစ် ငါတို့
ဆွေမျိုးတစ်ယောက်ယောက်ရဲ့အိမ်မှာဖြစ်ဖြစ် တည်းရအောင်ကွာ၊
ဒီဝတ်စုံဖြူနဲ့မိန်းကလေးက လူရှင်းတဲ့နေရာဆိုရင် ထိုတယ်မှာလည်း
လာခြောက်မှာ စိုးရိမ်ရတယ်ကွ၊ ငါတော့ တော်ငော်ပဲ စိတ်ညစ်ပြီ
ကွာ၊ မင်းကော ဘယ်လိုသဘောထားသလဲ တူးချီ”

တူးချီထံမှ အသံမထွက်လာပါ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည်တူးချီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
တူးချီသည် စာဖက်နေခြင်းမဟုတ်ပါ။ အိပ်ပျော်နေခြင်းသာဖြစ်သည်
ဟု ထင်ရသည်။

သို့သော် မျက်လုံးက ပွင့်နေသည်။ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ဘဲ
ငြိမ်သက်နေသည်။

ကျွန်ုပ်သည်တူးချီကိုလှုပ်နှိုးရန် သူ့၏လက်များကို ကိုင်လိုက်
သည်။ သူ့၏လက်များသည် လူသေလက်လို အေးခက်နေသည်။

ကျွန်ုပ် တူးချီလက်ကိုကိုင်ပြီး ပြှုပ်နှိုးလိုက်သည်။

တူးချီသည် မမိုးတော့ချေ။ တစ်သက်လုံးအတွက်အိပ်ပျော်

ပွားပေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် ကြောက်လန့်တကြားနှင့်အော်ဟစ်ပြီး ပဲ့နင်းခန်း
ပို့ပြေးသွားသည်။

တူးချီ သေနေပြီဖြစ်ကြောင်း ပဲ့နင်းကြီး ဦးမွန်ထော်ကို အော်
ပြောသည်။ ပဲ့နင်းကြီး ဦးမွန်ထော်နှင့် သင်္ဘောသားများ ကျွန်ုပ်၏
အခန်းထဲသို့ရောက်လာသည်။

တူးချီသည် လူသတ်ခံရခြင်းဖြစ်သည်။ သူ၏နားထင်တွင်
ကိပ်လူးမြားငယ်တစ်ခု နစ်မြုပ်စူးဝင်နေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ သဲလွန်စရှာဖွေသောအခါ...

အိမ်စင်၏ခြေရင်း သင်္ဘောလေဝင်ပေါက်အနီး ကြမ်းပြင်
ပေါ်တွင် စံရွှေရွက်ကလေးတစ်ရွက်ကိုတွေ့ရသည်။

ဘာမျှရေးထားပါ။ မီးပြတိုက်ပုံတစ်ခုပုံဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်
မခင်ထံရောက်လာသော မီးပြတိုက်ပုံနှင့် တစ်ထေရာတည်းတူနေပါ
သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ပဲ့ထိန်းခန်းတွင် ပဲ့နင်းကြီး ဦးမွန်ထော်ရေအိမ်
ပွားသဖြင့် ခစောင့်စားနေစဉ်နှင့် ပဲ့ထိန်းကြီး ရေအိမ်မှပြန်လာပြီး
“ကားစမြည်ပြောနေသော တစ်နာရီခန့်အတွင်းပင် တူးချီသည်
ကိပ်လူးမြားနှင့် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခံရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ယုံမှားဖွယ်မရှိပါ။ တူးချီသည် ကျွန်ုပ်ကိုယ်စား ဒဏ်ခံသွား
ခြင်းဖြစ်သည်။ သခင်အတွက် ငဝက်က ဒဏ်ခံသွားရခြင်းဖြစ်သည်။

လုပ်ကြံသူသည် ကျွန်ုပ်ကိုသာ ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်ကြံဟန်
သည်။

သေးငယ်ပြီး ခွန်အားနည်းပါးလှသော ကံကြမ္မာကလေး။ ခနာက်ဆုံးအနေနှင့် ကျွန်ုပ်ကိုဖမ်းကူပြီး သေတွင်းမှကယ်ထင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။

ကျွန်ုပ် ပဲထိန်းခန်းသို့ထွက်သွားသည်ကို မသိပေ။ ကျွန်ုပ်၏ အိပ်စင်တွင်တက်ပြီး ဝတ္ထုဖတ်နေသော ဌာနီကို ကျွန်ုပ်အမှတ်မှတ် လုပ်ကြံသွားခြင်းဖြစ်သည်။

အိပ်စင်၏ရေခြရင်းတွင် သင်္ဘောလေဝင်ပေါက်အခိုင်းတွင် တပ်ဆင်ထားသောမှန်သည် ကွဲနေသည်။ မှန်ကို အပြင်ဘက်မှလှ ခွဲဟန်တူသည်။ အတွင်းဘက်ကျွန်ုပ်၏အခန်းထဲတွင် မှန်ကွဲစများ တွေ့ရသည်။

လူသတ်သမားသည် စက်လှေပဲ့ပိုင်းနောက်ပြီးမှ တွယ်ကပ်လာပြီး ကျွန်ုပ်အခန်းထဲရှိ ဌာနီကို လုပ်ကြံဟန်တူလေသည်။

လူသတ်သမားသည် ဉာဏ်အဖြော်အမြင်ရှိကြောင်း ငြင်းပျံ့မရ။

ရန်ကုန်သို့ဝင်ကာနီးမှ လုပ်ကြံခြင်းဖြစ်သည်။ လမ်းခရီးတွင် လုပ်ကြံပါက မျက်နှာပုံရိပ်ဖမ်းခံရမည်။ လူကံတော်ခံရမည်။ လုပ်ရှားမှုစောင့်ကြည့်ခံရမည်ကို စိုးရိမ်၍ ကုန်သိုဝင်ကာနီးမှ အချိန်ကိုက် လုပ်ကြံဟန်တူသည်။

ကျွန်ုပ်သည် တပည့်ကျော်တူးချီအတွက် ယူကျုံးမပြုမိရသည်။ ကြိတ်မခိုင်ခံမရ ဝေပွရသည်။

တူးချီသည်ကျွန်ုပ်အပေါ် အစစအရာရာကောင်းမွန်သော တပည့်ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ နှမြောတသမိသည်။

ထိုနှမြောတပည့်ကလေး ကြီးမားလေလေ ကျွန်ုပ်၏တပည့်ကလေးတူးချီသေဆုံးရသော ဝတ်ရုံဖြူစက်လှေအပေါ် နာကြည်းမိလေဖြစ်သည်။

ဒေါသခွန်ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကြောက်ရွံ့စိတ်ကုန်ခန်းကာ ဦးမွန်ထော်ကို နှုတ်လှန်ထိုးရုံမျှမက လက်သီးနှင့်ပင် ထိုးလိုက်ချင်သည်။ သေတေးသေဒဏ်သာမရှိလျှင် သတ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးမွန်ထော်ကို လက်ညှိုးငေါက်တောက်ထိုးပြီး ရန်တွေ့မည်ပြုပြီးမှ ကိုယ်ချိန်သတ်လိုက်ရသည်။ ရင်ထဲတွင် ဒေါသဖိတောက်တို့ အချိန်ပြင်းစွာပေါက်ကွဲနေသည်။

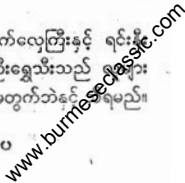
တူးချီပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အလှည့်ဖြစ်သည်။

ယနေ့တစ်ညလုံး ဝတ်ရုံဖြူပေါ်တွင် ပဲ့နင်းကြီး ဦးမွန်ထော်နှင့်ထကွ သင်္ဘောသားများ၏လက်အတွင်း၌ ကျွန်ုပ်၏အသက်ကို အပ်ထားရသေးသည်။

ဤဝတ်ရုံဖြူစက်လှေပေါ်တွင် ခရီးသည်ဟူ၍ ဦးရွှေသီးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့သာ ကျန်ရစ်သည်။ ဦးရွှေသီးကို အားကိုးရသည်ထားဦးဦးမွန်ထော်က အများစုဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးမွန်ထော်တို့ကိုသတ်ပြီး ရေထဲချလိုက်လျှင် ကာဗျမတတ်နိုင်။ ယခုတပည့်ကျော် တူးချီသေရသည်ကမှ သက်သေအဖြစ် တွန့်ပိုင်နှင့် ဦးရွှေသီးတို့ရှိသေးသည်။

ထို့ပြင် ဦးရွှေသီးမှာ ဤဝတ်ရုံဖြူစက်လှေကြီးနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီးဖြစ်နေသည်။ နှစ်သင်းကွဲလျှင် ဦးရွှေသီးသည် စီးနင်းသော ဦးမွန်ထော်တို့နှင့် ပူးပေါင်းလိမ့်မည်ဟု မတွက်ဘဲခင်စေရမည်။

၁၁၀ ❀ အောင်ဇင်

ဤအဖြစ်က စိတ်တွက်ထက်ပင် လွယ်သေးသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အလိမ္မာမက်၍ အသက်ရှင်အောင် ကြိုးစားလိုက်သည်။

တူးချီသေရခြင်းကို ဦးမွန်ထော်အပေါ် ပုံမချတော့ပေ။

ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းတွင် သင်္ဘောကပ်ငြိမှသာ တူးချီသေဆုံးခြင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဝတ်ရွံ့ဖြူကို ခွဲချက်တင်တော့မည်။ ယခုမူ တပ်ညနှင့် တစ်နေ့သည်ခံလိုက်ဦးမည်။ လူလိမ္မာအဖျက် အပြင်မထွက်အောင် ထုပ်ပိုးသိမ်းဆည်းလိုက်ဦးမည်။

အခန်း(၁၁)

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရွှေခဲညိုမိုင်း သူဌေးကလေး ကိုကိုနိုင်၏ စစ်ချက်ရည်ကြီးကိုရယူပြီးသောအခါ မီးပြတိုက်ပုံစာရွက်ကလေးများကိုညှိပြီး လူသတ်လေ့ရှိသော လူ့သတ်သမား၏ အလှေအထကိုအတော်အတန်ပင် သိရပါသည်။ သို့သော် ကိုကိုနိုင်၏ထွက်ချက်သည် အမှု၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ သာလျှင်ဖြစ်ပြီး ရုပ်လုံးမပေါ်သေးပါ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုကိုနိုင်သိမ်းဆည်းထားသော သဲလွန်စနှင့် ပတ်သက်ပြီး စစ်ဆေးကြည့်ရှုရန်အတွက် သတိပေးလိုက်လေသည်။

“ကဲ... ကိုကိုနိုင်၊ ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆက်စပ်မယ်ထင်တဲ့သဲလွန်စတွေ ခင်ဗျားမှာရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ကို ပြပါနဲ့။ ကျွန်ုပ်တို့က ထိုသို့ပြောလိုက်သောအခါ ကိုကိုနိုင်သည်မှာ အတိရသားဟန်နှင့် သူ၏အကိုအိတ်ထဲတွင် သိမ်းဆည်းထားသော စာရွက်

ကလေးတစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေးပါသည်။

စာရွက်အဖြူအလွတ်တွင် မည်သည့်စာမျှ ရေးမထားဘဲ မီးပြတိုက်တစ်ခုအဖြစ်ပါသည်။

ကိုကိုနိုင် ပြောပြသကဲ့သို့ပင် ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်၏ လက်ရာ မဟုတ်ပါ။ ဆေးအနက်တစ်မျိုးတည်းနှင့် ကောက်ကြောင်းရေးထားခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

လူသတ်သမားသည် ထိုမီးပြတိုက်ပုံ စာရွက်ကလေးများပို၍ လူသတ်နေသော အကြောင်းအရင်းကို ကျွန်ုပ်တို့သည် မည်သည့်အရာနှင့် ဆက်စပ်နေသည်ဟု လောလောဆယ်ဆယ် အဖြေတုတ်၍ မရသေးပါ။

ထို့ကြောင့် ဒုတိယသံလွန်စကို တောင်းလိုက်သည်။

ကိုကိုနိုင်သည် သူ၏လက်တဲတွင်ကိုင်ထားသောသင်္ဘောရွက်ဖျင်စတစ်ခုကို အလိပ်လိပ်ထားရာမှဖြည့်ပေးပါသည်။

ပန်းချီကားသည် ဆေးရောင်ခြယ်ထားသော ပန်းချီကားမဟုတ်ပါ။ သင်္ဘောရွက်ဖျင်စအဖြူတွင် ဆေးအနက်နှင့်ရေးထားသော ရုပ်ပုံတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် လက်ရာက အလွန်မြောက်ပါသည်။

ပုံ၏လက်ယာဘက်တွင် ဒေါသ၏ လက္ခဏာဖြစ်သော ဘီလူးရုပ် ပုံတစ်ခုပါရှိသည်။ ပုံ၏လက်ဝဲဘက်တွင် အေးပြခြင်းကို အဓိပ္ပာယ်ဆောင်သော လမင်းသော်တာ၏ပုံဖြစ်ပါသည်။ ဘီလူးရုပ်သည် အပူပုံဖြစ်ပြီး လမင်း၏ပုံသည် အအေးပုံဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်က ထိုပုံသည် ဆန့်ကျင်ဘက်နှစ်ခုတို့ပေါင်းစပ်ပြီးရေး

ထားသောပုံတစ်ဟု ထင်မှတ်မိသည်။

ရုပ်ပုံပန်းချီကား၏အောက်နားတွင် အယ်(လ်)ဂွါဒါ၏ ယူရသ ဟူသောစာတန်းကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုရုပ်ပုံပန်းချီကားကိုကြည့်ရှုနေစဉ် ကိုကိုနိုင်သည် အားမလိုအားမရလှန်နှင့် ကုန်းထပြီး ဘီလူးရုပ်နှင့် လမင်းတကာရုပ်တို့ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး...

“အိုင်ပီတို့ သေသေချာချာကြည့်ရင် ဘီလူးရုပ်ဟာလည်း တစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာပုံတူဖြစ်ပြီး လမင်းကြီးရဲ့ပုံဟာလည်း တစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာပုံတူ ဖြစ်နေတယ်”

အိုင်အိုမင်းအောင်သည် ကိုကိုနိုင်၏စကားကြောင့် ရွက်ဖျင်စကိုကိုယူလိုက်ပြီး သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုလေသည်။

ထို့နောက် အိုင်အိုမင်းအောင်သည် ကိုကိုနိုင်၏ စကားမှန်ကြောင်း ဝန်ခံလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ... ကိုကိုနိုင်ပြောတာ ဟုတ်တယ်။ ဘီလူးရုပ်က ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာဖြစ်ပြီး လမင်းပုံက ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာဗျ”

ကိုကိုနိုင်က...

“ယောက်ျားရဲ့မျက်နှာကို ကြည့်စမ်းပါ ကိုမင်းအောင်၊ ဘယ်တုတ်သလဲလို့”

အိုင်အိုမင်းအောင်သည် ပန်းချီကားပေါ်မှ ဘီလူး၏မျက်နှာတစ်လှည့်၊ ကိုကိုနိုင်၏မျက်နှာကို တစ်လှည့် ကြည့်ရှုနေရာမှ...

“အလို တယ်လူးဆန်းပါလား၊ ဒီဘီလူးရဲ့မျက်နှာက ကိုကိုနိုင်

ရဲ့မျက်နှာနဲ့ တူနေပါလား"

ထို့နောက် အလွန်ညာဏ်ပညာထက်မြက်ပြီး ဆက်စပ်ပေး
ခေါ်တတ်သော အိုင်အိုမင်းအောင်က...

"ဒီပန်းချီကားဟာ ခင်ဗျားကိုပုံတူကြည့်ဆွဲတာ မဟုတ်ဘူး
နော်"

ကိုကိုနိုင်က...

"မဟုတ်ပါဘူး"

"ဒါဖြင့်ရင် ခင်ဗျားဟာ ဖအေတူသားဆိုတော့ ခင်ဗျားဖေဖေ
ရဲ့ပုံနဲ့တူရမယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒါဟာ ပုံတူပန်းချီကားရေးဆွဲထားတာ
ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဆေးရောင်ခွဲနဲ့လေး
ရေးထားတာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဘီလူးရုပ်ပုံထဲမှာ မြှုပ်သွင်းပြီး
လျှို့ဝှက်နည်းနဲ့ ရေးထားတာပဲ၊ ဘယ်သူက ကိုယ့်ရဲ့ပုံကို ဘီလူး
ခွင်းတာကြိုက်မလဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီပုံဟာ ခင်ဗျားအဖေရဲ့သဘောအတိုင်း
ရေးဆွဲထားတဲ့ပုံ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်စုံတစ်ယောက်က လျှို့ဝှက်ပြီး ရေး
သွားတာဖြစ်မယ်"

ထို့နောက် အိုင်အိုမင်းအောင်သည် လမင်းရုပ်ပုံထဲတွင်
လျှို့ဝှက်ရေးဆွဲထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏မျက်နှာပုံ
လက်ညှိုးထိုးပြပြီး...

"ဒီမှာ ကိုကိုနိုင်၊ ဟောဒီ မိန်းကလေးရဲ့မျက်နှာကို ခင်ဗျား
တစ်နေရာရာမှာ မြင်ဖူးသလား"

ကိုကိုနိုင် ခေါင်းကိုခါသည်။ နှုတ်မှလည်း...

"ဟင့်အင်း... ကျွန်တော် မမြင်ဖူးဘူး"

"စဉ်းစားပါဦးဗျ"

ကိုကိုနိုင်သည် အတန်ကြာစဉ်းစားသည်။ သို့သော် ကိုကိုနိုင်
သည် စဉ်းစား၍ ရပ်မပေါ်။ ခေါင်းကိုသာခါပြီး မတွေ့ဖူးကြောင်း
ပြောဆိုသည်။

"မော်လမြိုင်တောင်ဝိုင်းက အိမ်ကြီးပေါ်မှာတွေ့ခဲ့ရတဲ့
ဒါပါသလားဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးနဲ့ ဒီရုပ်ပုံနဲ့မတူဘူးလား"

အိုင်အိုမင်းအောင်သည်ကိုကိုနိုင်၏ အစစ်ခံချက်ထဲတွင် ပါ
ကံသော ဒေါ်သဉ္ဇာကိုဆက်စပ်ပြီး မေးလိုက်သည်။

ကိုကိုနိုင်က...

"မတူဘူးဗျ၊ ဒေါ်သဉ္ဇာက ပုံဖမ်းရခက်တယ်၊ အခန်းထဲမှာ
ကပ်ရက်ခဲပြီး စိန်လက်စွပ်ကြီးနဲ့ မိန်းမကြီးကတစ်မျိုး၊ မျက်နှာမှာ
မီးလောင်ဒဏ်ရာနဲ့ သူ့ကိုယ်သူအိမ်ဖော်မကြီး ဒေါ်အိမ်စိုးဆိုတဲ့
မိန်းမကြီးက တစ်မျိုးဗျ"

ကိုကိုနိုင် ပြောသည်မှာ မှန်ပါသည်။

တောင်ဝိုင်းအိမ်ကြီးသို့ ကိုကိုနိုင်ရောက်သွားစဉ်ကအခန်းထဲ
တွင် အတွေ့ခံသောဒေါ်သဉ္ဇာသည် အိမ်မင်းသော်လည်းကျက်သရေ
ပြုပြီး နောက်တစ်ခေါက် သွားတွေ့သောအခါ သူ့ကိုယ်သူ အိမ်ဖော်
မကြီး ဒေါ်အိမ်စိုးဆိုသော မိန်းမကြီး၏မျက်နှာမှာ မီးလောင်ပြင်ကြီး
နှင့် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဒေါ်သဉ္ဇာနှင့် ဒေါ်အိမ်စိုးဆိုသော မိန်းမကြီးနှစ်
ယောက်စလုံးလက်တွင် စိန်မြရံပြယ်လက်စွပ်ကြီး ဝတ်ထားရာ
ကိုကိုနိုင်က ဒေါ်သဉ္ဇာနှင့် ဒေါ်အိမ်စိုးသည် တစ်ယောက်နည်းဟု

ထင်မြင်မိလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုကိုနိုင်သည် ပုံဖမ်းရခက်နေဟန်တူသည်။
အိုင်အိုမင်းအောင်ကလည်း ဒေါ်သဇ္ဇာနှင့် ကိုကိုနိုင်တွေ့
ရာမှ ကိုကိုနိုင်၏ဖခင် ဦးကိုကိုကြီးကို တစ်ဖက်ရန်သူများက ပြော
မိသွားသည်ဟူသော စကားအရ ဘီလူးရုပ်ပုံထဲမှပုံသည် ဦးကိုကို
နှင့်တူလျှင် လမင်းရုပ်ထဲမှပုံကို ဒေါ်သဇ္ဇာနှင့်ဆက်စပ်ပြီး တွေး
လိုက်ပုံရသည်။

“ဒီပန်းချီကားကို ရေးဆွဲခဲ့တဲ့လူဟာ လျှို့ဝှက်ပြီး သရုပ်
သွားခဲ့တာဆိုတော့ ဦးကိုကိုကြီးရဲ့ပုံကို ဘီလူးရုပ်အဖြစ်ရေးဆွဲခဲ့တာ
အလကားသက်သက် မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့လည်း မိန်းကလေးရဲ့ပုံကို
လမင်းကြီးအဖြစ် ရေးဆွဲထားတာ အလကားသက်သက် မဟုတ်ဘူး၊
အဲဒီလူတွေရဲ့နာမည်တွေ လုပ်ပုံတိုင်ပုံတွေကို ဒီပန်းချီကားကြည့်
တဲ့ လူတွေသိသွားအောင် သင်္ကေတပြုပြီး ရေးဆွဲသွားပုံရတယ်ဗျ”

အိုင်အိုမင်းအောင်သည် ရွက်ဖျင်ပေါ်မှ ပန်းချီကားကို
သေသေချာချာ စူးစိုက်ကြည့်ပြီး စဉ်းစားခန်းဝင်နေသည်။

“အိန္ဒိယဘိုင်ဂရပ်တစ်ခုမှာ သူနဲ့သူ့မိသားစုကို သတ်သွား
တဲ့လူဆိုးရဲ့ပုံကို ပန်းချီဆရာကြီးတစ်ဦးက ရေးဆွဲသွားခဲ့သလို ဒီပန်း
ကားရေးဆွဲတဲ့လူကလည်း သူ့ကို မတရားလုပ်တဲ့ ဦးကိုကိုကြီး
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ပုံကို ပန်းချီရေးဆွဲသွားဟန်တူတယ်”

အိုင်အိုမင်းအောင်၏ အကြောင်းယုတ္တိရှိသော ထင်မြင်ချက်
ကို ကျွန်ုပ်တို့သည် ကန့်ကွက်စောဒကတက်ရန်မရှိပါ။

အိုင်အိုမင်းအောင်ကဆက်၍...

“ဦးကိုကိုကြီးရဲ့ပုံကို ဘီလူးရုပ်ရဲ့မျက်နှာထဲမှာ ရေးတာနဲ့
မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာကို လဝန်းသော်တာထဲမှာ ရေးတာတွေ
ဟာ သူ့ဆိုလိုချင်တဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ပန်းချီကားတွေရတဲ့လူဟာ အဓိပ္ပာယ်
ဖော်နိုင်အောင် ရေးသွားတာဖြစ်မယ်”

အိုင်အိုမင်းအောင်သည် လေးလေးနက်နက်စဉ်းစားနေပြီး
နောက်...

“ဘီလူးပုံ လမင်းပုံထဲမှာရေးတာဟာ နာမည်တစ်ခုခု
ထဲကြောင်းအရာ တစ်ခုခုဖြစ်မယ်ဗျ... ဥပမာ ခင်ဗျားရဲ့ဖေဖေ
ဦးကိုကိုကြီးမှာ တခြားနာမည်ရှိသေးလား၊ ဥပမာဗျာ... ကိုတာနော
တို့ ကိုယကတို့ပေါ့၊ ဦးအာဠာဝကတို့ပေါ့၊ ဘီလူးနာမည်ကို တင်စားတဲ့
နာမည်ပေါ့ဗျာ”

ကိုကိုနိုင်သည် စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ချက်ချင်းပင် အဖြေ
ပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်သိသမျှတော့ ဦးကိုကိုကြီးဆိုတာပဲ၊ ကျွန်တော်
ဖေဖေမှာ ကိုယကတို့၊ ကိုအာဠာဝကတို့ဆိုတဲ့နာမည်မရှိပါဘူး”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဆိုကြပါစို့ဗျာ... ခင်ဗျားဖေဖေရဲ့တခြား
နာမည်ကို ကိုယကလို့ပဲထားပါ၊ ဟောဒီ လဝန်းထဲက မိန်းကလေးရဲ့
နာမည်ကလည်း လမင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ နာမည်မျိုးပဲဖြစ်ရမယ်၊
ဥပမာဗျာ... မစန္ဒာတို့၊ မသီတဂူ၊ မသော်တာတို့ပေါ့”

အိုင်အိုမင်းအောင်သည် လေးလေးနက်နက်တွေးခေါ်ရန်
စားပြီး အဖြေထုတ်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည်အနောင့်အယုတ်မယုတ်
ဘာမျှဝင်မပြောပေ။ ကိုကိုနိုင်ကလည်း အိုင်အိုမင်းအောင်၏

ဆက်စပ်ခိုင်းယှဉ်တွေးခေါ်ပုံများကို အထင်ကြီးလေးစားဟန်မှ အိုင်အိုမင်းအောင်ကိုသာ စူးစမ်းစိုက်ကြည့်နေသည်။ စကားတစ်ခွန်းမျှ ဝင်မပြောပေ။

အိုင်အိုမင်းအောင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍... .

“အင်း... မသိတင်၊ မသော်တာဆိုတဲ့ နာမည်တွေက မှည့်ခဲပါတယ်၊ မစန္ဒာ သို့မဟုတ် ခင်စန္ဒာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ကိုယကွန့် ခင်စန္ဒာဆိုကြပါစို့ဗျာ၊ ပန်းချီကားရဲ့အောက်မှာ အယ်(လ်)ဂွါဒါဒါ၊ ရုဒရသဆိုတဲ့ပန်းချီကားရဲ့နာမည်အရ ကိုယကွန့် ခင်စန္ဒာတို့ဟာ အယ်(လ်)ဂွါဒါအနီးမှာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ အပြုအမူ တစ်ခုခုပြုလုပ်ခဲ့ရမယ်၊ အဲဒီလို ကိုယကွန့် ခင်စန္ဒာတို့ရဲ့ ရက်စက်မှု ဒဏ်ကိုခံရတဲ့ လူတစ်ယောက်က တိတ်တိတ်ပုန်း ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ဆေးဆွဲပြီး မှတ်တမ်းတင်သွားတာ၊ အဲဒီပန်းချီ လက်ရာရှင်ဟာ လက်ရာမြောက်ပေမယ့် သူ့အသုံးပြုသွားတဲ့ဆေးက မီးသွေးမှုန့် ကို ထမင်းရည်စိမ်တဲ့ဆေးမျိုး၊ ဓာတ်ခဲကာဗွန်ချောင်းကို ထောင်းပြီး ရေးထားတာမျိုးဆိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လွတ်လွတ် လပ်လပ် အေးအေးချမ်းချမ်း ရေးသွားရတဲ့ ပန်းချီကားမဟုတ်ဘူး”

ထိုအခါ ကိုကိုနိုင်သည် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားသော မျက်နှာနှင့် အိုင်အိုမင်းအောင်ကိုကြည့်လိုက်ပြီး... .

“ခင်ဗျားပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ် ကိုမင်းအောင်၊ ကျွန်တော် တို့မစဉ်းစားမိလို့၊ ဟောဒီ ပန်းချီကားရှိတဲ့အခန်းထဲက သစ်သား ပေါင်မှာ ခင်စန္ဒာ(၁၈. ၁. ၁၉၀၇)ရက်နေ့ ကွယ်လွန်တယ်လို့ ထွင်း ထားတဲ့စာလုံးကိုတွေ့ရတော့ ဒီပန်းချီကားထဲက မိန်းကလေးရဲ့ပုံဟာ

ခင်စန္ဒာဖြစ်ရမယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်နဲ့တူတဲ့ လူရဲ့နာမည်ကတော့ မသိဘူး ပါဗျာ”

ကိုကိုနိုင်၏ အစစ်ခံချက်အရ ဝတ်ရုံဖြူဟူသော စက်လှေ နှုတ်၏ မောင်တူးချီ သေဆုံးခဲ့သောအခန်း သစ်သားပေါင်တစ်ခုပေါ်တွင် ခင်စန္ဒာ(၁၈. ၁. ၁၉၀၇)ရက်နေ့ ကွန်လွန်သည်ဟု သိရသည်။

ပန်းချီလက်ရာရှင်သည် ကိုယကွန့်နှင့် ခင်စန္ဒာဆိုသူက ပူအား အယ်(လ်)ဂွါဒါ မီးပြတိုက်အနီးတွင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော အပြုအမူလုပ်သည်ဟု ပန်းချီကားနှင့် မှတ်တမ်းတင်စွပ်စွဲထား မှတ်လည်း သူ့စွပ်စွဲထားသော ခင်စန္ဒာက ကွယ်လွန်သွားသည်ဟု သိရသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်ရပြန်လေသည်။

အိုင်အိုမင်းအောင်သည် ရွက်ဖျင်၏နောက်ကို လှန်လိုက်ရာ ရွက်ဖျင်ပေါ်တွင် ပင်လယ်စားပြတိုက်၏အမှတ်အသားဖြစ်သော အဓိက ဝေါင်းနှင့် ကြက်ခြေခတ် အဓိကနှစ်ခုတို့ကို တွေ့ရသည်။

အိုင်အိုမင်းအောင်က... .

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုနိုင်ရဲ့ ဒီပန်းချီကားဟာ ပင်လယ်စားပြ တိုက်တစ်ခုကို မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့တာပဲ၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျား ဖေဖေ ပြီးကိုကိုကြီးဟာ အရင်တုန်းက ကိုယကွတို့၊ ကိုအာဠာဝကတို့စတဲ့ နာမည်တစ်မျိုးမျိုးနဲ့ လှုပ်ရှားခဲ့ဖူးမှန်ရင် ဒီကိစ္စနဲ့ဆက်နွယ်နေရမယ်၊ ဟာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီပန်းချီကားရဲ့နာမည်က အယ်(လ်)ဂွါဒါရဲ့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုလိုဆိုထားတယ် မဟုတ်လား၊ အယ်(လ်)ဂွါဒါ ယိုတာ မီးပြတိုက်အနီးမှာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုကိုခံရတဲ့ လူတစ် ယောက်ရဲ့ကျန်ရစ်တဲ့အဆက်အနွယ် တစ်ဦးဦးက ခင်ဗျားအဖေ

၁၂၀ ❀ အောင်ဇင်

ဦးကိုကိုကြီးဆီ၊ မီးပြတိုက် ရုပ်ပုံလေးပိုပြီး ငြိမ်းခြောက်တာဖြစ်လိမ့်မယ်”

အိုင်အိုမင်းအောင်၏ဆက်စပ်တွေးခေါ်ပုံမှာ အပိုအားပိုမရှိဘဲ အဝင်ခွင်ကျဖြစ်နေပါသည်။ ငြင်းဆန်စောဒကတက်ရန် အောင်ခိုင်လုံသည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မြင်မိပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မောင်တူးချီ အသတ်ခံရသော ဝတ်ရုံစက်လှေကြီးသို့ အခင်းဖြစ်ရပ်စစ်ဆေးရန် ထွက်ခဲ့ကြသည်။

အခန်း(၁၂)

ဝတ်ရုံဖြူဟူသော ထူးဆန်းသောနာမည်ရှိသည့် စက်လှေကြီးသည် ရန်ကုန်မြို့ ပိုက်တန်းဆိပ်ကမ်းနှင့်တည့်တည့် ရန်ကုန်မြစ်လယ်ကောင်တွင် ကျောက်ချရုပ်နားထားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အချင်းဖြစ်ပွားသော ဝတ်ရုံဖြူစက်လှေကြီးပေါ်သို့တက်ခဲ့လေသည်။

ဝတ်ရုံဖြူစက်လှေကြီးပေါ်မှ ပဲနင်းကြီး ဦးမွန်ထော်သည် ကျွန်ုပ်တို့ကို ကြိုဆိုနေပါသည်။

ပဲနင်းကြီး ဦးမွန်ထော်သည် ကျွန်ုပ်တို့ကိုတွေ့သောအခါ မျက်စိမျက်နှာ အလွန်ပျက်နေပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်ုပ်တို့မေးသော မေးခွန်းက တစ်မျိုး၊ ဦးမွန်ထော်ဖြေသောအဖြေက တလွဲဖြန်နေပါသည်။

ဦးမွန်ထော်သည် ကယောင်ချောက်ချားနှင့် ပြန်နေရာ

ရာဇဝတ်မှ ကူးလွန်သူတစ်ယောက်သည် ဥပဒေဘက်သားများကို တွေ့သောအခါ ကြွေ့ပျက်သလို ဖြစ်နေပါသည်။

ဦးမွန်ထော်သည် အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိပြီး သန်မာဖျတ်လတ်ပါသည်။ ရာသီဥတု၏ ထွက်ကုန်ကိုခံရသဖြင့် ရှိရင်းအသက်ထက်အိုစာနေပါသည်။

များစွာသော ပင်လယ်ဖျော် သင်္ဘောသားကြီးများကဲ့သို့ ဦးမွန်ထော်၏အသားအရောင်မှာ သပိတ်ကဲ့သို့ မည်းနက်နေသည်။

ဦးမွန်ထော်၏အထူးခြားဆုံးမှာ မျက်လုံးများဖြစ်ပါသည်။ မျက်နှာသည် ကျွန်ုပ်တို့ကိုတွေ့ရသဖြင့် ချိုသာဟန်ပြုသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ အမှတ်တမဲ့နေသောအခါ ဦးမွန်ထော်၏မျက်နှာသည် လွန်စွာ ခက်ထန်နေပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးမွန်ထော်၏အမူအရာကိုကြည့်ပြီး ဦးမွန်ထော်၏နောက်ပိုင်းကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို လေ့လာစံစမ်းကြည့်ရန် လိုအပ်မည်ဟု သတိပြုမိပြီး ဦးမွန်ထော်၏နာမည်ကို တေးမှတ်ထားလိုက်သည်။

ဦးမွန်ထော်သည် ကျွန်ုပ်တို့အား ဝတ်နံ့ဖြူစက်လှေငြီးပေါ်မှ မောင်တူးချီ သေဆုံးသောအခန်းသို့ လိုက်ပို့ပါသည်။

အခန်းသည် ခြေရာလက်ရာ ပျက်နေပါပြီ။ အခန်းကိုသုတ်သင်ရှင်းလင်းထားရုံမျှမက တိုက်ခွတ်ဆေးကြောထားသည်။

ကိုကိုနိုင် အစစ်ခံစဉ်က မောင်တူးချီ သေဆုံးသောအိပ်ခန်းခြေရင်း သင်္ဘောလေဝင်ပေါက်ကို မှန်တပ်ဆင်ထားပြီး မှန်များကွဲနေသည်ဟုဆိုထားသည်။ ယခုမူ ထိုမှန်ကွဲစများကိုလည်း မတွေ့ရပါ။

ကိုကိုနိုင်က ပြုသသဖြင့် စက်လှေ၏သစ်သားပေါင်တွင် ခင်စန္ဒာ(၁၈. ၁. ၁၉၀၇)ရက်နေ့ ကွယ်လွန်သည်ဟုသောစာတန်းကလေးကိုမူ ဦးမွန်ထော်က ဖျက်ဆီးထားခြင်းမရှိသေးသည်ကို တွေ့ရသည်။

အိုင်အိုမင်းအောင်သည် ခင်စန္ဒာကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သည်ဟု မှတ်တမ်းထွင်းထားသော သစ်သားပေါင်ကို သေသေချာချာ နှိုးစိုက်ကြည့်ရှုနေသည်။

ကွန်ပီက ပန်းချီကားပေါ်တွင် အယ်(လ်)ဂွာဒါ၏ ရွှေရသဟု ရေးထားသော စာလုံးလက်ရေးနှင့် သစ်သားပေါင်ပေါ်မှ ခင်စန္ဒာဟုသောစာတန်း၏လက်ရေးလက်သားတို့မှာ တူညီခြင်းမရှိဟု ထင်မိသည်။

ပန်းချီစာလုံးနှင့် သစ်သားပေါ်တွင်ထွင်းသောစာလုံးတို့မှာ ဝတ္ထုပေါ်တွင် ရေးသားခြင်းမဟုတ်သဖြင့် လက်ရေးလက်သားချင်း နှိုင်းယှဉ်၍ မရနိုင်ဟု ယူဆစရာရှိသည်။

သို့သော် ပန်းချီစာလုံးဖြစ်စေ၊ ထွင်းစာလုံးဖြစ်စေ လက်ရေးလက်သားရေးသားသူတို့၏ အကျင့်စရိုက်ကို တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ပုံဖမ်းနိုင်သည်ဟု ထင်မြင်မိပါသည်။

အိုင်အိုမင်းအောင်သည် ဝတ်နံ့ဖြူစက်လှေ၏ပဲ့ချောင်အောက်ထပ် မီးဖိုချောင်နှင့် အိမ်သာများရှိသောနေရာသို့ ဆင်းသွားသည့်အပေါ်ကမှ စက်လှေ၏အပြီးတက်မကြီးပေါ်မှ ပြန်တက်ပြီး မောင်တူးချီ သေဆုံးသောအခန်းကိုသင်္ဘောလေဝင်ပေါက်မှ မြင်ပြီး နှောင်းကြည့်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

လူသတ်သမားသည် ထိုသင်္ဘောလေဝင်ပေါက်မှန်ကိုခွဲပြီး ဆိပ်လူးမြားကိုပြောင်းနှင့် မှတ်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်ဟု အိုင်အိုမင်းအောင်က အခင်းဖြစ်ရပ်ကိုကြည့်ပြီး သုံးသပ်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မောင်တူးချီအိပ်ခဲ့သောအိပ်စင်ခေါင်းရင်းနှင့် သင်္ဘောလေဝင်ပေါက်တို့သည် သတ်သတ်ထောင့်ကျနေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ပဲခင်းကြီး ဦးမွန်ထော်ကိုခေါ်ပြီး ဝတ်ရုံဖြူစက်လှေကြီး၏ အတိတ်သမိုင်းကို ကိုကိုနိုင်၏ထွက်ချက်အပေါ် အခြေခံပြီး စုံစမ်းသည်။

အိုင်အိုမင်းအောင်က...

“ဒီမှာ ပဲခင်းကြီး၊ ဒီဝတ်ရုံဖြူစက်လှေကြီးဟာ အရင်တုန်းက မြသန္တာစက်လှေလိုခေါ်တယ်ဆို”

ဦးမွန်ထော်က သံပြတ်နှင့် ဖြေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်...”

“ဒီစက်လှေကြီးရဲ့ပိုင်ရှင်က ဘယ်သူလဲ”

“ရေးမြို့က ကိုရွှေခံအောင်ပါ”

“ဒီကိုရွှေခံအောင်ဟာ ဒီစက်လှေကို ဘယ်သူ့ဆီကဝယ်တာလဲ”

“ပုသိမ် အရေးပိုင်ရုံးက လေလံပစ်တာကို ဝယ်ထားတာပါ”

“ဒီစက်လှေကြီးကို မြသန္တာဖြူဘဝတုန်းက ပင်လယ်စားပြတော့ လူသတ်သွားပြီး ဒီစက်လှေပိုင်ရှင်ရဲ့သမီး မြသန္တာဖြူကို သတ်ပစ်လိုက်ကြတယ်ဆို”

“ဒီလိုပဲ ကြားဖူးတာပဲ”

“ဒီစက်လှေကြီးကို လူသတ်မှု၊ စက်လှေပိုင်ရှင် သမီး မြသန္တာဖြူကို သတ်မှုနဲ့တရားစွဲခံရတဲ့ပဲခင်းကြီးက ဘယ်သူလဲ”

“ကိုဖူးညိုပါ”

“ဒါဖြင့် အဲဒီပဲခင်းကြီး ကိုဖူးညိုဟာ ပုသိမ်မြို့က စက်ရှင်တရားရုံးမှာ လူသတ်မှုနဲ့တရားစွဲခံခဲ့ရတယ်ပေါ့”

“ဒီလိုပဲ ကြားဖူးတာပဲ”

“အဲဒီပင်လယ်စားပြမှု၊ လူသတ်မှုတွေနဲ့ တရားစွဲခံနေရတဲ့ ပဲခင်းကြီး ကိုဖူးညိုဟာ အခု ဘယ်မှာရှိမလဲ”

“ဒါကတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး၊ ဒီအဖြစ်အပျက်က အနှစ်နှစ်ဆယ်တောင်ကျော်သွားပြီပဲ”

ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲတွင် ထိုစဉ်က ပဲခင်းကြီး ဦးဖူးညိုသည် ဘဝပြောင်းပြီး ဦးမွန်ထော်ဖြစ်လေသလောဟု ထင်မိပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဝတ်ရုံဖြူစက်လှေပဲခင်းကြီး ဦးမွန်ထော်ထံမှ ထူးခြားပြီး တန်ဖိုးရှိလှသော သတင်းကိုမရခဲ့ဘဲ ပြန်ခဲ့ရသည်။

အခန်း(၁၃)

အိုင်အိုမင်းအောင်သည် စီအိုင်ဒီသို့ရောက်သောအခါ ရာဇဝတ်တိုင်း ပုလိပ်မင်းကြီးထံသို့ လွန်ခဲ့သော အနှစ်နှစ်ဆယ်ခန့်က ပဲ့နင်းကြီး ဦးဖူးညိုအား ပင်လယ်စားပြုမှု၊ လူသတ်မှုတို့နှင့် တရားစွဲ တင်ခဲ့သောအမှုတို့ကို ပုသိမ်စင်တရားရုံးကြီးရုံး၊ အမှုတွဲထိန်းရုံးခန်းမှ ထုတ်ယူပြီး စီအိုင်ဒီသို့ ပို့ပေးရန်သင်္ကြန်ခိုက်လိုက်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် တရားလိုဝက်လေ့ဒိုင်ရှင် ဦးထွန်းပေါ် နှင့် တရားခံပဲ့နင်းကြီး ဦးဖူးညိုတို့၏ ပင်လယ်စားပြုမှု၊ လူသတ်မှုတို့နှင့် ပတ်သက်သောအမှုတို့ကို ရန်ပုံတော်ပြုသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အမှုတွဲကိုလေ့လာရာ ပဲ့နင်းကြီး ဦးဖူးညို သည် ထောင်(၁၀)နှစ်ကျသွားပြီး သာယာဝတီထောင်ရောက်သွား ကြောင်းသိရပါသည်။

သာယာဝတီထောင်သို့လွှမ်းပြီး ပဲ့နင်းကြီး ဦးဖူးညိုအကြောင်း စုံစမ်းရာ ဦးဖူးညိုသည် လွန်ခဲ့သော(၁၀)နှစ်ခန့်က သာယာဝတီ ထောင်မှလွတ်သွားပြီး ဟံသာဝတီခရိုင်၊ ကွမ်းခြံကုန်းမြို့နယ်၊ လက်ခုပ် ကုန်းကျေးရွာသို့ပြန်လိုသဖြင့် ထောင်လွတ်ဝရမ်းနှင့် ခရီးစရိတ်ငွေ ထုတ်ပေးလိုက်ကြောင်း အကြောင်းပြန်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့် မိတ်ဆွေကြီးအိုင်အိုမင်းအောင်သည် အမှုကို ရေးဆွဲရေးဆွဲဆောင်ရွက်ရန် ဟံသာဝတီခရိုင်၊ ကွမ်းခြံကုန်း မြို့နယ်၊ လက်ခုပ်ကုန်းကမ်းခြေသို့လိုက်ဖို့ စီစဉ်ပြန်တော့သည်။

ဤနေ့နှင့် အိုင်အိုမင်းအောင်တို့သည် ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်း မှ အာရကန် မီးသင်္ဘောကိုစီးပြီး တွံတေးမြို့သို့သွားကြသည်။ တွံတေးမြို့မှ ကွမ်းခြံကုန်းမြို့သို့ မော်တော်ကားစီးရသည်။

ထိုညတွင် အချိန်မရှိတော့သည့်အတွက် ကွမ်းခြံကုန်းဂါတ် တံတွင် အိပ်ရလေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကွမ်းခြံကုန်း ဂါတ်တံမှ မော်တော် ကလေးနှင့် မုတ်ကျွန်းတို့ပတ်ပြီး လက်ခုပ်ကုန်း ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ ရွတ်ခဲ့ကြသည်။

ပဲနင်းကြီး ကိုဖူးညို၏ချစ်သူ
ခင်စန္ဒာ

(၁၈. ၁. ၁၉၇၇) ရက်နေ့

ဒိုင်းမွန်းကျွန်းတွင် ကွယ်လွန်သည်။

ဟံသာဝတီကမ်းခြေနံ့ဘေးတွင်

မြုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်သည်။

အခန်း(၁၄)

လက်ခုပ်ကုန်းကျေးရွာ၏ အစွန် ကြေးတိုင်အိမ်ကြီးဟု လူသိများသော အိမ်ကြီး၏နံဘေး သပ်ရပ်သောဇလီသတ်ဘိုတဲပုံစံအိမ်ကလေးတွင် ပဲနင်းကြီး ဦးဖူးညို နေထိုင်သည်ဟု သိရပါသည်။ လက်ခုပ်ကုန်း ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ ကျွန်ုပ်တို့လာခဲ့ခြင်းမှာ ဝတ်ရုံဖြူစက်လှေပေါ်တွင် မောင်တူးချို သေဆုံးရသော အမှုကိစ္စကို တော်တော်များများ သိရှိနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်ရပါသည်။

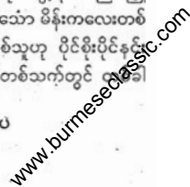
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကြေးတိုင်အိမ်ကြီး၏ဝင်းအတွင်းတွင် အုတ်ဂူတစ်ခုကိုတွေ့ရပါသည်။ ထိုအုတ်ဂူ၏ခေါင်းရင်းထိပ်ကျောက်ပြားပေါ်တွင် အောက်ပါစာတန်းကလေးကို တွေ့ရ၍ ဖြစ်သည်။

ထိုသင်္ချိုင်းကျောက်ပြားစာမှာ သာမန်သေဆုံးသူများ၏ သင်္ချိုင်းစာနှင့်မတူပါ။ အရူးတစ်ယောက် သို့မဟုတ် စိတ်ကောင်းစွာ ပုပုမှန်သူတစ်ယောက်က ရေးထိုးထားသော ကမ္ပည်းစာနှင့် တူနေပါသည်။

ဤသင်္ချိုင်း ကျောက်ပြားပေါ်မှစာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ပဲနင်းကြီး ကိုဖူးညိုက ရေးသားမှန်း သိသာပါသည်။

ထို့ပြင် ထိုသင်္ချိုင်းစာသည် လွန်စွာထူးဆန်းသည်ကိုတွေ့ရလေလိမ့်မည်။ အကယ်၍ ခင်စန္ဒာဆိုသူသည် ကိုဖူးညို၏ကြင်သူ သက်ထား ဇနီးမယားဖြစ်ခဲ့လျှင် မထောင်းတာလှပါ။ ပဲနင်းကြီး ကိုဖူးညို၏ဇနီးဟု ကမ္ပည်းထိုးလိုက်ရုံသာဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ထိုခင်စန္ဒာ၏သင်္ချိုင်းစာတွင် "ပဲနင်းကြီး ကိုဖူးညို၏ ဖျစ်သူ"ဟု ထူးဆန်းစွာ ကမ္ပည်းထိုးထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဤမလာကတွင် တရားဝင်လက်ထပ်ထားခြင်းမရှိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏သင်္ချိုင်းဂူတွင် ထိုမိန်းကလေး၏ချစ်သူဟု ပိုင်စိုးပိုင်နင်းပေး ထိုးထားသော သင်္ချိုင်းစာမျိုးကို ငြုန်ပုံ၏တစ်သက်တွင် တွေ့ရပါသည်။

ဖူးမျှ မတွေ့ဘူးပါ။

ဝတ်ရုံဖြူ စက်လှေပေါ်တွင် ခင်စန္ဒာ(၁၈. ၁. ၁၉၀၇) ဖူးနေ ကွယ်လွန်သည်ဟု ရေးထွင်းထားရာ သူ့ခင်စန္ဒာ၏အုတ်မြို့တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ လက်ခုပ်ကုန်း ကမ်းခြေသို့လိုက်ခဲ့ခြင်းပင် ရေလိုက်မလွဲဟု သိရပါသည်။

ဦးဖူးညိုကို ခင်စန္ဒာ၏ သင်္ချိုင်းဂူဘေးတွင် တွေ့ရပါသည်။ ဦးဖူးညိုသည် ခင်စန္ဒာ၏ သင်္ချိုင်းဂူကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းနေပြီး အုတ်ဂူပတ်ဝန်းကျင်တွင် ခိုက်ပျိုးထားသော ပန်းပင်များ ရေလောင်းနေပါသည်။

ဦးဖူးညိုသည် အသက်(၅၄)ခန့်ရှိပါပြီ။

အသားညိုညို ထောင်ထောင်ခောင်းခောင်းနှင့် ကိုယ်အူအချိုးအဆစ် ရုပ်ရည်တို့မှာ ကြည့်ကောင်းပြီး လှလှကောင်းကောင်းပင် ယောက်၏ အသွင်သဏ္ဍာန်မျိုးဖြစ်ပါသည်။

ဦးဖူးညို၏ အထူးခြားဆုံးပုံသဏ္ဍာန်မှာ မဟာနဖူးပေါ်တွင် ကျနေသော ဆံနွယ်ခွေများပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဦးဖူးညိုသည် ကျွန်ုပ်နှင့် အိုင်အိုမင်းအောင်ကို တွေ့သည့်အခါ ခက်တန်ခြင်းမရှိသော်လည်း အပြစ်တင်သံတွက်သည့်အသံနှင့် မကြိုလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ လာကြပြန်ပြီလား... ဒီတစ်ခါလည်း ကျွန်ုပ်ထောင်ထဲပြန်ပို့ဦးမလို့လား။ ကျုပ်ဟာ မတရားစွာ ဦးထောင်ဆယ်ကျွဲကျခဲ့ရတယ်ဗျ။ အခု ထောင်ကလွတ်လာတာ ဆယ်နှစ်ပဲရှိသေးတာ။ ထောင်ထဲပြန်သွားရဦးမှာလား”

အိုင်အိုမင်းအောင်က... .

“တကယ်လို့ ပဲခင်းကြီး ဦးဖူးညိုဟာ မီးပြတ်စိုက် လူသတ်သမား မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ထောင်ထဲကို ပြန်မသွားရပါဘူး”

ဦးဖူးညိုက အံ့ဩသော အမူအရာမပြဘဲ... .

“ဘာပြောတယ်၊ မီးပြတ်စိုက် လူသတ်သမား... . ဟုတ်လား။

ဟာပြန်ပြီလား။ ကျုပ်ဟာ ဟိုတုန်းကလည်း ပင်လယ်ဓားပြ မဟုတ်ဘူး။ အခုလည်း ပီးပြတ်စိုက်လူသတ်သမား မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်တုန်းကမှ ကျုပ်မဟုတ်တာမလုပ်ခဲ့ဘူး”

“ပဲခင်းကြီး ဦးဖူးညို သိထားဖို့ကတော့ ကျွန်တော်ဟာ အပြစ်မရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ကို အချုပ်ထဲ တစ်ရက်တောင်မပို့ဖူးတဲ့ ဝန်ထောက်တစ်ယောက်ပါ”

“ကျုပ်ရဲ့ဘဝနဲ့ ရင်းနှီးပြီး ရခဲ့တဲ့သင်ခန်းစာပါ။ ကျုပ်ဟာ အာပြစ်မှုမှ မကျူးလွန်ဘဲ ထောင်ထဲမှာ ဆယ်နှစ်နေခဲ့ရတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျုပ်သိပ်ကြောက်နေတယ်။ ကျုပ် ထောင်ထဲကိုပြန်မသွားပါ။ မလွန်ခဲ့တော့။ ကျုပ်နဲ့ ချစ်သူဘေးမှာ ကျုပ်မရှိရင် ကျုပ်ရဲ့ချစ်သူဟာ ကားငယ်ရွာလိမ့်မယ်”

ဦးဖူးညို၏အသံမှာ ဆွေးမြည်သံကြောင့် တုန်ယင်လှိုက်လှဲနေသည်။ သူသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို မုန်းထားမလို့လားသောအသံမျိုး မဟုတ်ပါ။ သူ့ဘဝကို နာကြည့်နေသဖြင့် ခံစားနေရသောအသံမျိုးဖြစ်သည်။ အိုင်အိုမင်းအောင်က... .

“လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်က အဖြစ်အပျက် တစ်ခုခုဟာ အခုပြန်ပြီးထကြလာပါတယ်။ မဲဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ ပဲခင်းကြီး

www.burmeseclassic.com

ဦးဖူးညိုတို့ ဒေါ်ခင်စန္ဒာတို့ရဲ့အတိတ်နဲ့ ဆက်နွှယ်နေတယ်လို့ ပျော်
ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဦးဖူးညိုဆီ လာခဲ့ရတာပါ။”

ဦးဖူးညိုက...

“ဘုရားရေ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဒီအထဲမှာတော့ ဝေပု
မပါဘူးဆိုတာ ယုံပါဗျာ”

“ဒီလိုပါ ဦးဖူးညို၊ ထားဝယ်မြို့က ရွှေခဲညိုခိုင်းသူဖူး
ဦးကိုကြီးဆိုတဲ့လူကြီးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်လောက်က မီးပြတိုက်
အမှတ်အသားနဲ့ ခြိမ်းခြောက်စာရောက်လာပြီး ပျောက်ဆုံးသွား
လာနေအထိ သေသည် ရှင်သည် မသိပါဘူး။ မကြာသေးခင်ကလည်း
ဝတ်ရုံဖြူဆိုတဲ့ စက်လှေကြီးနဲ့ ကိုကိုနိုင်ဆိုတဲ့လူဟာ ထားဝယ်က
ရန်ကုန်ကိုလာတဲ့အခါမှာ လုပ်ကြံခံရပါတယ်။ သူကကံကောင်း
ထောက်မလို့ သေမသွားပါဘူး။ သူ့ရဲ့စာရေး မောင်တူးချီ သေသွား
ပါတယ်။ သူ့ရဲ့အခန်းထဲမှာ မီးပြတိုက်အမှတ်အသား စာရွက်ကလေး
ကို လူသတ်သမားက ထားခဲ့ပါတယ်။”

ဦးဖူးညိုသည် အိုင်အိုမင်းအောင်ပြောသမျှကို သေချာ
နားထောင်နေသည်။ အိုင်အိုမင်းအောင်က သူ့၏စကားကိုဆက်လျှောက်
ပြန်သည်။

“အဲဒီ ဝတ်ရုံဖြူဆိုတဲ့ စက်လှေကြီးရဲ့ ရာဝင်ကိုလိုက်တဲ့အခါ
ကျတော့ အဲဒီစက်လှေကြီးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့အနှစ်နှစ်ဆယ်က ဦးဖူး
ပဲ့နင်းအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီး ပုသိမ်မြို့စက်ရှင် မင်းကြီးရုံးပျံ
ပင်လယ်အေးမြမှု လူသတ်မှုတို့နဲ့စွဲခံရတဲ့ စက်လှေကြီးဖြစ်ပါတယ်။
ဒါကြောင့် ဟိုတုန်းက အဖြစ်အပျက်လေးတွေကို ကျွန်တော်တို့

“မကူအညီပေးပြီး ပြောကြားပါလား။”

ဦးဖူးညိုသည် ဘာမျှမပြောသေးပေ။ အတိတ်ကိုပြန်လည်
တိရဟန်နှင့် စဉ်းစားနေသည်။ ထို့နောက် ဦးဖူးညိုက တွေးတွေး
သေနှင့် ခပ်လေးလေးပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီ ဝတ်ရုံဖြူဆိုတဲ့ စက်လှေကြီးဟာ ကျုပ်တို့နဲ့ဘယ်လို
ကပ်သက်လို့လဲ၊ ကျုပ်တို့ဆီရောက်လာတော့ မြသန္တာဖြူ နောက်တော့
ကျုပ်တို့ ရတနာသိုက်သွားရှာဖို့ စီစဉ်တော့ ကိုယကွဲက မုန်တိုင်းဖြူ
နာမည်ပြောင်းထားတယ်။”

အိုင်အိုမင်းအောင်က...

“မြသန္တာဖြူ၊ မုန်တိုင်းဖြူ၊ ဝတ်ရုံဖြူဆိုတဲ့ သုံးမည်စက်လှေ
ကြီးဟာ ဦးဖူးညိုတို့နဲ့ဆိုင်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့
အဲဒီစက်လှေကြီးရဲ့ပဲ့ချောင်ကအခန်းထဲမှာ ခင်စန္ဒာ (၁၈. ၁. ၁၉၀၇)
မှန်နေ ကွယ်လွန်သည်ဆိုတဲ့ သစ်သားပေါင်မှာ ထွင်းထားတဲ့စာတန်း
နဲ့လို့ပါ။”

အိုင်အိုမင်းအောင်သည် ထိုသို့ပြောလိုက်သောအခါ ဦးဖူးညို
သည်အိပ်ငိုက်နေရာမှ လန်နီးသူကဲ့သို့ ဖျတ်လတ်သော အမူအရာမျိုး
ဖြစ်လာပြီး...

“ဒါဖြင့် ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီ မြသန္တာဖြူ၊ မုန်တိုင်းဖြူဆိုတဲ့ စက်လှေ
ကြီးရဲ့သစ်သားပေါင်မှာ ခင်စန္ဒာလို့ နာမည်စာလုံးထွင်းခဲ့ပြီး သူ့သေ
ရာတုနေရက်ကို မှတ်တမ်းတင်ခဲ့တာ ကျုပ်ပဲ... ကျုပ်ပဲ၊ ကျုပ်ဘာ
ဖြစ်လို့ ဒီလို ကမ္ပည်းအကရာ တင်ခဲ့ရသလဲဆိုတော့...”

www.burmeseclassic.com

အိုင်အိုင်အိုင်အိုင်နှင့် ပီးပြတိုက်လူသတ်ကောင် ၁၃၅

ကျွန်ုပ်ရန် ဝတ်လှေပေါ်မှဆင်းပြီး နေရပ်သို့ပြန်ခဲ့သည်။
နေရာဌာနတွင် မိခင်ဖြစ်သူ၏ဈာပန မြေချသော ကိစ္စကို
ကောင်းစွာဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပြီး မိခင်ဖြစ်သူ၏ရှင်ကလာပ်ကို လှလှ
ပူဇော်ပူဆွတ်ပေးခဲ့သည်။
မိဘနှစ်ပါး ခေါင်းချခဲ့သောနေရာတွင် စိတ်ပြေလက်ပျောက်
ပျောက်လန်းပါးခန့်နေထိုင်ခဲ့ပြီး ကျွန်ုပ်၏စက်လှေရှိရာ မော်လမြိုင်မြို့သို့
ပြန်ခဲ့သည်။

အခန်း(၁၅)

မုဆိုးရေဆမ်း တံငါကုန်းတက် အနေခက်ဆုံးသော စကား
ကဲ့သို့ပင် ပင်လယ်ခွေးအို သင်္ဘောသားကြီးဖြစ်သော ကျွန်ုပ်သည်
အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိနှင့် တုန်းပေါ်တွင်ညစ်ညား စိတ်ရှုပ်ဖွယ်ကောင်း
လှသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မော်လမြိုင်၊ စိတိုဇီယိုပိုင်း၊ ပီနန်စသော မြို့ပြ
များသို့သွားသောကြာရာစက်လှေများတွင် ပဲ့နင်း၊ မာလိန်နှင့် စသော
တာဝန်များနှင့် အခေါက်ခေါက်အခါခါ သွားလာခဲ့သူဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်ဘဝ၏ရက်ပေါင်းများစွာသည် ပင်လယ်ပြင်တွင် ငါ့
တင်ခဲ့ရသောရက်များသာ များလှပေသည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ်လခန့်က အဘီချက်ကြွ မွေးရပ်မြေတွင်
တစ်ဦးတည်းကျန်ရစ်သူ မိခင်ဖြစ်သူ ကွယ်လွန်သဖြင့် သွားချော။

မော်လမြိုင်သို့ရောက်သောအခါ ဆိုးရွားသော သတင်း
ရရှိသည် ကျွန်ုပ်ကိုကြိုဆိုနေသည်။

ကျွန်ုပ်ပဲ့နင်းအဖြစ်ဆောင်ရွက်သော စက်လှေကြီးသည်
ပျက်သို့အသွား ကုလားကုတ်ကျွန်းအနီးတွင် နစ်မြုပ်သွားလေသည်။
ထိုစက်လှေနစ်မြုပ်ခြင်းသည် ကျွန်ုပ်နှင့်နှစ်ပေါင်းများစွာ
ကပ်တွဲပြီး အတူတူ အလုပ်လုပ်ခဲ့သော သင်္ဘောသားအဖို့ကို သေကွဲ
ပျက်သဖြင့် ပူဆွေးဝမ်းနည်းရလေသည်။

ထို့ပြင် ထိုစက်လှေနစ်မြုပ်ခြင်းသည် ကျွန်ုပ်အလုပ်ပြုတ်ခြင်း
နှင့်ဖြစ်ပါသည်။

တစ်သီတီ ကမ်းရိုးတန်းနှင့် ပီနန်၊ မာလာယုကျွန်း၊ ရှမ်းကမ်း
ပေါ်၊ ယိုးဒယားနိုင်ငံသို့သွားသော စက်လှေများလည်း သူလူနှင့်သူ
ပျက်၊ မာလိန်အဖြစ် အလုပ်ခန့်အပ်ထားပြီးဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်သည်
ပျက်၊ စက်လှေများတွင် အလုပ်လုပ်လိုပါက ပဲ့နင်းအဖြစ်
လည်းကောင်း၊ မာလိန်အဖြစ်လည်းကောင်း အထက်တန်းအဖွဲ့
များ၏အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်သော သာမန် သင်္ဘောသားဘဝနှင့်သာ အလုပ်

ရမည်ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဂေဠာသရဏာ ခြင်္သေ့မင်းဖြစ်ပြန်၍ မြက်မား၊ ဟူသော အထက်တန်းစား စိတ်ဓာတ်ရှိသူဖြစ်ရာ အနုညာတ သား၊ သင်္ဘောသားဘဝနှင့်ဖြင့် စက်ဆွေပေါ်မောက်ဟု ဆိုပြတ်ပြီး တနင်္သာရီ ကမ်းရိုးတန်းသို့ ထွက်ခွာသွားသောစက်ဆွေများနှင့် မလိုက်ပါ နေရစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် မော်လမြိုင်ဆိပ်ကမ်းတွင် တစ်လည်လည်ပတ်ပတ် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့တွင်ပါလာသော ငွေကြေးမှာလည်း စားစရိတ်ကြောင့် တစ်တိတစ်တိ ပွန်းခဲ့လေပြီ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် မော်လမြိုင်ပို့ ကမ်းနားပိုင်းတစ်လျှောက်ရှိ အရက်ဆိုင်များသို့ ဝင်ကာတစ်ဆိုင်ဝင် တစ်ပတ်နှုန်းနှင့် သောက်စားရင်း အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်နေသော တစ် ဝေပျောက်ရန် ကြိုးစားနေရလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏အခြေအနေမှာ တစ်နေ့တခြား ဆိုးရွားလာရာ မကြာမီပင် စရိတ်လုံးငြုပ်တ်သွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထမင်းမစားတော့ဘဲ အရက်ကိုသာ အစား လုပ်ပြီး သောက်နေရာ မည်မျှအထိ အခြေအနေဆိုးရွားသည်ဆိုသော် အရက်သောက်နေရလျှင် ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှု ပြေပျောက်သော ကြောင့် အရက်ကိုသာဖိုပြီး သောက်နေမိသည်။

အရက်သောက်စရာ ခရိတ်မကျန်တော့သောအခါ အရက် ဆိုင်သို့ လာရောက်သောက်စားသူများကို မိတ်ဖွဲ့ပြီး ခိုကပ်၍ ရောကောဖောကောနှင့် "ခွက်ရေ" ကို သောက်ရ၏။

နောင်တွင် ထိုသူများက ကျွန်ုပ်ကိုမြင်လျှင် မမြင်ချင်ဟန် ဆောင်ပြီး ကျွန်ုပ်ရှိနေသောဆိုင်များတွင်ပင် မသောက်ဘဲရှောင်သွား သဖြင့် သူများသောက်ပြီးသား အကျန်များကို "ခွက်ကျန်" အဖြစ် သောက်ရသည်။

ခွက်ကျန်များကိုသောက်၍ မဝသောအခါ အလွန်အကျွံ အရက်မူးနေသူများအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး ထိုသူများမူးနေသည်ကို ကူညီပေးမယလို့နှင့် အရက်ခွက်များခိုးသောက်ရသော "ခွက်ခိုး" ကို သောက်ရသည်။

ထိုနည်းမဟန်ပြန်သောအခါ ခပ်တည်တည်ပင် လူမိုက်လုပ် ပြီး "ခွက်လုံ" များသောက်ရပါသည်။

အချို့သောသူများက ထိုကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်အရက်လုသောက်သည် ကို ခွင့်လွှတ်ကြသော်လည်း အချို့သော သူများကမူ သူတို့၏ကြီးမား သောလက်သီးကြီးများနှင့် အရက်လုသောက်သော ကျွန်ုပ်ကိုထိုးနှက် ကြရာ ကျွန်ုပ်မှာအရက်တစ်ခွက် လက်သီးတစ်ချက်ကိန်းမျိုး ကြုံရ တော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်ကိုထိုးကြိတ်သောသူများကို မည်သည့် အခါမျှ ခုခံ၍ ထိုးကြိတ်ခြင်းမရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်အတွက် အန္တရာယ် တော့မများပါ။ အချို့စိတ်ကောင်းရှိသူ အရက်သမားများက ကျွန်ုပ်ကို ထိုးကြိတ်လိုက်ပြီး သနားစိတ်ဝင်သွားကာ အရက်များတိုက်၊ စား စရာများ ကျွေးသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်ုပ်အတွက် ပွဲတော်ကြီးပင် တိုးရလေသည်။

အရက်သမားများက ကျွန်ုပ်ကို ခေါင်းနှင့်ရင်ပြေး အရက်

သောက်သူအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုကြပြီးနောက်တွင် ကျွန်ုပ်ကို ထိုးကြိတ်မည့်အစား ကျွန်ုပ်ရဲ့နေသောဆိုင်ကို ဝင်မသောက်ကြပေး ထိုအခါ အရက်ဆိုင်ရှင်များက ကျွန်ုပ်ရဲ့လျှင် သူတို့အရက် ဆိုင် လာဘ်ပိတ်သည်ဟုဆိုကာ အရက်ဆိုင်မှမောင်းထုတ်ကြလေ သည်။

ကျွန်ုပ်မှာ အရက်ဆိုင်များဘဝပင် မောင်းထုတ်ခံရပြီးဖြစ်၍ အရက်ဆိုင်များဘက်သို့ ခြေဦးမလှည့်ဝံ့ဘဲ ကော်ရင်ဂျီကုလားများ စုသောက်လေ့ရှိသော ဓနိရည် ဘုံဆိုင်ဘက်သို့ ရွှေလမ်းဖောက်ရလေ သည်။

ဓနိရည်ဆိုသည်မှာ ဝင်စပ်စားဖြင့် ဘီလူးကျွန်း ရွှေယာသာ ကျွန်း၊ ရွှေစက်ကျွန်းတို့မှရသော ဓနိရည်မှာ တစ်ဝက်နီးပါးမျှပင် မပါပေ။ သံလွင်မြစ်ရေနှင့် ဓနိရည် အနည်းငယ်ရောထားရုံမျှမက သကြားနှင့် ဗီက်နာသောအခါအေးသော ဆိုးဒါကို ရောထားရာ ဓနိရည် ဝါလေရုံမျှသာဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ပုလင်းမှ ဖော့ဘူးဆိုကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ "ဟောင်း" ခန့်မြည်ပြီး အမြှုပ်ဖြိုးများ ထွက်ကျလာသဖြင့် ဘီယာနှင့် အလွန်တူ၏။ အရက်လောက် မပြင်းသော်လည်း သူလည်း မူးယစ်စေ သည်သာဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပုံနှင်းအလုပ်အကိုင်မရသဖြင့် မော်လမြိုင်ရှိ အရက်ဆိုင်၊ ဓနိရည်ဆိုင်များတွင် အဆိုက်ကုန်နေရာ အချို့သောသူ များက ကျွန်ုပ်ကို ပုံနှင်းတစ်သောက်ဘဝမှ ယစ်ထုပ်ဘဝရောက်ရ သဖြင့် သနားကြင်နာသူများရှိ၍ အရက်သောက်ရင်း ဓနိရည်

သောက်ရင်း ဘာအလုပ်လုပ်ပါ အကူအညီပေးပါမည်ဟု ကူညီပေး သူ များ ရှိကြသည်။

အဆိုကမူ ကျွန်ုပ်အရက်သောက်သည်မှာ တစ်လနီးပါးခန့် သာရှိသေးသော်လည်း တစ်သက်လုံးအရက်သောက်စားခဲ့၍ မကြီး ပွားသည့်သူဟု အထင်သေးကြပြီး မည်သည့်အကူအညီမျှ မပေးကြဘဲ ကျွန်ုပ်ကိုသာ နှာခေါင်းရွံ့ကြသည်။

တစ်နေ့တွင် စိတ်ကောင်းရှိသောမိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ် ကော်ရင်ဂျီကုလားနှင့် လည်ပင်းဖက်ပြီး ဓနိရည်သောက်နေ သည်တို့ မကြည့်ရက်သဖြင့် အရက်ဆိုင်တစ်ခုသို့ခေါ်သွားပြီး အရက် တိုက်လေသည်။

ထိုသူမှာ မုဒုံဘက်မှဖြစ်ပြီး ရာဘာခြံတွင် အလုပ်အကိုင်လုပ် ရာ သူနှင့်အတူလိုက်ပြီး မုဒုံရာဘာခြံတွင် လုပ်ကိုင်ရန်ပြောဆိုလေ သည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်က ပင်လယ်ပြင်၌သာ ဖော်သူဖြင့် ၍ သူနှင့် အတူလိုက်ပြီး ရာဘာခြံလုပ်ငန်းကို မလုပ်လိုကြောင်း ငြင်းဆန်လိုက် သည်။

ထိုလူမှာ ကျွန်ုပ်အတွက် ရတက်မအေးဘဲ ရာဘာခြံအလုပ် မလုပ်လိုလည်း သဒ္ဓကဲ့သို့ ယစ်ထုပ်ကြီးဘဝနှင့် နေမည့်အစား သူနှင့် အတူလိုက်ပြီး မုဒုံတွင်လိုက်နေပါ။ နောင်စက်လှေတွင် အလုပ်ရမှ ထွက်ခွာမို့အကြံပေးပါသည်။

ကျွန်ုပ်က မုဒုံရောက်လျှင် အရက်နေ့တိုင်း သောက်နေည် လောဟု ထိုလူကိမေးမြန်းရာ ထိုလူက တထမ်းကိုမူနေစဉ်ကွေးမည်။

www.burmeseclassic.com

အရက်ကိုတော့ မတိုက်နိုင်ဟု ပြတ်သားစွာပြောပါသည်။

ကျွန်ုပ်ကလည်း အရက်မတိုက်နိုင်လျှင် မလိုက်နိုင်ဟု ပြတ်သားစွာပြောလိုက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်သည် ရေတွင်ပျော်သူဖြစ်ရာ ပင်လယ်သို့ ခရီးသွားလိုသည်။ ပင်လယ်ထဲသို့ ခရီးသွားရလျှင် ရေနံတူသော အရက်ကိုသာသောက်နိုင်သည်။ လွှဲမီးသလို အရက်မူး၍နေသည်မှာ စည်းစိမ်ရှိကြောင်းပြန်ပြောသောအခါ ထိုသူသည် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်မောပြီး ကျွန်ုပ်အတွက် အီရက်ပိုးများ ပေးချေကာ မုန့်သိပ်ပြန်သွားပါသည်။

ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်းကုန်ခဲ့သောအခါ ကျွန်ုပ်လက်ထွက်အရက်များသောက်နေစဉ် လူတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်ပခုံးကိုလှာပုတ်ပြီး...

“ဒီမှာမိတ်ဆွေ... ခင်ဗျားဟာ ကပို့တီနီဗူးညို ဟုတ်ပါတယ်နော်”

ကျွန်ုပ်က...

“ဖူးညီတော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ကပို့တီနီ ဖူးညီတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ဒီလိုပါလေ၊ ခင်ဗျားက စက်လှေမှာပဲနင်းလုပ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ပဲနင်းပါ”

“ပဲနင်းကို သိုးဆောင်းကေးအရ ကပို့တီနီလို့ခေါ်တယ် မဟုတ်လား မိတ်ဆွေ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်က ကပို့တီနီ ဖူးညီလို့ခေါ်တာပါ”

“ကျွန်တော့်ကိုတော့ ပဲနင်းလို့ပဲ ခေါ်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော်သတ်

မှတ်ထားတာက ကုလားမြူးခတ်သင်္ဘောတွေအုပ်ချုပ်တဲ့မျက်နှာဖြူတွေကိုသာ ကပို့တီနီလို့ခေါ်ပြီး ကျွန်တော်တို့မြန်မာ့လှေ ကတ္တူတွေကို အုပ်ချုပ်တဲ့ မြန်မာတွေကိုတော့ မြန်မာဆန်ဆန် ပဲနင်းလို့ပဲ ခေါ်ပါဗျာ”

“ဒါပေမယ့်ဗျာ... ဓာတ်သင်္ဘောပဲဖြစ်ဖြစ် စက်လှေ ကတ္တူပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒါကို အုပ်ချုပ်တဲ့လူအားလုံးဟာ ကပို့တီနီမို့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ကပို့တီနီ ဖူးညီပဲခေါ်ရမှ အာတွေ့တယ်ဗျ”

ထိုလူက အလျှော့မပေးဘဲ သူ၏စကားကို အကျိုးအကြောင်းပြ၍ ခိုင်မာအောင် ဖန်တီးနေသည်။

အချို့သူများမှာ ရာထူးရှိသူများကို ခေါ်ဝေါ်အလေးအမြတ်ပြုချင်စိတ် မရှိကြသော်လည်း ထိုသူ၏ရာထူးကိုလူတွေ ရွေ့တွင်ခေါ်ဝေါ်ခြင်းအားဖြင့် ထိုရာထူးရှိသူနှင့် အပေါင်းအသင်း ဖြစ်ရသည်ဟု ဂုဏ်တင်ရသဖြင့် လူပုဂံအလယ်သို့ရောက်တိုင်း ထိုရာထူးကို ခေါ်ဝေါ်လေ့ရှိကြသည်။ တီယံမှာဂုဏ်မရှိတိုင်း ဂုဏ်ရှိသူကိုပေါင်းကာ ဟန်ဓာတ်ခတ်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်ုပ်ကလည်း ကပို့တီနီဟု အင်္ဂလိပ်ဆန်ဆန်ခေါ်သည်ကို မနှစ်မြို့နိုင်စရာမရှိသဖြင့် အလျှော့ပေးလိုက်သည်။

“ကဲပါဗျာ... ခင်ဗျား ကြိုက်သလိုခေါ်ပါ၊ ဒီနေရာမှာ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ပေါ့ဟာရစကား အပြင်းပွားစရာမရှိပါဘူးနော်”

“ထိုင်မယ်နော်”

“ထိုင်ပါ”

ထိုလူသည် ကျွန်ုပ်ရှေ့တည့်တည့် ကုလားထိုင်ထိုင်ထိုင်ထိုင်

လိုက်သည်။

ထိုလူမှာ အသက်(၃၅)နှစ်ခန့် လူရွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အသားညိုညို ဝလကောင်းကောင်း ထောင်ထောင် ခောင်းမောင်းနှင့် ဖြစ်သည်။

သူသည် အထက်တန်းစား ခမ်းနားသိုက်မြိုက်သော ဘောင်းဘီ၊ ကုတ်အင်္ကျီနှင့် ရှားမီနပ်အစရှိသော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားလင့်ကစား သူ၏လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် အသားအရေမှာမူ အောက်တန်းစားဆန်လှသည်။

ထိုလူ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ထူးခြားစွာ ဦးရှုတောက်ပြောင်နေသည်။ သူ၏မျက်လုံးများသည် ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းသို့ ထိုးဖောက်ဖြင့် နိုင်ရုံမျှမကအပြစ်ရှိသူ တစ်ယောက်ကို ထိုမျက်လုံးမျိုးနှင့် စစ်ဆေးလိုက်လျှင် မကြာမီဝင်ဝန်ခံခြောင့်ချက်ပေးရမည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်သည်။

သူ၏အမူအရာမှာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ဟန်ရှိသော်လည်း ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ရန်လည်း ဝန်သေးမည်သူ တစ်ယောက်မဟုတ်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်သည်။

ထိုလူ၏ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်နှင့် စိတ်နေသဘောထားကို အခက်ခက်ပြီး အနီးစပ်ဆုံးဥပမာပေးရလျှင် ထိုလူသည် ဝါဂွမ်းကဲ့သို့ နူးညံ့ပြီး ကျားလျှာကဲ့သို့ ကြမ်းတမ်းမည့်သူလည်းဖြစ်သည်။ မျက်နှာတစ်ခြမ်းက ပြုံးရယ်နေပြီးမျက်နှာတစ်ဝက်က ခြောက်လှန့်နေသည်ဟုထင်ရသည်။

ထိုလူသည် ဆန့်ကျင်ဘက်စိတ်ဆန္ဒနှစ်ခု ပူးယက်နေသော ဝိညာဉ်တစ်ခုဟု ဆိုရပေမည်။

ထိုလူသည် ကျွန်ုပ်သောက်နေသော မော်လမြိုင်ကျားတံတား တမ်းနားဆိပ် လောင်ချိုင်အရက်ဆိုင်ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်လည်ကြည့်လိုက်ပြီး ထိုနေရာကိုသဘောမကျဟန်နှင့် နှာခေါင်းရှုံ့ လိုက်ကာ...

"လာဗျာ၊ လူရှင်းတဲ့တစ်နေရာရာ သွားရအောင်၊ ဒီနေရာက ဆွဲပါတယ်"

"အရက်သောက်ရမယ်မဟုတ်လား... အရက်သောက်ရမယ်ဆိုရင် ငစ်ပြည်အထိလိုက်သောက်မယ်"

ထိုလူနှင့် ကျွန်ုပ်သည် မော်လမြိုင်အောက်လမ်းမကြီးပေါ်ရှိ နန်းယွန်းဟုခေါ်သော တရုတ်ဟိုတယ်ရောက်သွားသည်။

အခန်းတစ်ခန်းအတွင်းသို့ ကျွန်ုပ်တို့ဝင်ခိုင်းပြီး ထိုလူသည် ကျွန်ုပ်တို့ဝင်ထိုင်သော အခန်းအနီးပတ်ဝန်းကျင်ကိုအကဲခတ်ကြည့်ရှုရန် နောက်ချန်နေရစ်ခဲ့ပြီးမှ အခန်းထဲဝင်လာသည်။

အရက်အကောင်းစား ဘီးဟိုက်ဘရန်ဒီနှင့် အကောင်းဆုံး ဇာရုတ်အစားအစာများကို မှာကြားရာကျွန်ုပ်အဖို့ အရှင်လတ်လတ် နတ်ပြည်သို့ရောက်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်။

ထိုလူသည် ရေခဲတောင်မီးကရက်တစ်လိပ်ကိုဆင်စွယ်စွပ်တံတွင်စွပ်လိုက်ပြီး ဟန်ပါပါ ပါးစောင်တွင်ခဲကာ မီးညှိလိုက်သည်။ မီးကရက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ရှူသွင်းလိုက်ပြီး မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

ထိုလူသည် လွင့်ဖျံသွားသော မီးခိုးများကို မော်ကြည့်နေသလိုလိုနှင့် ကျွန်ုပ်တို့အကဲခတ်သလို ကြည့်နေကြောင်း ကျွန်ုပ်သတိပြု

လိုက်မိသည်။

ကျွန်ုပ်ကမူ စားပွဲထိုးလာချပေးသော ထီးဟိုက်ဘရန်ဒီကို အမြန်ဖွင့်၊ ဖန်ခွက်ထဲသွန်ချပြီး တစ်ဆက်တည်း ခောချလိုက်ပါသည်။

အတန်ကြာသောအခါ ထိုလူက... .

“ဒီမှာ ကပ္ပိတိန် ကိုဖူးညို၊ ခင်ဗျားကို ဘာကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ ခေါ်လာသလဲလို့ ခင်ဗျား ထင်သလဲ”

“ရှမ်းပါတယ်ဗျာ... . ၁-ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်ုပ်နဲ့ ခုန်သူဆိုရင် ဟိုလောင်ချိုင့် အရက်ဆိုင်ထဲမှာတင် စာရင်းရှင်းလိုက်မှာပေါ့၊ အခုတော့ ခင်ဗျားရဲ့အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုခုအတွက် ကျွန်တော်က လုပ်ပေးနိုင်မယ်ထင်လို့ခင်ဗျား ကျွန်တော်ကို ဒီတီခေါ်လာတာ မဟုတ်လား၊ လူတွေအတော်များများဟာ ကိုယ်အကျိုးစီးပွားရှိမယ် ထင်မှသာ စေတနာထားကြတာပါဗျာ၊ ထောင်မြင်ရင် ရာစွန်ဆိုတဲ့ စကားလို့ပေါ့”

“ကပ္ပိတိန်ဖူးညိုက ကျုပ်ထင်တာထက် လျင်မြန်ပြီးအရည်အချင်းရှိနေပါကလား၊ ကျုပ်က ရေကြောင်းနားလည်တဲ့ ယင်ထုပ်ကြီး တစ်ယောက်ပဲထင်တာ”

“ဒီလိုဆိုလည်းရပါတယ်ဗျာ၊ တပည့်ဘာ ဆရာထက်အပြည့်နေရမယ်... . ကျွန်ဟာ သခင်ထက်အမြဲနိမ့်ကျနေရမယ်ဆိုရင်လည်း ကျုပ်ဦးနှောက်ကို သော့ခတ်ထားလိုက်ပါ့မယ်၊ ရေကြောင်းပညာတတော့ ခြွင်းချက်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်က ထိုသို့ပြောလိုက်သောအခါ ထိုလူသည် သဘောကျဟန် မတူသော်လည်း ဟန်လုပ်၍ ပြုံးလိုက်ရင်း... .

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရေကြောင်းပညာက ခြွင်းချက်ပေါ့... .

“... . ကြောင်းပညာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကပ္ပိတိန် ဖူးညိုကို ကျုပ်အားကိုးချင်တာပါ”

“စိတ်ချပါ၊ ပါးစပ် မျက်လုံးနဲ့ဦးနှောက်အားလုံးကို ကျွန်တော် မှောင်ချထားလိုက်ပါ့မယ်”

“ဒါထွင် မကသေးဘူး ကပ္ပိတိန်ဖူးညို၊ ခင်ဗျားရဲ့လက်ကိုပါ ဟာမခံထားရမယ်”

“ကျွန်တော်ရဲ့လက်က တရားကိုရှိခိုးပြီး ဓားကိုပြတ်နိုးပါ့မယ်”

“မလိုပါဘူးလေ... . မလိုပါဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့လက်က စက်လှေကို ဝိုင်းသီးကို ကိုင်ရုံပါပဲ”

“ကောင်းပါပြီလေ၊ ခင်ဗျား ဘာလုပ်ချင်တယ်ဆိုတာသာ ပြောပါ”

“စက်လှေတစ်စီးကို အုပ်ချုပ်ပြီး ပင်လယ်ပြင်ကိုထွက်ဖို့ပါပဲ”

“ဘယ်ဘက်ကိုလဲ”

“ထိုင်းကြီးကျွန်း တစ်ဝိုက်ကိုပါ၊ အဲဒီကို ကပ္ပိတိန်ကျွန်းကျင်ပယ် မဟုတ်လား”

“ရခိုင်ကမ်းရိုးတန်းနဲ့ စစ်တကောင်းအထိ အိမ်ဦးနဲ့ကြမ်းပြင် သွားဖူးပါတယ်”

“ရန်ကုန် ခြစ်ဘက်ကိုကော... .”

“တိုးပြန် ဝဲနဲ့ ကွမ်းခြံကုန်းမြို့နယ် မုတ်ကျွန်း၊ လက်ခုပ်ကုန်း၊ ဝါပါ ကျွမ်းက... ဘယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ဟိုင်းကြီး၊ နန်းနဲ့ ရန်ကုန်၊ တိုးပြန်... . မအိုက်ဘူး၊ အဝေးကြီးပဲ”

www.burmeseclassic.com

“ကြိုက်သွားပြီ၊ ကပ္ပိတိန် အဲဒီဘက်လည်း တွန်းကျင်သား၊
“ရုပ်တယ်၊ ပင်လယ်ပြင်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာခြေတက်
တာပဲ”

“ကြိုက်သွားပြီ၊ ကပ္ပိတိန်ကို ကြိုက်သွားပြီ ဘာကိုခွဲသွားမယ်
လို့ ကပ္ပိတိန် ကူးတို့မေးတော့သေးလား”

“ဒါက ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်အလုပ်က ဆင်ပျံ
သွားချင်ရာ ပို့ဆောင်ပေးရမယ့် ဝိသကြံအလုပ်ပဲ။ ဆင်ပျံဘာက
သွားမယ်၊ ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိဖို့ မလိုပါဘူး”

“ကောင်းကယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့လုပ်ရမယ့်
ကန်ထရိုက်ကတော့၊ ကပ္ပိတိန်ဟာ ကျွန်တော်နဲ့သွားချင်ရာတို့ လိုက်
ပို့ပို့ပဲ။ လုပ်ငန်းကလေးက ဘာ တစ်လလောက်ကြာမယ်၊ ဒီထက်ကြာ
ချင်လည်း ကြာမယ်၊ အဲဒီအတွက် ကပ္ပိတိန်ကို ကျွန်တော် ငွေပေး
ထောင်ပေးမယ်၊ တကယ်လို့ ကျုပ်ရဲ့လုပ်ငန်းအောင်မြင်ရင် ဒီငွေ
ဆယ်ဆထပ်ပေးပါမယ်၊ ကပ္ပိတိန် တော့ရပါသလား”

“လိုတာထက်တောင် ပိုနေပြီ၊ ကျေနပ်ပါတယ်”

ထို့နောက် ထိုလူသည် သူ၏လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ ကျော့ဘူး
ခေါင်းရာတန်စက္ကူ အချပ်ငါးဆယ်ကို ကျွန်ုပ်အား လှမ်းပေးလိုက်
သည်။ ငွေငါးထောင်ဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်းအောင်မြင်လျှင် ငါးသောင်း
ထပ်ရဦးမည်သာဖြစ်သည်။

ထိုငွေငါးထောင်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ခွဲဝေသော်လည်း မမှတ်
လောက်အောင်ပင် ဈေးကျသောတာလက် တိုင်ခဲရဲ့နဲ့ ယခုလို
အစုလိုက်အပြုံလိုက်တွေ့ရသောအခါ တုန်ယင်သောလက်များ

ရမ်းလူလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာဝမ်းသာသွားမိသည်။ ငွေစက္ကူအထပ်
လက်နှင့်ထိသောအခါ ဘက်ထရီအားသွင်းစက်နှင့် အားသွင်းလိုက်
လို အင်အားများပြည့်လာသည်ဟု ထင်မိပါသည်။

“ကျွန်ုပ်က ထိုငွေများကို ရေတွက်မည်ပြုသောအခါ ထိုလူက
ပြင်ပါတယ်ဗျာ၊ နောက်မှ ရေတွက်ကြည့်ပါ”ဟု ဟန့်တားလေသည်။
ကျွန်ုပ်သည် ခုနှစ်မှနှောင်းနှောင်းဟု သဘောထားသူဖြစ်၍ ထိုလူကို
အားနာခြင်းမရှိဘဲ သူ့ရွေ့တွင်ပင် ငွေစက္ကူများကို ရေတွက်ကြည့်ရာ
ငွေငါးထောင်ပြည့်ပါ၏။

ထို့နောက်ထိုလူသည် စားပွဲထိုးအားခေါ်၍ ကျွန်ုပ်တို့
ထက်စားခဲ့သမျှကို ငွေရှင်းပေးပြီး ထွက်ခွာတော့ရန်ပြင်ဆင်ပါ
သည်။

ထိုင်ရာမှမထမီ ထိုလူက...

“မနက်ဖြန် မုတ္တမဘူတာမှာ ဆုံမယ်၊ စာပို့ရထားနဲ့ကျွန်ုပ်တို့
ဆုန့်ကို သွားကြမယ်”

ထိုလူက ထိုသို့ပြောပြီး ထပြန်မည်ပြုစဉ် ကျွန်ုပ်က...

“နေပါဦး... ကျွန်တော်က မနက်ဖြန်ကျရင် မုတ္တမဘူတာ
မလာဘဲ ပင်ဗျားပျံငွေငါးထောင်နဲ့ ထွက်ပြေးသွားမယ်ဆိုရင်
သွား ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ကျွန်ုပ်၏ သွေးတိုးစမ်းမေးခွန်းကို ထိုလူက လွန်စွာရယ်စရာ
ကင်းသောပြဿနာတစ်ခုကိုကြားလိုက်ရသလို ဟားတိုက် ရယ်စရာ
ပြောပြီး...

www.burmeseclassic.com

သူ၏ကုတ်အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို ဆွဲလှန်ပြလိုက်ရာ ဆင်စွယ်
တပ်ခြောက်လုံးဖြူးတစ်လက်၏ ဒင်ပိုင်ကို ကျွန်ုပ်အံ့ဩစွာတွေ့လိုက်
ရပါသည်။

ထိုလူက အောင်မြင်ခန့်ညားသော အသံနှင့်... .

“ကပ္ပိတိန် မပြေးနိုင်ဘူးလေ၊ ကျုပ်လက်က မပြေးနိုင်ပါဘူး။
ဟောဒီသေနတ်ရဲ့ ကျည်ဆန်ကိုလည်း ကပ္ပိတိန်လွှတ်အောင် မပြေး
နိုင်ပါဘူး။ ကပ္ပိတိန် ထွက်ပြေးသွားရင် တလောတုန်းက ကွယ်လွန်
သွားတဲ့ ကပ္ပိတိန်ရဲ့မိခင် အုတ်ဂူသေးကိုတောင် ကပ္ပိတိန် အရောက်
လှမ်းနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူက ကျွန်ုပ်၏မိခင်ကွယ်လွန်သွားသလို
ကိုပင် အတွင်းကျကျ သိရှိထားသဖြင့် ဩဇာသိသောအခါပါသည်။
ထိုလူသည် ကျွန်ုပ်၏အကြောင်းကို နက်နို့င်းစေ့စေ့ လိုးဖောက်စွမ်း
ထားသည်မှာ ယုံမှားဖွယ်မရှိပါ။

ကျွန်ုပ်တို့တွေးထင်ထားသကဲ့သို့ပင် ထိုလူသည် ပခြင်ကိုကိုက်
ပုတ်ရုံဖြင့် ခြေဟောက်လိုအမောတ်ထောင်ပြုလေသည်။ ထိုလူသည်
ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ဟန်ရှိသော်လည်း ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော
လူတစ်ယောက်မှန်း ကျွန်ုပ်၏အက်ခတ်ချက်မှာမှန်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ငွေငါးထောင် လက်ခံရရှိသည်မှာ ဗြဟ္မာ
ခေါင်းကို လက်ခံရရှိသလို ဖြစ်မည်လော။ သူနှင့်တွေ့ဆုံခြင်းသည်
ကံကောင်းဖို့လား။ ကံဆိုးဖို့လားဟု တွေးတော၍ မရရှိင်အောင်မြင်
နေသည်။

အကယ်၍ ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်၌သာ ငွေကြေးအနည်းငယ်ပါ

လျှင်ဖြစ်စေ၊ အခြားစက်လှေတစ်စီးစီးတွင် ပွဲနင်းအဖြစ်အလုပ်လုပ်
မရလျှင်ဖြစ်စေ ထိုကန်ထရိုက်အလုပ်ကို လက်ခံမိမည်မဟုတ်ပေ။

ယခုမှ ဆင်းရဲခြင်းက ကျွန်ုပ်၏ကုတ်ကို ခွစီးထားပြီး ငတ်
ပူတ်ခြင်းက နေ့စဉ် တံခါးခေါက်နေသဖြင့် ငရဲပန်းကိုပင် ရွှေပန်းထင်
ပူပေတော့မည်။

ထို့နောက် ထိုလူသည် နန်းယွန်းဟိုတယ်အခန်းထဲမှ ထွက်
လေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုလူနောက်မှတစ်ပြား ယိုင်တိယိုင်ထိုးနှင့်
လိုက်သွားသည်။

နန်းယွန်းဟိုတယ်ရှေ့ အောက်လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့
သည်။ နှုတ်ယောက်ခွဲခါနီးတွင် ထိုလူက ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်
လိုက်ပြီး... .

“ကပ္ပိတိန်ဟာ ကျုပ်ထင်တာထက် နှုတ်စောင့်စည်းပါသေး
လား။ အခုအချိန်ထိ ကျုပ်နာမည်ကို မမေးသေးဘူး”

“မလိုပါဘူးဗျာ။ မေးရင်လည်း ခင်ဗျားက ခင်ဗျားရဲ့နာမည်
ကို အမှန်ပြောမှာလား”

ထိုလူသည် လူသွားလမ်းမပေါ်ကြီးပေါ်တွင်ဖြစ်၍ အသံခပ်
အုပ်အုပ် ရယ်မောလိုက်ပြီး... .

“ကပ္ပိတိန်က ဘိပ်ပြီး အကင်းပါးတာပဲ။ ကျုပ်ကတော့
ကပ္ပိတိန်တာ လို့အင်တာသင်္ကန်းပြီး အကင်းမပါးပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်း
တာပဲ”

“ဆုတောင်းတယ်ဆိုတာထက် အမိန့်ပေးတယ်လို့ပြောရမယ်
ပါဗျာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ။ မနက်ပြန်မနက်အထိ ဘယ်နေရာကတော့ကျုပ်

www.burmeseclassic.com

ငွေငါးထောင်ရနိုင်စေရာ လမ်းမပျံတော့ ခင်ဗျားအမိန့်ကို နာခံရပါပဲ။

တို့လူက ကျွန်ုပ်ကိုသဘောကျစွာကြည့်လျက် ကျွန်ုပ်၏ပန်ဆင်လှမ်းမှတ်လိုက်ပြီး...

“မှတ်ထားပါ၊ ကျွန်တော်ရဲ့နာမည်က ယံကွပါ”

“ကောင်းပါပြီ”

တို့နောက် ကိုယကွဆိုသောထူးဆန်းသောလူကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ခရီးတစ်ခုကိုအတူသွားကြရန် ကန်ထရိုက်ပြုလုပ်ပြီးဖြစ်ပြီး လူချင်းခွဲခွာလိုက်ကြသည်။

ကိုယကွဆိုသောလူကြီးသည် မှောင်ရိပ်ထဲတွင် ဖျောက်ကွဲပါသွားပါသည်။

တို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့သန်လန်ဘုရား ဝေရင်ပျက်သွားအိပ်ရန် အောက်လမ်းကြီးပေါ်မှ တောင်မိုးတန်းပေါ်သို့ရောက်လှည့်လိုက်သည်။ တောင်မိုးတန်းပေါ်သို့ ခပ်မှန်မှန်ခပ်သွတ်သွတ် လျှောက်တက်လိုက်သည်။

လမ်းတစ်ဝက်ခန့်ရောက်မှ ကျွန်ုပ်သည် အိတ်ထဲတွင် ငွေငါးထောင်ပါလာသည်ကို သတိရမိပြီး ခါတိုင်းကဲ့သို့ငတ်ငတ်ပြတ်ပြတ် စားရမဲ့ နေရာမှ ဘဝမျိုးလို ကျိုက်သန်လန်ဘုရားစေရပ်ပျက်ကျသွားအိပ်စရာမလိုဘဲ တည်းခိုခန်းတစ်ခုခုတွင် ဇိမ်ကျကျ အိပ်စားနေရန် စဉ်းစားမိသည်။

ဪ... ဆင်းရဲငတ်မွတ်ခြင်းတို့နှင့် ရက်ပေါင်းများစွာ ရင်နှိုးကျွမ်းဝင်ခဲ့ရသူများအဖို့ ရုတ်တရက်ချမ်းသာခြင်းကိုပင်

။လျှာနေတတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလော။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆင်းရဲခဲ့သူများဆိုလျှင်ကား ဆိုနိုင်ဖွယ်မရှိပေ။

ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်းဆိုသည်မှာ အဆိုးမှအကောင်းသို့ပြောင်းလဲရမည်ဟု နားရွက်စားထစ် မှတ်ထား၍ မရပါ။ တစ်ခါတစ်ရံအဆိုးမှ ပို၍ ဆိုးသောအခြေအနေသို့ မပြောင်းလဲဘူးဟုကောမည်သူက အာမခံပါမည်နည်း။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကိုယကွက ကျွန်ုပ်ကိုငွေကြေးအမြောက်အမြားပေးပြီး ပဲခင်းအပြစ် ငှားရမ်းသည်မှာ ကောင်းသောခရီးစဉ်တစ်ခုတော့ မဖြစ်နိုင်။

တန်ရာတန်ဖိုးထက် အဖိုးစားနားများစွာ ပိုပေးရခြင်းသည် တစ်စုံတစ်ခု မှားယွင်းနေ၍ ဖြစ်ရပေမည်။

ကိုယကွဆိုသူသည် ပညတ်သွားရာ ၆ တံသင်္ဂါတက ဖုဏ္ဏက လိုရက်စက်ပြီး အာဠာဝကလို မကြမ်းပြုတ်ပါစေနဲ့ဟုသာ ဆိုတော် မိုးရပါသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၆)

လက်ခုပ်ကုန်းသည် မောင်းမကန်ကမ်းခြေဦးနှင့် ပေလံ
ငွေသောင်ယံကဲ့သို့ ဆိပ်ကမ်းသာတစ်ခုပင်ဖြစ်ပါသည်။ ပြန်ပြန်သော
သဲသောင်ပြင်နှင့် ပင်လယ်ရေလှိုင်းတို့၏ အလှသည် အပန်းဖြေအနား
ယူစရာကောင်းသော နေရာကောင်းတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့တည်းခိုရန်ရောက်သွားသောနေရာသည် လက်ခုပ်
ကုန်းရွာ၏ အနောက်ဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရှိသော အုန်းပင်တန်း
များကြားမှ ကြေးတိုင်အိမ်ကြီးဖြစ်ပါသည်။

ကြေးတိုင်အိမ်ကြီးမှာ ရွေးဟောင်းကြီးမားသော တိုက်ခံ
ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးဖြစ်ပါသည်။ ခြံပင်းကြီးမှာ လမ်းအကွယ်ကြီးဖြစ်ပါ
သည်။

ခြံထဲတွင် အများဆုံးစိုက်ပျိုးထားသည်မှာ အုန်းပင်များဖြစ်

ဦးဆင်းပန်းစာပေ

ပါသည်။ ပင်လယ်လေတိုက်ခတ်တိုင်း အုန်းလက်များသည် တစ်ခု
မြည်ဟည်းကာ ဝှေ့ယမ်းနေပါသည်။

နေ့လယ် နေ့ခင်းဘက်တွင် မထောင်းသာသော်လည်း
ညဘက်များတွင်မူ စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် ကောင်းနိုင်ပါသည်။

ကြေးတိုင်အိမ်ကြီး၏ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်မှာ ရန်ကုန်မြို့
မှကြေးတိုင်မင်းကြီးတစ်ယောက်သည် လက်ခုပ်ကုန်းကမ်းခြေတွင်
အိမ်ကြီးရခိုင် လာဆောက်ပြီး နေထိုင်ရာမှ လက်ခုပ်ကုန်းသူ
ဒေါ်သူဇာနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး သမီးကလေးတစ်ယောက်မွေးကာ
ဤရွာတွင် ခေါင်းချသွားသည်ဟု သိရသည်။

ထို့ကြောင့် လက်ခုပ်ကုန်းတစ်ရွာလုံးနှင့် မုတ်ကျွန်းတစ်ခုလုံး
က ထိုအိမ်ကြီးအား ကြေးတိုင်မင်းကြီးကိုအစွဲပြု၍ ကြေးတိုင်အိမ်ကြီး
ဟုခေါ်ကြသည်။

ယခု ကြေးတိုင်အိမ်ကြီး၏ အရှင်သခင် ကြေးတိုင်မင်းကြီး
ဦးမော်တင်နှင့် ဒေါ်သူဇာတို့ နှစ်ဦးစလုံးကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်၍
အမွေဆက်ဆံခဲ့သူမှာ သူတို့၏ရင်သွေး ခင်စန္ဒာပင်ဖြစ်သည်ဟု သိရ
သည်။

ကြေးတိုင်အိမ်ကြီးတွင် ခင်စန္ဒာဟူသော အသက်နှစ်ဆယ်
ဝန်းကျင်ခန့်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်သာရှိပြီး ကျန်သောလူများ
မှာမူ ဤအိမ်ကြီး၏အစေအပါးများသာဖြစ်ပြီး အိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်း
အဝေခံတန်းလျားတွင် နေထိုင်ကြသည်။

ဤအိမ်ကြီးမှာ လွန်စွာကြီးမားပြီး အဆောင်ဆောင်၊ အခန်း
ခန်းနှင့်ဖြစ်ရာ မိန်းကလေး မဆိုထားဘိ၊ တော်ရုံတန်ခုံသင်္ကေတကောင်း

ဦးဆင်းပန်းစာပေ

သောယောက်ျားကြီးများပင် ဤမျှကြီးမားသောအိမ်ကြီးတွင် တစ်ယောက်တည်းနေရမည်ဆိုလျှင် မကြောက်ဘူးဆိုသည်တိုင် ချောက်ချားစဖွယ်ကောင်းပေလိမ့်မည်။

ယခုမူ ခင်စန္ဒာကဲ့သို့သော အရွယ်မရောက်တရောက် မိန်းကလေးသည် ဤကြေးတိုင်မင်းကြီးအိမ်တွင် တစ်ယောက်တည်း နေထိုင်သည်ဟု ကြားရသောအခါ ကျွန်ုပ် ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩရလေသည်။

ခင်စန္ဒာကို မမြင်ရခင်ကပင် သုရသတ္တိရှိသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်မှန်းသိရသည်ဖြစ်၍ ယောက်ျားလူကတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ရုပ်ရည်ကြမ်းတမ်းပြီး ဒေါင်းတည်မောင်းတည်နိုင်လှမည်ဟု ထင်ပါသည်။

သို့ရာတွင် ခင်စန္ဒာကိုတွေ့ရသောအခါ ကျွန်ုပ် ၄ န်စွာ အံ့ဩရပါသည်။

ခင်စန္ဒာသည် ဝါဂွမ်းနုကလေးကဲ့သို့ မြူဖွေးပြီး ပန်းကလေး ကဲ့သို့လှပပါသည်။ ခင်စန္ဒာသည် လှပချောမွေ့ပြီး ဆူရေ ဘင်းကောင်း သောဓူပါရုံရင် မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။

ထိုမျှလှပသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ဤမျှကြီးမား ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းသော ကြေးတိုင်အိမ်ကြီးတွင်နေထိုင်သည်မှာ ယုန်ကလေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ အမြဲထိတ်လန့်သော မျက်လုံးအစုံနှင့် ရှိနေလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ရပါသည်။

သို့ရာတွင် ခင်စန္ဒာမှာ သံခဲမလေး၏ ထိတ်လန့်မှုမျိုးပင် မရှိရုံမျှမက ကျား မိလေး၏သဏ္ဍာန်ဆောင်၍ မာန်ထောင်ဝံ့ကြား

နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ရောက်သွားသောအချိန်မှာ ညကြီးသန်းခေါင်ဖြစ် ရုံမျှမက ထိုအချိန်မှာ လေပြင်းများတိုက်ခတ်နေသဖြင့် လက်ခုပ်ကုန်း တစ်ရွာလုံးသည် အိပ်မောကျနေပါသည်။

ကျွန်ုပ်က ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ခုခုတွင်ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် ဆင်းရဲသားအိမ်တစ်အိမ်တွင်ဖြစ်စေ သွားရောက်တည်းခိုရန် ကိုယကွ တို့ အကြံပြုသော်လည်း ကိုယကွသည် မှောင်ကြီးမည်းမည်းတွင်အထီး တည်း တည်ရှိနေသော ကြေးတိုင်အိမ်ကြီးကိုသာ သဘောကျနေပြီး ထိုအိမ်ကြီးသို့သာ ဦးတည်၍ သွားနေပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကြေးတိုင်အိမ်ကြီး၏စရွေးကိုက် ထုထည် ကောင်းစွာဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်တံခါးမကြီးရှေ့သို့ရောက်သွား ပြီး ကိုယကွက တံခါးကို တဝန်းဝန်းနှင့်ထုပါသည်။

ထိုအိမ်ကြီးမှ မည်သို့မျှတုံ့ပြန်ချက်များရလိမ့်မည်ဟု မမျှော် လင့်ပေ။ ကောင်းစွာကြိုဆိုညှော်ခံလိမ့်မည်ဟု မထင်မှတ်ဘဲ အခြား တစ်နေရာသို့ပြောင်းရွှေ့သွားရမည်ဟု ယူဆနေစဉ်မှာပင် တံခါး မကြီးသည် ဖွင့်သွားလေသည်။

ဆင်းရဲသားအိမ်တစ်အိမ်ကို သွားရောက်တံခါးထုလျှင်ပင် ထိုမျှမြန်ဆန်စွာတံခါးဖွင့်ပေးမည် မထင်။ ဖွင့်ပေးသည်ထားဘိဦး၊ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ တံခါးခေါက်ရုံမျှနှင့် အလွယ်တကူတံခါးဖွင့်မည် မထင်ပါ။

ကြေးတိုင်အိမ်ကြီးမှာမူ ဒုတိယအကြိမ် တံခါးမခေါက်မီ ကပင် သူ၏ကြီးမားသောတံခါးကြီးကို ဖွင့်၍ကြိုဆိုနေပြီး

www.burmeseclassic.com

တံခါးဝတွင် မီးအိမ်ကြီးတစ်လုံးကို ကိုင်ပြောကံထားသော လှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ခင်စန္ဒာ ဆိုသော အာဂမိန်းကလေးပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဤမျိုးကြီးဖားသောအိမ်ကြီးအတွင်း ဤမျှလှပသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုတွေ့နေရသဖြင့် နာနာဘာဝလေး၊ ဥစ္စာစောင့်လောဟု အထင်မှားမိပြီး တုန်လှုပ်ခြင်းပင်ဖြစ်နေသည်။

“လာ...လာ အိမ်ထဲကိုင်း၊ အပြင်ဘက်မှာအခါပေ့တတ်တဲ့ လေပြင်းကျနေပါလား”

ဆည်းလည်းသံကဲ့သို့ သာယာသော အသံကလေးက အိမ်ထဲသို့ဝင်ရန် ဖိတ်မန္တကပြုနေသည်။

ခင်စန္ဒာကလေးက သူ့ကိုယ်သူပြောသလိုလိုနှင့်...

“လက်ခုပ်ကုန်းကမ်းခြေမှာကတော့ ဒီလိုပါပဲ... သာယာစည်းကမ်းကလေးနားရယ်လို့ မရှိပါဘူး။ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်နေတာပဲ။ တစ်နေ့ရွှေ တစ်နေ့ငွေပေါ့၊ ဒီလို ရာသီဥတုကောင်းတဲ့ နွေဦးရာသီကြီးမှာ လေပြင်းကလည်းရောက်ချင်ရောက်ကာတတ်တာပဲ”

ခင်စန္ဒာက အဘွားအိုကလေးအစ်ယောက်လို လှည်းညည်းညူးညူးနှင့် တဖျစ်တောက်တောက် ပြောနေသည်။

“ဘယ်လိုလည်း ကိုကြီးသဲကွဲ၊ ဝက်လှေလည်း မရောက်သေးပါကလား”

ခင်စန္ဒာက ကိုယကွကို နှုတ်ဆက်လိုက်သောအခါ ကိုယကွနှင့် ခင်စန္ဒာတို့သည် သိဟောင်းကျွန်းလောင်းထဲမှသော်လည်းကောင်း၊ ဆွေမျိုးဉာဏာသော်လည်းကောင်း ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်ုပ် စဉ်းစားမိ

လိုက်သည်။

ခင်စန္ဒာက ထိုသို့ပြောလိုက်သောအခါ ကိုယကွက ကျွန်ုပ်နှင့် ခင်စန္ဒာကြားတွင်ဝင်ပြီး ကျွန်ုပ် မမြင်စေရန် ကျောနှင့်တွယ်လိုက်ရာ ခင်စန္ဒာကို နှုတ်ခမ်းပေါ်လက်ညှိုးတင်ပြီး အမူအရာနှင့် သူစိမ်းတစ်စုံဆုံရွေ့တွင် လျှို့ဝှက်စကားမပြောရန် တားမြစ်ပိတ်ပင်လိုမိမည်ဟု အကင်းပေးသော ကျွန်ုပ်က ခိုင်မိသိရှိလိုက်သည်။

ဧည့်ခန်းကြီးဆီသို့ ခင်စန္ဒာက ကျွန်ုပ်နှင့်ကိုယကွကို ခေါ်သွားသည်။ ဧည့်ခန်းသို့ရောက်သောအခါ ကိုယကွက ကျွန်ုပ်နှင့် ခင်စန္ဒာကို ဖိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဒီမှာ ခင်စန္ဒာ... ဟောဒါဟာ တို့ဖျားရဲ့ပင်လယ်ခရီးကို ပို့ဆောင်ပေးမယ့် ပဲ့နင်းကြီး ကိုဖူးည့်ပဲ”

ခင်စန္ဒာသည် စူးရှသောမျက်လုံးအစုံနှင့် ကျွန်ုပ်ကိုလှမ်းပြီး တစ်ချက်အက်ခတ်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ နုနယ်ပျိုဖျစ်ခြင်းကို ခင်စန္ဒာသည် နှစ်မြို့အားရပုံမပေါ်။

ကျွန်ုပ်အား ကပွဲတိုန်ဟု တစာစာခေါ်ခဲ့သော ကိုယကွသည် ခင်စန္ဒာနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသောအခါ ကျွန်ုပ်ကတင်တင်မည်စိုး၍ ပဲ့နင်းအဖြစ် ဖိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကိုကြီးယကွကလည်း အသက်ကြီးကြီးနဲ့ အတွေ့အကြုံများတဲ့ပဲ့နင်းအိုကြီးတစ်ယောက်ယောက်ကို ငှားခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ အခုပဲ ကြည့်ပါလား။ နွေဦးရာသီမှာ ပင်လယ်ပြင်ဟာ အပြစ်မရှိတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာပြင်လို ငြိမ်သက်နေတယ်ဆိုပေမယ့် ဒီလူမျိုးကတော့ လေပြင်းကျနေပါလား။ ပင်လယ်ခရီးစဉ်မှာ မုန်တိုင်းနဲ့မကြုံ

ဘူးလို့ ပြောနိုင်မလား၊ လေလှိုင်းနဲ့ မဆုံဘူးလို့ပြောနိုင်မလား”
ခင်စန္ဒာသည် ကျွန်ုပ်ကို အထင်သေးနေပုံရသဖြင့် ကျွန်ုပ်
သည် ဆင်ပြောင်လို့ ခွန်အားရှိကြောင်း ရေခဲမြေက အမောက်ထောင်ပီ
သည်။

ကျွန်ုပ်က ခင်စန္ဒာ၏မျက်နှာကို စူးစူးရှရှကြည့်လိုက်ပြီး...
“ဒီမှာ ခင်စန္ဒာ၊ အသက်အရွယ်အပိုင်းအခြား ငယ်တာနဲ့
အတွေ့အကြုံနည်းတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့၊ ကျွန်ုပ်တော်က လူမှုမှန်းသိစ
ကတည်းက ပင်လယ်မှာပျော်ခဲ့တာပါ။ မုန်တိုင်းမှာကျက်စားပြီး
ရေလှိုင်း မှာပျော်နေမို့ ခဲ့သူပါ။ အသက်ကြီးကြီးပဲ့နင်းဖြစ်ကာစ
အတိုးကြီးနဲ့တွေ့မှ ယုတ်ပေဖြစ်နေဦးမယ်”

ကျွန်ုပ်၏စကားသည် ခင်စန္ဒာ၏နှုတ်ထဲသို့ စူးစိုက်ဝင်သွား
သဖြင့် စောစောက ကျွန်ုပ်ရှေ့တွင် အားပါးမနာပြောလိုက်သော
ခင်စန္ဒာသည် ယခုမှအားနာသွားရမုန်းသိတာ...
“ကိုယ့်ညို... ကျွန်ုပ်မရှင်တို့ အထင်သေးသလိုဖြစ်သွားတာ
ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်၊ ရှင်ယာ နုပျိုပြီး အတွေ့အကြုံများတာပဲ ဖြစ်
ပါတယ်နော်၊ နုပျိုပြီး မောက်မာတာတော့ မဟုတ်တော့ပါဘူးနော်”

ခင်စန္ဒာသည် ဝမ်းနည်းသည်ဆိုသော်လည်း စွဲခွက်အသစ်
တစ်ခု ထပ်တင်တန်း တင်ဆဲဖြစ်ပါသည်။
ကျွန်ုပ်နှင့် ခင်စန္ဒာတို့ စကားစာတုံ့အတင်ပြောနေသည်ကို
ကိုယကွသည် လိုလားဟန်မတူဘဲ စကားကိုဖြတ်ပြီးပြောလိုက်သည်။
“ကဲ... ခင်စန္ဒာရေ၊ တို့များကို ဧည့်ခန်းမှာညည်းခဲမယ်အစား
ထမင်းစားခန်းကိုခေါ်သွားပြီး တို့အတွက်စားစရာတစ်ခုခုလုပ်ပေး

ကွာ၊ နှစ်ယောက်စာ မလုပ်နဲ့၊ လေးယောက်စာလုပ်ဟေ့”
ခင်စန္ဒာက...

“နောက်ထပ် လူနှစ်ယောက်ရောက်လာဦးမှာလား”
“မဟုတ်ပါဘူး၊ တို့နှစ်ယောက်က လေးယောက်စာစားမှာ
ပေါ့၊ အရက်ပုလင်းဆွလည်း ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဒိုင်ယာမီကင်
တစ်လုံးတော့ ယူခဲ့ကွယ်”

ခင်စန္ဒာသည် အရက်ပုလင်းတစ်ပုလင်းကို ယူလာသည်။
ဖန်ခွက်နှစ်ခွက်ကို ယူလာသည်။ မကြာမီပင် ဝက်အူချောင်းနှင့် ကြက်
ဥကြော်များကို တံဥပန်းကန်ကြီးနှင့်ထည့်ပြီးယူလာသည်။

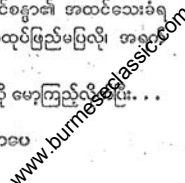
ထို့နောက် ကကတစ်ငါးကို အကောင်လိုက်ကြော်ပြီး ပဲ
ဝဲပြာရည်နှင့် ပေါင်းထားသော ငါးဟင်းယူလာသည်။

ကိုယကွသည် ပုလင်းကိုဖွင့်ကာ ယှဉ်လျက်ချထားသော
ဖန်ခွက်နှစ်ခုထဲသို့ အရက်ကိုဖြည့်လေသည်။ ဖန်ခွက်တစ်ခုအရက်
ဖြည့်ပြီးနောက် ဖန်ခွက်တစ်ခုကိုအရက်ဖြည့်မည်ပြုစဉ် ကျွန်ုပ်က
ကိုယကွ ထံအရက်ပုလင်းကို ကိုင်ထားသောလက်ကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်
သည်။

“နေပါစေ ကိုယကွ၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့အရက်သောက်ချင်စိတ်
မရှိဘူး”

ကျွန်ုပ်သည် ချောမွေ့လှသော ခင်စန္ဒာ၏ အထင်သေးခံရ
သောအရင်သမားယစ်ထုပ်ဘဝမျိုးကို အထုပ်ဖြည့်မပြုလို၊ အရက်
မသောက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ကိုယကွသည် ကျွန်ုပ်တို့အံ့ဩသလို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကပ္ပိတိန်၊ အရင်တုန်းကတော့ အရက်
အိုးထဲပဲ စောက်ထိုးဆင်းပြီး သောက်တော့မလိုဖြစ်နေရာက ချက်ချင်း
ကြီး ပြောင်းလဲသွားပါလား။”

ထိုစကားများကို ကိုယကွသည် ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြောလိုက်
သည်။ ကျွန်ုပ်အကြောင်းကြားစေရန် တမင်တကာ အသံခပ်
ကျယ်ကျယ်နှင့် ပြောလိုက်သည်ဟု တွန့်ခပ်ထင်လိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်က လူကြီးလူကောင်းဆန်ဆန် ဝန်ခံလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟိုတုန်းက မှောင်လင့်ချက် ကင်းဝေးနေတဲ့
ဘဝမျိုးမို့ အရက်ကို အဖော်လုပ်ခဲ့တာပါ။ အခုတော့ ဘဝရဲ့
လင်းရောင်ခြည်ကို တစ်စွန်းတစ်စတွေ့ရပြီမို့ ကျွန်တော် ဆင်ဆင်
ခြင်ခြင်နေချင်လို့ပါ။”

ကျွန်ုပ်က ထိုသို့လေးနက်သောဘဝအဓိပ္ပာယ်နှင့် စကားမျိုး
ကို ပြောလိုက်သောအခါ ကိုယကွသည် ကျွန်ုပ်တို့ သရော်သလိုမဲ့ပြုံးပြုံး
လိုက်ပြီး...

“ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ကော်ရင်ဂျီတို့ဆိုင်ကို ပြန်ရောက်
မသွားအောင်သာ ကြိုးစားဗျာနော်”

ကိုယကွသည် ကျွန်ုပ်၏ဝယ်ကျွေးငယ်နာများကို ခင်စဒွာစေ့
တွင် ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်နားလည်လိုက်သည်မှာ ကိုယကွသည် ခင်စဒွာက
ကျွန်ုပ်ကို အထင်ကြီးမည့်ကိစ္စတို့ မနှစ်သက်ခြင်းလော၊ သူတို့နှင့်အတူ
ခရီးသွားရမည့် လူတစ်ယောက်သည် မကောင်းမှုခုစရိုက်တစ်ခုတွင်
ပျော်ပွေ့ယစ်ပွေ့နေပြီး သူတို့လုပ်ကိုင်သမျှကို ဂရုမချိုက်၊ ဘာသိဘာ

သာနေသော လူမျိုးကိုသာ နှစ်သက်ခြင်းလော ကျွန်ုပ်ဝေခွဲမရပေ။
ကျွန်ုပ်သတိထားလိုက်မိသည်မှာ ကျွန်ုပ်စကားမှားသွားခြင်း
ပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်ဘဝ၏လင်းရောင်ခြည်ဆိုသည်မှာ ခင်စဒွာကို ရည်
ပြုခြင်းနှင့် သူတို့ဆောင်ရွက်မည့်လုပ်ငန်းကို ရည်မှန်း၍ ဆိုလိုရာ
ပုဂ္ဂိုလ်တို့နေသည် မဟုတ်ပါလော။

ယ်နေ သဘောထားနှင့် အပြုအမူမျိုးတော့ မဟုတ်ပေ။
သို့သော် ခင်စန္ဒာလိုလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်က
ကံနာသာပေးပြီး ဆက်ဆံသည်ကိုမူ ကျွန်ုပ်လွန်စွာသဘောကျမိ
လှသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုမူ ခင်စန္ဒာ၏ ရူပါရုပ်သွင်ကို မြင်ဖူးစ
ကမှာပင် ကျွန်ုပ်သည် ခင်စန္ဒာ၏ ရူပါရုပ်ကို ယစ်ဖူးမိသောကြောင့်
ဖြစ်သည်။

ယခုမူ သူတို့ချိန်းဆိုထားသောစက်လှေကြီး လက်ခုပ်ကုန်းသို့
ရောက်မလာခြင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကိုယကွသည် ခရီးထွက်သွားရ
လှသည်။

ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်သည် ခင်စန္ဒာ၏ကြေးတိုင်အိမ်ကြီးတွင်
ပျော်ရစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်အဖို့ လူနာမျက်ဖြူဆိုက်လေ ဆေးဆရာ
ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကလေးဖြစ်၍ ဝမ်းသာကြည်နူးရပါသည်။

ကြေးတိုင်အိမ်ကြီးမှ ကိုယကွထွက်ခွာသွားသည့်နေ့မှာပင်
ခင်စန္ဒာက ကျွန်ုပ်ရောက်စဉ်က စက်လှေပုံနှင့်အဖြစ်လုပ်ကိုင်မည့်
ကျွန်ုပ်၏ ဝှိုမျစ်နုနယ်မှုကို အပြစ်တင်စောခဲ့မိသည်ကို ခွင့်လွှတ်ပါရန်
ခင်စန္ဒာက ကျွန်ုပ်ကိုတောင်းပန်လေသည်။

ကျွန်ုပ်ကလည်း ခင်စန္ဒာကဲ့သို့ လှပသောမိန်းကလေးတစ်ဦး
မိမိတောင်းပန်မိကပင် ခွင့်လွှတ်ပြီးဖြစ်နေ၍ ခင်စန္ဒာ အပေါ် အပြစ်
ပူသမျှ မြူမြူမမြင်၊ ဆံချည်တစ်မျှင်မျှ မစွဲရစ်တ်မထားကြောင်း
ပြောကြားရင်း ရင်းနှီးကြသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ခင်စန္ဒာနှင့် ကိုယကွ၏ဆက်ဆံရေးကို

အခန်း (၁၇)

ကျွန်ုပ်သည် ပင်လယ်ခရီးကိုသွားရန် စက်လှေကိုစောင့်ဆိုင်း
နေစဉ် လက်ခုပ်ကုန်းကမ်းခြေရှိ ကြေးတိုင်အိမ်ကြီးတွင် သောင်တင်
နေသည်။ ကျွန်ုပ်အဖို့မူကား အညာလှေကြီး သောင်တင်လေ၊ ကုန်
ရောင်းကောင်းလေဆိုသကဲ့သို့ပင်။

ကျွန်ုပ်သည် လက်ခုပ်ကုန်းကမ်းခြေတွင် သောင်တင်နေခြင်း
မှာ ခင်စန္ဒာနှင့် ပိုပြီးရင်းနှီးဖို့ဖြစ်လာသည်။

ခင်စန္ဒာသည် ကိုယကွရေတွင် ကျွန်ုပ်ကိုခပ်တည်တည်
ခပ်မှန်မှန် ဆက်ဆံသော်လည်း ကိုယကွ၏နောက်ကွယ်တွင် အရေး
တကယ့် ဆက်ဆံသည်ကိုတွေ့ရသည်။

ဤသို့ရှေ့တွင်တစ်မျိုး ကွယ်ရာတစ်မျိုး ဆက်ဆံခြင်းမျိုး
ပန်းဖျက်နှာ၊ ဘီလူးဖျက်နှာ ဆက်ဆံခြင်းမျိုးသည် ကောင်းသော

စောကြောသုံးသပ်ကြည့်ရာ ခင်စန္ဒာနှင့် ကိုယကွတို့သည်ချစ်သူမျှ မဟုတ်ကြပေ။ လူကြီးမိဘများက ပေါင်းစပ်ပေးရန် ရည်ရွယ်၍ သူများလည်း မဟုတ်ကြ။

အမှန်အားဖြင့် ကိုယကွမှာ အသက်(၃၀)ကျော်ပြီဖြစ်၍ အသက်အရွယ်အားဖြင့် ခင်စန္ဒာနှင့် ကွာခြားလှသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် စိုးရိမ်သကဲ့သို့ ခင်စန္ဒာနှင့် ကိုယကွ၏ဆက်ဆံရေးမှ မရိုးမသားရှိပုံမရ။

ခင်စန္ဒာနှင့် ကိုယကွတို့၏ဆက်ဆံရေးတွင် အလုပ်သမားကွင်းဆက်တစ်ခုဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်နားလည်ရသည်။

ကိုယကွသည် ခင်စန္ဒာ၏ဖခင် ဦးမော်တင် ရှိစဉ်ကပင် ဦးမော်တင်၏တပည့်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။ တပည့်ဆိုသော်လည်း ကိုယကွသည်ဘယ်သောအခါမှ အစိုးရအမှုထမ်းတစ်ဦးမဖြစ်ခဲ့ပါ။

ခင်စန္ဒာ၏ဖခင် ဦးမော်တင်သည် ဟံသာဝတီခရိုင်လယ်ဝန်အဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့စဉ်က ဓားပြဂိုဏ်းတစ်ခုက ပြန်ပေးဆွဲသည်ကို ခံခဲ့ရသည်။ ထိုဓားပြဂိုဏ်းတွင်ပါဝင်သော ကိုယကွသည် ဦးမော်တင်ကိုကယ်တင်ပြီး ဓားပြလက်မှလွတ်မြောက်စေသည်။

ဓားပြဂိုဏ်းတွင်ပါဝင်ခဲ့သော ကိုယကွကိုလည်း လယ်ဝန်ပုံ၊ ဦးမော်တင်က အစိုးရသက်သေအဖြစ် အပြစ်မှကယ်ခဲ့သည်။

ဟံသာဝတီအရှေ့ပိုင်းတွင် သံလျှင်၊ ကျောက်တန်း၊ ခရမ်းသုံးခွ ဟူသော မြို့(၄)မြို့ရှိသည်ကို ခင်စန္ဒာသိသော်လည်း ယနေ့တိုင် ကိုယကွသည် မည်သည့်မြို့နယ်သားဟု ခင်စန္ဒာမသိ။

ခင်စန္ဒာ၏ဖခင် ဦးမော်တင်သည် ကြေးတိုင်မင်းကြီးဘဝ

လ်စင်ယူပြီး လက်ခုပ်ကုန်းတွင် အိမ်ကြီးရခိုင်လာဆောက်ပြီး နေထိုင်သည်။ အချိန်မှစ၍ ကိုယကွသည် ကြေးတိုင်အိမ်ကြီးသို့ရောက်လာသည်။ ဦးမော်တင်သည် သူ့အသက်ကို ကယ်ခဲ့သောကိုယကွကို တောင်းပြုခဲ့သည်။

ခင်စန္ဒာ သိရှိသမျှသလောက်ဆိုလျှင် ကိုယကွသည် ယခုရသတ္တိရှိသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် ခင်စန္ဒာ၏ဖခင် ဦးမော်တင်က ကိုယကွကို အားကိုးတကြီးနှင့် လက်ခုပ်ကုန်းရှိကြေးတိုင်အိမ်ကြီး၏ ကဏ္ဍာစိုးအဖြစ်ခန့်အပ်ခဲ့ကြောင်း သိရသည်။

ကိုယကွသည် ဘဏ္ဍာစိုးတာဝန်သာမက ဦးမော်တင်၏အိမ်ဖွားစုများအတွက် ကိုယ်ရံတော်နတ်ဘီလူးတစ်ပါးလည်းဖြစ်သေးသည်။

ခင်စန္ဒာနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို ကိုယကွက ငွေကြေးမြောက်များစွာပေးပြီး ငှားရမ်းသော ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းကိုပါ ကျွန်ုပ်သိရတော့သည်။

ကိုယကွက ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်အဆင့်သတ်မှတ်ကာ ယနေ့တိုင် စက်လှေတစ်စီးကိုဦးစီးပြီး ပင်လယ်ပြင်ခရီးထွက်ရန်ငှားသည်ဟုသာ ကိုယကွက ကျွန်ုပ်ကို အသိပေးထားသည်။

စက်လှေပေါ်ရောက်လျှင် သူတို့ဘာတွေလုပ်ကြမည်၊ ဘယ်လိုသွားကြမည်ကို ကျွန်ုပ်သိရှိလာနိုင်မည်ဖြစ်သော်လည်း အချိန်မကျသေးဟုဆိုကာ ကိုယကွသည် ခရီးစဉ်အသေးစိတ်ကို ကျွန်ုပ်အား မလဲမပြောပြပေ။

ခင်စန္ဒာကမူ ကျွန်ုပ်နှင့်ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးပြီဖြစ်၍

မိုးကွယ်မှုကို လှစ်ဟပြုသည်။ စိမ်းကားဝေးကွာမှုကို နီးစပ်စေသည်။ အလုပ်ရှင်နှင့် ကန်ထရိုက်တာ သဘောထက် ခရီးသွားဖော် တူ သာ သဘောမျိုးကို ခင်စန္ဒာ ပြောင်းလဲဆတ်ဆံလာသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် စက်လှေနှင့် ပင်လယ်ပြင်သို့ခရီးထွက်ရမည်ကို သိရသော်လည်း ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသသို့သွားရမည်ကို ခင်စန္ဒာ ကိုယ်တိုင်မသိပေ။

ကျွန်ုပ်တို့သွားကြမည့် ခရီးမှာ ပင်လယ်ပြင်ထဲရှိ ရတနာသိုက် တစ်ခုတူးဖော်ရန်ဖြစ်သည်။

ရတနာသိုက်နှင့် ပသတ်သက်သောမြေပုံရရှိခဲ့သူမှ ခင်စန္ဒာ၏အခင် ဦးမော်တင်ဖြစ်သည်။

ဦးမော်တင်သည် အင်္ဂလန်တွင် ပညာသင် သွားရာမှ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ မှမြန်မာနိုင်ငံသို့ မီးသင်္ဘောတစ်စီးနှင့် လာရောက် ထိုသင်္ဘောသည်ပေါ်တူဂီသင်္ဘောဖြစ်သဖြင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံရှိ ပေါ်တူဂီပိုင် ဂိုဏ်းဖြိုသို့ဝင်ရောက်ခဲ့နားသည်။

ဦးမော်တင်သည် ဂိုဏ်းသင်္ဘောဆိပ်အနီး ဟိုတယ်ကလေး တစ်ခုတွင်တည်းခိုနေစဉ် ညတစ်ညတွင် ပေါ်တူဂီ ဦးတစ်ယောက် ကို အိန္ဒိယနိုင်ငံတိုင်းရင်းသား လူဆိုးနှစ်ယောက်က ဝိုင်းဝန်းတိုက် ခိုက်ကြသည်။

ထိုအခါ ဦးမော်တင်က သူ့တွင်ပါလာသော ပစ္စည်းသေနှုတ် နှင့်လူဆိုးများကို ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ပြီး ပေါ်တူဂီအဘိုးအိုအား ကယ် တင်နိုင်လိုက်သည်။

လူဆိုးများ ထွက်ပြေးသွား၍ လဲကျနေသော ပေါ်တူဂီအဘိုး

ကို ကိုကူညီရန် ချဉ်းကပ်သွားသောအခါ ပေါ်တူဂီအဘိုးအို၌ လူဆိုးများတိုက်ခိုက်ထားသော ဓားချက်သည်နှလုံးသားတွင် နက် နှိုင်းစွာ ဣဝင်နေပြီး ပေါ်တူဂီအဘိုးအိုသည် သေခါနီးဆဲဆဲဖြစ်သည်။

ပေါ်တူဂီအဘိုးအိုသည် လွန်ခဲ့သော(၁၆)ရာစုခေတ်လောက် က မြန်မာကမ်းရိုးတန်းအနီး ပေါ်တူဂီပင်လယ်ကမ်းပြင်သင်္ဘောနှစ်မြှုပ် ခဲ့သောရတနာသိုက်သင်္ဘောတည်ရှိရာမြေပုံကို ဦးမော်တင်ကို ပေးခဲ့ သည်။

ပိုင်ဆိုင်သူတိုင်းကို ဘေးအန္တရာယ်ပေးတတ်သော "ဟုပ်" ခေါ် စိန်ကြီးတဲ့ထို ရတနာသိုက်မြေပုံသည် ပိုင်ဆိုင်သူတိုင်းကို ဘေးဒုက္ခဗျေလေသလောမသိ။

အိန္ဒိယနိုင်ငံ ပေါ်တူဂီပိုင် ဂိုဏ်းဆိပ်ကမ်းမှ ထွက်ခွာခဲ့သော မီးသင်္ဘောသည် မြန်မာကမ်းရိုးတန်း၊ အယ်(လ)ဂျါဒါမီးပြအနားသို့ ရောက်သော် မှန်တိုင်းမိပြီး သင်္ဘောမြုပ်လေတော့သည်။

ဦးမော်တင်သည် အရက်စည်ပိုင်းတစ်လုံးနှင့်အတူ ပင်လယ် ထဲပျောနေရာမှ လက်ခုပ်ကုန်းရွာမှ ခင်စန္ဒာတို့ အဘိုးဦးဘဝံတ ကယ်တင်ခဲ့ရာ ဦးမော်တင်သည် သူ၏အသက်သခင် ဦးဘဝံ၏သမီး ခင်စန္ဒာ၏အမေ ခေါ်သူ့ဇာကိုလက်ထပ်ခဲ့သည်။

ဦးမော်တင်ထံတွင် ထိုရတနာသိုက်မြေပုံသည် နှစ်ပေါင်းများ စွာရှိခဲ့သော်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုရတနာသိုက်တူးဖော်ရန် မကြိုးစားခဲ့။ အခြားသူ တစ်ဦးကိုလည်း ထိုရတနာသိုက်မြေပုံကို ထုတ် ပြခဲ့ပေ။

မိခင်ဖြစ်သူ ခေါ်သူ့ဇာကွယ်လွန်ပြီး ရက်ပိုင်းအကြာမိပင်

www.burmeseclassic.com

ပေါ်သူ့စာကို လွန်စွာချစ်မြတ်နိုးသော ဦးမော်တင်သည်လည်း မိခင်
ဧကန်သို့ လိုက်ပါသွားလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် လောကအလယ်တွင် ချစ်စိသုဇယ် မှု
သုဇယ်နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့မည် သမီးဖြစ်သူကို ကြင်နာသနားသော မောင်
ဦးမော်တင်က တစ်သက်လုံးသိမ်းဆည်းခဲ့သော ရတနာသိုက်ကြေး
ကို ခင်စန္ဒာကို ပေးအပ်ခဲ့သည်။

ဦးမော်တင် သေဆုံးခါနီး အချိန်တွင် သူတို့စုဆောင်းထား
သမျှ အတွင်းပစ္စည်းများကို ထုခွဲရောင်းချခဲ့ရာ ကုန်သလောက်ရှိနေပြီ
ဖြစ်၍ ဆင်းရဲချို့တဲ့စေ ခြင်းဖြစ်ခဲ့သည်။

ဖခင်ဖြစ်သူသည် သမီးဖြစ်သူ ဆင်းရဲသူကုရောက်မည်ကို
စိုးရိမ်သဖြင့် သေခါနီးတွင် ရတနာသိုက်ကြေးကို ထုတ်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်
သည်။

ခင်စန္ဒာလက်ထဲသို့ ရတနာသိုက်ကြေးပုံရောက်ပြီးနောက်
မကြာမီပင် ခင်စန္ဒာသည် ကြေးတိုင်အိမ်ကြီး၏ ဘဏ္ဍာစိုးနှင့် တွဲဖက်
တော် ကိုယကွအားတိုင်ပင်ပြီး ထိုရတနာသိုက်ကို သွားရောက်တူးဖော်
ရန် စီစဉ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ကိုယကွသည် ရေကြောင်းတူးဖော်
သောပုန်းတစ်ယောက်ကို မော်လမြိုင်တွင်လိုက်လံရွာစေရင်း
ကျွန်ုပ်နှင့် ဆုံမိကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုယကွသည် ထိုရတနာသိုက်ရှိနေသော ပင်လယ်ပြင်သို့
သွားရန် စက်လှေတစ်စီးကို ရခိုင်သို့လှေစေလွှတ်ပြီး ဝယ်ယူခိုင်းရာမှ
ယခုတိုင် စက်လှေရောက်လောသဖြင့် ကိုယကွ ရခိုင်သို့လိုက်သွား

ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုယကွတို့ အစီအစဉ်ကို ကျွန်ုပ်၏ဝမ်းထဲကျိတ်၍သဘော
ကုမိသည်။

မော်လမြိုင်မှ ပဲခင်းကို ရခိုင်ဘက်သို့စက်လှေကို ဦးစီးခိုင်း
ညွှတ်အစီအစဉ်မှာ လျှို့ဝှက်ချက်မပေါက်ကြားရန် အဆက်အသွယ်
ဖြတ်တောက်ခဲ့သောအစီအစဉ်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

အမှန်အားဖြင့် ယခုရခိုင်သို့ ကိုယကွသွားရာတွင် ဝယ်ယူပြီး
စက်လှေကို ရခိုင်မှအပြန်ခရီးတွင် ကျွန်ုပ်ကဦးစီးပြီး လက်ခုပ်ကုန်းသို့
မောင်းနှင်ရန်တာဝန်ကို ကိုယကွက ပေးသင့်ပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုစက်လှေဝယ်ယူပြီးပါက ထိုစက်
လှေကို ကျွန်ုပ်က ပဲခင်းအဖြစ်ဦးစီးပြီး လက်ခုပ်ကုန်းသို့ပြန်ယူခဲ့ရန်
ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကိုယကွသည် စက်လှေကိုမည်သူထံမှ ဝယ်ယူခဲ့
သည်ကို ကျွန်ုပ်မသိရှိစေလိုဟန်တူသလို၊ သူဝယ်ယူခဲ့သော စက်လှေကို
လည်း လက်ခုပ်ကုန်းသို့ လိုက်ပို့စေပြီး မည်သည့်နေရာသို့ မည်သို့
သောအစီအစဉ်နှင့် ခရီးထွက်မည်ကိုစက်လှေပိုင်ရှင်များ မသိရှိစေရန်
အဆက်အသွယ် ဖြတ်တောက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်ရိပ်စားမိပါ
သည်။

ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲတွင် ကိုယကွက ကျွန်ုပ်ဦးစီးသွားလာရမည့်
စက်လှေကိုမည်သည့်နေရာမှ ဝယ်ယူခဲ့သည်ကို မသိရှိစေရန် ဖန်တီး
ခြင်းမှာ ရယ်မောစရာကောင်းလှသည်ဟုတွေးထင်ခဲ့သည်။
နောင်တွင် ကိုယကွက ထိုသို့ စီစဉ်ခဲ့ခြင်းသည် ကျွန်ုပ်

www.burmeseclassic.com

၂၇၀ ❀ အောင်လင်

အပေါ်ကျရောက်ခဲ့သော အန္တရာယ်အတွက် တစ်ခုတည်းသောသွေး၊
ပေါက်သာဖြစ်ခဲ့၍ ကိုယ့်ကို ကျေးဇူးတင် ရသေးသည်။

❀ ❀ ❀

အခန်း (၁၈)

အထက်က ခဏိုသည်အတိုင်း ကိုယ့်ကွသည် ကျွန်ုပ်ကို ခြေ
တိုင်းအိမ်ကြီးတွင်ထားခဲ့ပြီး ရခိုင်ပြည်နယ်ဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့ရာ
ခင်စန္ဒာနှင့် ကျွန်ုပ်မှာ ရင်းနှီးသူများဝင်ခဲ့ရသည်။

ခင်စန္ဒာကို တီးခတ်ကြည့်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ရင်ကနာသိုက်ရှာဖွေ
ရန် ခရီးထွက်ရာတွင် ခင်စန္ဒာပါ လိုက်ပါမည်ဟုသိ ရသည်။

ခင်စန္ဒာသည် ခြေတိုင်းအိမ်ကြီးတွင် တစ်ယောက်တည်း
နေထိုင်ခဲ့သည်ကို အတတ်ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ခင်စန္ဒာသည် သူရ
သတ္တိကောင်းသော မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်မှန်း ကျွန်ုပ်သိခဲ့ရပြီ။

ခင်စန္ဒာနှင့် တစ်ခါ ရင်းနှီးလာပြီး အနီးကပ် အကျွမ်းဝင်လေ့
ခဲ့သည်နှင့်အမျှ ခင်စန္ဒာ၏စိတ်နေသဘောထားကို ကျွန်ုပ် သိခဲ့ရ
သည်။

ခင်စန္ဒာသည်ရူပါရုံနုနယ်သော်လည်း စိတ်နှလုံးမှာမူ နုနယ် သူတစ်ယောက်မဟုတ်မှန်း သိရလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ထွက်ခွာရမည့် ပင်လယ်ခရီးကို ရာသီဥတုကောင်း ပြီး လှိုင်းလေမထန်သောအချိန်ကာလဖြစ်အောင် ကိုယကူတ စနစ်တကျရွေးချယ်ထားလင့်ကစား တစ်ခါတစ်ရံမမျှော်လင့်ဘဲ မုန်တိုင်းကျရောက်တတ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ခင်စန္ဒာအား မလိုက်ပါ စေချင်ပေ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုခရီးစဉ်ကို ခင်စန္ဒာမလိုက်သင့် ကြောင်းတားမြစ်သည်။

သို့သော် ခင်စန္ဒာသည် ခေါင်းပေါ်တွင် သံခေါင်းစွပ်စွပ် ထားသလို ခေါင်းမာသည်။

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ ကိုဖူးညိုရယ်၊ ဒီခရီးက ကုန်စိမ်းပွဲအတွက် ရွှေကြိုလွတ်ပြီး ပစ္စည်းဝယ်တဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ဘဲ၊ ရတနာသိုက်ကိစ္စရင့်၊ ကိုကြီးယကွကိုချည်း မျက်နှာလွှဲခပစ်လုပ်လို့ ဘယ်ရမယ်၊ ဘွန်မကိုယ် တိုင် လိုက်မှာပေါ့။”

ကျွန်ုပ်က စေတနာစကားကို အခါများစွာဆိုမိသည်။

“ခင်စန္ဒာကလည်း ပြောရခက်လိုက်တာ၊ ပင်လယ်ခရီး ဆိုတာကြမ်းတမ်းတယ်၊ ခင်စန္ဒာလို နုနယ်တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက် အဖို့သိပ်ပြီး ကြမ်းတမ်းလို့ပြောနေတာ”

“ဘာလဲ... မုန်တိုင်းကြမ်းတာလား၊ လေလှိုင်းထန်တာ လား”

“ရတနာသိုက်ရွာတဲ့ခရီးစဉ်ဟာ မုန်တိုင်းထက်ကြမ်းထမ်း

တယ်၊ လေလှိုင်းထက်လည်း ငြင်းထန်တယ်၊ ကမ္ဘာဖျက်မိုးနဲ့ဆုံနိုင် တယ်၊ လောင်မီး ပိုင်းနိုင်တယ်”

“ဒါတွေ ဘွန်မနားလည်ပါတယ်ရှင်၊ ရတနာသိုက်ရွာတဲ့ ခရီး ကြမ်းဟာ ဆွေးနီလည်း လွမ်းတတ်တယ်၊ အန္တရာယ်ကလည်းကြမ်း တတ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်”

“သိရင်လည်း ခနဲခပေါ့ ခင်စန္ဒာ၊ ခင်စန္ဒာဟာ အသိဉာဏ် ရှိတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ၊ ဘေးအန္တရာယ်ရှိမှန်းသိရင် ရှောင် တိမ်းရမှာပေါ့။”

“တို့ဖူးညိုက ကျွန်မကို ဒီလိုအကြံပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုကြီးယကွကို ယုံရမှာလား ကိုဖူးညို၊ လူတွေဟာ လောဘသားတွေပါ၊ လောဘမာန်ယစ်လာတဲ့အခါ ကျွန်မရမယ့်ဝေစု ကို အလွန်သုတ်မသွားနိုင်ဘူးလို့ ကိုဖူးညို အာမခံနိုင်မလား”

“ခင်စန္ဒာ ပြောတဲ့လောဘသမားကို တရားတော်ကတောင် အာမ မခံနိုင်တာဘဲ၊ ကျွန်တော်က ဘယ်အာမခံနိုင်မလဲ”

“ဟုတ်တယ် ကိုဖူးညို၊ ဒါကြောင့် စိန်ပဝါ ရင်မှာသမ်းပြီး ကျွန်မ မိန်းမကြမ်းကြီးလုပ်ရမယ်ရှင်၊ ကျွန်မ မိန်းမကြမ်းကြီးလုပ်ပြီး ဒီခရီးကိုလိုက်ရမယ်”

“ဒီမှာ ခင်စန္ဒာရယ်... ရတနာ ရွှေသိုက်ထက် ခုနွာသိုက်က ပိုပြီး ထန်ဖိုးရှိပါတယ်”

“မဟုတ်သေးပါဘူး ကိုဖူးညို၊ ရတနာမရှိတဲ့ ခုနွာသိုက်ဟာ အမှိုက်ပုံလောက်တောင် ထန်ဖိုးမရှိပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မဟာလည်း လောဘသားတစ်ဦးပါ၊ လောဘပင်လယ်ပြင်ကို ခြေတင်ပြီး ကူးချင်

တာပေါ့"

ကျွန်ုပ်သည် ခင်စန္ဒာ၏လှပသော ရုပ်ပုံကို သဘောကျနှစ်ခြိုက်မိသည်။ သူ၏စိတ်သဘောထားကိုမူ လိုလားခြင်းမရှိပါ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနှင့် မာကျောပြင်းထန်လွန်းသည်။ လောဘရမ္မက်ကြီးလွန်းသည်ဟု ထင်မိသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ခင်စန္ဒာအားဖျောင်းဖျူရန် အကြောင်းပြနေမိပြန်သည်။

"မိလို့ အန္တရာယ်ရှိတဲ့ခရီးမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မယုံရဘူးဆိုရင် အဝကတည်းက မသွားတာအကောင်းဆုံးပဲ ခင်စန္ဒာ၊ ခင်စန္ဒာတို့ရဲ့အစီအစဉ်ကိုဖျက်လိုက်ပါ။ မွန်တာပြောရရင် ဒီခရီးစဉ်ကို ဦးစီး ဦးဆောင်ပေးရင် ကျွန်တော်ငွေငါးထောင်ရပေမယ့် ကျွန်တော် မလိုချင်တော့ဘူး။ ခင်စန္ဒာတို့လက်ဝါးရိုက်ထားတဲ့အစီအစဉ်ကို ပြန်ခွာလိုက်ပါ။ ကျွန်တော် ငွေငါးထောင်ထက် ခင်စန္ဒာကို ပိုပြီး တန်ဖိုးထားပါတယ်။ ဒီခရီးစဉ်ကို ဖျက်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ခင်စန္ဒာကို ငွေငါးထောင်အပ်ပြီး မော်လမြိုင်ကိုပြန်ပါ့မယ်"

ခင်စန္ဒာသည် ခေါင်းကလေးကို ခါယမ်းလိုက်ပြီး ကျွန်တော်၏အကြောင်းပြချက်ကို ငြင်းဆိုလိုက်သည်။

"ဘာဖြစ်လို့ လက်ဝါးရိုက်ထားတဲ့ကိစ္စကို ပြန်ခွာရမှာလဲကိုဖူးလို့၊ အဲဒီရတနာသိုက်ကို ရအောင်တိုရှာမယ်၊ သူက ပြုရင်ကိုယ်ကဖြူမှာပဲ၊ သူက ကောသံရင် ကိုယ်က ကောက်ရုံထင် မကဘူး... ဒီတိုပြလိုက်မယ်"

ခင်စန္ဒာလို နုနယ်သောမိန်းကလေးက မိန်းမောင်းတိုက်နေ

သည်ကို ကျွန်ုပ်က မိန်းမူးလေးတီးနေမိသည်က ရယ်စရာကောင်းနေသည်ဟု ထင်မိသည်။

သို့သော် စေတနာရှေ့ထားမိပြီဆိုတော့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယူညံနေသည်ဟု သတ်မှတ်လျက်နှင့်ပင် ခင်စန္ဒာကို စိန်ပဝါရင်မှာ သမ်းပြီး မိန်းမကြမ်းကြီးလုပ်ရန် တားမြစ်နေမိသည်။

"မိမှာ ညီမလေး ခင်စန္ဒာ၊ ပုတ္တောဝါဒ ဆုံးမစာမှာ မလိုအကျိုး ဆွေမျိုးမမည်တဲ့၊ ကျွန်တော်က ခင်စန္ဒာရဲ့ဆွေမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် ခင်စန္ဒာရဲ့အကျိုးကိုလိုလားလို့ ပြောရမယ်ဆိုရင် ကိုယကွဟာ ခင်စန္ဒာရဲ့ပခင် ကြေးတိုင်မင်းကြီး ဦးမော်တင်ရဲ့ အသက်ကိုကယ်တင်ပဲ့တာမှန်ပေမယ့် သူ့ဟာစားပြတစ်ယောက် ဆိုတာကိုတော့ မမေ့ပါနဲ့"

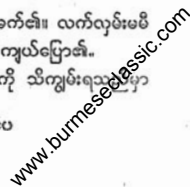
"ကိုကြီးယကွဟာ ဓားပြဆိုတာတော့ မှန်ပေသပေါ့ရင်၊ လူတစ်ယောက်ဟာ တစ်သက်မှာ တစ်ခါဆိုးခဲ့တာနဲ့တစ်သက်လုံး လူဆိုးဘွဲ့တံဆိပ် ခတ်နိုင်ပေးရမှာလားရှင်"

ကျွန်ုပ်သည် ခင်စန္ဒာကို ထိုမျှပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သတိပေးခဲ့ပြီးဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်၏သတိပေးချက်များ ရပ်တနားကရပ်သင့်ပြီဟု ထင်လိုက်သည်။

ခင်စန္ဒာနှင့် ကိုယကွ၏ဆက်ဆံရေးကို ကျွန်ုပ်အတွင်းကျကျ သိနိုင်။ ကျွန်ုပ်အကဲခတ် ထောက်လှမ်းမိသည်မှာ စပါးလုံးတစ်ထောက်မျှ မနက်ခြင်းပေ။

လူတို့အတွင်းသဘော စောကြောရခက်၏။ လက်လှမ်းမမီအောင် နက်ရှိုင်း၍ သတ်မှတ်၍မရအောင် ကျယ်ပြော၏။

ကျွန်ုပ်မှာ တိုယကွနှင့် ခင်စန္ဒာတို့ကို သိကျွမ်းရသည်မှာ

၁၇၆ ❀ အောင်ဇင်

ဘာမှကြာသေးသည် မဟုတ်။ ခင်စန္ဒာ၏မာယာဝင်္ကန္တဉာဏ်ကို ကျွန်ုပ်၏အသိဉာဏ်ပေတံက မမိနိုင်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည်အိုးတန်ဆန်ခပ် တန်ခုံမျှသာ ပြောသည်။ စကားမကျွံ နှုတ်မလွန်စေရန် သတိထားလိုက်သည်။

အခန်း(၁၉)

ကျွန်ုပ်သည် လက်ခုပ်ကုန်းကမ်းခြေ ငွေသောင်ယံ၏လှပမှုကို ခက်မောတွယ်တာမိသည်။ ဤကမ်းခြေ၏အလှသည် ကြေးတိုင်ပမ်းကြီး ဦးမော်တင်၏နုလုံးသား ပသာဒတွင် စွဲလမ်းစေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးမော်တင်သည် ဤကမ်းခြေအလှတွင် အိမ်ကြီးရခိုင် ဆောက်၍ နေထိုင်ခဲ့သဖြင့် လက်ခုပ်ကုန်းကမ်းခြေ၌ ကြေးတိုင်ကိမ်ကြီးဟူ၍ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရသည်။

အချိန်ကာလ ကြာညောင်းသည်တိုင်အောင် ကြေးတိုင်အိမ်ကြီးသည် တည်ရှိပေလိမ့်မည်။ သားစဉ်မြေးမြစ်တိုင် ဤအိမ်ကြီး၏ အကြောင်းသည် ပြောထုံးမြစ်နေပေမည်။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း တစ်ကြိမ်သောအခါ ငွေကြေးစုဆောင်းပြီးလျှင် ဤလက်ခုပ်ကုန်းကမ်းခြေတွင် အိမ်တစ်လုံးဆောက်ရန် နေထိုင်

ချင်စိတ်ပေါက်မိသည်။ ကျွန်ုပ်၏နှလုံးသိမ်တွင် လက်ခုပ်ကုန်းကား
ခြေအလှသည် ကပ်ငြိခိုင်စမြဲနေပြီ။

ကြေးတိုင်မင်းကြီး ဦးမော်တင်ကိုလက်ခုပ်ကုန်းကမ်းပြော
ဖမ်းစားသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း ဖမ်းစားစမြဲနေပြီ။

သို့သော် လှပသောခင်စန္ဒာသည် ဤကြေးတိုင်အိမ်ကြို
လည်းကောင်း၊ လက်ခုပ်ကုန်းကမ်းခြေမှလည်းကောင်း စွန့်ခွာသွား
ခဲ့မှသာ ဤလက်ခုပ်ကုန်း ကမ်းခြေ၏အလှသည် လှပသာယာပြီ
နှင့်ပြည့်စုံမည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်သည်။

လက်ခုပ်ကုန်း၏အလှသည် ခင်စန္ဒာတည်းဟူသောလှပယု
ကလေးကို ပုဂ္ဂိုလ်စွဲ၍ လှပခြင်းတော့မဟုတ်။ သူ့အားသူ့မာန်၊
အချင်းနှင့် သူ့အဆင်းနှင့် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်ကျွန်ုပ်က လက်ခုပ်
ကုန်း၏အလှကို ခင်စန္ဒာနှင့် ယှဉ်တွဲ၍ မိငြိတ်ပြုနေခြင်းသာဖြစ်ပါ
ဓူပက အလင်္ကာပင်လော။

မောင်းမကန်ကမ်းခြေဦးသည် လှပပါ၏။ ငပလီငွေသော်
ယံသည် သာယာပါ၏။ သို့သော် ခန့်ကဝေးသည်။ သွားနေ့လာနေ့
ခက်ခဲသည်။ လက်ခုပ်ကုန်းက ရန်ကုန်နှင့် နီးသည်။ နေ့ချင်းပေါက်
သည်။

လက်ခုပ်ကုန်းတွင်သာ ဘိုတဲများ၊ ရိပ်သာများဆေး
လိုက်ရလျှင် လွန်စွာလှပသောဆိပ်ကမ်းသာကြီးတစ်ခုဖြစ်မည်။
ကျွန်ုပ်က လက်ခုပ်ကုန်းကမ်းခြေ၏သာယာပုံကို ခင်စန္ဒာ
ပြောမိသည်။
ခင်စန္ဒာက... .

“တို့ကြီးယကွတ လက်ခုပ်ကုန်းကမ်းခြေလို့ခေါ်တာ မကြိုက်
။ သူက ဟံသာဝတီကမ်းခြေတဲ့။ ဟံသာဝတီငွေသောင်ယံတဲ့လေ။
တို့မတို့ အိမ်ကြီးကိုတောင် ရွာထဲကလူတွေက ဖေဖေနဲ့ပတ်သက်ပြီး
ကြီးတိုင်အိမ်ကြီးလို့ခေါ်ကြတာကို မကြိုက်ဘူး။ သူက ဟံသာဝတီ
မိမိကြီးတဲ့”

ဟု ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ပြန်ပြောပါသည်။
ကျွန်ုပ်က... .

“ကိုယကွပြောတဲ့ ဟံသာဝတီခံအိမ်ဆိုတဲ့နာမည်က သိပ်လှ
ကောင်းကောင်းသားပဲ။ ကြေးတိုင်အိမ်ကြီး ဆိုတာထက် ဟံသာဝတီ
ခံအိမ်ဆိုတာက ပိုပြီးလှတယ်။ နာမည်ပြောင်းလိုက်ပါလား။ ကြေးတိုင်
တာက မကောင်းဘူး။ တော်တော်ကြာ ကြေးတိုက်လို့ မှားခေါ်မိရင်
ဒေသရာဇ်ခေတ်က နုရသိမ်အကျဉ်းထောင်ကြီးနဲ့ တူသွားမယ်”

ဟု ခင်စန္ဒာကို တိုက်တွန်းမိသည်။
ထိုအခါ စကားတတ်သော ခင်စန္ဒာက... .

“ဟံသာဝတီဆိုတာကလည်း ဘယ်မှာကောင်းလို့လည်း
ကိုးညိုရယ်။ အနှံ့နဲ့အဆုံးသတ်ပြီး အလွမ်းနဲ့နိဂုံးချုပ်ရတဲ့ရွှေပြည်
ကြီး မဟုတ်လား။ ကျွန်ုပ်မတော့ မကြိုက်ပေါင်”

ဟု ပြန်ပြောလေသည်။
ကျွန်ုပ်သည် ခင်စန္ဒာ၏အတွင်းသဘောကို အကဲခတ်ကြည့်
ရာ ခင်စန္ဒာသည် ကိုယကွဩဇာလိုက်မည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်
ဟုတ်။ လှပနုနယ်သော်လည်း ရပ်တွင်း၌အနိုင်မခံ အနှံ့မပေးဘဲ
တိတ်ဖျားခိုအောင်းနေကြောင်းသိရသည်။

ခင်စန္ဒာသည် ကိုယ့်ကွန်ဒိုလွှမ်းမိုးမှုကို တုံ့ပြန်တော်လှူရာ အသင့်ရှိနေသည့်ပုံဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်သာငွေကြေးစုဆောင်းမိလျှင် သဘောတရား ဖြစ်သောကျွန်ုပ်၏အိမ်ကြီးကို "အဏ္ဏဂါဦး" ဟု နာမည်ပေးမည် ကြောင်း၊ ခင်စန္ဒာသာ အိမ်နီးချင်းအဖြစ်နှင့်ရှိနေလျှင် ဤဟံသာဝတီ ကမ်းခြေသည် လွန်စွာသာယာပြီး ကျွန်ုပ်အတွက် ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက် ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ရွန်းရွန်းဝေအောင်ပြောလိုက်သည်။

ခင်စန္ဒာက ပြုံးသည်။ သူ့ဖွဲ့ ဤဟံသာဝတီကမ်းခြေသည် ပျော်စရာကောင်းမည်လားဟု မျက်လုံးတလေးကို ထောင့်ကပ်၍ မြင်သည်။

ကျွန်ုပ်က ခေါင်းငြိုးကိုင်ပြီး "ဟုတ်တာပေါ့" ဟုပြောမိသလို ကျွန်ုပ်၏နှလုံးသားတွင် ငြိတွယ်နေသောချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုသော အမူအရာကို ခင်စန္ဒာသည် လှုပ်ခဲခဲ့ပြင်တွေ့လိုက်ရဟန်တူသည်။ ခင်စန္ဒာက အကယ်၍ သူ့ကိုရှာဖွေရမည့် ရုတနာသိုက် သာတွေ့ရှိပါက ဤဟံသာဝတီကမ်းခြေရှိ ကြေးတိုင်အိမ်ကြီးကို ကျွန်ုပ်အား အပြီးအပိုင်လွှဲအပ်ပြီး ပေးခဲ့မည်ဟု ဆိုသည်။

ကျွန်ုပ်က ခင်စန္ဒာသာ ဟံသာဝတီကမ်းခြေက အပြီးအပိုင် လွှဲအပ်သွားမည်ဆိုပါက ကြေးတိုင်အိမ်ကြီးကိုလည်း အလိုမရှိကြောင်းပြောမိသည်။

ထိုသို့ပြောရင်းပင် ခင်စန္ဒာ၏အတွင်းသဘောကို စောင့်ကြည့် မိပြန်သည်။ ခင်စန္ဒာသည် သူ၏မွေးရပ်မြေကို တွယ်တာပုံမရဘဲ ငွေကြေးချမ်းသာပါက ဇာတိကို စွန့်ခွာရန် ဝန်လေးမည့်သူ ပေးပါ

ထို့ပြင် သူမ၏ပခင် ဆောက်ခဲ့သောကြေးတိုင်အိမ်ကြီးကို ခံသောဇဉ်တွယ်ပုံမရပေ။

ဇာတိရပ်ရွာကို ခုံမင်ခြင်းမရှိသူများသည် စိတ်ပေါ့သွမ်း ကတ်သည်ဟု နားလည်ထားရာ ခင်စန္ဒာကိုစိတ်ပေါ့သွမ်းသူဟု အကဲဖြတ်ရမလို ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် တွန့်ခွာက ခင်စန္ဒာကို ခုံမင်မိပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ကွန်ကတီ လိုက်စားမိသည်။ ခင်စန္ဒာကို စိတ်ပေါ့သွမ်းသူဟု စွဲချက် မရှိရလျှင် ရက်စက်လွန်းရာ၊ ရင်သီးလွန်းရာ ကျပေမည်။

ကျွန်ုပ် မျက်နှာညှိုးသည်ကို ကြည့်ပြီး ခင်စန္ဒာက... "တာလဲ... ကြေးတိုင်အိမ်ကြီးကိုအပြီးအပိုင် လွှဲပေးမှာကို စိတ်မကောင်းဘူးလား"

ဟု မေးလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်က...

"အရှင်သခင်မ မရှိသောကြေးတိုင်အိမ်ကြီးလည် ယင်၊ ပျား အပေါင်းတို့ စွန့်ခွာလေပြီးဖြစ်သော မစုပျားအုံကြီးကဲ့သို့ ရသကရိုက် ဖြစ်ရမည်"

ဟု ပြောလိုက်သည်။ မှန်သည်။ အသီးကျန် တစ်ကိုယ်တည်းသမားများအနက် ပင်လယ်ကမ်းခြေနံ့သေးမှ အဆွေးသမားအတွက်ကား ပို၍ အထီးကျန်ဆန်လှပေမည်။

ခင်စန္ဒာက ကြေးတိုင်အိမ်ကြီးနှင့် အရှင်သခင်ကို ခုံမင်စိုး

www.burmeseclassic.com

၁၈၂ ❀ အောင်ဇင်

နန်းသိမ်း ပွဲခံလိုလျှင် ရတနာသိုက်တို့ရအောင် ရှာဖွေပေးရမည်။
အင်္ဂါကမ္ဘာကို ပြသည်။ သင်္ခေပစကား ဆိုသည်။

ခင်စန္ဒာ၏စကား အရိုက်ထယောင်အရ ကျွန်ုပ်သည် ခင်စန္ဒာ
ကို လက်ဝယ်ပိုင်ဆိုင် ရယူလိုလျှင် လေးတင်ပွဲဝင်ရမလို ဖြစ်နေသည်။
လေးတင်ပွဲဝင်ရမည် ဆိုကတည်းက ယှဉ်ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်ထော
ကောက်ရှိနေမည်ဟု ကျွန်ုပ်တွေးမိသည်။

ပင်လယ်ပေါ်တွင် ခွေးတို့ကြီးအဖြစ် နှစ်ပေါင်းများစွာအပေါ်
ကျန်ခဲ့သောစိတ်တို့သည် ခင်စန္ဒာကို မြင်ရသည်နှင့် မေတ္တာစိတ်ဖွဲ့
ခိုးကြား ထကြွက ကမေတ္တာ တစ်ရေခန်းရလေပြီ။

ရွှေတိဂုံ ကိုမြင်လျှင် ညွတ်တွားပူဇော်ရှိခိုး ကော်ရော်ချင်သော
စိတ်တို့ကို တားဆီးမရနိုင်ပေ။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း ခင်စန္ဒာကိုမြင်တွေ့သော နေ့မှစ၍ ချစ်
ခြင်းမေတ္တာ ဝမ်းကိုးတို့ ထိုစိတ်စီးကျပြီး တားမနိုင်ဆီးမရ ရည်းစားစား
ကြီးဖြစ်လေပြီ။

အခန်း(၂၀)

မည် နဲ့ပင်ဖြစ်စေ ဟံသာဝတီကမ်းခြေနံဘေးမှ ချစ်တေး
ငုံမြင်တစ်ပုဒ်ဟု ဆိုချင်ဆိုး တွန့်နှိပ်နှင့် ခင်စန္ဒာ နဲ့သည် ရှေးရေစက်
ကြောင့် နှစ်ပေါင်းဂဟေဆက်ပြီး ချစ်ခဲ့မိကြပြီ။ ကျွန်ုပ်နှင့် ခင်စန္ဒာတို့
သည် လတ်ခုတ် ဝမ်းတမ်းခြေကို သက်သေအရာတည်၍ ချစ်ခြင်းငယ်
မြိုင်ကြသည်။

ထူးကဲကမ်းထိပ် ကျွန်းရိပ်သာတွင် နှစ်ဦးသား လမ်းသလား
ရင်း စတားများပြောမဆုံးကြ။ စိတ်တူကိုယ်မြောက် အုန်းပင်ရိပ်
အောက်တွင် ထိုင်ရင်း ချစ်ခွန်းသိကြသည်။

ထိုအချိန်က အသပြာထောင်ထုပ်ပေးလျှင်ပင် ကျွန်ုပ်သည်
သည်သောင်ယံက မောင်မခွာရက်နိုင်တယ် ဟူသော ကိန်းဖျံနှင့်
ခင်စန္ဒာအပါးမှ တစ်ဖဝါးမှမခွာနိုင်အောင် လွန်းထိုးယုတ်တင်ချစ်ခင်

www.burmeseclassic.com

မိခင်ကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ပြန်ပြူးသော ငွေသောင်းယံတွင် ပြေးလွှားကစားကြသည်။ လက်ခုပ်ကုန်းရေပြင်တွင် ဘေးမသန်းဘဲ အေးချမ်းစွာ လှေတလေးကို လှော်ကြသည်။

ထိုအချိန်က လက်ခုပ်ကုန်းကမ်းခြေသည် ဘိုင်စကုပ်မင်းသား ခင်မောင်ရင်၏ဆိပ်ကမ်းသာသီချင်းထဲကလို “အတ္တဝါရေပြင်ကျယ်... လှိုင်းဂယက်တွေ ဖွေးလို့ရယ်... နဒီကမ်းစွယ် သာလှတယ်” ဟု ဆိုရလောက်အောင် သာယာသည်ဟု ထင်သည်။

ခင်စန္ဒာနှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် လှေလှော်ရင်းပင် ကျွန်ုပ်သည် ပျော်ဖြူးလာသောစိတ်ကို တန်ခုပ်မရနိုင်အောင်ဖြစ်၍...

“စိတ်မှာလည်း ကြည်နူးဖွယ်... တောတန်းနဲ့ သောင်ကမ်းက သာယာပါပေတယ်။ လောင်းလှေလေးတွေများရယ် ကူးခတ်လို့ နေတိုင်း ထာဝစဉ် အများအားဖြင့်ကွယ်... နေကြတယ်။ တို့တော့ရွာကြီး မြစ်ဆိပ်ကမ်းသာတယ်”

ဟု ခင်မောင်ရယ်လို အသံဖြည့် အသံဝါကြီးနှင့် သီဆိုနေပါသည်။

ခင်စန္ဒာသည် ချိုမြိန်သောအချစ်ငါးသစ်သီးကို စားမိသဖြင့် ပျော်မွေ့လေဟန်နှင့် မျက်နှာကလေးမှာ ကြွေရည်လောင်းထားသလို အရောင်လက်နေသည်။

ခင်စန္ဒာသည် ကျွန်ုပ်ကို ရွန်းရွန်းစားစားမော့ကြည့်ပြီး...

“ဒီမှာ ကိုကို... ကိုကိုနဲ့ခင်စန္ဒာနဲ့ လက်ထပ်ပြီးမှ ဘယ်မှာ နေကြမလဲဟင်”

“ဟောဒီ လက်ခုပ်ကုန်းကမ်းခြေမှာပဲ နေကြတာပေါ့ ခင်စန္ဒာရယ်။ ကိုကိုတော့ ဟောဒီ ဟံသာဝတီကမ်းခြေကို သဘောကျတယ်။ လေကောင်းလေသန့်ရတယ်။ အစားအသောက်ကောင်းတယ်။ နေထိုင်ရတာလည်း သန့်ရှင်းတယ် ပြီးတော့ ယမုံနာသီတာ သောင်ခြေဦးရဲ့ အလှကို တဝကြီးခဲစားရတယ်”

ခင်စန္ဒာက အလိုမကျသောမျက်နှာကလေးနှင့်...

“ဟင်... ကိုကိုကလဲ၊ ကျွန်မတော့ မနေချင်ပေါင်း၊ ဒီမှာ နေရတာသိပ်ပြီး ပျင်းစရာကောင်းတာပဲ။ ဖေဖေကလည်း ဘာစိတ်ကူးနဲ့များ ဒီလက်ခုပ်ကုန်းကမ်းခြေမှာ အိမ်ကြီးလာဆောက်နေရတာလဲ မသိဘူးနော်”

“အလွန်အဖိုးတန်တဲ့ စန္ဒာကူးနှစ်ဟာ တောထဲမှာသာရှိတယ် ခင်စန္ဒာရဲ့။ ခင်စန္ဒာဖေဖေဟာ အလွန်စိတ်ကူးကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပေါ့။ ဒီကမ်းခြေရဲ့အလှဟာ ဘယ်လောက်စိတ်ကြည်နူးစရာကောင်းသလဲ၊ ကိုကိုတော့ ဒီသောင်ယံက မခွာရက်နိုင်အောင်ဖြစ်နေပြီ”

“ဒါဖြင့် ကိုကိုဘာသာနေခဲ့၊ ကျွန်မတော့ ရတနာသိုက်က ငွေငွေရရရ ရန်ကုန်မှာသွားနေမယ်။ ဘိုင်စကုပ်ကြည့်မယ်။ နေ့တိုင်း ဟိုတယ်တက်မယ်”

“မိုက်လှချည်လား ခင်စန္ဒာရယ်။ ငရဲပန်းကို ရွှေပန်းထင်နေတာကိုး၊ မြို့ပြရဲ့အရသာဟာ မှော်ရုံတော့ပါ။ ခင်စန္ဒာ၊ မှော်ရုံတော့မှာ မောရမယ်။ ဝိုးမှောင်ကြီးချုပ်ပြီး လမ်းပျောက်ရတတ်တယ်”

“ကျွန်မတော့ မြို့မှာပဲပျော်တယ် ကိုကို၊ ဒီမှာ ဘာများပဲ မွေ့စရာစရာရှိလို့လဲ ကိုကို”

“ပြောမှာ ပြောရတ်ပလေ ခင်စန္ဒာရယ်၊ ခင်စန္ဒာရှိနေတဲ့ အရပ်ဟာ ကိုကိုအတွက် ဖျော်ရာအရပ်ပေါ့၊ ဘူမိနတ်သန်ပေါ့”

“ဒါဖြင့် ကိုကို ဒီသောင်ယံက မခွာရက်နိုင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ဒီကမ်းခြေမှာရှိလို့ပေါ့”

“ဆိုပါတော့... ”

“ကျွန်မ ရန်ကုန်မှာ သွားနေမယ်ဆိုရင်တော့ ကိုကိုလိုက်ဖူးလား”

“လမ်းကြီးရဲ့ နောက်ကို ရောဖာဏီနီကွတ်အမြဲလို... မသလိုလိုက်ပါ့မယ်”

“ဒါနဲ့များ... ကိုကိုကလဲ”

“ကိုကိုက ခင်စန္ဒာကို ခွဲမနေနိုင်တော့လည်း ခင်စန္ဒာနေမယ့် အရပ်မှာ နေရမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကိုကိုက ဒီငွေသောင်ယံရဲ့အလှကို မြတ်နိုးတယ်၊ ခုံမင်တယ်၊ ကိုကိုသဘောသာဆိုရင် ဒီလက်ခုပ်ကုန်းကမ်းခြေမှာပဲ အခြေချမယ်၊ နှစ်ရှည်အုန်းပင်တွေစိုက်မယ်၊ အစိုးရသံမှာ မြေဂရန်ခံပြီး လက်ခုပ်တုန်းကမ်းခြေမှာ ဆားချက်မြေလုပ်မယ်၊ ကြက်တွေ ဘဲတွေမွေးမယ်၊ ယောဒီ ဟံသာဝတီကမ်းခြေမှာ ပူးညှိတို့ ခင်စန္ဒာတို့ရဲ့ ကျေးလက်ပြုပြင်ရေး ခေတ်သစ်ကိုပန်တီးမယ်”

“ကိုကိုကလည်း တကယ်စိတ်ကူးယဉ်တာပဲ”

“ကိုကို စိတ်ကူးယဉ်တိုင်း ခင်စန္ဒာ့ အမြဲပါတယ်နော်၊ ကိုကိုရဲ့ စိတ်ကူးထဲမှာတောင် ခင်စန္ဒာနဲ့ကင်းကွာပြီး မနေပါဘူး”

“ကိုကိုကလည်း တကယ်ပိုတာပဲ”

“မပိုပါဘူး၊ ညအိပ်ရင်တောင် အိပ်မက်ထဲမှာ ခင်စန္ဒာရှိ

တယ်၊ ပင်လယ်ပြင်မှာ ပျော်ပါးကျက်စားခဲ့တဲ့ သင်္ဘောသားကြီး တစ်ယောက်အနေနဲ့ပြောရရင် ခင်စန္ဒာဟာ ကိုကိုဘဝကို အမြဲလွန်ညွှန်နေတဲ့ ချမ်းမိုးကောင်းကင်က ဝှစ်ကြယ်ပါ”

“မီးပြတိုက်မဟုတ်ဘူးလား သင်္ဘောသားကြီးရဲ့၊ ကျောက်ဆောင်တွေရဲ့အန္တရာယ်က ကင်းဝေးအောင် ကောင်းရာညွှန်တတ်တဲ့ မီးပြတိုက်မဟုတ်လား”

“ဒီမှာ... ခင်စန္ဒာ၊ ပင်လယ်ပြင်ထဲမှာရှိတဲ့ မီးပြတိုက်တွေကို စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ၊ ဘယ်လောက်ပဲ မှန်တိုင်းထန်ထန် လှိုင်းလေထန်ထန် ခရီးသွားလာလေ့နာဝါတွေ အန္တရာယ်မရှိအောင် မီးအချွတ်ပြုပြီး လမ်းညွှန်နေကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီမီးပြတိုက်ရဲ့ ဘဝတော့ တကယ်အထီးကျန် တစ်ကိုယ်တည်းဘဝပါ၊ ဘယ်လောက်သနားစရာ ကောင်းသလဲ”

“ကိုကိုလည်း အထီးကျန်မီးပြတိုက်ကြီးလို ဟောဒီလက်ခုပ်တုန်းကမ်းခြေမှာနေခဲ့ပေါ့”

“ဆိုကွာ... မဦးမခွတ်၊ ကိုကိုသာ အထီးကျန်တစ်ကိုယ်တည်းနေရရင် ဟံသာဝတီကမ်းခံဘေးက အလွမ်းသမားကြီးဖြစ်မှာပါ”

ကိုယကွသည် ရတနာသိုက်ရွာရန် ပင်လယ်သို့ခရီးထွက်ခွာ
ရန်နီးလာသောအချိန်တွင် သူ၏ မောက်မာရိုင်းပျသော အမူအရာ
များသည် နန်းဇာတိရုပ်ပေါ်လာသည်။

မော်လမြိုင်တွင်တွေ့စဉ်က လူကြီးလူကောင်းဆန်ဆန်
ယဉ်ကျေးသော အမူအရာများရှိခဲ့သော်လည်း ယခုအခါ လောဘ
လောအဝင့်တွင် စရိုက်အကျင့်သည် ပေါ်သွားလေပြီ။

တိုယကွသည် ကျွန်ုပ်အား ကပ္ပိတိန်ဟူသော စကားကို
ယောင်၍ မသုံးတော့။ ပုံနင်းကြီးဟု ခေါ်ချင်ခေါ်သည်။ ကိုဖူးညိုဟု
ပြောချင်ပြောသည်။

မည်သည့်အခါမဆို လေသံမှာသည်ကမူ သေချာသည်။
ခရီးသွားဖော် ခရီးသွားဖက်ချင်းဟု ရင်းနှီးမှု မရှိ။ သခင်နှင့် ကျွန်ုပ်လို
အသွင်ဆောင်လာသည်။

ကျွန်ုပ်သည် လက်ခုပ်ကုန်းကမ်းခြေသို့ ကိုယကွ ယူလာသော
စက်လှေကို တက်ရောက်စစ်ဆေးရသည်။

ပင်လယ်သို့မထွက်မီ စက်လှေကို အသေးစား လွန်းတင်ရ
မည်။ လိုအပ်လျှင် ပြုပြင်ဖာထေးရမည်။

စက်လှေ၏နာမည်မှာ "မြသန္တာဖြူ" ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

စက်လှေ၏ တံကွများခိုင်ခံ့ပြီး ရောကြမ်းများ ကောင်းမွန်
ပါသည်။ စက်လှေတည်ဆောက်ထားပုံမှာ ကြာမြင့်လှသေးဟန် မအ
ပါ။

စက်လှေ၏အင်ဂျင်စက်များမှာလည်း ဂျာမနီလုပ်ကောင်း
စား စက်များဖြစ်သည်။ စက်၏ အခြေအနေလည်း ကောင်းမွန်သည်။

အခန်း (၂၁)

ကျွန်ုပ်တို့၏ သစ္စာထားခန်းသည် တိုတောင်းသည်။ နှစ်ပါး
သွားခန်းက ကန့်လန့်ကာ အချိန်ပြန်သည်။ ကိုယကွသည် စက်လှေ
တစ်စီးနှင့် ပြန်ရောက်လာပြီးနောက် ကျွန်ုပ်နှင့် ခင်စန္ဒာတို့သည်
ကိုယကွရှေ့တွင် ကိုယ်ရှိန်သတ်၍ နေလိုက်သည်။ ခရီးသွားရာမှ
ပြန်လာတိုင်း တာနောယကွဘီလူးသည် သူ၏ရွှေကြွတ်ကိုလက်ရာ
ခြေရာပျက်မပျက် စစ်ဆေးကြည့်သလို ကိုယကွသည် ကျွန်ုပ်နှင့်
ခင်စန္ဒာတို့၏အနေအထိုင်ကို စစ်ဆေးဖတ်ခတ်သည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်ကလည်း အမူအရာကောင်းသည်။ ခင်စန္ဒာ
ကလည်း ပီရိသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုယကွသည် ကျွန်ုပ်နှင့် ခင်စန္ဒာတို့ နှစ်လို့အုတ်
ခင် မေတ္တာဝင်ဖြစ်ခဲ့သည်ကို ရိပ်မိအားပုံမရပါ။

www.burmeseclassic.com

အကြီးစားပြုပြင်ရန် မလိုပေး

အားလုံးခြံ၍ကြည့်ရလျှင် စက်လှေမှာ ပင်လယ်ခရီးသွားရန် သင့်သောစက်လှေဟုဆိုရသည်။

အရပ်ရပ် အခြေအနေ ဘောင်းမွန်သည်။

စက်လှေတည်ဆောက်ထားသော ကိုယ်ထည်ပိုင်းတွင် ယှဉ်နှစ်ချပ်စပ်သောနေရာမှ စာရေပတ်ဖြူလှုပ်သော အုန်းဆံနှင့် ပွဲလျက် ကို အနည်းငယ် ဖာထေးပေးရသည်။

အင်ဂျင်ပိုင်းအနေနှင့်မူ အင်ဂျင်ပိုင်းအသစ်များ လဲရုံ။

ဘက်ထရီအိုးအသစ် လဲလှယ်ပေးရုံသာ လိုအပ်မည်။

စက်လှေ၏ဈေးနှုန်းကို တိုယကွအားမေးကြည့်ရာ သူပြော

သောဈေးနှုန်းသည် အလွန်သက်သာနေသည်။

ကျွန်ုပ်က အံ့ဩသော အမူအရာပြသောအခါ ကိုယကွသည်

ဈေးနှုန်းကို ပြင်ပြောသည်။

သူအမှားပြင်သည်မှာလည်း မမှန်။ ကိုယကွ အမှားပြင်ပြော

သောဈေးနှုန်းသည် အလွန်ဈေးကြီးနေသည်။ ထိုဈေးနှုန်းနှင့်ဆိုလျှင်

ထိုစက်လှေဖို့ နှစ်စင်းစာလောက် ရနိုင်၏။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်

မှတ်ချက်ချမိသည်မှာ ကိုယကွသည် စက်လှေ၏ဈေးနှုန်းအမှန်ကို

မသိခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်က မည်သို့မျှ ပညာန်ကြားဘဲ ကိုယကွသည် စက်လှေ

ကြီးတစ်ခုလုံးကို သင်္ဘောဆေးသုတ်လေသည်။

စက်လှေ၏ မူလအရောင်သည် မီးခိုးရောင်ဖြစ်သည်။

ကိုယကွက စက်လှေကြီးကို အနက်ရောင်သုတ်ပစ်လေသည်။ မီးခိုးလဲ

သောအက္ခရာရေးပြင်တွင် အမည်းရိပ် ထင်ပေတော့မည်။

အထူးသဖြင့် မြသန္တာဖြူဟူသောအမည်ကို လူအများမမြင် ခေရန် ပြောင်းလဲပစ်ရန်နှင့် စက်လှေကို ပုံစံပြောင်း မိုးကွယ်ပစ်ရန် ကိုယကွ ချဉ်ရွယ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်သဘောပေါက်ပါသည်။ လေးလေး နှုတ်နက် မစဉ်းစားဘဲနှင့်ပင် သိသာပါသည်။

နော်တီကယ် ခေါ် ရေကြောင်းဥပဒေအရ ကိုယကွ၏အပြု အမူမှာ ဥပဒေနှင့် မကင်းလွတ်မှန်းသိ၍ ကျွန်ုပ်သတိပေးသော်လည်း ကိုယကွသည် စက်လှေကြီးကို လူအများမမြင်ရန် ပုံပြောင်းနေသည်။

ကိုယကွက ပိုင်ရှင်အဖြစ် ပြောင်းလဲပစ်၍ နာမည်ပြောင်း ရန်ဟု ဆိုသည်။ ကိုယကွက စက်လှေကို မုန်တိုင်းဖြူဟု နာမည်ပေး သည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ခင်စန္ဒာက မုန်တိုင်းဖြူဟူသော အမည်ကို မကြိုက်မနှစ်သက်ပေ။

စက်လှေတစ်စီးကို ဆေးရောင်ပြောင်းလဲပစ်ရုံမျှမက မူလ စက်လှေကို မမှတ်မိနိုင်ဟု ကိုယကွထင်နေသည်မှာ ရယ်စရာကောင်း နေသည်။

စက်လှေသမားလောကတွင် စက်လှေကို ဆေးသုတ်ရုံမျှမက အသောဘ်အစုပုံစံများ ပြုပြင်တည်ဆောက်ခဲ့လျှင်ပင် မှတ်မိနိုင် သည်။

ကိုယ်ထည်ပိုင်းကို မည်မျှပြောင်းလဲနိုင်သော်လည်း အင်ဂျင် ပိုင်းကို မည်သို့မျှ မပြောင်းလဲနိုင်ကြ။

အချို့စက်လှေမှ သင်္ဘောသားများသည် စက်လှေကိုပုံပြင်

၁၉၂ နိဗ္ဗာန် အောင်ဇင်

ရတံ့ အင်္ဂလိပ်ခန်းထဲမှနေပြီး ဥဩသံကို နားထောင်ရုံမျှနှင့် မည်သည့် စက်လှေဟု ပြောနိုင်သည်။

ကိုယကွ၏ရည်ရွယ်ချက်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ရတနာသိုက်ရှာဖွေရေး သွားမည့် စက်လှေကိုမည်သူမျှ မမှတ်မိစေရန် စက်လှေကို ပုံပြောင်း ဆေးသုတ်ခြင်းဖြစ်ပြီး လူအများကြောက်ရွံ့စေရန် ပင်လယ်စား၊ သင်္ဘောဆန်ဆန် မုန်တိုင်းဖြူဟု နာမည်ပေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် နားလည်ပါသည်။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်၊ ခင်စန္ဒာ၊ ကိုယကွနှင့် သင်္ဘောသား(၅) ယောက်တို့သည် ရတနာသိုက်ရှာဖွေရန် မုန်တိုင်းဖြူစက်လှေနှင့် လက်ခုပ်ကုန်းချောင်းထဲမှ ပင်လယ်ပြင်သို့ထွက်ခဲ့သည်။

အခန်း(၂၂)

ကိုယကွတို့၊ ခင်စန္ဒာတို့ နေထိုင်သောဟံသာဝတီကမ်းခြေ ဝေါ် လက်ခုပ်ကုန်းကမ်းခြေသည် ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုမဟုတ်သဖြင့် ဝရိုးအသွားအလာ နည်းပါးသည်။ လူအသွားအလာ ပြတ်သည်။ စက်လှေအဝင်အထွက် မရှိဘဲ ချောင်ကျလှသည်။ တံငါလှေကလေး များသာရှိသည်။

လက်ခုပ်ကုန်း၏ တောင်စူးစူးတွင် ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် ပိုင်သောမုတ္တမပင်လယ်ကွေ့ကြီးကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ စက်လှေသည် နာရီအနည်းငယ် မောင်းထွက် လိုက်သောအခါ လက်ခုပ်ကုန်းမြစ်ဝ၏ နယ်ဒီမိတ်အဆုံး မုတ္တမ ပင်လယ်ကွေ့၏အစကို ရောက်လာသည်။

လှိုနေရာသည် ကမ်းနီးရေတိမ်ပိုင်းဖြစ်သော်လည်း ရေ

အနက်ပေ(၆၀)ကျော်ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့စက်လှေငယ်အတွက် ဝေးဝေး
စွာသွားလာလှုပ်ရှားနိုင်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ မုန်တိုင်းဖြူစက်လှေ ပင်လယ်ဝသို့ရောက်
သည်နှင့် ကိုယကွသည် ကျွန်ုပ်တို့စက်လှေကို နီဂရေအင်္ဂလန်
အယ်(လ်)ဂျါဒါ မီးပြတိုက်သို့ ဦးတည်ပြီး ထွက်ခွာရန် အမိန့်ပေးလေ
သည်။

ကျွန်ုပ်သည် မုန်တိုင်းဖြူစက်လှေကို ရန်ကုန်နှင့်ကလကတ္တား
ရေကြောင်းလမ်းပေါ်တင်ပြီးသွားရန် စက်လှေတို့ တောင်စူးရုံး
ဆက်ထွက်ပြီး မောင်းခဲ့သည်။

ဤတွင် ကိုယကွနှင့် ကျွန်ုပ်စတင်ပြီး စကားများရသည်
ကိုယကွသည် ရေကြောင်းနားလေသည်သည်မှာ မုန်တိုင်း
လည်း လွန်စွာအကင်းပါးသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ပင်လယ်ရေကြောင်းသွား ပဲ့နင်းများကို
ရေပုံများမရှိသော်လည်း သူ့ထံတွင် အမေရိကန်နိုင်ငံထုတ် ရုန်းပယ်
နယ်လီ၏ ကမ္ဘာမြေပုံစာအုပ်တစ်ခုပါသည်။ မုန်တိုင်းငယ်တစ်ခု
လည်းပါသည်။

သူသည် ကျွန်ုပ်က တောင်စူးသို့ စက်လှေခုတ်မောင်းပေး
သည်ကို သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကို ကြည့်ရင်းသိသွားပုံရသည်။

ကိုယကွသည် အလိုမကျသော မုက်နှာနှင့် ကျွန်ုပ်အနီး
ချဉ်းကပ်လာပြီး...

"ဘယ်လိုလဲ ကိုမိုးညို၊ ခင်ဗျား အခုထယ်ကိုသွားနေတယ်
ကျွန်တော် အမိန့်ပေးထားတဲ့ အယ်(လ်)ဂျါဒါ မီးပြတိုက်က အချောဝ်

စူးစူးမှာ ရှိတာနော်"

ကျွန်ုပ်က ကိုယကွ၏နားမလည်ဘဲ ဆရာလုပ်မှုကို သဘော
မကျသဖြင့်...

"ခင်ဗျား နားလည်ရင် ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို ငှားလာတာလဲ
ကိုယကွ၊ ခင်ဗျားဘာသာ ကပွဲတိန်လုပ်ပြီး ဒီခရီးကို သွားပါလားဗျ"
ကိုယကွက မျက်နှာကြီးနီပြီး...

"ကျွန်နားလည်ပေမယ့် အသိတရားကို တံခါးပိတ်ထားတဲ့
နယ်လီနဲ့တုံးတော့ မယုတ်ဘူးဗျနော်၊ ခင်ဗျားဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့
တောင်စူးကို သွားနေတာလဲ"

"ကျုပ် ရန်ကုန်ကလကတ္တား ရေကြောင်းလမ်းအတိုင်း
ခင်ဗျား ပြောတဲ့ အယ်(လ်)ဂျါဒါ မီးပြတိုက်ကို သွားမလို့"

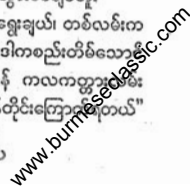
ထိုအခါ ကိုယကွသည် ဒေါသ ထွက်သွားဟန်နှင့်...

"ဒီမှာ ကိုမိုးညို၊ ခင်ဗျား သိထားဖို့က အခု ကျွန်တော်တို့
သွားနေတာ ကုန်စည်ကူးသန်းရောင်းဝယ်ဖို့ သွားနေတဲ့ကုန်သည်
စက်လှေ မယုတ်ဘူးနော်၊ ရတနာသိုက် ရှာဖွေမယ့် ဂေါ်လှေဗျ..."

"ခင်ဗျား ဘာဆိုလိုတာလဲ"

"ကျွန်တော်တို့ မုန်တိုင်းဖြူကို လူမြင် သူမြင်ခံပြီး မသွားချင်
ဘူး မုန်တိုင်းဖြူကို တခြားသဘောကတွေ မသွားစေချင်ဘူး"

"ငါဖြင့်ရင် ခင်ဗျားလမ်းနှစ်လမ်းကို ရွေးချယ်၊ တစ်လမ်းက
ဗရာဝတီမြစ်ဝနားက ကပ်ပြီး သွားမလား၊ အဲဒါကစည်းတိမ်သော
ပုံတွေ ကြောက်ရတယ်၊ တစ်လမ်းက ရန်ကုန် ကလကတ္တား
ကြောင်းအပြင်ဘက်က သွားမလား၊ အဲဒါက မုန်တိုင်းကြောင့်တယ်"

“ရောဝတီ မြစ်ဝကပဲ ကပ်သွားပါ”
ကိုယကွ၏အမိန့်အရာ ကျွန်ုပ်သည် ခက်လှေ၏ဦးတန်း
လမ်းကြောင်းကို အနောက်ရူးစွာ သို့ ပြောင်းလိုက်သည်။

အမှန်အားဖြင့် ကိုယကွ၏ရေကြောင်းမှူးမလည်မှုပင်
သည်။ ကျွန်ုပ်သာဆိုလျှင် ရန်ကုန် ကလကတ္တားရေကြောင်း
ပေါ်ပြင်ဘက်မှသာ သွားမည်။

ကိုယကွသည် မုန့်တိုင်းကိုကြောက်ရွံ့ပြီး စည်းတိမ်သော
ပေါများသော ရောဝတီပါးစပ်ပေါက် မြစ်ဝများဘက်မှ ချဉ်းကပ်သွား
ရန် ရွေးချယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်လို ရေကြောင်းသွားပင်လယ်ပျော်များအဖို့မူတည်
သောင်ခုံကို မုန့်တိုင်းထက်ပိုပြီး ကြောက်ရွံ့ပါသည်။

ကမ်းနီးရေတိမ်ပိုင်းကို သွားရသည်မှာ လွန်နွားဖျက်စိလျက်
သည်။ သောင်ပြင်နှင့် ကျောက်ဆောင်ကိုကြောက်ရသည်။

ရေကြောင်းကို သတိထားရသည်။ မျက်စိကို လုံးဝအမှူး
ပေး၍မရ။

ကမ်းနီးရေတိမ်ပိုင်းပီပီ ပင်လယ်ပြင်အောက်မှ နူးတင်ပြေ
တို့နှင့် ရေတို့သမထား၍ ရေသည် အနယ်ထဲဖြိုးစေခြေရောက်စေ
သည်။

မုန့်တိုင်းဖြူသည် တပ်နာရီလျှင် ရွှစ်မိုင်ခန့်သာ ပြေးသော
ခက်လှေတစ်စီးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်သိရသည်။

ထို့အပြင် ဖျာပုံမြို့မှ ပင်လယ်ပြင်သို့ထွက်သော ရောဝတီ
မြစ်လက်တက်မြစ်ဝ တစ်ခုဆိုသို့ ခြောက်နာရီကျော်သွားရသည်။

ဖျာပုံခရိုင်မှ ပင်လယ်ပြင်အစွန်ဆုံးတွင်တည်ရှိသော ကန့်
ကန့်သည် ဖျာပုံမှလာလျှင် မဝေးလှသော်လည်း သောင်ပြင်များကို
ပတ်၍သွားရာ မိုင်(၅၀)ခန့်ပိုပြီး ခရီးဆန်ရှည်လျားသွားသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ခံရောဝတီမြစ်ဝများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခုဖြတ်
ကျော်ခဲ့ရာ မိုင်(၁၄၀)ခန့်ဝေးသော အယ်(လ်)ဂွါဒါဒါးပြတိုက်သို့
(၁၁)နာရီ နီးပါးခန့် သွားရသည်။

အယ်(လ်)ဂွါဒါ မီးပြတိုက်အနီးသို့ရောက်သောအခါ ကိုယကွ
သည်တောင်ဦးစွာသို့ ခုတ်မောင်းခိုင်းပြန်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရေကြောင်းကျွမ်းကျင်သူကိပီ နီဂရေဂူအနီး
အယ်(လ်)ဂွါဒါဒါးမြို့မှ တောင်စူးစူးသို့သွားလျှင် မည်သည့်နေရာသို့မျှ
ရောက်နိုင်သံ တောင်ဝင်ရိုးစွန်း အန္တောတိတတိုက်အနီးမှဖြတ်ပြီး
ရှုရှားနိုင်ငံမြောက်ဘက်နော့လင်းကမ်းခြေသို့သာ ရောက်သွားပေလိမ့်
မည်။ ခိုင်ပေါင်းက ထောင်ချီလိမ့်မည်။

အနောက်တောင်စူးစူးသို့ ရေရှုသွားမှသာလျှင် ကွမ်းခြံကုန်း
တောင်ပိုင်းမြို့နယ် ကိုကိုးကြီးနှင့် ကိုကိုးလေးကျွန်းများဆီသို့ရောက်
မည်။ ထိုမှဆက်လျှင် ကပ္ပလီကျွန်းခေါ် အက်ဒမန်ကျွန်းသို့ရောက်ပေ
မည်။

အကယ်၍သာ အရှေ့တောင်ယွန်းယွန်းသို့ ခက်လှေကို
တည်မှသာ စူးမားကြားကျွန်းကို ရောက်နိုင်မည်။

ကိုယကွသည် အက်ဒမန်ကျွန်းကို သွားလိုသည်ဟု ထင်
သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည်ခက်လှေကို မသိမသာ အနောက်တောင်စူး
သို့တည်လိုက်သည်။

ကိုယ်ကွ၏ မသိနားမလည်မှုကိုတွေ့ယူပြီး ဒုစိုင်းစွာလောင်းပို့
နှင့်ဖုံး၍မရ။ ပင်လယ်ပြင်သည် စိတ်ကောက်စိတ်ဆိုးပြီး လုပ်ချင်ရာ
လုပ်၍ရသောနေရာမဟုတ်။

ပထမဆုံး လောင်းစာဆီပြဿနာနှင့် ချင်ဆိုင်ရမည်။ ဒုတိယ
ရိက္ခာပြဿနာနှင့် ချင်ဆိုင်ရမည်။ တတိယ အင်ဂျင်စက်၊ စတုတ္ထ
မုန်တိုင်းနှင့် ရေလှိုင်းပြဿနာပေါင်း သောင်းကြောက်ထောင်နှင့်
ချင်ဆိုင်ရမည်။

ယုံကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်ကွ၏မသိနားမလည်မှုကို စိတ်
မကောက်ဘဲ ပဲ့နင်းကော့ဝန်ကျော့စွာနှင့် အက်ဒမန်ကျွန်းကို ဦးတည်
ပြီး စက်လှေကိုမောင်းလိုက်သည်။

အယ်(လ်)ဂျါဒါမီးပြနှင့် အက်ဒမန်ကျွန်းသည် မိုင်ပေါင်း
(၁၆၀)ကျော်ခန့်သာဝေးသည်။ နာရီပေါင်း(၂၀)ခန့်ကြာသောအခါ
အက်ဒမန်ကျွန်းကို မှန်ပျံလှမ်းမြင်ရပြီဖြစ်သည်။

ကိုယ်ကွသည် ပဲ့နင်းခန်းမှ မှန်ပြောင်းကို လှမ်းယူပြီး ခပ်ရှေ့
ရှေ့မြင်ရသော အက်ဒမန်ကျွန်းကို ကြည့်နေသည်။

ကိုယ်ကွသည် အက်ဒမန်ကျွန်းကို မှန်ပြောင်းနှင့် လှမ်းကြည့်
နေရင်းမှ...

“အခုတွေ့ရတာ ဘာကျွန်းလဲဗျ ကိုဖူးညို”

“အက်ဒမန်ကျွန်းလေဗျာ”

“ဗျာ...”

ကျွန်ုပ်က ကိုယ်ကွကို ဒို့ပြီးနားလည်အောင် ထပ်ပြောလိုက်
သည်။

“မြန်မာလိုတော့ ကပ္ပလီကျွန်းလို့ ခေါ်တာပေါ့”

ကျွန်ုပ်က ကပ္ပလီကျွန်းဟု ပြောလိုက်သောအခါ ကိုယ်ကွ၏
မက်နာသည် လွန်စွာအံ့ဩသောအမူအရာကို ပထမဆုံးတွေ့လိုက်ရ
သည်။

ထို့နောက် အံ့ဩသောအမူအရာမှ ရုတ်ခြည်ပင်ကြောက်ရွံ့
ပိတ်လန့်သော အမူအရာသို့ပြောင်းလဲသွားသည်။

ကိုယ်ကွသည် ကပ္ပလီကျွန်းကို အဘယ်ကြောင့်ကြောက်ရွံ့
ပိတ်လန့်နေသည်ကို ကျွန်ုပ်နှစ်နှစ်မလည်နိုင်ပေ။

ထို့နောက် ကိုယ်ကွသည် ကျွန်ုပ်ကိုလွန်စွာဒေါသထွက်သော
သံနှင့်...

“တို့ဖူးညို... ခင်ဗျား သယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

ကျွန်ုပ်က လေသံခပ်အေးအေးနှင့်...

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်လို့လဲ... ကိုယ်ကွ”

“ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တောင်ဘက်စူးစူးကို မောင်းခိုင်းတယ်
ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ကတ်ဖဲ့လုပ်နေတာလဲ”

ကိုယ်ကွသည် ကျွန်ုပ်ကို မသက်နာသာမျက်လုံးများနှင့် ကြည့်
ပြီးပြောလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်က ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ပြောသလို တောင်စူးစူးကို သွားလို့မရဘူးဗျ၊
တောင်စူးစူးကို ဆက်သွားရင် အန္တာတိကတိုက်အနီးကဖြတ်ပြီး ရုရှား
နိုင်ငံတို့ရောက်သွားမယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား အက်ဒမန်ကျွန်းကို သွား
ပြီးတယ်ထင်လို့ ဒီကျွန်းကို မောင်းခဲ့တာ”

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုယကွအနီးသို့ ကျွန်ုပ်၏ချမ်းသာကလေးခင်စန္ဒာသည် ရောက်လာသည်။

ခင်စန္ဒာက ကိုယကွဒေါပွနေသည်ကို စိတ်မချမ်းမြေ့သော အမူအရာနှင့် မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ တို့ကြီးမာကွ”

“တို့တော့ လူပေါင်းများပြီ ခင်စန္ဒာ၊ ဒီ ပဲ့နင်းကိုဖူးညိုယူရေကြောင်းနားမလည်ဘူး”

ခင်စန္ဒာသည် ကျွန်ုပ်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်မှန်လုံးတွင် ကျွန်ုပ်တို့ အသင်သေးသောအမူအရာ ပေါ်ထွက်နေသည်။ ချစ်သူ ၏အထင်သေးခြင်းကို မခံလိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ကိုယကွကို ခပ်မာမာမြောလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ကိုယကွ၊ ခင်ဗျား ဘယ်ကိုသွားချင်တာလဲဆိုတာ ဘာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောခမ်းပါ၊ ဒါကုန်းမြေပေါ်မှာ ဟေ့တဲဘူ၊ ဒါဟာ ပင်လယ်ပြင်၊ ဒီကစိုတာလေးတစ်ခု လွဲတာနဲ့ဦးတည်ချက် နေပျာဟာ ပိုင်ပေါင်းများစွာ ကြားသွားနိုင်တယ်။ သိလား။ ခင်ဗျားလိုမျိုး တဲ့နေရာကို မပြောချင်ရင်တောင် မြေပုံညွှန်းအမှတ်ကိုပေး။ ကျုပ်တစ်လက်မမှမလွဲအောင် သွားပြမယ်။ ခင်ဗျားက အခုတောင်ဘက်စူးစူးကို ဖောင်ခိုင်းတာ အဓိပ္ပာယ်မှ မရှိဘဲ”

ကိုယကွသည် လွန်စွာစိတ်ဆိုးသော အမူအရာနှင့်...

“အဲဒီလိုဆို ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို အစတာတည်းက ပြောလား”

“ပြောသားပဲဗျာ၊ ခင်ဗျား ဘယ်သွားချင်သလဲမို့ မေးသားပဲ”

“ဒါကတော့ ကျုပ်သွားချင်တဲ့ခရီးလမ်းကြောင်းကို လူတွေ မမှတ်မိအောင် လုပ်ရတာပဲ။ ကျုပ်သွားချင်တဲ့နေရာကို တိုက်ရိုက် သွားရင် လူတွေရိုက်မိကုန်မှာပေါ့”

ထိုအခါကျမှ ကျွန်ုပ်သည် ကိုယကွ၏အကြံအစည်ကို သိရှိတော့သည်။

ကိုယကွသည်ပင်လယ်ပြင်ကို မြေပြင်ထင်ပြီး နောက်ယောင်ခံလိုက်သူများရှိပါက နောက်ယောင်ခံမလိုက်နိုင်ရန် စက်လှေကို ဦးတည်ရာလမ်းကြောင်း အမျိုးမျိုးပြောင်းပြီး ခုတ်မောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုယကွသည် ရန်ကုန်မြို့လမ်းမကြီးပေါ်တွင် တက္ကစိကားငှားစီးနေသည်ဟု ထင်ဟန်ရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုယကွ၏မသိနားမလည်မှုကို ဝါးလုံးကွဲရယ်မောလိုက်ချင်သည်။

“ဒီမှာ ကိုယကွ၊ ဒါဟာ ပင်လယ်ပြင်ပဲ။ နေဇီဂေတာဆိုတဲ့ ချေကြောင်းပြတွေ ကပွဲတိန်တွေကလွဲရင် သာမန်လူတွေဆိုရင် တစ်နေရာကို ရောက်ဖူးရုံနဲ့နောက်တစ်ခါပြန်ဖို့ခိုင်းလို့ မရဘူး။ ချေကြောင်းပြတွေလည်း နေရာကို မှတ်မိလို့မဟုတ်ဘူး။ ကွန်ပါနီ ချေပုံတို့ကို ထွက်ချက်လို့သွားတတ်တာပဲ”

ကိုယကွသည် သူမသိသောကိစ္စကို ဝန်ခံခြင်းမပြုဘဲ ပဲ့သိန်းခန်းထဲမှ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ထွက်သွားသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ခင်စန္ဒာနှစ်ယောက်သည် ပဲ့သိန်းခန်းထဲတက်ရောက်ရန် ချစ်ခဲ့သည်။ ခင်စန္ဒာသည် ကျွန်ုပ်ကို ကြင်နာသနားသောမျက်လုံး

www.burmeseclassic.com

ခွဲကြီးများနှင့် မော့ကြည့်ပြီး...

"ကိုကိုရယ်... ဘာဖြစ်လို့ ကိုယကွဲကြီးကို စိတ်ဆိုးအောင် လုပ်ရတာလဲ"

"ကိုကိုက စိတ်ဆိုးအောင် မလုပ်ရပါလား ခင်စန္ဒာ သူက ပင်လယ်ပြင်မှာ တူပုန်းတမ်း ကစားချင်တာတို့၊ ပင်လယ်ပြင်ဟာ တကယ်မှာယာရှင်ပဲ ခင်စန္ဒာ၊ ပင်လယ်ပြင်ဟာ ဖော်ရုံမြေပဲ၊ ကုန်းလယ်မှာ လမ်းပျောက်တာ စမ်းရေသောက်နေရင်ရသေးတယ်"

"ကိုကြီးယကွဲက ဂန္ဓိရပင်လယ်ပြင်ကို ဆော့ကစားသလို ကိုကိုလည်း အိပ်နေတဲ့ကွားကို ပုတ်ပြီး မနီးပါနဲ့လားကွယ်၊ မြသေ့ကို ကျီစားမိတဲ့လူဟာ လက်သည်းနဲ့ အစွယ်ရာကို ခံရတတ်ပါတယ် ကိုကိုရယ်"

ခင်စန္ဒာသည် စိုးရိမ်အကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်ကိုတောင်မနိရှာလေသည်။

ကျွန်ုပ်က မထိမဲ့မြင် အမူအရာမျိုးနှင့် ပန်းနှစ်ဖက်ကို တွန့်ပြုလိုက်ပြီး...

"ဒီမှာ ခင်စန္ဒာ... မြသေ့က မာန်ဟန်ထွားရင် ကျားကလည်း ခုန်လွှားတတ်ပါသေးတယ်"

"ဪ... ကိုကိုရယ်... ဘာဖြစ်လို့ နံရံကို ခေါင်းနဲ့တိုက်ချင်ရတာလဲ"

"မြင်းမိုရ်တောင်မြစ်ပါစေ... ခေါင်းနဲ့ဆောင့်မှာပဲ"

"ကိုကိုက ပြောရသိပ်ခက်တာပဲ၊ ကိုကြီးယကွဲနဲ့ အလိုက်အထိုက်နေပါ"

"ခက်တာပဲ၊ လူတစ်ယောက် အသက်ရှုမှားရုံနဲ့ ကိုယကွဲဟာ အပြစ်လို့ထင်နေတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အလိုက်အထိုက်နေလို့ ရမလဲ"

"ကိုကိုကို ကျွန်မက စိုးရိမ်လို့ပြောတာပါ ကိုကိုရယ်"

"ခင်စန္ဒာရဲ့စေတနာကို တိုက်ယုံကြည်ပါတယ်၊ ကိုယကွဲကတော့ မြေလှမ်းတစ်လှမ်းတောင် အဖော်လုပ်ပြီးသွားဖို့ မကောင်းတဲ့ မိတ်ဆွေပဲ"

"ဒီမှာ ကိုကို၊ တစ်ပင်တည်းသာလျှင် သွေ့ခြောက်သော သစ်ပင်၏အခေါင်းတွင်း၌ တည်သောမီးသည် အလုံးစုံသောတောအုပ်ကို လောင်ကျွမ်းစေသတဲ့ သစ်ခြောက်ခေါင်းကို မီးမအောင်ပါစေနဲ့ ကိုကို၊ အားလုံးကို လောင်ကျွမ်းစေလိမ့်မယ်"

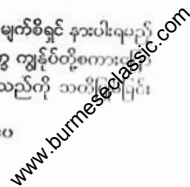
"ဝါဖြင့်ရင် ကိုကိုဘာလုပ်ရမလဲ"

"တစ်တောလုံးမလောင်အောင် ဒီသစ်ခြောက်ပင်ရဲ့ အဖြစ်ကို လှန်ရမှာပေါ့ ကိုကို"

ထိုအခိုက် ခင်စန္ဒာသည် ကျွန်ုပ်ကို စကားဆက်မပြောစေချင်သဖြင့် သူမ၏ကုမုဒြာနှုတ်ခမ်းကလေးပေါ်တွင် ဖော့ဖယောင်းနှင့် တူသော လက်ချောင်းကလေးကို ကန့်လန့်ဖြတ်တင်ပြီး စကားမပြောရန်တားဆီးလိုက်သည်။

ကိုယကွဲသည် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်ရှိနေသော ပဲ့ထိန်းခန်းသို့ မြေဖော့လာခြင်းဖြစ်သည်။

ယောက်ျားလေးဖြစ်သော ကျွန်ုပ်က မျက်စိရှင် နားပါးရမည် အစား ခင်စန္ဒာက နားပါးလွန်းသဖြင့် ကိုယကွဲ ကျွန်ုပ်တို့စကားပြောသည်ကို ချောင်းနားထောင်ရန် မြေဖော့လာသည်ကို သတိမပြုပါ။

ဖြစ်သည်။

ခင်စန္ဒာသည် ကျွန်ုပ်တစ်သည်ထက် ပိုပြီး အကင်းပမ်းနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည်အံ့ဩနေမိသည်။

ကိုယကွသည် ကျွန်ုပ်တို့ရှိသော ပဲ့ထိန်းခန်းထဲသို့ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ဝင်လာပြီး...

“ဒီမှာ ကိုဖူးညို... စက်လှေကို အခုချက်ချင်း ပြန်လှည့်ပါ။ ပြီးတော့ ပရိပေရီကျွန်းကို မောင်းပါ။”

ကိုယကွ၏ တိကျရှင်းလင်းသော အမိန့်ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အက်ဒမန်ကျွန်းကို ဦးတည်နေသောစက်လှေကို ဦးတည်ချက်ပြောင်းပြီး ပရိပေရီကျွန်းရှိသော မြောက်ရူးဗူးသို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ အယ်(လ်)ဂွါဝါ မီးပြတိုက်မှ ထွက်ခွါစဉ်က ထိုပရိပေရီကျွန်းအနီးမှ ဖြတ်သန်းခဲ့သည်။

ပရိပေရီသည် ကျွန်းမည်ကာမတ္တဖြစ်သည်။ အလွန်ငေးဝေးသောရေပတ်လည်ပိုင်းသောကျွန်းကလေးသာဖြစ်သည်။

ထိုပရိပေရီကျွန်း၏မြှောင်တက်ရေလက်ကြားမှာ ရန်ကုန်နှင့် မဒရင် ရေကြောင်းလမ်းရှိသည်။

ပရိပေရီကျွန်း၏တောင်ဘက်ရေလက်ကြားမှာ သီဟိုဠ်နိုင်ငံကိုလံဘိုမြို့သို့သွားသော ရေကြောင်းလမ်းရှိသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ရောက်ရှိသောနေရာနှင့် မီဒီပေရီကျွန်း၏အကွာအဝေးကို တွက်ချက်လိုက်ပြီး...

“ကောဗို... မနက်ဖြန်ညမှာ ကျွန်တော်တို့ ပရိပေရီကျွန်းအနီးသို့ ချဉ်းကပ်မိလိမ့်မယ်။”

ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်တာဝန်ရှိသည့်အတိုင်း ခရီးစဉ်ကိုကြေညာလိုက်သည်။ ကိုယကွက မကျေနပ်သောအမူအရာနှင့်...

“ပရိပေရီကျွန်းကို ချဉ်းကပ်မိမှာလား။ ရောက်မှာလား။”
“ရာသီဥတုကောင်းပြီး စက်ချွတ်ယွင်းမှုမရှိရင် ရောက်မယ်။”
“ဒီလိုအတိအကျလုပ်ပါဗျာ။”

“ပင်လယ်ပြင်မှာ အတိအကျမရှိဘူး။ ခန့်မှန်းခြေပုံရမယ်။”

ကိုယကွသည် မကျေနပ်သောအမူအရာနှင့် ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်ပြီး ပဲ့ပိုင်းအခန်းသို့ ပြန်သွားသည်။

ခင်စန္ဒာကို သူနှင့်အတူ ပြန်လိုက်စေချင်သောအမူအရာမျိုး ပြသော်လည်း ခင်စန္ဒာသည် မသိချင်ဟန်ဆောင်ပြီး ကျွန်ုပ်အနီးတွင် နေခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ခင်စန္ဒာတို့သည် စကားတပြောပြောနှင့် ပဲ့ထိန်းခန်းတွင်ကျန်ရစ်သည်။

ကျွန်ုပ်၏တစ်သက်တွင် ယခု ရတနာသိုက်ရွာဖွေသော ခရီးသည် ကိုယကွကြောင့် စိတ်အနည်းငယ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သည်မှ လွှဲပြီး အပျော်ဆုံးခရီးဟု ဆိုရမည်။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် ဖျင်းရိငြိုးငွေဖွယ်ကောင်းသော ပင်လယ်ပြင်ကို အထီးကျန်ဘဝနှင့်ဖြတ်သန်းရသည်။

ယခုမှ ကျွန်ုပ်၏ချစ်သူ ခင်စန္ဒာသည် အနီးတွင်ရှိနေပြီး ချစ်ခွန်တို့လှယ် စကားများပြောနေရသဖြင့် ကျွန်ုပ်အတွက် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာကောင်းသော ခရီးတစ်ခုဆိုပါက မှားမည်မဟုတ်။

❀ ❀ ❀

www.burmeseclassic.com

ထမင်းလုံးတစ်စွဲခြောက်သလောက်ပင် ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိမိပါ။
လေမုန်တိုင်းထန်လာသဖြင့် ပဲ့ထိန်းခန်းကို အလုပ်ပိတ်ပြီး
စက်လှေကို မောင်းရမည်ဖြစ်သဖြင့်...

"ထဲ... ခင်စန္ဒာ... ပဲ့ချောင်က အခန်းထဲမှာ ပြန်နေ
တော့၊ လေမုန်တိုင်းကျတော့မယ်"

ခင်စန္ဒာသည် ခေါင်းကိုခါလိုက်သည်။

"ဟင့်အင်း... ကိုကိုနဲ့အတူ မုန်တိုင်းအန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်
ကြည့်ချင်တယ်၊ ခင်စန္ဒာအတွက် အတွေ့အကြုံတစ်ခု ရတာပေါ့"

ကျွန်ုပ်က...

"ဒီအတွေ့အကြုံက မလိုလားအပ်ပါဘူးကွာ၊ ခင်စန္ဒာလည်း
စက်လှေမောင်းစားမှာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ခင်စန္ဒာက လိမ္မာပါတယ်၊ ပဲ့ချောင်
ထဲမှာသွားနေပါ၊ ဖော်တော်ကြာ လေပြင်းပြီး လှိုင်းထန်လာရင်
တစ်နေရာက တစ်နေရာကို သွားရတာ မလွယ်ဘူး"

"ဟင့်အင်း... ကိုကိုက မုန်တိုင်းနဲ့ရင်ဆိုင်နေရတဲ့အချိန်မှာ
ခင်စန္ဒာက ပဲ့ချောင်ကအခန်းထဲမှာ ပုန်းနေရင် ဘယ်တရားမလဲ"

"ခါက ကိုကိုတာဝန်၊ ကိုကိုရဲ့အလုပ်ပါ၊ ခင်စန္ဒာ ပီမှာရှိနေ
လို့လည်း ကိုကိုအတွက် ဘာအကူအညီမရမှာမဟုတ်ဘဲ၊ ပဲ့ချောင်ထဲ
သာ သွားနေပါ၊ ကိုကိုရဲ့စကားကို နားထောင်ပါ၊ တာဝန်အရ ပါးကွက်
သားက လူသတ်တာ ငါကလိုင်နေလို့ မတရားပါဘူးဆိုပြီး ဝင်ပြီး
လူသတ်ပေးလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ"

"မသွားပါဘူး တို့ကိုရယ်၊ တကယ်လို့ မပြောကောင်မမဆို
ကောင်း ဘေးအန္တရာယ်နှင့် ကြုံတွေ့ရင် ကိုကိုနဲ့ခင်စန္ဒာကလေးက

အခန်း(၂၃)

ညဘက်သို့ရောက်လာသောအခါ ပင်လယ်ပြင်သည် လှိုင်း
တံပိုးများထလာပြီး လေနီကြမ်းချားတိုက်ခတ်လာသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရာသီဥတုကောင်းသောနေ့ရာသီကိုရွေးချယ်
ပြီး ခရီးထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ပင်လယ်ပြင်သည် စိတ်နှုတ်ပေါက်
ပြီး မုန်တိုင်းကျမည့် အတိတ်နိမိတ်များကို တွေ့ရသည်။

ယနေ့ည ကျွန်ုပ်သည် အလွန်အလုပ်များတော့သည်။

စက်လှေပေါ်ရှိလူအားလုံး ခောအန္တရာယ်ကင်းရှင်းစေရန်
ကျွန်ုပ်တို့သည် စက်လှေကို လှိုင်းနှင့် လေကြားတွင် ဖြတ်သန်းပြီး မောင်း
ရတော့မည်။

အချို့သူများသည် လေမုန်တိုင်းနှင့် လှိုင်းတံပိုးကို ကြောက်
ရွံ့မည်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်ကမူ ပင်လယ်ပျော်သဘောသားပင်။

တစ်ကွဲဖြစ်နေဦးမယ်၊ ကိုကိုအနားမှာ ခင်စန္ဒာနေချင်တယ်၊ သေလည်း အတူ၊ ရှင်လည်းမခွဲ နေလည်းအမြဲပေါ့ ကိုကိုရယ်”

ထိုအချိန် ကိုယကွသည် အူယားဖားယားနှင့် ပဲ့ထိန်းခန်းသို့ ရောက်လာပြီး ခင်စန္ဒာကို လာခေါ်သည်။

သို့သော် ခင်စန္ဒာသည် ကိုယကွခေါ်ရာသို့ မလိုက်။

ကျွန်ုပ်က ကိုယကွအား ခင်စန္ဒာကို ရခအောင်ခေါ်သွားရန် တိုက်တွန်းသည်။

ကိုယကွသည် ခင်စန္ဒာကို အတင်းအကျပ်ခေါ်သော်လည်း ခင်စန္ဒာသည် ပဲ့ထိန်းအခန်းမှ မခွာပေ။

လေကပြင်းပြီး လှိုင်းကထန်လာသဖြင့် ကိုယကွသည် လက်လျှော့ပြီး ပြန်သွားသည်။ မုန့်တိုင်းထန်စပြုပြီ ဖြစ်၍ ကိုယကွ သည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေဟန်တူသည်။

ခင်စန္ဒာသည် ပြောသည်အတိုင်းပင် မုန့်တိုင်းကျနေသော တစ်ညလုံး ကျွန်ုပ်အနီးမှ မခွာပေ။ ပဲ့ထိန်းခန်းတွင်ပင် ငုတ်တုတ် ကလေး ထိုင်နေသည်။

လှေသည် ဘယ်ညာထိမ်းနေရာ ထန်းခေါက်ဖာထဲထည့်ထား သောယမင်းရုပ်ကလေးကို ကိုင်လှုပ်သလို ခင်စန္ဒာသည် ဟိုဘက်နဲ့ နှင့်သည်ဘက်နဲ့ရံကို လိုက်ထမ်းခြေတမ်း ကစားနေသည်။

နံရံနှင့် ပြေးဆောင့်မည်စိုး၍ ကျွန်ုပ်သည် ခင်စန္ဒာကို လက်တစ်ဖက်နှင့် မက်ထားရသေးပြီး ပဲ့ထိန်းသီးကို ထိန်းရသည်။

ခင်စန္ဒာသည် လေမုန့်တိုင်း ကျနေသောတစ်ချိန်လုံး တဖြား သောမိန်းကလေးများကဲ့သို့ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သော အမူအရာမျိုး

ပြော၊ ညည်းညူအော်ဟစ်ခြင်း မရှိ။

မကတိ ပင်လယ်ပြင်အတွေ့အကြုံများသော သင်္ဘောသား

ကြီးနယ် သတ္တိကောင်းနေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ခင်စန္ဒာ၏သူရသတ္တိကို အံ့ဩခိုးကျူးခဲ့ပြန် သည်။

ခင်စန္ဒာသည် သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်။

အာဂမိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သန်းခေါင်ကျော်တွင် မုန့်တိုင်းငြိမ်သက်သွားသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မုန့်တိုင်းကို အခါပေါင်းများစွာ အောင်မြင်စွာ ကျော်ဖြတ်နိုင်ခဲ့သလို ယခုတစ်ကြိမ်လည်း ကျော်ဖြတ်နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ် သည်။

ခင်စန္ဒာသည် ပဲ့ထိန်းခန်း၏စင်ကလေးပေါ်တွင် ခွေခွေ ကလေး အိပ်ပျော်သွားလေပြီ။

ပြင်းထန်၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော လှိုင်းလေတို့

သည် သူရသတ္တိရှိသူကို ချောမြူသိပ်သော လှိုင်းပုခက်ဟု ခင်စန္ဒာ ထင်လေသလော့သော်၊ အပူအပင်ကင်းမဲ့စွာ အိပ်စက်နေချေပြီ။

လူကိုအန္တရာယ်ပေးနိုင်သော တိရစ္ဆာန်ကြီးများရှိဟန်မတူပေ။

ထိုပြင် သောက်ရေရရှိနိုင်သောနေရာဖြစ်သဖြင့် စခန်းချ၍ ကောင်းသော ကျွန်းကလေးဖြစ်သည်။

စခန်းချသောတာဝန်ကို ကျွန်ုပ်က ယူပြီးနောက် ကိုယကွသည် အသက်ကယ်လေ့တစ်စီးပေါ် သူတပည့်များကိုတင်ပြီး ရတနာကိုရှာဖွေရန် ထွက်လေသည်။ သူ၏တပည့်ထဲတွင် ရေငုပ်ကျွမ်းကျင်သူနှစ်ယောက်ပါလေသည်။

ရတနာသိုက်မှာ ရေအောက်မှ သင်္ဘောပျက်ဖြစ်ရာ သူတို့သည် ရေအောက်ငုပ်ပြီး ရှာဖွေရန်ဖြစ်လေသည်။

ကိုယကွနှင့်အဖွဲ့သည် နံနက်စာစားပြီး တစ်နေ့လုံးထွက်သွားရာ ညမိုးကြီးချုပ်မှ ပြန်ရောက်လာသည်။

လေးငါးရက်ကြာသည့်တိုင်အောင် သူတို့သည် ပင်လယ်အောက်တွင်ရှိနေသော သင်္ဘောပျက်ကိုရှာဖွေတွေ့ရှိသေးဟန်မတူပေ။

ကျွန်ုပ် သုံးသပ်မိသည်မှာ ပရိပေရီကျွန်းသည် ကမ်းစီးရတီမ်ပိုင်းပင်ဖြစ်၍ ကျွန်းနှင့်ဆက်သွယ်နေသော ကျောက်ဆောင်ကပ်ခုနှင့် တိုက်မိပြီး ပေါ်တူဂီ ပင်လယ်ဓားပြသင်္ဘောသည် နစ်မြုပ်ဟန်တူလေရာ ပရိပေရီကျွန်းနှင့် သိပ်ဝေးဝေးတွင် ရှိဟန်မတူပေ။

သို့ရာတွင် ကိုယကွသည် ကျွန်ုပ်ကို ခင်စန္ဒာနှင့် ပတ်သက်ပြီး မှာလို၍လား။ ယုံကြည်မှုမရှိ၍လားမသိ။ သူတို့ရှာဖွေနေသောနေရာကို ဖွင့်ဟတိုင်ပင်ခြင်း မရှိ။

ကျွန်ုပ်နှင့် ခင်စန္ဒာတို့မှာမူ ရတနာသိုက် ရှာဖွေလာမည်နှင့်

အခန်း (၂၅)

ကျွန်ုပ်တို့ ပရိပေရီကျွန်းသို့ရောက်ခဲ့သည်။ ထိုကျွန်းသည် ကျွန်းငယ်ကလေးတစ်ခုမျှသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်းပေါ်တွင် လူနေကို မတွေ့ရပေ။ တစ်ချိန်က ထိုကျွန်းသည် ရေမြုပ်ကျွန်းတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တတ်တူပြီး လူတို့နေထိုင်နိုင်သောကျွန်းဖြစ်လာသည်မှာ ကြာလှသေးဟန်မတူပေ။

ကျွန်းအနီးတွင် ကျောက်ဆောင်များရှိနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် စက်လှေကို ကျွန်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် တေ့နောက်ချရပ်နားပြီး ကျွန်းပေါ်တွင် စခန်းများဆောက်ကြသည်။

အသက်ကယ်လှေများနှင့် ပစ္စည်းများသယ်ဆောင်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ နေရာချထားကြသည်။

ကျွန်းပေါ်တွင် တောဝက်နှင့် တောဆိတ်များသာရှိသည်။

၂၁၂ ❀ အောင်ဇင်

မတူဘဲ ပရိပေရီကျွန်းသို့ ပျားရည်ဆမ်းခရီးတွက်လာသလို ကျွန်းသို့
သို့လျှောက်လည်ကြသည်။

အုန်းသီးများ ခူးစား၊ အုန်းရည်သောက်ကြသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ သောင်ပြင်တွင် နေပူစာလှူ ရေချိုးရင်း
ခင်စန္ဒာအတွက် ခရုများကောက်ပေးရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အလုပ်မရှိသဖြင့် အချိန်ဖြုန်းသည့်အနေဖြင့်
တစ်နေ့လုံးထိုင်ပြီး ငါးများနေလျှင် ခင်စန္ဒာသည် ကျွန်ုပ်၏ဘေးတွင်
တစ်နေ့လုံးလာထိုင်နေတတ်သည်။ အလကားတော့ နေသည်မဟုတ်။
ချစ်စဖွယ် တွတ်တီးတွတ်တာ ပြောနေတတ်သည်။

လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဖမ်းမိသောငါးကို ကင်စားရသည်။
လည်း လွန်စွာအရသာရှိလှသည်။

အခန်း (၂၅)

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်နှင့် ခင်စန္ဒာတို့သည် ပင်လယ်ပြင်တွင်
ကျောက်ချရပ်နားနေသော စက်လှေကြီးဆီသို့သွားပြီး ပစ္စည်းများ
ယူကြသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မှန်ပြောင်းတစ်လက်နှင့် ပင်လယ်ပြင်ကိုကြည့်
ရှုနေစဉ် ထူးဆန်းသည့် မြင်ကွင်းတစ်ခုကို တွေ့ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ရောက်နေသော ပရိပေရီကျွန်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း
သို့ ကျွန်ုပ်တို့စက်လှေနှင့် အရွယ်တူလောက်သောတစ်ပင်တိုင်
စက်လှေအမည်းကြီးတစ်စီးကို ကိုယကွတို့ သင်္ဘောပျက်ရှာသော
နေရာတွင် တွေ့ရသည်။

ထိုစက်လှေအမည်းနှင့် ကိုယကွတို့သည် အဆက်အသွယ်
ပြုသန်တူလေသည်။ မှန်ပြောင်းထဲတွင် ကိုယကွနှင့် ထိုသင်္ဘော

လူများစကားပြောနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်က ထိုစက်လှေသည် ပရိပေရီကျွန်းအနီးသို့ရောက်လာရင်း ကိုယကွတို့ကို သင်္ဘောပျက်သောအဖွဲ့ဟုထင်ပြီး ကယ်ဆယ်ရန် ချဉ်းကပ်လာသည်ဟု ထင်မိသည်။

ခင်စန္ဒာကမူ ထိုသို့အနက်အမိပ္ပာယ်မဖွင့်ပေ။ ကိုယကွသို့ မရိုးသားသောအကြံအစည်နှင့် ထိုစက်လှေအမည်းကြီးကို မူလကတည်းက ကြိုတင်ချိန်းချက်ထားဟန်တူကြောင်း ခင်စန္ဒာက သူမ၏ထင်မြင်ချက်ကို ပြောပြလေသည်။

ခင်စန္ဒာသည် ထိုစက်လှေကိုတွေ့ရသောအခါ ဒေါသကြောင့် မျက်နှာကလေး နီရဲသွားပြီး နှုတ်ခမ်းကလေး တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။

“ဒီမှာ ကိုကို၊ ကိုကြီးယကွကတော့ နန်းရပ်ထီးဖြူလူယူကတော့ အကြံအစည် ရှိနေပြီနဲ့ဟုတယ်”

ခင်စန္ဒာ ပြောလိုက်သောအသံကလေးမှာ ဒေါသကြောင့်ပင် သွားသည်။ ရှေးပဒေသာရာဇ်ခေတ်က ရာဇာသွေး မင်းသမီးကလေး တစ်ပါး၏မာန်မာနမျိုး တဖွားဖွားပေါ်လာသည်။

“တစ်ဖက်သတ် စီရင်ချက်ဟာ တငှားမျှတမှု ကင်းဝေးတယ် ခင်စန္ဒာရယ်၊ အသေအချာမသိဘဲ ရန်ငြိုးမဖွဲ့ကောင်းဘူး”

“ကျွန်မလေ... ကိုကိုနဲ့တွေ့ရတာ အတွေ့နောက်ကျလို့ပင် တာ၊ နို့မဟုတ်ရင် ကျွန်မ ကိုယကွကြီးနဲ့ ဒီရတနာသိုက်ရှာတဲ့လုပ်ငန်းကိုမလုပ်ပါဘူး။ ကိုကြီးယကွက အဖော်လုပ်လို့ကောင်းတဲ့လူမဟုတ်ဘူး။ ကိုကိုပြောသလို ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းတောင် အဖော်လုပ်ပြီး သူ့

လို့ကောင်းတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ သူနဲ့အတူ ခရီးဖော်အဖြစ်သွားရင် ခြေလှမ်းတစ်လှမ်း လှမ်းတိုင်း ကိုယ့်ခေါင်းကို ကိုယ်တစ်ခါပြန်စမ်းနေရမှာ။ သိပ်စိတ်ချရတာ မဟုတ်ဘူး”

ခင်စန္ဒာထံမှ ကိုယကွအပေါ် ယုံကြည်စိတ်ချဟန်မတူသော သဘောထားသည် အန်ထွက်လာသည်။

“ဒီလိုလည်း မတင်ပါနဲ့လေ၊ ကိုယကွက ခင်စန္ဒာနဲ့အတူ နေလာတာ ကြာပြီ။ ခင်စန္ဒာတို့ကို နတ်သီလူးတစ်ပါးလို စောင့်ရှောက်ခဲ့တာလည်း ကြာပြီ”

“ဒီမှာ ကိုကို၊ လှေကားရင်းမှာ လှံပျံကိုင်ပြီး စောင့်နေတာဟာ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ အပြင်က အန္တရာယ်ကိုစောင့်ရှောက်တာ မဟုတ်ဘဲ အတွင်းကအိမ်ရှင်ကို အကျဉ်းချုပ်ပြီး စောင့်ကြပ်တာမျိုး ဖြစ်နေတတ်တယ်နော်၊ လောကဗာယာဟာ သိပ်ဆန်းတယ်၊ ကိုကိုက သိပ်ရိုးတယ်၊ ဒီမိုး ဒီလေ ဒီလူတွေနဲ့ဟန်ပုံမပေါ်ပါဘူး ကိုကိုရယ်”

ခင်စန္ဒာသည် စိတ်ရှုပ်ထွေးပြီး မကျေနပ်သောအမူအရာတွေ့ရသော်လည်း အခြားသောမိန်းကလေးများကဲ့သို့ စိတ်ပျက်အားငယ်သောအမူအရာမျိုး စိုးစဉ်းမျှ မတွေ့ရပေ။

လက်ခုပ်ကုန်းကမ်းခြေတွင်ရှိစဉ်ကပင် ကျွန်ုပ်ကအန္တရာယ် ပြွမ်းသောခရီးကြမ်းကို မလိုက်ခဲ့ရန်ပြောသော်လည်း မရခဲ့ပေ။

တစ်နေ့ဆီက မုန့်တိုင်းထန်စဉ် ယောက်ျားရင့်မာများပင် ကြောက်ရွံ့နေသော်လည်း ခင်စန္ဒာကား ကြောက်ရွံ့သောအမူအရာမျိုး မြေပေ။

ခင်စန္ဒာသည် အံ့ဩလောက်အောင်ပင် အားမာန်မပြည့်

စုံသောမိန်းကလေးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်တွေ့ရသည်။

ခင်စန္ဒာသည် စက်လှေဦးပိုင်းမှနေပြီး စက်လှေအမည်းကြီး ဆီသို့ မှန်ပြောင်းနှင့် ကြည့်နေသည်။

“ဒီမှာကိုကို၊ ကိုယကွတို့ ရတနာသိုက်ကို မတွေ့သေးဘူး ဆိုတာ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မယ်။ သူတို့ သင်္ဘောပျက်က ရတနာသိုက်ကို တွေ့သွားပြီထင်တယ်။ အခုစက်လှေကြီးလာတာက သူတို့တွေ့နေတဲ့ ရတနာတွေကို စက်လှေမည်းကြီးပေါ်ကဲ့တင်တာ ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သူတို့ရတနာတွေကိုတွေ့ရင် ဘယ်မှာဝှက်ထားမလဲ”

“ဒီပရီပေရီကျွန်းမှာပဲ ဝှက်ထားမှာပေါ့။ ကျွန်ုပ်တို့ကျွန်းပေါ်ကနေ သူတို့လှေသွားတဲ့ဆီကို မြင်နိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒီနေ့သာ ကျောက်ချထားတဲ့ စက်လှေဆီလာမိလို့ သူတို့အပြုအမူကို တွေ့ရတာ မဟုတ်လား”

“ရတနာသိုက်မြေပုံက ဘယ်သူ့ဆီမှာလဲ”

“ကိုကြီးယကွဆီမှာ”

ခင်စန္ဒာ ပြောသောစကားမှာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သာ ယနေ့ကျောက်ချထားသော စက်လှေဆီဘဲ ပစ္စည်းယူရန် မလာမိပါက ကိုယကွနှင့် စက်လှေအမည်းကြီးတို့ တွေ့ကြုံပုံကို သိနိုင်မည်မဟုတ်။

ပရီပေရီကျွန်းပေါ်မှ ကိုယကွတို့ ရတနာသိုက်ရှာသော နေရာကို လှမ်းမြင်နိုင်သည် မဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့် ခင်စန္ဒာ၏အတွေးကို အလေးမထား၍မဖြစ် တော့ပါ။

သို့သော် ကျွန်ုပ်သည်တွေ့ဝေသည်ဟု ဆိုရမည်လော၊ သွေး အေးသည်ဟု ဆိုရမည်လော မသိ။ အရာရာတိုင်းကို အဆုံးအဖြတ် မစောသင့်ဟု ထင်နေမိပါသည်။

မကြာမီပင် စက်လှေအမည်းကြီးသည် ကိုယကွတို့ အသက် ကယ်လှေအနီးမှ ထွက်ခွာသွားသည်ကိုတွေ့ရပါသည်။

ကျွန်ုပ်က စက်လှေအမည်းကြီးနှင့် ကိုယကွတို့ တွေ့ဆုံရပုံကို သွေးရိုးသားရိုးတွေ့ဆုံခြင်းလော၊ တမင်တကာ အချိန်းအချက်နှင့် တွေ့ဆုံခြင်းလော စဉ်းစားမရသေးပါ။

အခန်း (၂၆)

စက်လှေအမည်းကြီး မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်သွားသောအခါ ခင်စန္ဒာသည် စက်လှေ၏ပုံချောင်ထဲသို့ ဝင်သွားပြီး လွန်စွာကြီးမားသော အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ် ယူလာခဲ့ပါသည်။

ထိုစာအုပ်ကြီးကို လှန်လိုက်သောအခါ စာအုပ်ကြီးထဲတွင် စက္ကူများကို သေချာသပ်ရပ်စွာ ဆောက်နှင့် ထွင်းထားသောပေါက် ဖြစ်နေသည်။

ထိုအပေါက်ထဲမှ မိန်းမကိုင်ပစ္စည်းသေနတ်ကလေးတစ်လက် ကိုတွေ့သည်။

သေနတ်ကလေးပုတ်ထား၍ ရအောင် သေနတ်အရာအတိုင်း စာအုပ်ကြီး၏အတွင်းသားစက္ကူများကို ဆောက်နှင့် နေ့စိတ်တည့် ထွင်းထားဟန်တူသည်။

ခင်စန္ဒာသည် စာအုပ်အတွင်းမှ သေနတ်ကလေးကို ထုတ်ယူပြီး ကျွန်ုပ်အား ထိုသေနတ်ကလေးလှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ရော... ယူထားပါ ကိုကို၊ ကိုကြီးယကွသေနတ်ရှိလို့ မင်းမူနေတာပါ။ မြင့်တဲ့တောင်ရှိရင် ပိုပြီး မြင့်တဲ့တောင်ရှိနေမယ်ဆိုတာ ကိုကြီးယကွ မသိဘူးနဲ့တူတယ်။ အကြောင်ကြောင်လုပ်မယ် သစ္စာဖောက်မယ်ဆိုရင် နောက်မှကြည့်ရှင်းမယ်။ ပစ်သာထည့်ပါကိုကို”

ကျွန်ုပ်သည် ခင်စန္ဒာလှမ်းပေးသောသေနတ်ကို လှမ်းမယူဘဲ...

“ကိုကိုအတွက် နေပါစေ၊ ခင်စန္ဒာအတွက်ပဲ လိုအပ်ပါလိမ့်မယ်။ ခင်စန္ဒာအတွက်ပဲ သိမ်းထားပါ”

ခင်စန္ဒာသည် သူ၏ရင်ဘတ်ထဲတွင် အမြဲသိမ်းထားသော ပုလင်းကလေးတစ်လုံးထုတ်ပြပြီး...

“ကျွန်မအတွက် ဘာမှမပူနဲ့ ကိုကို၊ ဟောဒီမှာ အလွန်ပြင်းတဲ့ဆိုင်ရာနီက အဆိပ်မရှိဘယ်။ အူကြောင်ကြောင်လုပ်ရင် အကုန်လုံး မျိုးဖြုတ်လိုက်မယ်။ ကျွန်မကို လာစမ်းလိုက်တော့ ဝဋ္ဋာမြေ ဖြန်းဖြန်းတချိုးအောင် ဆိုးပြလိုက်မယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ခင်စန္ဒာကိုကြည့်ရှင်း ရင်ထဲ၌ကြက်သီးထပ်သည်။

ခင်စန္ဒာ၏မျက်နှာတလေးမှာ တည်ကြည်နေသည်။ အဲကလေးကိုကြိုက်ထားရာ မေးကြောများထောင်နေသည်။ ထိုမေးကြောများသည် မာန်မာန၏နိမိတ်လက္ခဏာများပင် ဖြစ်ဟန်တူသည်။

လောဘမြစ်ဝင်လယ်ထဲမှ ဒေါသလှိုင်းပုတ်သံများကို ကျွန်ုပ်

ကြားရစပြုပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ကြက်သီးမွေးညင်းထမိပါသည်။

ကိုယကု၏အကြံအစဉ်ကို မခန့်မှန်းမိနိုင်သော်လည်း ခင်စန္ဒာကမူ ကိုယကုကို အသက်ရန်ရွာရန် ကြိုတင်စီမံထားကြောင်း ကျွန်ုပ် သိလိုက်ရပြီ။

ခင်စန္ဒာကိုသာ ကျွန်ုပ်သည် မေတ္တာသက်ဝင်ချစ်ခင်ခြင်း မရှိပါက မိန်းကလေး မိန်းမရမ်းကလေးအဖြစ် သတ်မှတ်မိပေမည်။ သို့သော် သူ့အခါတွင်မူ အချစ်တော်ဝင်နေပြီဖြစ်၍ အဖြစ် မမြင်နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

လောဘတရား ထုံးမှမ်းထားသော အမှန်တရားသည် သေခြင်းတရားဖြစ်စေနိုင်ရန်၊ ခင်စန္ဒာသည် သူ့ကိုယ်သူ့ကာကွယ်ရန် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသည်ကို ကျွန်ုပ် အပြစ်မတင်သင့်ဟုလည်း သာသာထိုးထိုးဈေးမိသည်။

ခင်စန္ဒာသည်... .

“ရော့... ယူပါ ကိုကို”

ဟုပြောပြီး ကျွန်ုပ်ကို သေနတ်လှမ်းဖမ်းပြန်သည်။

ကျွန်ုပ်က... .

“ကိုကိုမယူချင်ပါဘူး ခင်စန္ဒာ၊ သူ့ဘက်က ဘယ်လိုစိတ် သဘောထားရှိမှန်း မသိဘဲနဲ့ ကိုကိုက မရှိမသား ကြံစည်ထားတာမျိုး မလုပ်ချင်ပါဘူး။”

ခင်စန္ဒာက ကျွန်ုပ်ကို မကျေနပ်သလိုလှမ်းကြည့်လိုက် ပြီး... .

“ဘာလဲကိုကို၊ မြွေဆိုးရဲ့အစွယ်ကို မေတ္တာရောင်ထွက်လာ

မယ်လို့ ကိုကိုမျှော်လင့်စောင့်စားနေသလား။”

“မြွေဆိုးမှန်းသိမှ ရိတ်သတ်မယ်”

“ဒီမှာ ကိုကို၊ လူ့ဘေးလောကီမှာ လက်ဦးမှဟာ အမှန်တရားပဲ”

“သူတို့က စလားရင်တော့ တုံ့ပြန်ရမှာပဲ ခင်စန္ဒာ၊ ကိုကိုဟာ ရန်သူကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့နဲ့ ခပ်ပြောင်ပြောင်သုတ်သင်တဲ့ စစ်သူကြီးရဲ့ သီလ ဝင်စားပဲ ဖြစ်ချင်တယ်။ ပုန်းလျှို့ဝှက်လျှို့ဝှက်နဲ့ ချောင်းမြောင်းလုပ်ကြံတဲ့ ကြေးစား လူသတ်သမားရဲ့စားမြောင် မဖြစ်သင့်ဘူး။”

ကျွန်ုပ်၏သဘောထားသည် မြင့်မြတ်သော သူရဲကောင်းတို့ ၏ဩဝါဒကြောင့် ခင်စန္ဒာသည် ကျွန်ုပ်ကို လေးစားသဘောကျလိုမိ မည်ဟု ထင်လိုက်သည်။

သို့သော် ခင်စန္ဒာသည် မြင့်မြတ်မှုကို မနှစ်မြို့ဟန်နှင့်... .

“ဒီမှာ ကိုကို၊ ကိုကို ရင်ဆိုင်ရမယ့် တစ်ဖက်လူက သူရဲ

ကောင်းလို့ ကိုကို ထင်နေသလား။ ရတနာသိုက် ရွာနေတာဟာ သူရဲ ကောင်း ဈေးနေတာ မဟုတ်ဘူး ကိုကို၊ မြွေပခြုံပထ လက်နှိုက်ရင် မောင်းထုပြီး ကြေညာပြီးမှပဲနှိုက်နှိုက် လူ့အလစ် တိတ်ဆိတ်တဲ့ အခါပဲ နှိုက်နှိုက် မြွေကိုက်ခဲရမှာပဲ ကိုကို”

ခင်စန္ဒာ၏ အယူအဆမှန်သလား၊ ကျွန်ုပ် အယူအဆမှန်

သလား ကျွန်ုပ် စဉ်းစားမရပါ။

ထိုစဉ်က ခင်စန္ဒာစကားပြောကောင်းခြင်းဟု ကျွန်ုပ် အထင် မှားခဲ့ပါသည်။

ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲမှုတို့နှင့် ထုံးမှမ်းနေသောသူကတော့ တွင် သူရဲကောင်းဝါဒသည် အလံထူနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ထင်ကြက ကျွန်ုပ်

မကျေးမိပါ။

လက်နက်ပုန်းများအောက်တွင် ငှက်ကြီးတောင်ခားသည် ပြားပြားဝပ်နေရမည့်အဖြစ်မျိုးမှာ မလိုလားအပ်ပါ။

ထိုစဉ်က ခင်စန္ဒာသည် ကျွန်ုပ်တို့ ပစ္စတိုသေနတ် ထုတ်ပေးသော်လည်း ကျွန်ုပ်က မယူသဖြင့် ခင်စန္ဒာနှင့် ကျွန်ုပ်တို့စည်းခြားဝေးကွာ စိမ်းကားသွားသည်ဟူသော အဖြစ်မျိုးသာ ကျွန်ုပ်ကြိုတင်သိခဲ့လျှင် ခင်စန္ဒာပေးသော ပစ္စတိုသေနတ်သာမထုတ်၊ ကျွန်ုပ်၏ခါးတွင် ရန်ပုံခွင်းအမြောက်ကြီးကိုပါ ချိတ်ဆွဲထားမိပေမည်။

ခင်စန္ဒာသည် ကျွန်ုပ်တို့ ဖျော့ညံ့သည်ဟုပင် ထင်သွားသလော၊ အားကိုးလောက်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်မဖြစ်နိုင်ဟု အထင်သေးသွားသလော မသိ။

ထိုအချိန်မှစပြီး ကျွန်ုပ်တို့ ခပ်တန်းတန်းဆက်ဆံလာတော့သည်။

အမှန်အားဖြင့် ခင်စန္ဒာသည် ကျွန်ုပ်၏မြင့်မြတ်သောနှလုံးသားကို သတိပြုမိဟန် မတူပေ။

ရေပုပ်ရေသိုးထဲတွင် ပစ္စုပ္ပန်ကြာပွင့်တတ်ကြောင်း၊ သုတ်မာညစ်ညမ်းမှုထဲတွင် သန့်စင်သောနှလုံးသားသည် တည်ရှိခဲ့ကြောင်း ခင်စန္ဒာကို ဂုဏ်တင်ကာပြောပြလျှင်လည်း ခင်စန္ဒာသည် မယုံချင်စရာ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ဟု ယူဆသွားလေသလော မသိပေ။

ထိုနေ့မှစပြီး ကျွန်ုပ်တို့ အရေးထားပြီး လေးစားလောက်သောလူတစ်ယောက်ဟု အသိအမှတ်ပြုတော့ပေ။

အခန်း (၂၇)

တို့ယတွသည် ရက်သတ္တတစ်ပတ်ခန့် အသက်ကယ်လှေတစ်စီးနှင့် ရုတနာသိုက်ရုံနေသော သင်္ဘောပျက်ကိုရှာဖွေသော်လည်း တွေ့ရှိဟန်မတွေ့ပေ။ သူသည် စိတ်ပျက်လာဟန်တူပြီး ရုတနာမြေပုံကို တွေ့နိုင်အား ပြသပြီး ရုတနာသိုက်ရုံနေသော သင်္ဘောပျက်နေရာကို ပြသပေးရန် အကူအညီတောင်းတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရုတနာသိုက်ရုံရာပြသောမြေပုံကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုက်ပါသည်။

ရုတနာသိုက်မြေပုံကို ပြုလုပ်ထားပုံမှာ အလွန်ဆန်းပါသည်။ ဆိတ်သားရေပူတင်ရသော လွန်စွာပျော့ပျောင်းသော သားရေတစ်ခွံပေါ်တွင် နှင်းဆီပန်းပွင့်ပုံသဏ္ဍာန်ကို ဆေးရောင်အနက်နှင့် ထားပါသည်။

စုစုပေါင်း နှင်းဆီပန်း သုံးပွင့်ဖြစ်ပါသည်။ ရုတ်တရက်ကြည့်မည်ဆိုလျှင် ထိုသားရေပေါ်တွင် နှင်းဆီပန်းသုံးပွင့်ကို အလှဖြယ်ပြီး ပန်းချီရေးထားသည်ဟု ထင်ရပါသည်။

သို့ရာတွင် ထိုဆေးအနက်နှင့် ရေးထားသောနှင်းဆီပွင့်အကြားတွင် ဆေးအနီနှင့်ရေးထားသော ရတနာသိုက်မြေပုံကို တွေ့ရပါသည်။

နှင်းဆီပန်းသုံးပွင့်၏အလယ်တွင် အမည်သုံးမျိုးပေးထားပါသည်။

- (၁) ပရီပေရီ (Preparis)
- (၂) အယ်(လ်)ဂွါဒါ (Alguada)
- (၃) နီပရေ (Negrais)

နှင်းဆီပန်းသုံးပွင့်၏ အခက်သုံးခက်၏အောက်ခြေတွင် အောက်ပါအတိုင်း ဂဏန်း(၂)လုံးစီ (၆)လုံးကို တွေ့ရပါသည်။

၉၄၊ ၃၁၊ ၆၁။

ထိုနေရာများသည် မုတ္တမဝင်လယ်ကွေ့ ဧရာဝတီမြစ်ဝများ အနီးမှထမ်းဖမ်းတန်းဖြစ်သော နီပရေအငူ၊ အယ်(လ်)ဂွါဒါမြေပုံတို့နှင့် ပရီပေရီကျွန်းတို့၏မြေပုံကို ရေးဆွဲထားခြင်းမှာ လှည့်စားခြင်း သက်သက်မျှသာ ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် ပရီပေရီကျွန်းကို စာလုံးကြီးကြီးဖြင့် ရေးဆွဲထားသဖြင့် ကိုယကွသည် (World Atlas)ခေါ် ကမ္ဘာမြေပုံအားကိုးမှတ် ပရီပေရီကျွန်းတွင် ရတနာသိုက် သင်္ဘောပျက်ရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ပုံရလေသည်။

အမှန်အားဖြင့် ထိုနီပရေအငူ၊ အယ်(လ်)ဂွါဒါမြေပုံတို့နှင့် ပရီပေရီကျွန်းတို့သည် ဤရတနာသိုက်၏အဓိကသော့ချက် မဟုတ်ပါ။ လှည့်စားမှုပြုရန် တမင်တကာ ဖုံးကွယ်ထားသောစာလုံးများသာ ဖြစ်သည်။

နှင်းဆီပွင့် သုံးပွင့်၏အခက်သုံးခက် အောက်ခြေတွင်ရေးထားသော ဂဏန်းခြောက်လုံးသာလျှင် အဓိကသော့ချက်ဖြစ်သည်။

ဂဏန်းခြောက်လုံးသည် ရတနာသိုက်ရှိသော နေရာကို အတိအကျပြသော မြေပုံညွှန်းအမှတ်များဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုဂဏန်းခြောက်လုံးကို အုပ်စုသုံးစုခွဲပြီး နှင်းဆီခက်သုံးခက်အောက်တွင် ဂဏန်းနှစ်လုံးစီ ခွဲပြထားခြင်းမှာလည်း ဟန်ဆောင်လှည့်ဖြား ဖုံးကွယ်မှုတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

မြေပုံညွှန်းအမှတ်များတွင် လောင်ဂျီတွဒ်မျဉ်းနှင့် လတ္တီတွဒ်မျဉ်းတို့သည် ဂဏန်းခြောက်လုံးရှိရာ မြေပုံရေးဆွဲသူက ဂဏန်းနှစ်လုံးစီ အုပ်စုသုံးစုခွဲထားခြင်းမှာ အတွေးများမျက်စိများစေရန် တမင်တကာ ဖန်တီးထားခြင်းသာဖြစ်သည်။

အမှန်အားဖြင့် ထိုရတနာသိုက်ရှိသောနေရာ၏မြေပုံညွှန်းအမှတ်စဉ်သည် လောင်ဂျီတွဒ်မျဉ်း(၉၄၃)နှင့် လတ္တီတွဒ်မျဉ်း(၁၆၁)တို့ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ ပင်လယ်ပြင်တွင်ရေကြောင်း ကျွမ်းကျင်သူများအဖို့ မြေပုံညွှန်းအမှတ်(၉၄၃၁၆၁)ဟု ပြောလိုက်ရုံမျှနှင့်ပင် ထိုနေရာကို အရောက်သွားနိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုမြေပုံညွှန်းအမှတ်ကို အလွတ်စွာပြု

ထိုရတနာသိုက်ရှိသောနေရာကို နားမလည်ပါဟု ငြင်းဆန်လိုက်မည် ဟု စိတ်ကူးမိသေးသည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် ထိုဖျစ်တိယုတ်မာသူ မဟုတ်သဖြင့် ဖျိုသိပ်ထားရန် လိပ်ပြာမလှပေ။

လူဆိုးလူယုတ်မာများနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရာတွင် စိတ်နှလုံး ကောင်းခြင်းမှာ တစ်ပန်းခြံခြင်းဟု ယင်မှတ်စရာရှိသော်လည်း ထိုလူဆိုး လူယုတ်မာများနှင့် အစိုက်ပြိုင်ပွဲ ကျင်းပလိုသောစိတ်သို့ စိတ်ယုတ်ဖျိုးမရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုရတနာသိုက်ရှိသောနေရာကို လမ်းညွှန်လုပ်လိုက်မိသည်။

ထိုသို့ ကျွန်ုပ်ကသဘောကောင်း မနောကောင်းနှင့် အမှန် အတိုင်းပြောဆိုလိုက်ခြင်းသည် ကိုယ့်လည်ပင်း ဆွဲသတ်မည်ကြီးကို လူသတ်သမားအား ပေးအပ်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း နောင်တွင် ကျွန်ုပ် သိရှိရသည်။

အထူးသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏နှလုံးသန်ခြင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ချစ်သူ ကလေးခင်စန္ဒာနှင့် တခြားစီဝေးကွာစေရန် ဖန်တီးလိုက်မှုန်းသာ သိခဲ့လျှင် ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်၏လျှောက် ဖြတ်ပစ်မည်ဟုဆိုသည့် ဝိပိ အောင် ကျွန်ုပ်သည် ထိုမြေပုံညွှန်းအဖွဲ့နှင့် ရတနာသိုက်ရှိရာကို နတ်လမ်းညွှန်းလုပ်မည်မဟုတ်ပေ။

ကျွန်ုပ်က...

“ဒီမှာ ကိုယကွ၊ ခင်ဗျားတို့ မှားနေပြီဗျ၊ ရတနာသိုက်ရှိတာ ဒီပရိပေရီကျွန်း မဟုတ်ဘူး၊ နီဂရေ အငူနားမှာ ၊ နီဂရေအဖွဲ့ အယ်(လ်)ဂွါဒါ မီးပြတိုက်အကြားမှာဗျ၊ ဒီကျွန်းတွေ၊ အငူတွေ မီး၊

တိုက်တွေအမည်က အလကားဗျ၊ လှည့်စားထားတာ... ။ တကယ့် မြေပုံညွှန်းအမှတ်က (၉၄၃၁၆၁)ဗျ၊ အဲဒီနေရာက နီဂရေအငူနားမှာ ဖြစ်လည်းဖြစ်နိုင်တယ်၊ အဲဒီနေရာဟာ ရေကြောင်းလမ်းတစ်ခုဖြစ်လို့ သင်္ဘောပျက်တယ်ဆိုရင် အဲဒီ ရေကြောင်းလမ်းနားမှာဖြစ်နိုင်မယ်”

ကျွန်ုပ်က ထိုသို့ ပြောလိုက်သောအခါ ကိုယကွသည် ကျွန်ုပ်ကို မယုံသင်္ကာဖြစ်သောမျက်လုံးများနှင့် လှမ်းကြည့်သည်။

“ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါဗျာ၊ ဒီမှာ ပရိပေရီ ဆိုတဲ့နာမည်ကြီးက ပုတ်လောက်ကြီးရေးထားတာ”

“အဲဒါ လှည့်စားထားတာ၊ ကျွန်းတွေအငူတွေ မီးပြတိုက်တွေ နဲ့ရှင်အောင်လျှောက်ရေးထားပေမယ့် မြေပုံညွှန်းအမှတ် ခြောက်လုံး တို့ နှင်းဆီပွင့်သုံးပွင့်ရဲ့အခက်သုံးခက်အောက်မှာ ရေးထားတာဗျ”

“ဒီမှာ ကိုဖူးညို၊ သေချာတယ်နော်”

ကိုယကွသည် ကျွန်ုပ်ကို သင်္ကာကင်းပုံ မရသေးပေ။

အသိဉာဏ်နည်းပါးသူများနှင့် တွေ့ဆုံရခြင်းမှာ ကျွန်ုပ် အတွက် ရှေးဘဝက ကုသိုလ်မကောင်း၍သာဟု ထင်မိလေသည်။

ယခု ကျွန်ုပ်က မှန်သောစကား၊ ဟုတ်သောအကြံကို ပြော သော်လည်း ကိုယကွသည် ကျွန်ုပ်ကို မယုံသင်္ကာဖြစ်နေလေသည်။ ထမင်းကျွေးသောလက်ကို ခွေးတို့သည် ကိုက်တတ်သည် မဟုတ်ပါ လော။

သံသယစိတ်ကြီးသူကို ဖျောင်းဖျခြင်းမှာ သံသယစိတ်ကိုပို၍ ကြီးထွားအောင်ပြုလုပ်ခြင်းဟူသော ဥပဒေသကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကိုယကွကို ဖျောင်းဖျခြင်း မပြုတော့ပါ။ နွားပိန်ကိုထူ လှေဝှေ့ဟူ

သော ပညာရှိတို့စကား မှန်လှပေ၏။

“ဝါတော့ ခင်ဗျားသဘောပါ။ ဒီပေါ်တူဂီပင်လယ်စားကြို သင်္ဘောက ဆယ်ခြောက်ရာစုလောက်က နစ်မြုပ်တာဆိုတော့ ပင်လယ်ရေအောက်ရေစီးတဲ့ အချိန်ကြောင့် နေရာရွေ့ရင်လည်း ရွေ့လွားနိုင်တာပဲ။ ဝါပေမယ့် ခြေပုံညွှန်း အမှတ်ကတော့ အဲဒီနေရာပဲ။ ဝါက ခင်ဗျားသဘောပဲ”

ကျွန်ုပ်သည် လေသံခပ်ပြတ်ပြတ်နှင့်ပင် ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်ဘက်မှ သဘောဖြူ အစဉ်စွာ အမှတ်မှားအယူလွှဲဝန် သောကိစ္စကို ဖြေရှင်းပေးလိုက်ပြီဖြစ်၍ ထာဝန်ကျေးဇူးပြုတု ထင်လိုက် သည်။

ကိုယကွက... .

“ဝါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဒီပရိပေရီကျွန်းကမ်းပိုက်မှာ ရထားမှ ရှာနေတာ အလဟဿဖြစ်နေတာပေါ့။ ဝါဖြင့်ရင် နီဂရေအင်္ဂုကိုသာ မောင်းပါတော့ ကိုဖူးညို”

ကျွန်ုပ်တို့သည် ပရိပေရီကျွန်းမှ စခန်းသိမ်းပြီး နီဂရေရထား သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

အခန်း (၂၈)

ညဘက်တွင် ခင်စန္ဒာသည် ကျွန်ုပ်၏ပုံထိန်းခန်းသို့ရောက် လာသည်။

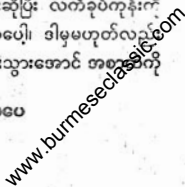
ပုံထိန်းခန်းတွင် ခင်စန္ဒာနှင့် ကျွန်ုပ်နှစ်ယောက်တည်းရှိသော အခါ ခင်စန္ဒာက ကျွန်ုပ်ကိုအလိုမကျသော အမူအရာနှင့်... .

“တို့တိုက မကောင်းဘူး၊ ရတနာသိုက်ရှိနေတဲ့ မြေပုံညွှန်း အမှတ်ကို အတိအကျ သိပေမယ့်လည်း မသိဘူးလို့ပြောလိုက်တာ မတုတ်ဘူး”

“သူတို့နဲ့အတူ လာကြတာပဲ”

“အို... . ရတနာသိုက် မတွေ့ဘူးဆိုပြီး လက်ခုပ်ကုန်းကို ငြိမ်မယ်၊ နောက်တစ်နှစ်ကျမှပြန်ထွက်မှာပေါ့။ ဒါမှမဟုတ်လည်း တစ်လက်စတည်း သူတို့အားလုံး လက်စတုံးသွားအောင် အစားပေးမိကို”

❀ မိုးဆမ်းဝန်းစာပေ

အဆိပ်ခတ်သတ်ပြီး ကိုကိုနဲ့ ကျွန်မနှစ်ယောက်တည်း ရတနာသိုက်ရုံ
တဲ့ မြေပုံညွှန်းအမှတ်နေရာကို သွားတာပေါ့ ကိုကို”

ကျွန်ုပ်သည် ခင်စန္ဒာ၏စကားကို ကြားရသောအခါ ကြားမှ
ချက်မှာ နားဝမသက်သာသဖြင့် ကိုယ့်နားကို ကိုယ်ယောင်ပြီး ပိတ်
ထားလိုက်ချင်သည်။

သို့သော် ချစ်သူလေး ခင်စန္ဒာကို စော်ကားမိသလို ဖြစ်မည်
စိုး၍ ကိုယ်စိတ်ကိုယ်ထိန်းလိုက်ရသည်။

အမှန်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ခင်စန္ဒာမျက်နှာ ငွေလရွှင်ပပ
ဖြစ်စေရန်... “အစတုန်းက ခင်စန္ဒာက ကြိုတင်ပြောထားရင်
ဖီရတနာသိုက်ရုံတဲ့ မြေပုံညွှန်းအမှတ်ကို ကိုကိုဘယ်ပြောမလဲ” ဟု
အလိုက်သင့် အဖြေပေးသင့်သည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်သည်ခင်စန္ဒာ စိတ်နှလုံးချမ်းမြေ့မည်အပြော
မျိုးကိုမပေးဘဲ မှန်ကန်သောအဖြေကိုသာ ပေးလိုက်သည်။

“ဖီမှာ ခင်စန္ဒာ၊ ငှက်တွေဟာ အစာကြောင့်သေပြီး လူတွေ
ဟာ ဥစ္စာကြောင့်သေတတ်တယ်။ သိပ်လည်း လောဘမကြီးပါနဲ့။
ခင်စန္ဒာကိုကြည့်ရတာ ကိုကိုရင်မောလွန်းတယ်။ ဥစ္စာဆိုတာ ကံက
ပေးရင် လည်းဦးတိုက် လှေဦးတိုက် ရတနာပုံ ဆိုက်တတ်ပါတယ်”

“ရတနာပုံဆိုက်ရအောင် ထိုင်နေလို့ရမလား ကိုကို၊ ကိုကိုက
ကံကိုယုံတဲ့ ကိုကိုကယုံပဲ”

“ငွေခင်းတဲ့လမ်းဟာ သေမင်းလမ်းဖြစ်တတ်တယ် ခင်စန္ဒာ”

“ကိုကိုရယ်... လူတွေဟာ လောဘဖြစ်ပင်လယ်က
လှေငယ်ရှင်တွေပါ”

“လောဘကို ဂုဏ်သိက္ခာရဲ့အောက်မှာ အနယ်ထိုင်စေရမယ်
ခင်စန္ဒာ၊ လောဘအငွေ့တက်ပြီး ဆီလိုငွေနေရင် အန္တရာယ်ကို လက်
ယပ်ခေါ်သလိုဖြစ်နေမယ်”

“ဖီမှာကိုကို၊ အန္တရာယ်တွေ့ရင် ဘယ်ကုန်းခံမလဲ၊ ရွန်းကန်
မှာပေါ့၊ ကျွန်မတို့တ စောမကေ နောကျေးနေပြီလေ ကိုကို”
ကျွန်ုပ်သည် စကားကို ဆက်မပြောတော့ပါ။

ခင်စန္ဒာ အမိုက်မလေး “ချည်သေး၍ ချားမလည်၊ ငယ်သေး
၍ နားမလည်” ဟုသာ နှလုံးပိုက်လိုက်မိသည်။

မြေပုံအမှတ်ကို ရှာဖွေရာ မနီးမဝေးတွင် ဒိုင်းမွန်းခေါ် ကျွန်းကလေး တစ်ကျွန်းကို တွေ့ရပြန်သဖြင့် ထိုကျွန်းကလေးတွင်ပင် စခန်းချခဲ့ သည်။

ပရိပေရီကျွန်းတွင် စခန်းချခဲ့စဉ်ကကဲ့သို့ပင် ဒိုင်းမွန်းကျွန်း အနီးတွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ မုန်တိုင်းဖြူစက်လှေကို ကျောက်ချပြီး ကျွန်ုပ်တို့က ဒိုင်းမွန်းကျွန်းပေါ်တွင် စခန်းချခဲ့ကြသည်။

ကိုယကူသည် ပီပေရီကျွန်းတွင်ရှိစဉ်က ကျွန်ုပ်နှင့် ခင်စန္ဒာ တို့က မုန်တိုင်းဖြူစက်လှေသို့ပြန်ပြီး ပစ္စည်းများယူသည်ကို သိသွား ဟန်တူလေသည်။ ဒိုင်းမွန်းကျွန်းသို့ရောက်သောအခါ ကိုယကူက သူ၏ အမိန့်မရဘဲ မည်သူမျှ မုန်တိုင်းဖြူစက်လှေပေါ်သို့ မတက်ရဟု အမိန့်ထုတ်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုယကူ၏အမိန့်ဟယ်ကင်းမဲ့သော အမိန့်ကြောင့် အိုးရွှံ့ စလောင်းရွှံ့နှင့်ဖူးရန်၊ အကယ်၍ မုန်တိုင်းဖြူသည် ကျောက်ဆူး ကြိုးပြတ်၍ ရေထဲမှောပါသွားလျှင်ပင် လိုက်မဆယ်တော့ဟု ဆုံးဖြတ် ထားသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရတနာသိုက်ရှိသော မြေပုံညွှန်းနေရာကိုပြပြီး ဒိုင်းမွန်းကျွန်းပေါ်တွင် ငါးများခြင်း၊ လိပ်ဥရှာခြင်း၊ တောတောင်ထဲ လှည့်လည်သွားလာခြင်းတို့ဖြင့်သာ အချိန်ဖြုန်းနေသည်။

ခင်စန္ဒာသည် တစ်ခါတစ်ရံ တောအတွင်းသို့ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လိုက်ပါလေ့ရှိသော်လည်း ရတနာသိုက်ရှိနေသောမြေပုံညွှန်း အထိတိုင် အကျတွင် ကိုယကူတို့ အသက်ကယ်လေနှင့်သွားပြီး ရတနာမျှော်ရှာ နေသည်မှာ အလွန်ပင်နီးစပ်နေကြောင်းသိရသဖြင့် လေသာရမ္မက်

အခန်း (၂၉)

ကျွန်ုပ်တို့ စက်လှေသည် နီဂရေအငူကို ထွက်ခွါလာရာ ကျွန်ုပ်တို့ စက်လှေနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ စက်လှေအမည်းကြီးတစ်စီး နောက်ယောင်ခံလိုက်ပါလာသည်ကို ကျွန်ုပ်သတိထားမိလိုက်သည်။

သို့သော် သိပ်ပြီး အရေးကြီးလှသည်ဟု မထင်သဖြင့် စကား ရှည်နေမည်စိုးသဖြင့် ခင်စန္ဒာကိုပင် မပြောတော့ပါ။

ထိုစက်လှေအမည်းကြီးသည် အက်ဒမန်ကျွန်းစုဘက်မှ ထွက်လာဟန်ရှိသော်လည်း အက်ဒမန်ကျွန်းသို့ သွားလေ့သွားထရှိ သော စက်လှေမဟုတ်ပေ။

အက်ဒမန်ကျွန်းသို့ သွားလေ့သွားထရှိသော သင်္ဘောများမှာ နီပါဘူ(လ်)နှင့် အက်ဒမန် သင်္ဘောတို့သာဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နီဂရေအငူ အယ်(လ်)ဂါဒါမီးပြအကြားရှိ

www.burmeseclassic.com

တက်နေသောခင်စန္ဒာသည် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ မလိုက်သည်ကများပြီး ကိုယကွနှင့် ပရောပရည်လုပ်နေသည်ကများသည်။

ခင်စန္ဒာသည် ကျွန်ုပ်နှင့် အနေနီးသော်လည်း အခြေဝေးနေသည်ဟု ထင်ရသည်။

ချစ်ရည်ရွန်းလဲ့သော မျက်လုံးများအစား အလိုမကျသော မျက်စောင်းများကိုသာ ကျွန်ုပ်အား ပေးဝေလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အချစ်ဝေစုကို မရဘဲ အမုန်းပြစ်ဝဏ်ကိုသာ ခံစားနေရသည်။

လူမိုက်တို့အလယ်တွင် ရိုးသားမြင့်မြတ်ခြင်းသည် ညံ့ဖျင်း ဆုတ်ယုတ်ခြင်းဟု ခင်စန္ဒာက ကျွန်ုပ်ကို အလိုမကျနေဟန် တူနေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်သည် ခင်စန္ဒာကို ချစ်မြတ်နိုးသော စိတ်သည် တစ်ဆံ့ခြည်မျှင်မျှ သွေဖယ်ခြင်းမရှိခဲ့ပေ။

အချိန်မတော် အခါမရောက်သေး၍ ကျွန်ုပ်၏ မနောက်ကို ခင်စန္ဒာ သဘောအမှန် မသိသေးဟု ကျွန်ုပ်စိတ်ကိုဖြေပါသည်။

ယခုအခါတွင် ကျွန်ုပ်က ထုံးညီစံမျှနည်းလမ်းတကျပြောပြသော်လည်း ခင်စန္ဒာသည် ပိတ်ထားသောအိုးလို နားမဝင်ဖြစ်နေရှာသည်။

တစ်နေ့ကျလျှင် ကျွန်ုပ်ပြောသမျှနားဝင်ပြီး ခင်စန္ဒာ ဆင်ခြင်ကောင်း၏ဟု မျှော်လင့်မိပါသည်။

ထိုအခါကျကမှ ပြုသမျှယဉ်၊ ဆင်သမျှလှပေမည်။ ယခုအချိန်တွင်မူ ခင်စန္ဒာကျွန်ုပ်အပေါ် အယူလွဲမှား အမုန်းစိတ်ပွားနေ

မည်ဟုထင်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ခင်စန္ဒာနှင့် ခပ်ရှောင်ရှောင် နေမိသည်။

ခင်စန္ဒာကလည်း ကျွန်ုပ်က ခပ်ရှောင်ရှောင်နေသည်ကို မိပ်မိ၍လားမသိ၊ ကိုယကွနှင့်ပိုပြီး ပလူးပလဲနေပြသည်။

ကျွန်ုပ်ကို အားကိုးအားထားလောက်သော လူတစ်ယောက်ဟု မျှော်လင့်စရာမရှိသဖြင့် ကိုယကွနှင့် စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပူးပေါင်းသွားခြင်းလောဟု ကျွန်ုပ်ထင်မိပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအကြောင်းကို မတွေးချင်တော့ပါ။

အခန်း (၃၀)

ကိုယကွတို့သည် ကျွန်ုပ်ညွှန်ပြသော မြေပုံညွှန်းအမှတ်တွင် နှစ်မြိုင်နေသော ပေါ်တူဂီ ပင်လယ်စားပြသဘောကိုရှာဖွေတွေ့ရှိ လေသည်။ ကျွန်ုပ်ခန့်မှန်းထားသည့်အတိုင်း ပင်လယ်ရေအောက် ရေစီးအရှိန်နှုန်းကြောင့် ပင်လယ်စားပြ သဘောပျက်သည် (၁)မိုင် ကျော်ခန့် ရွေ့လျားသွားခဲ့သည်။

ထိုနေရာ၏ရေစီးကြောင်းကို တွက်ချက်ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ရတနာသိုက်ရှိသောနေရာကို ပြနိုင်လိုက်ပါသည်။

အမှန်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ရတနာသိုက်ရှိသောနေရာကို လမ်းညွှန်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ငရဲအိုးရှိသောနေရာကို လမ်းညွှန်လိုက်သကဲ့ သို့ ဖြစ်နေသည်။

တစ်နေ့ညတွင် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်အတွက် ပေးထားသော

ရွက်ဖျင်တဲထဲတွင် မအိပ်ဘဲ တောထဲတွင် ပုန်းအိပ်ပါသည်။

ကိုယကွကို မယုံကြည်သဖြင့် ထိုသို့ညတိုင်း တောထဲတွင်ပုန်း အိပ်နေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် လောဘမုန်ယစ်နေသော ချစ်သူကလေး ခင်စန္ဒာကိုပင် ကျွန်ုပ် ပုန်းအိပ်သောနေရာကို အသိမပေးပေ။

ကျွန်ုပ်နောက်သို့ အန္တရာယ်သည် မီးခိုးကြွက်လျှောက်လိုက် လာမည်စိုး၍ ကျွန်ုပ် အိပ်နေသောနေရာတွင် မွေ့ရာနှင့်အုန်းသီး တစ်လုံးကိုချပြီး အပေါ်က စောင်မြုံထားခဲ့သည်။ လူတစ်ယောက်အိပ် နေသောသဏ္ဍာန်မျိုး ဖြစ်စေရန်ဖုံးကွယ်မှုပြုခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် တောတွင်းရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်တွင် တက် အိပ်ရာ ထိုညက ကျွန်ုပ်တို့ ပရိပေရီကျွန်းတွင် စခန်းချစဉ်က တွေ့ ခဲ့သော စက်လှေအမည်းကြီးနှင့် ပုံသဏ္ဍာန်ချင်းတူသော စက်လှေ တစ်စီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ စခန်းချနေသော ဒိုင်းမွန်းကျွန်းသို့ တိတ် တဆိတ် ချဉ်းကပ်လာသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုစက်လှေ တိတ်တဆိတ် ချဉ်းကပ်လာသည် ကို မသင်္ကာသဖြင့် ဒိုင်းမွန်းကျွန်းပေါ်ရှိ ကိုယကွနှင့် ခင်စန္ဒာတို့ကို တပ်လှန့်နိုင်ရန် စိတ်ကူးမိသော်လည်း မည်သူ၏အန္တရာယ်ရှိနိုင်မှန်း အခြေအနေကို မသိသေးသဖြင့် အသာငြိမ်နေမိသည်။

မကြာပါချေ။

ဒိုင်းမွန်းကျွန်းဆီမှ ငရဲပွတ်သံကို ကြားရတော့သည်။

တိုက်ပွဲတစ်ပွဲဖြစ်သလို သေနတ်သံများ နားကွဲမတတ်ကြား ရတော့သည်။

လူတို့အော်ဟစ်ပြေးလွှားသံ၊ လဲပြိုသံများ၊ သေငယ်ရောနှင့်
ဟစ်ကြွေးသံများ၊ ညည်းညူသံများသည် တဝက်ဆူအောင် ကြားရပါ
သည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ စခန်းချထားသောနေရာဆီမှ
မီးတောက်မီးလျှံများကိုလည်း တွေ့ရပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ စခန်းချထားသော ဒိုင်းမွန်းကျွန်းသည် ရန်သူများ
၏ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်းကိုခံရလေပြီ။

စခန်းဆီမှ ပျံ့လွင့်လာသော မီးတောက်မီးလျှံများကို ကျွန်ုပ်
သည် သာမန်မီးတောက်မီးလျှံဟု မထင်ပါ။ လောဘမီးများ ရဲရဲညှိုးနေ
သည်ဟု ကင်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်ညလုံးလင့်စင်၍ သောသစ်ပင်ပေါ်မှ
ဆင်းပြီး အရေးအကြောင်းရှိပါက ထွက်ပြေးရန် နားစွင့်နေပါသည်။

ရန်သူများသည် ဒိုင်းမွန်းကျွန်းပေါ်၌ ကျွန်ုပ်အသက်ရှင်
ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကို သိဟန်မတူပေ။

ကျွန်ုပ်ထံသို့ အန္တရာယ်သည် ရောက်မလာတော့ပေ။

အခန်း (၃၁)

ကျွန်ုပ်သည် တစ်ညလုံး တစ်ဖွေးမှ မအိပ်ဝံ့ဘဲ ရင်တထိတ်
ထိတ်နှင့် မိုးစင်စင်လင်းခဲ့ရသည်။

နံနက် မိုးစင်စင်လင်းသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် တောင်ကုန်း
တစ်ခုပေါ်တက်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့စခန်းချနေသော နေရာသို့အကဲခတ်ရာ
ရန်သူများ ရှိဟန်မတူတော့ပါ။ မည်သည့် သက်ရှိသတ္တဝါ၏လှုပ်ရှား
မှုကိုမျှ မတွေ့ရပါ။

ကျွန်ုပ်သည် အတန်ကြာ အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေပြီး သက်ရှိ
သတ္တဝါမရှိဟု သေချာသလောက်ရှိမှ ကျွန်ုပ်သည် မရိတရဲနှင့် စခန်း
နေရာသို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့သည်။

စခန်းတစ်ခုလုံးကို မီးလောင်ပြင်သဖွယ် ဖြစ်နေပါက
သို့ရာတွင် ထိုစခန်းနေရာတွင် လေလင်စာသိပ်ထွက်နေသည်။

ထင်သလောက် မလောင်နိုင်ပါ။ မီးလောင်သောစွမ်းအားသည် သိပ်မကြီးလှပါ။

မီးလောင်ပြင်ထဲတွင် လူသေအလောင်းများကို ထိတ်လန့်စဖွယ် တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ လက်ခုပ်ကုန်းမှစထွက်စဉ်က သင်္ဘောသားအဖြစ် ခေါ်လာခဲ့သော သူများသည် တုံးတုံးပက်လက် သေဆုံးနေပါသည်။

ကျွန်ုပ် ပထမဆုံးပြုလုပ်သောအလုပ်မှာ ခင်စန္ဒာ၏ အလောင်းကို ရှာဖွေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

အလောင်းများကို ရှာဖွေရာ ခင်စန္ဒာ၏အလောင်းကို မတွေ့ရပါ။ ခင်စန္ဒာ၏အလောင်းကို မတွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် တစ်မျိုးလှည့်ပြီး ဝမ်းသာရပြန်ပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ရတနာသိုက်ရှာဖွေသော အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ကိုယကွ၏အလောင်းကို ရှာဖွေသော်လည်း ကိုယကွ၏အလောင်းလည်း မတွေ့ရပြန်ပေ။

ကျွန်ုပ်သည် ခင်စန္ဒာ၏အလောင်းနှင့် ကိုယကွ၏အလောင်းကို မတွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ခိုင်းမွန်းကျွန်းကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သူများသည် ကိုယကွနှင့် ခင်စန္ဒာကို အရှင်လတ်လတ် ဖမ်းဆီးသွားကြသလောဟု တွေးမိပါသည်။

ယခုအတိုင်းဆိုလျှင် မီးလောင်ပြင်နှင့် လူသေအလောင်းတို့ အကြားတွင် ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဤခိုင်းမွန်းကျွန်းအနီးသို့ လှေသင်္ဘောများရောက်လာမှသာ ဤကျွန်းတွင် တစ်ကိုယ်တည်းအဖော်မဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့သောဘေး

အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်သည် စာရေးရိက္ခာများကို လိုက်လံရှာဖွေသော်လည်း ဘေးနပ်ရိက္ခာအားလုံးသည် မီးလောင်ကျွမ်း၍ ပျက်စီးကုန်လေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ပင်လယ်ကမ်းစပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်သည်ကိုယ့်မျက်စိ ကိုယ်မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ရလေသည်။

ကျွန်ုပ် တျောက်ချထားခဲ့သောနေရာတွင် မုန်တိုင်းဖြူစက်လှေကြီးသည် ပကတိ တည်ငြိမ်စွာ ရပ်နားနေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ပင်လယ်ပြင်တွင် ကျက်စားသူဖြစ်ရာ အချိန်အနည်းငယ်အကဲခတ်ကြည့်ရုံမျှနှင့် မုန်တိုင်းဖြူစက်လှေပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်မျှမရှိဟု နားလည်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် မုန်တိုင်းဖြူစက်လှေကို သွားရောက်ကြည့်ရှုရန် ပင်လယ်ထဲထိုးဆင်းပြီး ရေကူး၍သွားလေသည်။

သေချာသည်။ မုန်တိုင်းဖြူစက်လှေပေါ်တွင် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိပေ။

ကျွန်ုပ်သည် စက်လှေကို စစ်ဆေးကြည့်ရာ စက်လှေသည် ဘဝတိအကောင်းအတိုင်း ရှိနေသည်ကို အံ့ဩစွာတွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကံကောင်းနေသေးသည်ဟု ထင်ရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သင်္ဘောတစ်စီးစီး၊ စက်လှေတစ်စီးစီး၊ ခိုင်းမွန်းကျွန်းကို လာမှသာ တစ်ယောက်တည်း အဖော်မဲ့ဖြစ်နေသောဘေးမှ ငါးထေးရမည်ဟု ထင်ရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် စက်ဆီ၊ ဓာတ်ဆီများ စစ်ဆေးရာ

www.burmeseclassic.com

တစ်ခုသို့သွားရန် လုံလောက်သော လောင်စာများရှိနေသေးသည်။
တွေ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် တစ်ယောက်တည်း စက်လှေပေါ်
မောင်းသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အမှန်အားဖြင့် စက်လှေကို တစ်ယောက်တည်း မောင်း
မရနိုင်ပါ။ သို့သော် မမောင်းလို့မဖြစ်သော အခြေအနေပေး
ဖြစ်အောင်ကို မောင်းရပေမည်။

ကျွန်ုပ်သည် ပထမဆုံး ကျောက်ဆူးကို တစ်ယောက်တည်း
ဆွဲတင်လိုက်သည်။

ကျောက်ဆူး စက်လှေပေါ်ရောက်သည်နှင့် စက်လှေသည်
ရွေ့လျားတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် အင်ဂျင်စက်ကိုနှိုး၍ စက်လှေဝမ်းဗိုက်ထဲ
မည်သို့စက်လှေပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်းသာမက
စုံတစ်ယောက်ရှိနေသည်ဟု ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲတွင်ထင်နေသည်။ စိတ်
တွင် မသိုးမသန်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်၏မသိစိတ်က လှုပ်
နေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် စက်လှေပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ လှေ
ပဲ့ထိန်းခန်းနှင့် အင်ဂျင်ခန်းသို့ဝင်ပြီးဖြစ်၍ မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့
ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အင်ဂျင်စက်ခန်းထဲသို့ ဆင်း
ခြေလှမ်းကိုရုပ်ပြီး ပဲ့ချောင်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။

ပဲ့ချောင်ထဲတွင် အခန်းသုံးခန်း ရှိလေသည်။ ထို
သုံးခန်းတွင် ကျွန်ုပ်၊ ကိုယကွနှင့် ခင်စန္ဒာတို့ နေထိုင်ခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်က လက်ဝဲအစွန်းခန်းကဖြစ်ပြီး ကိုယကွက လက်ယာ
ဘက်အစွန်းဆုံးအခန်းဖြစ်သည်။ ခင်စန္ဒာသည် အလယ်ခန်းတွင် နေ
ထိုင်ခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်နေခဲ့သောအခန်းကို ကြည့်လိုက်သည်။ လက်ရာခြေ
ရာ လုံးဝမပျက်ပေ။ အခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်ပြီး ခင်စန္ဒာ၏အခန်း
ကို ကျွန်ုပ်ဖွင့်လိုက်သည်။

အခန်းထဲမှ ဆိုးရွားသော အနံ့တစ်ခုက ကြိုဆိုနေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အခန်းအတွင်းသို့ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်
ရာ လွန်စွာအံ့ဩထိတ်လန့်သွားမိသည်။ အသက်ရှူမရပုံသွားအောင်
ကိုယ့်ကိုယ်ကို မနည်းထိန်းလိုက်ရသည်။

အိပ်စင်ပေါ်တွင်မိန်းမတစ်ယောက်၏ အလောင်းဖြစ်၏။
မည်သူမည်ဝါဟု ပုံဖမ်း၍မရတော့သည့်တိုင်အောင် ဝတ်စားထား
သော ကပိုကရိုအဝတ်အစားများကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ချစ်သူ ခင်စန္ဒာ
ဖြစ်နေကြောင်း ယုံမှားသံသယဖြစ်စရာမလိုပေ။

မြင်ရုံနှင့် သေသည်ဟု မယုံချင်သေး။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်
သည် ခင်စန္ဒာ၏ အလောင်းကလေးကို ပြေးပြေးပွေ့လိုက်သည်။
အလောင်းသည် ရေခဲတုံးတမျှ အေးစက်နေပြီး အသက်မရှိ
သည်မှာ သေချာနေပြီ။

ချစ်သူ အသက်ဆုံးရှုံးရသည်ကိုသိရသော ခဏပင် ကျွန်ုပ်
၏စိတ်တို့သည် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်သွားသည်။

ဝေသန္တရာဇာတ်တော်ထဲတွင် ခုနစ်ကြိမ်လှုပ်လိုက်သော
မြေငလျင်သည် တစ်ကြိမ်တည်း စုပေါင်းလှုပ်လိုက်သလို

www.burmeseclassic.com

တုန့်ခါသွားမိသည်။

ပိုင်းမွန်းကျွန်းမီးလောင်ပြင်ပေါ်တွင် ရှာခဲ့သော အမြေသည် မုန်တိုင်းဖြူ စက်လှေပေါ်တွင် လာတွေ့သည်။

ခင်စန္ဒာသည် ကျွန်းပေါ်တွင် အသတ်ခံရခြင်းမဟုတ်ဘဲ၊ မုန်တိုင်းဖြူ စက်လှေပေါ်တွင် အသတ်ခံရခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ခင်စန္ဒာ၏အလောင်းကို မတွေ့မီက ကိုယကွနှင့် ခင်စန္ဒာတို့ ပူးပေါင်းပြီးနောက်လိုက်သဘောသားများကို ကျွန်ုပ်တွေ့ရသော စက်လှေအမည်းကြီးပေါ်မှ ကိုယကွ၏လူများနှင့် ပူးပေါင်းပြီး သတ်သွားသည်ဟု ထင်ခဲ့၏။ ယခုမူ ခင်စန္ဒာကိုပါ အသနားမဖက်ဘဲ ကိုယကွ သတ်သွားလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ခင်စန္ဒာ၏အလောင်းကို ဖက်ပြီးယူကူးမရဖြစ်နေမိသည်။

“လောဘရဲ့ သားကောင်မလေး၊ အခုတော့ အလိုကြီးလို့ အရနည်းရုံမကဘူး၊ အလိုကြီးလို့ အသက်ဖေးလိုက်ရပြီ မဟုတ်လား။”

ကျွန်ုပ်သည် မချီတင်ကံနှင့် အရှူးတစ်ယောက်လို့ ချွတ်ပုတတုတ်တွတ် ရွတ်နေမိသည်။

လောဘမြောင်းပုပ်တွင် ရေဘိမ်းနစ်ရလေခြင်းဟု ကျွန်ုပ်သည် ခင်စန္ဒာအတွက် ရင်ထုမနာဖြစ်ရလေပြီ။

အခန်း(၃၂)

ကျွန်ုပ်သည် ခင်စန္ဒာ၏အလောင်းကို သူမနေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့သော လက်ခုပ်ကုန်းကမ်းခြေသို့ အရောက်သယ်ခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်၏ ချစ်သူကလေးကို သူပျော်မွေ့ရာ ဟံသာဝတီကမ်းနံဘေးအရောက်ဆောင်ကြဉ်းခဲ့သည်။ ချစ်သူကို အုန်းပင်ရိပ်ဝေဝေ သဲမြေပြန်ပြန်တွင် ထာဝရနားခိုစေမည်။

ကြေးလှိုင်မီးအိမ်ကြီး၏နံဘေးတွင် ခင်စန္ဒာကို ဂူသွင်းသင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဟံသာဝတီကမ်းနံဘေးက အလွမ်းသမားလေးဖြစ်ရလေပြီ။

ယခုတစ်ကြိမ် ကျွန်ုပ် သည်သောင်ယံက မခွာရက်နိုင်ကြောင်းမှာ ဝိသ္ဗာဉ်မဲ့ချစ်သူ လဲလျောင်းရာ သဗ္ဗာညောင်စောင်းကို ခေါ်စောင့်

ကြပ်ရန်ဖြစ်၍ သစ္စာပိုပြီး ခင်စန္ဒာအပေါ် အချစ်ကြီးရာ ပိုရောက်မည်ဟု ထင်ပါသည်။

အချို့သောသူတို့သည် ချစ်သူအသက်ရှင်စဉ်သာ ခံမင်တွယ်တာကြသည်။ အသက်ဝိညာဉ်ချုပ်ငြိမ်းသည်ကို မဆိုထားဘိ။ ဒေသဝေးကွာရုံ အချိန်ကာလတစ်ခု ခြားနားရုံမျှနှင့် ချစ်သူကိုမေ့ကြသည်။ တစ်ချို့ကွယ်လျှင် တစ်မယ်မေ့သည်ဟု ဆိုကြသည်။

ကျွန်ုပ် ကြားဖူးပါသည်။ ဂေါတမဘုရားရှင်လက်ထက်တော်အခါက ပြည့်တန်ဆာမ 'သီရိမာ' သည် လွန်စွာလှပသဖြင့် မင်းညီမင်းသား သူဌေးသူကြွယ်များသည် သီရိမာနှင့်လျော်ပါးရန် အသပြာတစ်ထောင်ပေး၍ သူ့ထက်ငါ အလှအထက်ပျော်ပါးကြသည်။

သီရိမာ သေလွန်သောအခါ သီရိမာ၏အလောင်းကို တစ်ခြင်ရွေးမှုပင် ပေးသူမရှိ။

မြတ်စွာဘုရားသည် သီရိမာအလောင်းကို လေထဲပွဲတူငင်းပပြီး ဝိပဿနာတရားကို ဟောကြားခဲ့ဖူးသည်ဟု ဆိုသည်။

လူတို့သည် ရှင်လျှင်ထောင်ပေး၊ သေလျှင် တစ်ခြင်ရွေးမှုတန်ဖိုးမထားကြလင့်ကစား။ ကျွန်ုပ်၏ ခင်စန္ဒာသည် ရှင်လျှင်ထင်ထောင်တန်ဖိုး သေလျှင်လည်း တစ်ထောင်တန်ရမည်။ တစ်ပြားသားမှ မလျှော့နိုင်။

သေခြင်းနှင့် ရှင်ခြင်းကို ထာဖိုးစားနား မတွဲပြားနိုင်ပါ။ 'သေသောသူကြာလျှင်မေ့' ဟူသော စကားမှာလည်း အချစ်ကြီးသူတို့အတွက် မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်အတွက် မဟုတ်ပါ။

ဟံသာဝတီမြစ်ကမ်းကို သက်သေအရာတည်၍ ကျွန်ုပ်သည်

ခင်စန္ဒာကို မေ့ပင်အောက်တွင် မထားခဲ့ကြောင်း သစ္စာပြုပါသည်။ လူတို့က ခင်စန္ဒာသေဆုံးသွားပြီဟု ထင်ပါသည်။ အမှန်အား ဖြင့်လည်း ခင်စန္ဒာသည် သေဆုံးသွားပါပြီ။

သို့သော် ကျွန်ုပ်အတွက် ခင်စန္ဒာ မသေပါ။ ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသည်ပွတ်ထဲတွင် ခင်စန္ဒာသည် ရှင်သန်နိုးထနေဆဲပါ။

ကျွန်ုပ်သည် ခင်စန္ဒာ၏ ချစ်သူဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ် ဝိညာဉ်မချုပ်သမျှ ခင်စန္ဒာလည်း ဝိညာဉ်မချုပ်နိုင်ပါ။

ခင်စန္ဒာကို သေတစ်ပန်သက်တစ်ဆုံး သတိရအောက်မေ့သွားမည်သာ ဖြစ်သည်။

လူတို့က ခင်စန္ဒာ၏သင်္ချိုင်းသည် ကြေးတိုင်အိမ်ကြီးနံဘေးတွင်ရှိသည်ဟု ထင်ကြပါသည်။

မဟုတ်ပါ။ ခင်စန္ဒာ၏သင်္ချိုင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲတွင်သာ ရှိပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏မျက်ရည်တို့သည် ခင်စန္ဒာပန်စရာ ပန်းပွင့်များသာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ခင်စန္ဒာ၏တုတ်ဂူကို မွှမ်းမဲခြယ်လှယ်ပြီးနောက် ခင်စန္ဒာနှင့် ထာဝရမခွဲမခွာနေနိုင်ရန် အစီအစဉ်တစ်ခု လုပ်ပါသည်။

ကြေးတိုင်အိမ်ကြီးနှင့်ကပ်လျက် မြေကွက်များကိုဝယ်ပြီး တမ်းခြေတို မျက်နှာပြုသော ဘန်ဂလို ဘိုတဲကလေးများဆောက်ပါသည်။

ဟံသာဝတီကမ်းခြေသို့ အပန်းဖြေလာသူများကို ချစ်မိမိမျှော်

www.burmeseclassic.com

ဖြေသော လုပ်ငန်းကို ကျွန်ုပ်၏ ဝမ်းဓမ္မအတွက် စီစဉ်ပါသည်။
 ကျွန်ုပ်ကမူ ခင်စန္ဒာနေထိုင်ခဲ့သော၊ ခင်စန္ဒာ၏ အချိန်အပေး
 တို့ဝေခဲ့သော ကြေးတိုင်အိမ်ကြီးကို မှမ်းမံပြင်ဆင်ခြင်း၊ ခင်စန္ဒာ၏
 ဖုတ်ဂူကို ပြုပြင်ခြင်းဖြင့် အချိန်တုန်နေပါပြီ။
 ဟံသာဝတီမြစ်ကမ်းဘေးမှ ပင်လယ်ခွေးအိုကြီး၏ အထီး
 ကျန်ဘဝသည် ခင်စန္ဒာအတွက်သာ ဖြစ်ရမည်။

ကျွန်ုပ်သည် လက်ခုပ်ကုန်းငွေသောင်ယံပေါ်သို့ ခူးနှစ်ဖက်
 ကိုထောက်ပြီး သဲကိုဆုပ်ကာ သစ္စာဆိုလိုက်သည်။

“အထီးကျန်တစ်ကိုယ်တည်းဘဝဟာ မီးလိုပူလို့
 ပြာလိုလွင့်မှ ဖြေသာရာရသတဲ့ ခင်စန္ဒာအချစ်ရယ်...
 ကျုပ်ကတော့ ဟောဒီငွေသောင်ယံကမခွဲဘဲ ခင်စန္ဒာ
 လဲလှောင်းရာ သစ္စာညောင်စောင်းမှာ ဘုရားကျွန်း၊ ကျောင်း
 ကျွန်လို့၊ သချိုင်းကျွန်လုပ်ပြီး ခင်စန္ဒာရဲ့အုတ်ဂူနဲ့ဘေးမှာ
 ခေါင်းချသွားမယ်ဆိုတာ သစ္စာပြုပါတယ်ကွယ်။ ကျုပ်ဘဝ
 ဟာ မီးလို ပူခွင့်ပူပါစေ၊ ပြာလိုလွင့်မဖြေပါဘူး အချစ်ရယ်”

အခန်း(၃၃)

ပင်လယ်ခွေးအိုကြီး ဦးဖူးညိုပြန်ပြောသော ဇာတ်လမ်းမှာ
 ကြေကွဲဖွယ်ကောင်းပါသည်။ ဦးဖူးညိုသည် အလွမ်းသမား၊ အဆွေး
 သမားကြီးမို့ သူပြောသောပုံပြင်မှာ လွမ်းစရာကောင်းနေသည်လား
 တော့ မသိနိုင်ပါ။

ဦးဖူးညိုသည် အယ်(လ်)ဂွာပါမီးပြတိုက်အနီး ခိုင်းမွန်းကျွန်း
 မှ သူချစ်သူ ခင်စန္ဒာ၏အလောင်းကို လက်ခုပ်ကုန်းကမ်းခြေရှိ ကြေး
 တိုင်အိမ်ကြီးနံဘေးတွင် မြှုပ်နှံသဖြိုဟိုလိုက်သည်။

ချစ်သူ၏အလောင်းကို မြေမြှုပ်ပြီး မကြာမီပင် ပုသိမ်မြို့မှ
 ပုလိပ်များရောက်လာပြီး သူ့ကိုမြသန္တာဖြူ စက်လှေကြီးကို လယ်ကန်
 တိုက်ခိုက်မှုနှင့် ထိုစက်လှေပေါ်တွင်ပါလာသော အက်ဒမန်ကုန်းမှ
 စက်လှေပိုင်ရှင် ဦးထွန်းပေါ်၏သမီး မြသန္တာဖြူဟူသော မိန်းကလေး

ကို သတ်မှုတို့နှင့် ဖမ်းဆီးပါသည်။

ထိုစဉ်က လက်ခုပ်ကုန်းတွင် ဆိုက်ထားသော မုန့်တိုင်းဖြူ ဟူသော စက်လှေကိုလည်း သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် သိမ်းဆည်းသွားကြပါသည်။

ပုသိမ်မြို့ စက်ရှင်မင်းကြီးရုံးတွင် အမှုစစ်ဆေးသောအခါ ဦးဖူးညိုသည် ကိုယကွ၏လှည့်ကွက်နှင့် ကောက်ကွပ်ယုတ်မာမှုကို သိရတော့သည်။

မြသန္တာဖြူစက်လှေကို ကိုယကွသည် အက်ဒမန်ကျွန်းမှ စက်လှေပိုင်ရှင် ဦးထွန်းပေါ်ထံမှ အဖိုးစားနားပေးပြီး ဝယ်ယူခဲ့သည် မဟုတ်ပါ။

ကိုယကွသည် မြသန္တာဖြူစက်လှေကို ပင်လယ်ထဲတွင် ဓားပြတိုက်ပြီး ထိုစက်လှေပေါ်တွင် ပါလာသော နွေရာသီကျောင်း ပိတ်သဖြင့် ရန်ကုန်မြို့မှ အက်ဒမန်ကျွန်းသို့ ပြန်လာသောမြသန္တာဖြူ ဟူသော မိန်းကလေးအပါအဝင် သင်္ဘောသားများအားလုံးကို သတ်ဖြတ်လုယူခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကိုယကွသည် အခြားသော စက်လှေတစ်စီးကို အဖိုးစားနားပေးပြီး ဝယ်ယူခဲ့ကာ ပရိပေရီကျွန်း၊ ဒိုင်းမွန်းကျွန်း၊ အယ်(လ်)ဂွာဒါ မီးပြတိုက်၊ နိုဝရေအူအနီးဟို့တွင် မုန့်တိုင်းဖြူစက်လှေကို နောက်ယောင်ခံ လိုက်ခိုင်းထားပါသည်။

ဒိုင်းမွန်းကျွန်းအနီး ပေါ်တူဂီသင်္ဘောပျက်မှ ရတနာများ ရသောအခါ ခင်စန္ဒာအပါအဝင် မုန့်တိုင်းဖြူစက်လှေမှ လူများ အားလုံးကို ဒိုင်းမွန်းကျွန်းပေါ်တွင် သုတ်သင်ပြီး မုန့်တိုင်းဖြူစက်လှေ

ကို ဒိုင်းမွန်းကျွန်းတွင် ထားခဲ့ခြင်းမှာ အခြားသော ပင်လယ်ဓားပြများက သတ်သွားသယောင် ရတနာသိုက်ရှာဖွေရင်း အချင်းချင်း သတ်ဖြတ် ကြသယောင်ဖြစ်ရန် ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် ပဲခင်းကြီး ဦးဖူးညိုသည် ဒိုင်းမွန်းကျွန်းပေါ်တွင် အသက်ရှင်ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး မုန့်တိုင်းဖြူစက်လှေကို လက်ခုပ်ကုန်းကမ်းခြေသို့ မောင်းနှင်ခဲ့သည်။ ထိုအခါ မြသန္တာဖြူ ဟူသော မိန်းကလေးနှင့် သင်္ဘောသားများကိုသတ်မှုနှင့် ဦးဖူးညိုသည် ထောင်ဆယ်နှစ် ကျသွားရသည်။

ဦးဖူးညို သေစားသေစေခံရခြင်းမှာ မြသန္တာဖြူစက်လှေကို ကိုယကွလုယူစဉ်က အသက်ရှင်ကျန်ရစ်သူတစ်ဦးက ပုသိမ်စက်ရှင်မင်းကြီးရုံးတွင် သက်သေခံပေး၍သာဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ကို အစစ်ခံစဉ်က ပဲခင်းကြီး ဦးဖူးညိုသည် ကိုယကွဆိုသော ပင်လယ်ဓားပြကြီး၏လှည့်ကွက်ကို ထိုမျှသာခံရသည်။

နောင်တွင် အမှုကို ကျွန်ုပ်တို့ဆက်လိုက်ရာ ဦးဖူးညိုသည် ထိုထက်မက ဆိုးရွားသော ကိုယကွ၏လှည့်စားမှုဒဏ်ကို ခံရကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ တွေ့ရှိရလေသည်။

အိုင်အိုပင်းအောင်သည် ပဲခင်းကြီး ဦးဖူးညို၏ အစစ်ခံချက်အရ ဤဇာတ်လမ်း ပီလိန်လူဆိုးကြီးဖြစ်သော ပင်လယ်ဓားပြကြီးကိုယကွသည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို အတည်ပြုလိုသဖြင့် ကိုကိုနိုင်ထံမှ သိမ်းယူခဲ့သော သင်္ဘောရွက်ဖျင်ပေါ်တွင် ဇေးဆွဲထားသူ 'အယ်(လ်)ဂွာဒါ ရွှေဂုဿ' အမည်ရှိသော ပန်းချီကားကို ဦးဖူးညိုအား ပြသလေ၏။

www.burmeseclassic.com

“ဟောဒီ ဘီလူးရုပ်ရဲ့ မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်ပါ
ဦးဖူးညို၊ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်က ဘယ်သူ့ရဲ့မျက်နှာလို့ ထင်လဲ”

ဦးဖူးညိုသည် ဘီလူး၏မျက်နှာကို အတန်ကြာစူးစိုက်ကြည့်
နေပြီး ဝေါသထွက်သောအသံနှင့် အဖြေပေးလိုက်၏။

“ဝါ ဘယ်သူ့ရှိရမလဲ၊ ပင်လယ်စားပြကြီး ယက္ခပေါ့၊ ကျုပ်
ကို ဒုက္ခပေါ့၊ ကျွန်ုပ်ချစ်သူ့ကို သက်ခဲ့တဲ့ ယက္ခပေါ့”

ပဲနင်းကြီး ဦးဖူးညိုသည် တခြားစီ တစ်ခုစီဖြစ်နေသော
ဘဝနှစ်ခုကို ဆက်စပ်ပေးလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့လိုချင်သောအဖြေကို ပေးလိုက်ခြင်းလည်း ပြစ်ပါ
သည်။

ရွှေခဲညိုမိုင်းသုဋ္ဌေးကြီး ဦးတိုကိုကြီးဆိုသူသည် ပင်လယ်
စားပြကြီး ယက္ခပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

ပေါ်တူဂီ သင်္ဘောပျက်မှ ရတနာများ ရရှိသွားခဲ့သော
ပင်လယ်စားပြကြီးယက္ခသည် ထားဝယ်မြို့ရွှေခဲညိုမိုင်းမိုင်းရှင် သုဋ္ဌေး
ကြီး ဦးတိုကိုကြီးအဖြစ် ဇဝတ်မြုပ်နေထိုင်ကြောင်း ကျွန်ုပ်က ဦးဖူးညို
ကိုပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဦးဖူးညိုက... .

“ဪ... . ပင်လယ်စားပြကြီးက သူ့ကိုယ်သူ ရွှေခဲညို
မိုင်းသုဋ္ဌေးကြီး ဦးတိုကိုကြီးတဲ့လား”

ထို့နောက် ဦးဖူးညိုသည် လဝန်းသော်တာ ပန်းချီကားဆီသို့
မျက်စိရောက်သွားပြီး လွန်စွာအံ့ဩသော အမူအရာနှင့်... .

“အို... . ဝါက အချစ်တလေး ခင်စန္ဒာရဲ့ ပုံပါလား”

ဦးဖူးညိုသည် ခင်စန္ဒာ၏ပုံကို အငမ်းမရကြည့်နေရာက
ဘီလူးရုပ်ထဲမှ ကိုယက္ခ၏ပုံနှင့် လဲမင်းပုံထဲမှ ခင်စန္ဒာ၏ပုံတို့ကို အတူ
တကွ ယှဉ်တွဲရေးဆွဲထားသည်ကို လိုလားသဘောကျသော အမူအရာ
မျိုးမရှိဘဲ... .

“ခင်ဗျားတို့ ဘာဖြစ်လို့ ယက္ခနဲ့ ခင်စန္ဒာရဲ့ပုံကို ယှဉ်ပြီးထား
ကြတာလဲဗျ၊ မျက်ခွက်ကို လောက်တက်သလို အကြည့်ရဆိုးလှသဗျာ”

ဦးဖူးညိုသည် ကိုယက္ခကို ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်စွာနှင့် ‘လောက်’
နှင့် နှိုင်းယှဉ်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

အခန်း(၃၄)

အမှုအခြေအနေသည် ယနေ့အထိ ကန္တတ်ကင်းလျှောက်နေသည်။ လည်နေသည်။ အစပေတ်၍ မရသေးပေ။ ရွှေခဲညှိခိုင်း သူဌေးကလေး ကိုကိုနိုင်၏ အစစ်ခံချက်အရ မော်လမြိုင် တောင်ပိုင်းအိမ်ကြီးတွင် တွေ့ခဲ့ရသော ဒေါ်သဉ္ဇာခေါ် ဒေါ်အိမ်စိုး ဟူသော အဒေါ်ကြီးသည် ဤအမှု၌ အစွန်းထွက်နေသည်။

ဒေါ်သဉ္ဇာသည် မည်သုနည်းဆိုသောအပြေကို ကျွန်ုပ်တို့ သိရှိလိုသည်။

ကျွန်ုပ်က ဒေါ်သဉ္ဇာဆိုသော မိန်းမကြီးသည် ထိုစဉ်က ဗြသန္တာဖြူစက်လှေပေါ်တွင် သေဆုံးသွားခဲ့သည့် ဗြသန္တာဖြူဟူသော မိန်းကလေးဖြစ်ခဲ့ပြီး ယခုအခိုင်ကြာညောင်းလာသဖြင့် အဒေါ်ကြီးဖြစ်နေသူဟု ထင်သည်။

အိုင်အိုမင်းအောင်က ထိုဒေါ်သဉ္ဇာခေါ် ဒေါ်အိမ်စိုးသည် ဒေါ်ခင်စန္ဒာဟု ထင်သည်။

ကျွန်ုပ်က အိုင်အိုမင်းအောင်၏ အယူအဆများကြောင်း ချေဖျက်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ အကြောင်းပြချက်မှာ ဟံသာဝတီကမ်းခြေလက်ခင်းကုန်းရွာ ကြေးတိုင်အိမ်ဝင်းကြီးအတွင်း 'ကိုဖူးညို၏ချစ်သူခင်စန္ဒာ'၏ အုတ်ဂူလေးကို သက်သေထူသည်။

ထိုသင်္ချိုင်းဂူထဲတွင် ခင်စန္ဒာရှိနေရာ မော်လမြိုင်တောင်ပိုင်း အိမ်ကြီးမှ ဒေါ်သဉ္ဇာခေါ် ဒေါ်အိမ်စိုးသည် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ခင်စန္ဒာ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်နှင့် အိုင်အိုမင်းအောင်သည် အသော့နှင့် ပြီး မော်လမြိုင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

မော်လမြိုင် တောင်ပိုင်းရှိ ဒေါ်သဉ္ဇာ၏ နေအိမ်သို့ရောက်သောအခါ မျက်နှာတွင် မီးလောင်ဒဏ်ရာနှင့် ကြောက်စရာကောင်းသော အိမ်ဖော်မကြီး ဒေါ်အိမ်စိုးကိုသာ တွေ့ရလေသည်။

ဒေါ်အိမ်စိုးသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို တွေ့သောအခါ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသော အမူအရာကို တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့က ပီးပြတိုက် လူသတ်သမား၏အကြောင်းကို ပြောပြပြီး ဒေါ်သဉ္ဇာကို စစ်ဆေးလိုကြောင်း ပြောပြပါသည်။

ဒေါ်အိမ်စိုးသည် ကျွန်ုပ်တို့၏အမေးကို ဘာမျှမပြောဘဲ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။ အိမ်ခန်းကံခါးဖွင့်သံ၊ သော့ဖွင့်သံများ ကြားရပြီး မကြာမီ အထင်တစ်ထုပ်ကို ကိုင်လျက် ပြန်လာပါသည်။

ဒေါ်အိမ်စိုး၏ တတ္တိပါအိတ်ရှုံ့ကလေးအတွင်းမှ လွန်စွာ

www.burmeseclassic.com

ဟောင်းမွမ်းသော စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ် ထွက်လာပြီး ထိုစာအုပ်ကြားတွင် ညှပ်ထားသော စာရွက်တစ်ရွက်ကို ဖြည်းညှင်းစွာယူပြီး ကျွန်ုပ်တို့တို့ ကမ်းပေးလိုက်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် အိုင်အိုမင်းအောင်တို့သည် ထိုစာရွက်ကလေးကို ကြည့်လိုက်ရာ စာရွက်ပေါ်တွင် ဘာမျှရေးမထားဘဲ မီးပြတိုက်တစ်ခု၏ ရုပ်ပုံသာဖြစ်နေပါသည်။

ထိုမီးပြတိုက်ရုပ်ပုံမှာ ရွှေခဲညိုမိုင်းသူဌေးကြီး ဦးကိုကိုကြီးထံ ရောက်လာသော မီးပြတိုက် အမှတ်အသားနှင့်လည်းကောင်း၊ ဝတ်ရုံဖြူ စက်လှေကြီးအတွင်း မောင်တူး၍ သေဆုံးသော အခန်းထဲတွင် တွေ့ရသော မီးပြတိုက်တံဆိပ်အမှတ်အသားနှင့်လည်းကောင်း တစ်ထေရာတည်း တူနေပါသည်။

ဒေါ်အိမ်စိုးက တုန်ယင်ဆွေးမြည်သော အသံနှင့်...

“ကျွန်မရဲ့ ကျေးဇူးရှင် အိမ်ကြီးသခင် ဒေါ်သဉ္ဇာဆီကို အဲဒီ မီးပြတိုက်ပုံ စာရွက်ကလေး လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်လောက်က ရောက်လာပါတယ်ကွယ်။ အဲဒီမိတ်စာလိုလို စာရွက်ကလေးလည်း ရောက်လာရာ ကျွန်မရဲ့ ကျေးဇူးရှင်အိမ်ကြီးသခင် ဒေါ်သဉ္ဇာဟာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားပြီး သူ့မမှာ နေစရာမရှိအောင် ကြောက်နေရှာပါတယ်”

ပြောရင်းဆိုရင်း ဒေါ်အိမ်စိုးသည် ထိုစဉ်က အဖြစ်အပျက်ကို သတိရဟန်နှင့် မျက်ရည်များကျလာပါသည်။

လူကြီးသူမများ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေသဖြင့် အိုင်အိုမင်းအောင်သည် ဒေါ်အိမ်စိုး ပြောသမျှကို သည်းခံပြီး စောင့်ဆိုင်းနေသည်။

ဒေါ်အိမ်စိုးသည် အတန်ကြာငိုကြွေးနေပြီး မျက်ရည်သုတ်ကာ ကျွန်ုပ်တို့ကို မော့ကြည့်ပါသည်။

ဒေါ်အိမ်စိုး၏မျက်နှာတွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ မီးလောင်ဒဏ်ရာကို တွေ့ရသဖြင့် ဒေါ်အိမ်စိုးသည် အလွန်ပင်ဒုက္ခရင်ဆိုင်အကျည်းတန်သူ ဖြစ်ပါသည်။

အရုပ်ဆိုးသူများ မျက်ရည်ကျသည်ကို မြင်ရသည်မှာ ရုပ်ရှင်လှသူများ မျက်ရည်ကျသည်ထက် ပိုပြီး ဝမ်းနည်းစရာကောင်းသည်ဟု ထင်ပါသည်။

ဒေါ်အိမ်စိုးက...

“အိမ်ကြီးသခင် ဒေါ်သဉ္ဇာဟာ အဲဒီမိတ်စာကလေးကိုလည်း ရရာရာ ခုဝင်ကြွေးတစ်ခုကို ဆပ်ရဦးမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားလိုက်တာ ယနေ့တိုင် သေသလား ရှင်သလား မသိတော့ပါဘူးကွယ်။ ဒီအိမ်ကြီးကို ပြန်မလာတော့ပါဘူး”

အိုင်အိုမင်းအောင်က...

“ဒေါ်သဉ္ဇာ ဒီအိမ်ကြီးက ထွက်သွားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ ဒေါ်ဒေါ်”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်ကပါကွယ်”

ဒေါ်အိမ်စိုး၏အဖြေအရ ထားဝယ်မြို့မှ မိုင်း သူဌေးဦးကိုကိုကြီး ပျောက်ဆုံးသွားသောအချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်နေပါသည်။

အိုင်အိုမင်းအောင်က...

“ဒီမှာ ဒေါ်ဒေါ်၊ ဒေါ်သဉ္ဇာဟာ ဒီမော်လမြိုင် တောင်ပိုင်းကို ဘယ်ကပြောင်းလာတာလဲ”

“ဒေါ်ဒေါ် မသိပါဘူးကွယ်၊ ဒေါ်သဉ္ဇာဟာ တောင်ပိုင်းဇာတိ ဖြစ်မှာပါ။ တောင်ပိုင်းဇာတိ မဟုတ်ရင်တောင် သူဟာ ရှေးဦးရောက် နှင့်သူပါ။ ဒေါ်ဒေါ်ကသာ တောင်ပိုင်းကို နောက်မှရောက်လာသူပါ။”

“ဒေါ်သဉ္ဇာရဲ့ အတိတ်ကို ဘာများသိသလဲ၊ ဥပမာ ဒေါ် သဉ္ဇာရဲ့ အရင်နာမည်က ဒေါ်ခင်စန္ဒာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဒေါ်မြသဉ္ဇာ ပြုလား။”

ဒေါ်အိမ်စိုးသည် ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“ဒေါ်ဒေါ် ဘာမှမသိပါဘူးကွယ်...”

“ဒေါ်သဉ္ဇာဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်က ပျောက်သွားပြီး သေသလား၊ ရှင်သလား၊ မသိဘူးဆိုတော့ ဒီအိမ်ကြီးကို အဓမ္မဆက်ခံ ဖို့ သူရဲ့ ငမ္ဘာမျိုးသားချင်းတွေကော ရောက်မလာဘူးလား။”

“ရောက်မလာပါဘူး၊ ရောက်လာရင်လည်း ဒေါ်ဒေါ်က လှပေးချင်ပါတယ်။ အခုတော့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဥစ္စာစောင့်လို စောင့်ပေး ရတယ်။”

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဒေါ်အိမ်စိုးကို စစ်ဆေးပြီး မည်သို့မျှ တူးဖော် ခြင်းမရှိသဖြင့် မီးပြတိုက်ပုံ စာရွက်ကလေးကို သိမ်းဆည်းပြီး တေ့ ပိုင်းမှ ပြန်ခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဒိုင်းဝန်ကွင်းရှိ ခြေမြန်ပုလိပ်ဌာနချုပ် တက်ရောက် ခန်းသို့ ရောက်သောအခါ အလွန်ပင် စိတ်ပျက်သွားမိပါသည်။

ဒေါ်သဉ္ဇာကိုတွေ့ရလျှင် အမူနှင့်ပတ်သက်သော သတင်း ရမည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့သော်လည်း ဒေါ်သဉ္ဇာမှာ မီးပြတိုက်လူသား သမား၏လက်ချက်ကို မိသွားပြီလောမသိ။

လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်ကပင် ထားဝယ်မြို့ ရွှေခဲညိုမိုင်း သူဌေး ဦးကိုကိုကြီးခေါ် ပင်လယ်ဓားပြကြီး ကိုယကွဲကဲ့သို့ပင် ပျောက် ဆုံးသွားပါသည်။ ဒေါ်သဉ္ဇာနှင့် ဦးကိုကိုကြီးတို့ ပျောက်ဆုံးသွားပုံမှာ အလားတူနေပါသည်။

ထိုနေ့ညတွင် ဒိုင်းဒိုပင်းအောင်သည် ဒိုင်းဝန်ကွင်းခြေမြန် ပုလိပ်ဝင်း ပုလိပ်အရာရှိတစ်ဦးထံမှ မော်တော်ကား တစ်စီးတောင်း ပြီး တောင်ပိုင်းသို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်ုပ်က...

“ကိုမင်းအောင်... ဘယ်ကို သွားမလို့လဲ”

“ဒေါ်ခင်စန္ဒာကို သွားတွေ့မလို့လေ”

“ဒေါ်ခင်စန္ဒာ... ဟုတ်စ၊ ဘယ်က ဒေါ်ခင်စန္ဒာလဲ”

“ဒေါ်အိမ်စိုးဟာ ဒေါ်ခင်စန္ဒာပေါ့ အိုင်ပီ၊ တကယ်လို့ ဒေါ် အိမ်စိုးဟာ အိမ်ဖော်ကြီးဆိုရင် ဒေါ်ခင်စန္ဒာဆီ ရောက်လာတဲ့ မီးပြ တိုက် စာရွက်ကလေးကို ဘာဖြစ်လို့သိမ်းဆည်းထားမလဲ၊ တကယ်လို့ ဒီကိစ္စတွေနဲ့ ဘာမှမဆိုင်တဲ့ ဒေါ်သဉ္ဇာဆိုတာဖြစ်ခဲ့ရင် လူသတ်သမား က မီးပြတိုက် အမှတ်အသားစာရွက်ကို ပို့မလား၊ ရန်ငြိုးရိုနေတဲ့ ဒေါ်ခင်စန္ဒာမို့သာ ဒီမီးပြတိုက်စာရွက်ကို ပို့တာပေါ့၊ ပြီးတော့လည်း ဒေါ်ခင်စန္ဒာက အဲဒီစာရွက်ကို သူ့ဘာသာ ယူချင်ယူသွားမယ်၊

ပျောက်ဖျက်ပစ်ချင် ပျောက်ဖျက်ပစ်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် သက်ဆိုင်ရာ ပုလိပ်အဖွဲ့ကိုအပ်ပြီး တိုင်တန်းချင် တိုင်တန်းမယ်၊ ဒေါ်ခင်စန္ဒာက ဦးကိုကိုကြီးလို အဝေးကြီးထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်စရာ မလိုလားက သူရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာရှိတဲ့ မီးလောင်ဒဏ်ရာကြောင့် အဲဒီအိမ်မှာပဲ

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဒိုင်းဝန်ကွင်းရှိ ခြေမြန်ပုလိပ်ဌာနချုပ် တက်ရောက် ခန်းသို့ ရောက်သောအခါ အလွန်ပင် စိတ်ပျက်သွားမိပါသည်။

ဒေါ်သဉ္ဇာကိုတွေ့ရလျှင် အမူနှင့်ပတ်သက်သော သတင်း ရမည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့သော်လည်း ဒေါ်သဉ္ဇာမှာ မီးပြတိုက်လူသား သမား၏လက်ချက်ကို မိသွားပြီလောမသိ။

အိမ်မော်မကြီး ဒေါ်အိမ်စိုးအဖြစ် ဟန်ဆောင်နေလို့ရတာပဲ”
 ကျွန်ုပ်သည် အိုင်အိုမင်းအောင်၏စကားကို ကြားရသော
 အခါ အိုင်အိုမင်းအောင်၏ သုံးသပ်ချက်သည် ငြင်းချက်မရှိအောင်
 အလုံးစုံမှန်ကန်သော ကောက်ချက်ဟု မသတ်မှတ်သော်လည်း
 ဖြစ်ဟန်ရာရှိသော ကောက်ချက်ဟု ယာယီအားဖြင့် လက်ခံမိပါသည်။
 ထို့နောက် ကျွန်ုပ်နှင့် အိုင်အိုမင်းအောင်သည် တောင်ပိုင်း
 ရှိ ဒေါ်ခင်စန္ဒာ၏ အိမ်အနီး မလှမ်းမကမ်းတွင် ကားကိုဝှက်ထား
 စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။

ညရှစ်နာရီခန့်တွင် ဒေါ်သဇ္ဇာ၏အိမ်ကြီးမှ အငှားလိုက်
 သော အော်စတင်ကားတစ်စီး ထွက်လာပါသည်။
 ထိုကားနောက်ခန်းတွင် မီးလောင်ဒဏ်ရာနှင့် ဒေါ်အိမ်စိုး
 ဆိုသော အဒေါ်ကြီးပါလာပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုအော်စတင်ကားလေးနောက်သို့ နေထိုင်
 ယောင်ခံလိုက်သွားရာ ထိုကားသည် မုခုသံဖြူရောင်ဘက်သို့ ထွက်
 သွားပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း နောက်ယောင်ခံလိုက်သွားပါသည်။
 ရှေ့က ကားလေးသည် မုခုသို့သွားသည်ဟုထင်သော်လည်း
 မိုင်ပေါင်းများစွာဝေးသော သံဖြူရောင်သို့သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့
 ဆက်ပြီး နောက်ယောင်ခံလိုက်သွားရပါသည်။

သံဖြူရောင်သို့ရောက်သောအခါ မော်တော်ကားလေး
 ကျွဲ ကွမ် မီးပြတိုက်သို့ ကူးသွားသည်ကို ကျွန်ုပ်နှင့် အိုင်အိုမင်း
 တို့ တွေ့လိုက်ရပါသည်။
 ဒေါ်အိမ်စိုး ကျွဲကွမ် မီးပြတိုက်သို့သွားခြင်းမှာ

ကူးဆန်းလှသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩနေပါ၏။
 ဒေါ်အိမ်စိုးနှင့် မီးပြတိုက်သည် အဘယ်သို့ပတ်သက်နေ
 သနည်း။ ဒေါ်အိမ်စိုးသည် မီးပြတိုက် လူသတ်ကောင်လော။
 ကျွန်ုပ်နှင့် အိုင်အိုမင်းအောင်တို့သည် ဒေါ်အိမ်စိုးကို လိုက်
 သော မော်တော်ကားလေး ပြန်လာသောအခါ ပုလိပ်အရာရှိများ
 ခြံကြောင်းပြောပြီး ကျွဲကွမ် မီးပြတိုက်သို့ လိုက်ပို့ခိုင်းပါသည်။ ကျွန်ုပ်
 နှင့် အိုင်အိုမင်းအောင်တို့ ကျွဲကွမ် မီးပြတိုက်သို့ ရောက်သွားသော
 အခါ မီးပြတိုက်က ဂျပဒါတုလားကြီးနှင့် ဒေါ်အိမ်စိုးတို့သည် အံ့ဩ
 ရပါသည်။

ဒေါ်အိမ်စိုးသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို တွေ့သောအခါ လွန်စွာ
 နှစ်လှုပ်ချောက်ချားခြင်းမရှိဘဲ တည်ငြိမ်နေပါသည်။

ထူးခြားသည်မှာ မျက်နှာတွင် မီးလောင်ဒဏ်ရာနှင့် ဘိမ်
 ခက်မကြီး ဒေါ်အိမ်စိုး၏ ပုံသဏ္ဍာန်မျိုး မဟုတ်တော့ပါ။ အိုမင်း
 သတ်လည်း ကျက်သရေရှိသော မျက်နှာနှင့်ဖြစ်ပါသည်။

“ရှင်တို့ ဒီအထိတောင် လိုက်လာခဲ့ကြသကဲ့”

“သားကောင်အနံ့ရလို့ တောတိုးတုံ့မုဆိုးလို့ ဒေါ်သဇ္ဇာရယ်၊
 ဒေါ်အိမ်စိုးရယ်၊ ခင်စန္ဒာရယ် ဆိုတာတွေဟာ လူတစ်ယောက်တည်း
 သိရလို့ လိုက်ခဲ့တာပါ”

ကျွန်ုပ်က ထိုသို့ပြောလိုက်သောအခါ ဒေါ်အိမ်စိုး၏မျက်နှာ
 နှင့် ကြည့်ပျက်ခြင်း လုံးဝမရှိပါ။

ဒေါ်အိမ်စိုးက တည်ငြိမ်သောအသံနှင့်...

“ရှင်တို့ဟာ ပုလိပ်ယောင်ဆောင်နေတဲ့ မီးပြတိုက်ကောင်သတ်

www.burmeseclassic.com

သမား မဟုတ်ပါဘူးနော်... ရှင်တို့မှာ စုံထောက်ဘက်ကဆိုတဲ့ လုံလောက်တဲ့ အထောက်အထားပြိုင်ရင် ကျွန်မ သိသမျှအလုံးစုံကို ပြောပြပါမယ်”

ကျွန်ုပ်နှင့် အိုင်အိုမင်းအောင်တို့သည် စုံထောက်ဌာနမှ ထုတ်ပေးထားသော မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားများကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။

“ရှင်တို့ တော်ပါပေတယ်ရှင်၊ ကျွန်မဟာ ဒေါ်သဇ္ဇာနဲ့ ဒေါ်အိမ်စိုး ယောင်ဆောင်နေတဲ့ ဒေါ်ခင်စန္ဒာပါ”

ကျွန်ုပ်သည် ဒေါ်အိမ်စိုး ကိုယ်တိုင်က သူ့ကိုယ်သူ ဒေါ်ခင်စန္ဒာဟု ဝန်ခံသဖြင့် လွန်စွာအံ့ဩသွားပါသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အိုင်အိုမင်းအောင်၏ ဖြစ်တန်ရာခြေဖွဲ့သောကောက်ချက် မှန်ကန်လာသဖြင့် စိတ်ထဲမှကျိတ်ပြီး အံ့ဩသွားသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဟံသာဝတီကမ်းခြေ လက်ခုပ်ကုန်းရွာရှိ ကြေးတိုင် အိမ်ကြီးနံဘေး အုတ်ဂူထဲမှ ဒေါ်ခင်စန္ဒာသည် အဘယ်ကြောင့် ကျွဲကျွဲမီ မီးပြတိုက်သို့ ရောက်နေရသနည်းဟု အံ့ဩခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်နေပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အံ့ဩသောစိတ်ကို မျိုသိပ်ခြင်းငှာ မစွမ်းသာတော့သဖြင့်...

“လက်ခုပ်ကုန်းရွာ ကြေးတိုင်အိမ်ကြီးဘေးက အုတ်ဂူထဲမှ ရှိနေတာ ဒေါ်ခင်စန္ဒာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒါ မြသန္တာဖြူ၊ စက်လှေပိုင်ရှင်နှင့်သိမ်းမြသန္တာဖြူရဲ့ အလောင်းပါ”

“ဗျာ...”

ကျွန်ုပ်သည် အံ့ဩလွန်းသဖြင့် အာမေဒိတ်သံ ထွက်သွားသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရွှေခဲညိုပိုင်းသူဌေး ဦးကိုကိုကြီး ဟန်ဆောင်နေတဲ့ ပင်လယ်စားပြ ကိုကြီးယက္ခဟာ ပထမတော့ သူတို့ခဲမြသန္တာဖြူ စက်လှေကြီးကို လှယ်ကတုန်းက တကယ်လို့ ရတနာသိုက်မရရင် မြသန္တာဖြူကို ပြန်ပေးဆွဲပြီး သူ့အဖေကို ငွေတောင်းဖို့ သူ့ငွေနဲ့ဝယ်တဲ့ စင်ရော်ဆိုတဲ့ စက်လှေအခန်းထဲမှာ ဖမ်းထားပါတယ်... ရတနာတွေရပြီး ဝိုင်းမွန်းကျွန်းပေါ်ကလူတွေကို သတ်ပစ်ဘုန်းက မြသန္တာဖြူကိုလည်း မုန်တိုင်းဖြူစက်လှေပေါ် ပြောင်းရွှေ့ပြီး ဖမ်းထားရာက သတ်ပစ်ခဲ့တာပါ”

ဒေါ်ခင်စန္ဒာ၏စကားအရ ကိုယက္ခဆိုသော ပင်လယ်စားပြကြီးသည် ပဲခင်းကြီး ဦးဖူးညိုအပေါ် ထင်ထားသည်ထက် ပိုပြီး ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲကြောင်း သိလိုက်ရပါသည်။

ကျွန်ုပ်က...

“အို... ဒါဖြင့် ဟံသာဝတီကမ်းခြေ လက်ခုပ်ကုန်းရွာက ကြေးတိုင်မီးအိမ်ကြီးနံဘေးမှာ ပဲခင်းကြီး ဦးဖူးညိုတစ်ယောက်တော့ မြသန္တာဖြူရဲ့အလောင်းကို သူ့ရဲ့ချစ်သူ ခင်စန္ဒာအဖြစ်နဲ့ ဂရုစိုက်ပြုစုနေရှာတယ်၊ တကယ်လို့သာ ဒေါ်ခင်စန္ဒာ အသက်ရှင်နေလျက် ရှိနေဘယ်ဆိုတာ ဟံသာဝတီကမ်းနံဘေးက အလွမ်းသမားကြီးကိုဖူးညိုသာ သိရင် ဝမ်းသာမှာမှာပဲ”

ထိုအခါ ဒေါ်ခင်စန္ဒာက...

“ရှိပါစေတော့ရှင်၊ ကိုကိုဟာ မြသန္တာဖြူရဲ့အလောင်းကို သစ္စာရှိတဲ့ ခင်စန္ဒာရဲ့ သင်္ချိုင်းဂူအဖြစ် စောင့်ရှောက်နေတာတာပါ။ တကယ်လို့ ဒီကောင်မဟာ ကိုကိုကိုသစ္စာဖောက်၊ နောက်ကျောကို ဓားနဲ့ထိုးပြီး ပင်လယ်စားပြုကြီး ကိုယကွနဲ့ ပူးပေါင်းသွားတယ်ဆိုတာ သိခဲ့ရင် ကိုကိုပိုပြီး စိတ်ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ ကျွန်မ ဇာတိချက်ကြော့ မွေးရပ်မြေကိုတောင် မပြန်တော့တာပါ။ ကိုကိုရဲ့ လေးစားမြတ်နိုး ဖွယ်ကောင်းတဲ့ ယုံကြည်ချက်ကလေးကို မဖျက်ဆီးလိုက်ပါနဲ့ရှင်”

အိုင်အိုမင်းအောင်က...

“ဒေါ်ခင်စန္ဒာ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ပင်လယ်စားပြုကြီး ကိုယကွနဲ့ ပူးပေါင်းသလဲဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပြပါလား”

ဒေါ်ခင်စန္ဒာက...

“ပရိပေရီကျွန်းမှာကတည်းက ကျွန်မက ကိုကိုကို ကိုကြီး ယကွကို မယုံကြည်ဖို့နဲ့ အန္တရာယ်ပေးရင်လုပ်ကြံဖို့ စီစဉ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတော်ကောင်းကြီးဖြစ်တဲ့ ကိုကိုဟာ ဒီလိုမာယာဝင်္ကန္တ ဉာဏ်ကို မယုံကြည်ဘူး။ လုပ်လည်းလုပ်ဖို့ မစဉ်းစားဘူး။ ဒါနဲ့ လောဘ ရမ္မက်ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်မက ကိုကိုကို စိတ်ပျက်ပြီး ပင်လယ်စားပြုကြီး ကိုကြီးယကွနဲ့ပူးပေါင်းတာပါပဲရှင်။ မကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့ ပူးပေါင်းပြီး သူတော်ကောင်းကို သစ္စာဖောက်မိတဲ့ ကျွန်မဟာ ဒုက္ခ လှလှကြီး တွေ့တာပါပဲ”

“ဘယ်လို ဒုက္ခမျိုးတွေ့ရသလဲဗျာ”

“ကျွန်မတို့ ပေါ်တိုဂိုသင်္ဘောပျက်က ရတနာတွေရတော့ ဒိုင်းမွန်းကျွန်းမှာ ကိုကိုကို မုန်တိုင်းဖြူစက်လှေနဲ့ထားခဲ့ပြီး ကိုကြီးယကွ

နဲ့ ကျွန်မတို့ မီးတုတ်ကို တက်သွားကြတယ်။ မိုးကုတ်မှာ ကျောက် အောင်တဲ့ ကျောက်တွင်းသူဌေးအဖြစ် ဇာတ်မြှုပ်ကြဖို့ပေါ့။ ဒါပေမယ့် လူတကာအပေါ်မှာ ကောက်ကျစ်သစ္စာဖောက်တဲ့ ကိုကြီးယကွဟာ ကျွန်မအပေါ် သစ္စာဖောက်ဖို့ ဝန်ခံလေးပါဘူး။ ကျွန်မတို့ရတဲ့ ရတနာ ပစ္စည်းတွေကို ကိုကြီးယကွက မောင်ပိုင်စီးချင်တယ်။ ကျွန်မက စိတ် ခက်ထန် စိတ်ထက်မှန်းသိတော့ ကျွန်မစိတ်နဲ့ အဆင်မပြေရင် သူ့ကို အပိုင်လုံးမယ် သုတ်သင်မယ်ဆဲ...”

“ဒေသနာတော် သူက လက်ဦးမှယူ ပြီး ကျွန်မတွေ အပျောက်ရှင်းတာပါပဲ”

“ဘယ်လို အပျောက်ရှင်းတာလဲ”

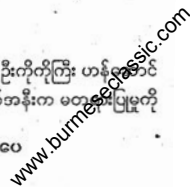
“မိုးကုတ်မြို့မှာနေတဲ့ ကျွန်မကို အိပ်ဆေးတွေတိုက်ပြီး ကျွန်မ အိပ်မောကျနေတဲ့ အိမ်ကြီးကို မီးရှို့လုပ်ကြံတာပေါ့ရှင်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ကံကောင်းလို့ အသက်မသေပေမယ့် မျက်နှာမှာ တစ်သက်လုံး မျက်မရတဲ့ မီးလောင်ဒဏ်ရာကြီး ရခဲ့တာပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို ဒေါ်ခင်စန္ဒာသည် ဂျပန်ပြည်မှ မှာယူထား သော သူ၏ မျက်နှာလုံးကို ချွတ်ပြုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့တောင်ပိုင်းအိမ် ကြီးတွင် တွေ့ရသော ဒေါ်အိမ်ပိုး၏ပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်သွားပါတော့သည်။

“သူတော်ကောင်းအပေါ် သစ္စာဖောက်မိလို့ ရရှိတဲ့ဆုလာဘ် လေ၊ ငွေသိပ်မက်တဲ့ ကျွန်မဟာ ဘဝပျက်ရတယ်။ အလှသိပ်မက်တဲ့ ကျွန်မဟာ အလှပျက်ရတယ်”

ကျွန်ုပ်တို့က...

“ဒါကြောင့် နွေခဲညိုပိုင်းသူဌေးကြီး ဦးကိုကိုကြီး ဟန်ရှင်ခင် နေတဲ့ ကိုယကွကို အယ်(လ်)ဥာဒါ မီးပြတိုက်အနီးက မတူမတူပြုမှုကို

သတိရအောင် မီးပြတိုက် အမှတ်အသားစာရွက်ပွဲပြီး လုပ်ကြံလိုက်တာ မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ ကိုကိုနိုင်ကိုလုပ်ကြံဖို့ မမြဲကြာတ်ကို ဝတ်ရုံဖြူ စက်လှေကြီးထဲမှာ ထည့်လိုက်မယ်၊ ကိုကိုနိုင်ကို ခြိမ်းခြောက်ပြီး အဆိပ် လူးမြားနဲ့ ပစ်သတ်တာ၊ ကြားထဲက မောင်တူးချီဆိုတဲ့ စာရေးကလေး သေသွားရတယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်က စုံထောက်ပီပီ ဆက်စပ်တွေးမိပြီး ဒေါ်ခင်စန္ဒာကို ကျွန်ုပ်တို့ လိုက်နေသော တရားခံအဖြစ် စွပ်စွဲလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဒေါ်ခင်စန္ဒာသည် အလိုမကျသောဟန်နှင့် မျက်နှာ မှာ အိုစာသွားပြီး...

“ကြံကြီးစည်ရာရှင်၊ ကျွန်မကသာ သတ်ရင် ဒီလို အဆိပ်လူး မြားနဲ့ ပစ်ပစ်လားရှင်၊ သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်ချင်သတ်၊ အဆိပ်ခတ် သတ်ချင် သတ်မှာပေါ့”

ဒေါ်ခင်စန္ဒာပြောမှ ကျွန်ုပ် သတိရလိုက်မိသည်။ ဒေါ်ခင်စန္ဒာသည် ဦးကိုကိုကြီးတို့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ရန်သူ ဖြစ်သဖြင့် ဒေါ်ခင်စန္ဒာကို တရားခံအဖြစ် ထင်နိုင်ပါသည်။

သို့သော် လူသတ်ရာတွင် အသုံးပြုသော လက်နက်မှာမူ ဒေါ်ခင်စန္ဒာနှင့် မဆီလျော်သည်ကို သတိပြုမိသည်။

“လူသတ်ကောင်ဟာ သူ့သတ်မယ့်လူဆီ မီးပြတိုက် အမှတ် အသားပါတဲ့ စာရွက်ကလေးတွေပွဲပြီး သတ်ပစ်တယ်... အခုလည်း ဒေါ်ခင်စန္ဒာက မီးပြတိုက်ကိုလာနေတော့ ကျွန်တော်တို့ ဒေါ်ခင်စန္ဒာကို လူသတ်ကောင်လို့ ထင်မိတယ်”

ထိုအခါ ဒေါ်ခင်စန္ဒာက ကျွန်ုပ်၏စွပ်စွဲချက်ကို ချက်ချင်း

ပင် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

“ကျွန်မကိုယ်တိုင် မီးပြတိုက် လူသတ်ကောင်ရဲ့ ခြိမ်းခြောက် စာ ရခဲ့တာပါရှင်၊ ကျွန်မဟာ ဉာဏ်ကိုလွှာသုံးလို့ ယနေ့ထိ အသတ် မခံရသေးဘူးပေါ့၊ ကျွန်မ ဟောဒီ ကျွဲကျွဲမိ မီးပြတိုက်ကိုလာတာဟာ ရှင်တို့ဟာ ပုလိပ်ယောင်ဆောင်ပြီး ရောက်လာတဲ့ မီးပြတိုက်လူသတ် သမားလို့ထင်လို့ ဒီမှာလာပြီး ပုန်းတာပါ”

“ဗျာ... မီးပြတိုက်မှာ လာပြီးပုန်းတာ၊ ဟုတ်စ”

“ရှင်တို့ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ မီးပြတိုက် လူသတ်သမားပေး ပို့တဲ့ မီးပြတိုက် အမှတ်အသားကို ကျွန်မအခြေခံစဉ်းစားတယ်၊ အဲဒီ လူသတ်ကောင်ဟာ သူ့ရဲ့ အမှတ်အသားထဲမှာပါတဲ့ မီးပြတိုက်မှာ ကျွန်မ ပုန်းအောင်းနေမယ်လို့ ထင်မလားရှင်၊ သာမန်လူတစ်ယောက် အနေနဲ့လည်း တခြားတစ်နေရာမှာသာ ပုန်းအောင်းမှာပေါ့၊ မီးပြ တိုက်မှာ ပုန်းအောင်းနေမယ်လို့ ဘယ်သူက ထင်မလဲ”

ကျွန်ုပ်သည် ဒေါ်ခင်စန္ဒာ၏စိတ်ကူးဉာဏ် ဆန်းကြယ်ပုံကို မအိုးကျူးဘဲ မနေနိုင်ပါ။

ဦးဖူးညို၏ အစစ်ခံချက်ထဲတွင်ပင် ဒေါ်ခင်စန္ဒာသည် စိတ် ဓာတ်ထက်မြက်ပြီး စိတ်ကူးဉာဏ်ကောင်းသူအဖြစ် ဝန်ခံထားရာ ယခုမူ လက်တွေ့ တွေ့ရပါသည်။ ဒေါ်ခင်စန္ဒာက...

“ရှင်တို့ ကျွန်မ ဒီကျွဲကျွဲမိ မီးပြတိုက်မှာ ပုန်းအောင်းနေမယ် ဆိုတာကို သိပြီး လိုက်လာနိုင်ကတည်းက ကျွန်မ ရှင်တို့အရည်အသွေး ကိုလေးစားပြီး အကုန်လုံးဖွင့်ပြောဖို့ ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါပဲ ရှင်...”

အိုင်အိုမင်းအောင်သည် ဒေါ်ခင်စန္ဒာကို ယခု ကျွန်ုပ်တို့ လိုက်နေသော လူသတ်မှုနှင့်ပတ်သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာစွပ်စွဲခြင်းတင်ခြင်း မရှိသဖြင့် ဒေါ်ခင်စန္ဒာသည် ဤအမှု၏ တရားခံအစစ် မဟုတ်သေးမှန်း ကျွန်ုပ်သိလိုက်ရသည်။

အိုင်အိုမင်းအောင်က...

“ဒေါ်ခင်စန္ဒာ... ဦးကိုကိုကြီးဟန်ဆောင်ထားတဲ့ ကိုကြီး ယကွဲကို လူသတ်သမားက ဘယ်လိုသတ်သွားသလဲဆိုတာ သတင်းရပါသလား”

ဒေါ်ခင်စန္ဒာက...

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မ လုံးဝမသိရပါဘူး၊ ကိုကြီးယကွဲဟာ သေဆုံးသွားပြီလား”

“သေသလား၊ ရှင်သလားဆိုတာ ယခုအချိန်အထိ အတည်မပြုရသေးပါဘူး... ဒေါ်ခင်စန္ဒာဆီ မီးပြတိုက်အမှတ်အသားနဲ့ ခြိမ်းခြောက်စာရတဲ့ တစ်ချိန်တည်းလိုမှာပဲ ကိုယကွဲဆီကိုလည်း အဲဒီလိုပဲ မီးပြတိုက်အမှတ်အသားနဲ့ ခြိမ်းခြောက်စာရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကိုယကွဲဟာ ရွှေခဲညိုခိုင်းက ပျောက်သွားခဲ့တာ ယနေ့ထိပါပဲ”

ဒေါ်ခင်စန္ဒာသည် မိုင်းသုဋ္ဌေး ဦးကိုကိုကြီးဟန်ဆောင်ထားသော ကိုယကွဲ၏ မကောင်းသတင်းကိုကြားသောအခါ ဝမ်းသာသော အမူအရာမျိုးတွေ့ရပါသည်။ ဒေါ်ခင်စန္ဒာ၏ ဟန်ဆောင်မှုကင်းသော အပြုအမူဟု ကျွန်ုပ် မှတ်ချက်ချမိပါသည်။

အခန်း(၃၅)

ကျွန်ုပ်နှင့် မိတ်ဆွေကြီး အိုင်အိုမင်းအောင်တို့သည် ရွှေညို ခိုင်းသုဋ္ဌေးကလေး တို့ကိုနှိုင်း၊ ဟံသာဝတီ ကမ်းနံဘေးမှ အလွန်သမား ပဲ့နင်းကြီး ဦးဦးညိုနှင့် ဒေါ်ခင်စန္ဒာတို့ သုံးဦးကို စစ်ဆေးရာတွင် ရတနာသိုက်ရှာဖွေသူတစ်စု၏ လောဘလောင်မီးတိုက်သနပ်စုံကို သိခဲ့ရပါသည်။

ထိုသုံးယောက်ထံမှရသော သတင်းအချက်အလက်များက ဤအမှုကြီး၏ သဗ္ဗင်္ဂသဏ္ဌာန်ကို ပေါ်လွင်လာစေပါသည်။ ထို့ကြောင့် မီးပြတိုက်နဲ့ စာရွက်ကလေးများကို ပို့ပြီး လူသတ်နေသော မီးပြတိုက်လူသတ်သမားအမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး ခေါင်းလုံးဆိုင် စဉ်းစားကြသည်။

မီးပြတိုက် လူသတ်သမားသည် မည်သူဖြစ်နိုင်သနည်း

ကောက်ချက်ဆွဲရာတွင် ဖြစ်နိုင်သော လမ်းနှစ်သွယ်ကို တွေ့ရသည်။

ပထမလမ်းမှာ ခင်စန္ဒာ၏ပခင် ကြေးငိုင်မင်းကြီး ဦးမော်တင်သည် အိန္ဒိယနိုင်ငံ ပေါ်တူဂီကိုလိုနီနယ်ဖြစ်သော ရိုအာမြို့တွင် ပေါ်တူဂီအဘိုးအိုထံမှ ရတနာသိုက်မြေပုံတို့ ရခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ပေါ်တူဂီအဆက်အသွယ်များက ရတနာများ ရရှိသွားကြသော ရွှေခဲညိုမိုင်းသွေးကြီး ဦးတိုတိုကြီးခေါ် ကိုသက္ကနှင့် ဒေါ်ခင်စန္ဒာခေါ် ဒေါ်သဇ္ဇာတို့ကို လုပ်ငြာရန်ကြိုးစားခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဒုတိယလမ်းမှာ မြသန္တာဖြူစက်ထွေကို ကိုသက္ကက ပင်လယ်စားပြတိုက်လုယက်ရာတွင် သေဆုံးရသူများ၏ ကျန်ရစ်သူများက တုံ့ပြန်၍ လုပ်ကြံခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။

ဝတ်ရုံဖြူ စက်ထွေပေါ်တွင် သေဆုံးခဲ့သော မဆင်တူးချီကို သတ်ရာတွင် အပြုသော လူသတ်လက်နက်မှာ ပင်လယ်ကမ်းနိုးတန်းနေ တိုင်းရင်းသားတို့၏ 'မူတ်ပြောင်း' လက်နက်ဖြစ်နေသဖြင့် ရတနာသိုက်မြေပုံရှင် ပေါ်တူဂီလူမျိုးအဆက်အနွယ်များက လုပ်ကြံခြင်းမဖြစ်နိုင်ဟု သုံးသပ်မိသည်။

ထို့ကြောင့် ပေါ်တူဂီ အဆက်အနွယ်များကို လောလောဆယ်အားဖြင့် အမှုထံမှ ဝေတ္တခဏဆွဲထုတ်ထားရန် စဉ်းစားမိသည်။

သို့သော် အတွေးအခေါ်ထံမှ လုံးဝမောင်းထုတ်ပစ်ပြီး မေ့ထားလိုက်ခြင်းမျိုးမဟုတ်ပေ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မြသန္တာဖြူစက်ထွေမှ အသတ်ခံရသူများ၏ ကျန်ရစ်ခဲ့သော အဆက်အနွယ်များနှင့် ဒိုင်းမွန်းကွန်းတွင် အသတ်ခံ

ရသူများ၏ အဆက်အနွယ်များကို မှက်နှာမူလိုက်မိသည်။

မြသန္တာဖြူစက်ထွေမှ အသတ်ခံရသူများနှင့် ဒိုင်းမွန်းကျွန်းတွင် အသတ်ခံရသူများမှာ များလှသဖြင့် တစ်ဦးချင်းလိုက်စုံစမ်းရလျှင် ဤအမှုကို နှစ်ပေါင်းများစွာ စုံစမ်းရမလိုဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် တရားခံဖြစ်နိုင်သော လူများအများကြီးပါဝင်သော အမှုများကို စစ်ဆေးရာတွင် စာမေးပွဲဖြေသော ကျောင်းသားများ စပေါ်ရိုက်သကဲ့သို့ သွေးတိုးစမ်းထောက်လှမ်းမှုများ ပြုလုပ်ရလေသည်။

ထိုသွေးတိုးစမ်း ထောက်လှမ်းမှုများမှ ထူးခြားသော သတင်းအချက်အလက်များ ရရှိလာပါက ဇောင်းပေးပြီးစုံစမ်းရလေသည်။

ကျွန်ုပ်က အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ အိုင်အိုပင်းအောင်၏သုံးသပ်ချက်ကို သိလိုသဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“တိုမင်းအောင် ဒီအမှုနှင့်ပတ်သက်ပြု သံဃာ့ရဲ့ထင်မြင်ချက်ကို လင်းစမ်းပါဦးဗျ”

အိုင်အိုပင်းအောင်သည် အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ လက်ပိုက်စဉ်းစားနေရာမှ မေးစရာကို လက်ဖဝါးနှင့်ပွက်လိုက်ပြီး...

“ဒီအမှုမှာ ကျွန်တော်တို့ ကိုကိုနိုင်၊ ကိုဦးညိုနဲ့ ဒေါ်ခင်စန္ဒာတို့ကို စစ်ဆေးခဲ့လို့ အမှုရဲ့ရှုပ်လှုပ်ကတော့ ပေါ်လာပါပြီ။ ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားတာကတော့ ကိုကိုနိုင်က ကျွန်တော်တို့ကို ပေးအပ်ခဲ့တဲ့ ပန်းချီကားကလေးပဲ အိုင်ပီ၊ အဲဒီ အယ်(လ်)ဂွာဒါရဲ့ ရွဒရသေ့ခံပန်းချီကားကလေးဟာ သူတို့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှု ပြုခဲ့ခဲ့တဲ့ကိုပမ်းချီကားနဲ့ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သလို ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း လူသတ်

ကောင်ကို လမ်းညွှန်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ သူ လုပ်ကြံမယ့်လူဆိုကို မီးပြတိုက်အမှတ် အသား စာရွက်ကလေးတွေပို့တာ အယ်(လ်)ရွာဒါ မီးပြတိုက်နဲ့ ပတ်သက်မယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် အိုင်ပီ၊ ကိုယကူတို့ ခင်စန္ဒာတို့ဟာ အယ်(လ်)ရွာဒါမီးပြတိုက်အနီးမှာ မတရားမှုတွေပြုခဲ့တော့ အဲဒီအယ်(လ်)ရွာဒါ မီးပြတိုက်ဟာ တစ်သက်တာ မနေနိုင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပေါ့”

“ဒါနဲ့ အဲဒီ အယ်(လ်)ရွာဒါ ရုဒ္ဓရသဆိုတဲ့ ပန်းချီကားထဲက ကိုယကူနဲ့ ခင်စန္ဒာတို့ရဲ့ပုံကို ဘီလူးနဲ့ လစန်းရုပ်ထဲမှာထည့်ရေးခဲ့တာ ဘယ်သူလို့ ထင်သလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ရန်ကုန်က အက်ဒမန်ကျွန်းကိုပြန်တဲ့ မြသန္တာဖြူစက်လှေပိုင်ခွင့် ဦးထွန်းပေါ်ရဲ့ သမီး မြသန္တာဖြူလို့ ထင်တာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုမင်းအောင်... ”

“မြသန္တာဖြူ စက်လှေပေါ်က လူတွေအားလုံးနဲ့ ဒိုင်းမွန်းကျွန်းပေါ်က လူတွေအားလုံး အသတ်ခံရတယ်၊ မြသန္တာဖြူ တစ်ယောက်သာ စက်လှေပဲ့ချောင်က အခန်းထဲမှာ အပမ်းခံခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား... မြသန္တာဖြူဟာ စက်လှေပဲ့ခန်းထဲမှာ ကိုယကူနဲ့ ခင်စန္ဒာရဲ့ပုံကို ရေးဆွဲခဲ့ပုံရတယ်”

ကျွန်ုပ်သည် အိုင်အိုမင်းအောင်၏ ဆက်စပ်ဈေးတောပုံကို ခြွင်းချက်မရှိဘဲ လက်ခံမိပါသည်။ အနုမာန ယုံဆချက်တစ်ခုဖြင့် သော်လည်း အတိအကျ မှန်ကန်လိမ့်မည်ဟု ထင်ရပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်ခုခုကို စဉ်းစားမိသဖြင့်...

“အေးဗျာ... ကိုဦးညိုရဲ့ အစစ်ခံချက်ထဲမှာ ဒိုင်းမွန်းကျွန်းတို့ ချောက်တဲ့အခါမှာ ကိုယကူက ဘယ်သူမှ မှန်တိုင်းဖြူစက်လှေတို့ သွေးချားလို့ အမိန့်ပေးတာဟာ မြသန္တာဖြူဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတို့ မှန်တိုင်းဖြူ စက်လှေပေါ် ခြောင်းပြီးဖမ်းထားဟန်တူတယ်”

“ဟုတ်တယ် အိုင်ပီ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ခင်စန္ဒာဟာ ပဲ့ခင်းကြီး ဦးဦးညိုကို ကိုယကူအပေါ် အကောက်ကြဲပြီး တိုက်ခိုက်ဖို့ သွေးဆောင်မရတော့ ကိုယကူနဲ့ ပူးပေါင်းသွားပြီး ဒိုင်းမွန်းကျွန်းက လူတွေကို သုတ်သင်ဖို့ မှန်တိုင်းဖြူစက်လှေပေါ်မှာ ခင်စန္ဒာနဲ့ ကိုယကူတို့ သွားချောက်နေထိုင် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြတာကို အခန်းထဲမှာ မြသန္တာဖြူက ချောင်းမြောင်းကြည့်ပြီး သူတတ်တဲ့ ပန်းချီပညာနဲ့ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့တာဖြစ်ရမယ် အိုင်ပီ”

“ဟုတ်တယ် ကိုမင်းအောင်၊ မြသန္တာဖြူဟာ ဒီအယ်(လ်)ရွာဒါရဲ့ ရုဒ္ဓရသဆိုတဲ့ ပန်းချီကားကို ရေးဆွဲသွားတာဖြစ်မယ်”

“အဲဒီ မြသန္တာဖြူရဲ့ ပန်းချီကားကိုစတွေ့ပြီး အမိပွယ်ဖော်နိုင်လို့သာ မြသန္တာဖြူကို လုပ်ကြံသွားတဲ့လူကို ခြေရာခံမိနိုင်တာ ဖြစ်မယ်”

“မြသန္တာဖြူရဲ့ဖခင် အက်ဒမန်ကျွန်းက ဦးပေါ်ထွန်းဟာ သူ့သမီးသေရတဲ့ စက်လှေတိုက်ခတ်နာပြီး အမှုပြီးတာတောင် ပြန်ပြီး မယူတော့ဘူး ဒါကြောင့် အစိုးရက လေလံပစ်ရတယ်”

“လေလံကို ဘယ်သူဆွဲတာလဲ”

“ဝတ်ရုံဖြူစက်လှေပဲ့ခင်းကြီး ဦးမွန်ထော်က ဒီစက်လှေပဲ့ရဲ့

ပိုင်ရှင်ဟာ ချေးမြို့က ဦးရွှေခံအောင်တဲ့ အဲဒီ ဦးရွှေခံအောင်ဟာ ပုသိမ်မြို့က လေလံဆွယ်ပုံရတယ်။ ဒါဖြင့် အဲဒီ မြသန္တာဖြူ မုန့်တိုင်းဖြူ၊ ဝတ်ရုံဖြူဆိုတဲ့ သုံးမည်ရ သုံးဘဝပြောင်းခဲ့တဲ့ မြသန္တာဖြူကို လေလံဆွယ်ခဲ့တဲ့ ကိုရွှေခံအောင်ဟာ စက်လှေခန်းထဲမှာ သေဆုံးသွားတဲ့ ပြသန္တာဖြူ ချေးဆွဲခဲ့တဲ့ ပန်းချီကားကို စတုတ္ထတာပြစ်မယ်”

“ဟုတ်တယ် အိုင်ပဲ၊ ဦးရွှေခံအောင်ဟာ မြသန္တာဖြူချေးဆွဲခဲ့တဲ့ စက်လှေထဲက ပန်းချီကားကို ပထမဆုံးတွေ့ရမယ်။ အဲဒီ ပန်းချီကားကို စက်လှေထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ဆက်ပြီး ချိတ်ဆွဲထားရသလဲဆိုတာ ဆက်ပြီး ပြောစာကြည့်ရင် အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ် အိုင်ပီ၊ ဥပမာ ဒီစက်လှေကို လေလံပွဲမှာ ဆေးအချောင်ရလို့ ဝယ်တတ်ပဲထားပါ။ ဒီစက်လှေပိုင်ရှင် အသစ်ဟာ ဒီစက်လှေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ မင်္ဂလာမရှိတဲ့ ဒီပန်းချီကားကို ဘာဖြစ်လို့ အာရုံလိုဆက်ပြီး ဆွဲထားမလဲ”

“ဒီမှာ ကိုမင်းအောင်၊ ခင်ဗျားဆိုလိုတာက အသတ်ခံရတဲ့ မြသန္တာဖြူနဲ့ စက်လှေပိုင်ရှင် ကိုရွှေခံအောင်နဲ့ပတ်သက်နေတယ်လို့ ဆိုလိုတာမဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်က သိလိုဇောနှင့် အိုင်အိုမင်းအောင်၏အဖြေတို့ ပေးလိုက်သည်။

ကိုမင်းအောင်သည် ချက်ချင်းအဖြေပေးသေးတဲ့ လေးနက်စွာ စဉ်းစားနေရာမှ ကျွန်ုပ်အား ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ် အိုင်ပီ၊ ဟောဒီ စက်လှေပိုင်ရှင် ဦးရွှေခံအောင်နဲ့ မြသန္တာဖြူတို့ဟာ တစ်နည်းနည်းခွဲတော့ ပတ်သက်နေမယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်ုပ်တော်တို့ ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ချေးမြို့”

ကိုရွှေခံအောင်ကို ခြေရာကောက်လျက်ကြတာပေါ့”

“ခြေရာကောက်ရုံနဲ့ မရဘူး ခြေရာထပ်ပြီး လိုက်ရတော့မယ် အိုင်ပီ”

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် ကိုရွှေခံအောင်သည် သေဆုံးသူ မြသန္တာဖြူ၏ ချစ်သူဖြစ်၍ စက်လှေကြီးကို ပြန်ဝယ်ပြီး သံလွန်စရသောအခါ မြသန္တာဖြူကို သတ်ခဲ့သော ကိုယကနှင့် ခင်စန္ဒာတို့ကို လုပ်ကြံရန်စီစဉ်ခြင်းဖြစ်ရမည်ဟု ထင်ယောင်နေပါသည်။

ချေးမြို့တွင် ဝတ်ရုံဖြူ စက်လှေပိုင်ရှင် ကိုရွှေခံအောင်ဆိုသူ ဖရှိပါ။ မော်လမြိုင်မြို့ရှိ တနင်္သာရီကမ်းရိုးတန်းသွား စက်လှေများ၏ မှတ်ပုံတင်စာရင်းတွင် ဝတ်ရုံဖြူစက်လှေပိုင်ရှင်မှာ ချေးမြို့မှ ကိုရွှေခံအောင်ဟု ဆိုထားသော်လည်း ကိုရွှေခံအောင်ဆိုသူသည် ချေးမြို့တွင် လုံးဝနေထိုင်ခြင်း မရှိပါ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ အာရုံသည် အက်ဒမန်ကျွန်းသို့ ရောက်သွားပါသည်။ မြသန္တာဖြူသည် အက်ဒမန်ကျွန်းမှဖြစ်ရာ ကိုရွှေခံအောင်သည်လည်း အက်ဒမန်ကျွန်းမှပင် ဖြစ်ရမည်ဟု ယူဆမိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့် မိတ်ဆွေကြီး အိုင်အိုမင်းအောင်တို့သည် အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ ထွက်ခွာပြီး အိန္ဒိယမှတစ်ဆင့် နိပူရီ(၁)ဘ

www.burmeseclassic.com

၂၇၆ အောင်စင်

သဘောဖြင့် အက်ဒမန်ကျွန်းသို့ ဆက်လိုက်သွားသည်။

ပို့ဘလဲယားမြို့သို့ရောက်သောအခါ ကျွန်းပိုင်မင်းကြီးနှင့် တွေ့ဆုံပြီး ၎င်းကယ်ပူးလီ(စ်)ခေါ် ပုလိပ်အဖွဲ့အကူအညီဖြင့် ကို ရွှေခဲအောင်ကို ရွာဖွေပါသည်။ ကိုရွှေခဲအောင်ကို ပို့ဘလဲယားတွင် အချိန်ကြာကြာမရှာရပါ။ ပို့ဘလဲယား နေသောကြီးကလပ်အနီးတွင် နေထိုင်သော မိဘက သစ်စက်ပိုင်ရှင်များဖြစ်ပြီး ချမ်းသာကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ပို့ဘလဲယားမြို့အတွင်းရှိ နေသောကြီးကလပ်အနီး သို့ ရောက်သွားသောအခါ ကိုရွှေခဲအောင်ကို သူ၏အိမ်ကြီးတွင် မတွေ့ရပါ။ ပို့ဘလဲယားမြို့၏ တောင်ဘက်တွင်ရှိသော အာရှင်တာပတ်ခေါ် မေမြို့ရွာတွင် ပန်းချီသွားဆွဲနေသည်ဟု သိရသဖြင့် ကျွန်ုပ် နှင့် အိုင်အိုမင်းအောင်တို့သည် ထိုအာရှင်တာပတ် ရွာကလေးသို့ ဆက်ခဲ့ကြသည်။

ထိုအာရှင်တာပတ် ရွာကလေးသည် မြန်မာဘုန်းကြီး ကျောင်းနှင့် စေတီတစ်ဆူရှိသော ရွာဖြစ်သည်။ ထိုအပြင် အက်ဒမန် ကျွန်း၏ အရှေ့ဘက်ကမ်းခြေနှင့်နီးသဖြင့် ရှုခင်းသာလှသော နေရာ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် လေဖျားမှာ တဟူးဟူးတိုက်ခတ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် မိတ်ဆွေကြီး အိုင်အိုမင်းအောင်တို့သည် အာရှင်တာပတ် ရွာ ကမ်းခြေသို့ ဆင်းသွားသောအခါ ရွက်ဖျင်တံတစ်ခုကို ပထမဆုံး သတ်မြှုပ်သည်။ ရွက်ဖျင်တံမှာ လေတိုးသဖြင့် လွင့်မတတ်ဖြစ်နေ သည်။

မကြာမီတွင် အုန်းပင်ဦးပျားအကြားတွင် ပုံဆွဲဒေါက်ကို ယောင်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ကို ကျောပေးရပ်ကာ ပန်းချီကားထဲတွင် အာ

မြုပ်နေသော ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ထိုလူ၏အနီးသို့ ရောက်သွားသော်လည်း သူသည် သတိပြုမိပုံ မပေါ် ပေ။ ထိုမျှမက လေတဟူးဟူး တိုက်နေသည်ကိုလည်း ဂရုပြုမိဟန် မတူပေ။ ကျွန်ုပ်က အသံပြုလိုက်သည်။

“ဒီမှာ... ဦးရွှေခဲအောင်”

ထိုသူက လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အသက်မှာ လေးဆယ်ခန့် ရှိသော်လည်း နုဖျိုနေသည်။ ကိုရွှေခဲအောင်သည် အက်ဒမန်ကျွန်း သားပီပီ အသားမှာ ညိုမည်းသော်လည်း ကျက်သရေရှိသည်။ လူကြီး လူကောင်းဆန်ဆန် အဝတ်အစားကို သပ်ရပ်စွာဝတ်ဆင်ပြီး ရွှေကိုင်း မျက်မှန်ထဲမှ ကျွန်ုပ်တို့ကို မျက်လုံးဝင် ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုရွှေခဲအောင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ရောက်လာမည်ဟု ဖျော်လင့်စောင့်စား နေပုံရသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ရောက်လာကြပြီကိုး။ သတင်းစာထဲမှာတွေ့ ကတည်းက ခင်ဗျားတို့ရောက်လာလိမ့်မယ်ထင်နေတာ...”

ကိုရွှေခဲအောင်က သူ၏ပန်းချီဆွဲကိစ္စ စုတ်တံနှင့် ဆေး ခြယ်သောကတ်ပြားကို အနီးရှိ စားပွဲငယ်ပေါ်သို့ တင်လိုက်ကာ လောင်းကုတ်အင်္ကျီကြီး၏ ရင်ဘတ်အိတ်ထဲမှ စီးကရက်ဘူးကိုထုတ်ပြီး ကျွန်ုပ်နှင့် အိုင်အိုမင်းအောင်တို့ကို ဆေးလိပ်တည်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ က ငြင်းဆိုသောအခါ သူ၏ပါးစပ်တွင် စီးကရက်တစ်လိပ် အသာ ကိုက်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ မီးခြစ်ကို ထုတ်ယူ ပြီး စီးကရက်ကို မီးညှိကာ အားရပါးရ ဖွာရှိုက်နေသည်။

“ဒီမှာ ဦးရွှေခဲအောင်... ခင်ဗျားနဲ့ ဒေါ်မြသမီးပြုရဲ့

အကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ကို နည်းနည်းလောက် ပြောပြပါလား”
တိုင်တိုမင်းအောင်သည် ပန်းချီဆရာကြီးကို တလေးတစား
ပင် တောင်းပန်လိုက်သည်။ ကိုရွှေခံအောင်က ဆွဲလက်စပန်းချီကား
ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး...

“ဟောဒါ တူပင်ရဲ့အိပ်မက်သုစာ မြသန္တာဖြူပေါ့ဗျာ”

ပန်းချီကားမှာ မပြီးသေးသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်ဖြစ်ပါ
သည်။ သို့သော် ပန်းချီကားထဲမှ မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်၏
ပုံသဏ္ဍာန်မှာ ထင်ရှားနေလေပြီ။ ကိုရွှေခံအောင်က စီးကရက်ကို
ဖွာရှိုက်နေရင်းမှ...

“မြသန္တာဖြူမှာ ပန်းချီဆရာမ တစ်ယောက်ပေါ့ဗျာ အခုသာ
သူရှိနေရင် ကမ္ဘာတော့ ပန်းချီဆရာမကြီးတောင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ၊
သူနဲ့ကျွန်တော်နဲ့ အိန်နီယ ရန်ကာပန်းချီပြိုင်ပွဲ စခင်တော့ သူက ဆ
အရင်ရတာဗျာ မြသန္တာဖြူမှာ ကျွန်တော်ရဲ့ချစ်သူပါ... ငယ်ငယ်
ကတည်းက ချစ်ရေးစင်ဆိုတာလို ကျောင်းသွားပေင် ဗာဝကထည်းက
ချစ်ခဲ့ကြတာပေါ့။ သူ့အဖေက ဗိုလ်ထံယားဖြူက စက်လှေပိုင်ရှင်
သွေး၊ ကျွန်တော့်အဖေက သစ်စက်သူဌေးဗို့ လူ့အဆင့်အတန်းချင်း
ဝါသနာချင်း တူခဲ့ကြလို့ ဒီတစ်သက်မခွဲရဘူးမှတ်တာ၊ ငယ်ငယ်တုန်း
က စပြီး လူမှန်းသိတဲ့အရွယ်အထိ ဟောဒီ အက်ဒမန်ကွန်းမှာ သူနဲ့
ကျွန်တော်နဲ့တွဲပြီး ပန်းချီကားတွေ လျှောက်ဆွဲကြတာပေါ့”

“ဝတ်ရုံဖြူ ဝက်လှေက ဝဲချောင်ခန်းထဲမှာ သူ့ကိုသတ်သွား
တဲ့ ကိုယကွနဲ့ ခင်စန္ဒာရဲ့ပုံကို မြသန္တာဖြူ ရေးဆွဲခဲ့တာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မြသန္တာဖြူ ရေးဆွဲခဲ့တာပါ။ သူ့လက်ရာပါ။

တော်ရုံလူက ဒီအာဓိပ္ပာယ်ကို ဘယ်ဖော်နိုင်မလဲ”
“ဦးရွှေခံအောင်ကတော့ မြသန္တာဖြူကိုသတ်တာ ကိုယကွနဲ့
ခင်စန္ဒာမှန်း သတိပြုပါတာပေါ့”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ...”

“ဒါကြောင့် မြသန္တာဖြူ ဝက်လှေကြီးကို ပုသိမ်က လေလံဆွဲ
ငယ်၊ ဝတ်ရုံဖြူအဖြစ် ပြောင်းလဲပြီး မြသန္တာဖြူကို သတ်သွားတဲ့ လူတွေ
ကို ခြေရာကောက်တော့ တစ်ယောက်က ထားဝယ် ရွှေခဲညိုမိုင်းမှာ
မိုင်းသူဌေး ဦးကိုတိုင်းဖြစ်နေတာ သိရတယ်။ တစ်ယောက်ကတော့
မော်လမြိုင်ကောင်စီမင်းမှာ ဒေါ်သဥ္ဇာဟန်ဆောင်နေတဲ့ ဒေါ်ခင်စန္ဒာ
မှန်းသိရတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

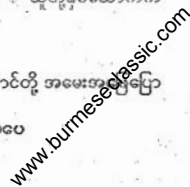
“အဲဒါကြောင့် အယ်(လ်)ဥာဒါ မီးပြတိုက်အနီးမှာ ခင်ဗျားရဲ့
ချစ်သူကလေး မြသန္တာဖြူ သေဆုံးခဲ့ရတဲ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် မီးပြ
တိုက်ပုံ အမှတ်အသား ရေးဆွဲထားတဲ့ စာရွက်ကလေးတွေကို ဦးယကွ
နဲ့ ဒေါ်ခင်စန္ဒာဆီကို ပေးပို့ပြီး ခြိမ်းခြောက်ခဲ့တာ ရန်တုံ့ပြန်မယ်ဆိုတဲ့
သဘောပေါ့”

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက ဒီလို မီးပြတိုက် အမှတ်အသား
စာရွက် ကြိုတင်ပို့ပြီး ခြိမ်းခြောက်လိုက်တာ နဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်က
ခြေရာပျောက်သွားရော”

“ဟုတ်လိုက်လေဗျာ”

အိုင်အိုမင်းအောင်နှင့် ကိုရွှေခံအောင်တို့ အဖမ်းအပြုပြော

နေကြရာ အိုင်အိုမင်းအောင်သည် ကိုရွှေခံအောင်ကို မီးပြတိုက် လူသတ်သမားအဖြစ် ဖမ်းဆီးတော့မည်ဟု ထင်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကိုရွှေခံအောင်၏ မျက်နှာရုပ် မျက်နှာကဲကို ကြည့်လိုက်ရာ မျက်နှာအမူအရာ တစ်ချက်မှမပျက်ပေ။ ကိုရွှေခံအောင်သည် သောက်လက်စမ်းကရက်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး...

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို သတ် မပစ်ဘူးဗျနော်... စုံထောက်ကြီး”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဦးရွှေခံအောင်၊ အခု ကျွန်တော်တို့ ပို့ဘလဲယားကို လိုက်လာတာလည်း ခင်ဗျားကို မီးပြတိုက်လူသတ်ကောင်အဖြစ် ဖမ်းဖို့လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရန်ကုန်မြို့၊ ဂျူဗလီဟောမှာ တစ်ကိုယ်တော် ပန်းချီပြပွဲကလေးတစ်ခု လုပ်ပေးဖို့ လာတာပါ။ အနုပညာသမားရဲ့ မာနကိုသိလို့ စာရေးမမှာဘဲ ကိုယ်တိုင်လိုက်လာရတာပါ”

ကျွန်ုပ်သည် အိုင်အိုမင်းအောင် စကားကိုကြားရသောအခါ အံ့အားသင့်သွားပါသည်။ ကာယကံရှင်ဖြစ်သော ကိုရွှေခံအောင်မှာ ကျွန်ုပ်ထက်ပိုပြီး အံ့ဩသွားဟန်နှင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်ပြီး...

“ဘာပြောတယ်... ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို လူသတ်တရားခံအဖြစ် မှားပြီးမဖမ်းဘူး ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်တော့မှ လူမှားပြီး ဖမ်းတတ်တဲ့ စုံထောက်မဟုတ်ပါဘူး ဦးရွှေခံအောင်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ... ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့

မတရားအဖမ်းခံရရင် ဒီအက်မန်ကျွန်းက မလိုက်ဘူးဆိုပြီး ခင်ဗျားတို့လခခဲရင် အန္တရာယ်ပေးဖို့ ကြိုတင်စီစဉ်ထားမိတယ်... အဲဒါ ကျွန်တော့်ဘက်က မရိုးသားမှုကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ဟောဒီ ခင်ဗျား ပန်းချီဆွဲတဲ့နေရာကို ဝင်လာကတည်းက မြင်လိုက်ပါတယ်ဗျာ။ အုန်းပင်ငါးပင်ပေါ်မှာ ဂျင်ကလိငါးယောက်က မှုတ်ပြောင်းငါးခုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို ဝိုင်းထားတယ်လေ”

အိုင်အိုမင်းအောင်၏ မျက်စိလျှင်မြန်ပုံကို ကျွန်ုပ် ဩဇာမိသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ နှစ်ယောက်ယှဉ်တွဲလျှောက်လာရာ ကျွန်ုပ်သည် အုန်းပင်ပေါ်မှာ ဂျင်ကလိတစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့လိုက်ရပေ။

“ဂျင်ကလိတွေရဲ့ မှုတ်ပြောင်းကို ကြောက်လို့ ဦးရွှေခံအောင်ကို အချို့သတ် ပရိယာယ်ဆင်ပြီး ပို့ဘလဲယားကျမှ ဖမ်းမယ်လို့လည်း သံသယမဝင်ပါနဲ့။ ကျွန်တော်ဟာ ကတိတစ်လုံး စကားတစ်ခွန်းကို သစ္စာစောင့်တဲ့လူပါ”

ထို့နောက် အိုင်အိုမင်းအောင်သည် အုန်းပင်ပေါ်ရှိ ဂျင်ကလိများကို မျက်စိတစ်ချက် ခြေကြည့်လိုက်ပြီး...

“ပြီးတော့ လက်ဖြောင့်သေနတ်သမားတစ်ယောက် ကျွမ်းကျင်ရမယ့် လေတိုက်နန်း သင်ခန်းစာအရဆိုရင် အခုလိုလေတိုက်ပုံနန်းအရ ခင်ဗျားရဲ့ ဂျင်ကလိတွေ ကျွန်တော့်တို့ဆီ ပစ်ပယ်ပြောင်းက မြားတွေဟာ ကျွန်တော့်တို့ဆီ မရောက်နိုင်မှန်း ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ဒါကြောင့် မယုံရင် ပစ်စမ်းပါ ဦးရွှေခံအောင်”

ဦးရွှေခံအောင်သည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် မလှမ်းဝေးကားဘဲ သာရွက်ဖျင်တဲကို လက်ညှိုးထိုးပြီး မှုတ်ပြောင်းနှင့် ပစ်ခတ်ရာ ဂျင်ကလိ

www.burmeseclassic.com

၂၈၂ ❀ အောင်စင်

များကို အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။ ဂျင်ကလီများသည် မှတ်ပြောင်း
နှင့် ရွက်ဖျင်တဲကို ပစ်ကြဲပါသည်။ သူတို့၏ မြားများသည် လေနှင့်
လွင့်သွား၍ ပစ်မှတ်သို့မရောက်ပေ။

အခန်း(၃၆)

အက်ဒမန်ကျွန်းမှ ပန်းချီဆရာ ဦးရွှေခံအောင်၏ တစ်ကိုယ်
တော် ပန်းချီပြပွဲကို ဂျပန်လိယောတွင် ကျွန်ုပ်တို့ စီစဉ်ပေးကြသည်။
ထိုအထဲတွင် မြသန္တာဖြူ ရေးဆွဲခဲ့သော အယ်(လ်)ဂွာဒါ၏ ရုဒ္ဓရသ
ဟူသော ပန်းချီကားကို 'ပင်လယ်ဓားပြများ ဖမ်းဆီးခံ သတ်ဖြတ်ခံရ
သော မိန်းကလေးတစ်ဦးက ပင်လယ်ဓားပြခေါင်းဆောင်နှင့် ဓားပြ
ခေါင်းဆောင်မပုံကို သရုပ်ဖော်သွားပုံ' ဟု ကြေညာပြီး ခင်းကျင်းပြသ
ပါသည်။

ထိုရွှေခံအောင်၏ ပန်းချီကားများထက် မြသန္တာဖြူ၏ ရုဒ္ဓ
ရသ ပန်းချီကားကို လူများကြိုက်ကြိုက်တိုး ဝိုင်းစုံကြည့်ကြပြီး ထင်မြင်
ချက်များကို သူ့ထက်ငါ ပေးကြပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး အိုင်အိုမင်းအောင်သည် အထူးတရားခံ

ကို ဖမ်းဆီးရာတွင် ထောင်ချောက်ဆင် ဖမ်းဆီးလေ့ရှိရာ ကျွန်ုပ်သည် ထောင်ချောက်ဆင် မင်းဆီးရသည်ကို ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်မိပါသည်။ ယခုဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ပန်းချီဆရာ ကိုရွှေစံအောင်၏ လုံခြုံရေး ကို တာဝန်ယူရော ဘုရင်ခံမင်းကြီးတမျှပင် အဝစအရာရာ ဝရစိုက်ရသည်။ တာဝန်လည်း အလွန်ကြီးလေသည်။

သို့ရာတွင် ယခုအမှုတွင်မူ ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေကြီး အိုင်အိုမင်းအောင်သည် ရန်သူကို ကြိုတင်ရိုက်စားမိပုံရလေသည်။ တစ်ဖက်မှ ဂျူဗလီဟောရီ တစ်ကိုယ်တော်ပန်းချီပြွဲပြွဲနှင့် ပန်းအောင်နေသော မီးပြတိုက် လူသတ်တောင်ကို ကလော်ထုတ်လိုက်ပြီး ထွက်လာသော အခါ အိုင်အိုမင်းအောင်က လက်ဦးအောင် ဖမ်းဆီးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဂျူဗလီဟောတွင် ပန်းချီပြွဲကျင်းပနေစဉ် တစ်ရက်တွင် ရန်ကုန်မြို့တစ်နေရာမှ အိုင်အိုမင်းအောင်ထံ ဇာယလီဖုန်းလာလေသည်။ ထိုဇာယလီဖုန်းလာသဖြင့် အိုင်အိုမင်းအောင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ခေါ်ပြီး...

“ကဲ... အိုင်ပီရေ တာဝန်နဲ့ ဝတ္တရားရှိတဲ့အတိုင်း တရားခံသွားဖမ်းရအောင်”

“ဘယ်ကို သွားမလဲ... ကိုမင်းအောင်”

“မန်ရိုးဟိုတယ်ကို အိုင်ပီ”

မန်ရိုးဟိုတယ်သည် ရန်ကုန်မြို့ ပန်းဆိုးတန်းတွင်ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ကားကလေးသည် ပန်းဆိုးတန်းသို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ပန်းဆိုးတန်း မန်ရိုးဟိုတယ်သို့ရောက်သောအခါ အိုင်အိုမင်းအောင်သည်

ဟိုတယ်နေရာထဲတွင် တည်းခိုသူများ၏ ဧည့်စာရင်းလယ်ကုတ်အုပ်ကို တောင်းယူစစ်ဆေးပြီး အခန်း(၁၇)သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

အခန်းနံပါတ်(၁၇)သို့ ရောက်သောအခါ အိုင်အိုမင်းအောင်သည် တံခါးခေါက်လိုက်သည်။ အတွင်းမှ ကျယ်လောင်သောအသံတစ်ခုက ဆီကြိုလေသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

အိုင်အိုမင်းအောင်က...

“မိအိုင်ပီက အိုင်ပီကျော်ခေါင်နဲ့ အိုင်အိုမင်းအောင်ပါ”

“ဘာလဲ... ခင်ဗျားတို့ ပုလိပ်အဖွဲ့ကလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

အိုင်အိုမင်းအောင်၏ အမိန့်သံပါသော အသံကြောင့် အခန်းတွင်းမှလူသည် ငြမ်းဆန်ခြင်းမပြုလုပ်တော့ဘဲ သူ၏ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလေသည်။ ထိုလူသည် အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း သန်မာထွားကျိုင်းသော ခန္ဓာကိုယ်ရှိသည်။ အဝတ်အစားများမှာ အနောက်တိုင်းဆန်ဆန် ဝတ်ထားသော်လည်း မျက်နှာမှာမူ လူမိုက်တစ်ယောက်လို ကြမ်းတမ်းခက်ယန်နေသည်။

“အထဲကို ဝင်ခွင့်ပြုပါ ရွှေခဲညို မိုင်းသွေးကြီး ဦးကိုကိုကြီး”

အိုင်အိုမင်းအောင်သည် နှုတ်ဆက်သံကြောင့် လွန်ခဲ့သော လေးငါးလခန့်က မီးပြတိုက် လူသတ်သမားထံမှ ခြိမ်းခြောက်စာရသဖြင့် သေသည် ရှင်သည်မသိ ပျောက်ဆုံးသွားသော ထားဝယ်မြို့မှ ရွှေခဲညိုမိုင်းပိုင်ရှင် ဦးကိုကိုကြီးမှန်းကျွန်ုပ်သိလိုက်ရသည်ကိုကျွန်ုပ်သည် အထူးပင် အံ့ဩသွားသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ အတွင်းရေးတွေကို တစ်ခွန်းတစ်စခိုပ်မိနေတဲ့ မောင်တူးချိုကို ကိုရွှေသီးဆိုတဲ့ ကုန်သည်ယောင်ဆောင်ထားတဲ့လူကို စေလွှတ်လုပ်ကြံခိုင်းပြီး အခု ကိုရွှေခင်အောင်နဲ့ ဒေါ်ခင်စန္ဒာတို့ကို လုပ်ကြံဖို့ ရန်ကုန်ကိုဆင်းလာတာပဲ မဟုတ်လား ဦးယက္ခ”

အိုင်အိုမင်းအောင်က တိကျပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်မသာ အခါ ဦးကိုကိုကြီးခေါ် ကိုယက္ခသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် မြစ် သွားသည်။ လွန်စွာ အံ့ဩသွားသော အမူအရာနှင့်...

“ခင်ဗျားတို့ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ... ဘယ်က ဦးကိုကိုကြီးလဲ၊ ကျုပ်နာမည် မြစ်ကြီးနားက ဦးကောင်းမြတ်ပဲ။ ခင်ဗျား တို့ လူမှားနေပြီထင်တယ်”

ကိုယက္ခခေါ် ဦးကိုကိုကြီးက အတည်ပေါက်နှင့် လိမ်နေ သည်။ အိုင်အိုမင်းအောင်သည် မြစ်ကြီးနားမြို့မှ ဦးကောင်းမြတ်ကို လူမှားပြီး ဦးကိုကိုကြီးဟု ထင်မိယောင်မှားဖြစ်နေခြင်းလောဟု ထင် စရာရှိပေသည်။ သို့သော် အိုင်အိုမင်းအောင်သည် မှားယွင်းလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ကျွန်ုပ်သည် မည်သည့်လောင်းကြေးနှင့်မဆို ထပ်၍လောင်း ဝံ့သည်။ အိုင်အိုမင်းအောင်က ဦးကိုကိုကြီးကို လှောင်ပြီး ပြုလိုက်ပြီး ပခုံးတွန့်ပြလိုက်ကာ...

“ဒီမှာ ကိုယက္ခရယ်... မျက်နှာဖုံး ဘယ်လောက်ပြောင်း ပေမယ့် ဘဝက မပြောင်းပါဘူး။ မျက်နှာဖုံး တစ်ရာရှိပေမယ့် မျက်နှာ တစ်ခုပါပဲ။ ခင်ဗျားဟာ တခြားလူရွေ့မှာ မျက်နှာဖုံးနဲ့ ကွယ်လို့ ရပေမယ့် စုံထောက်ရှေ့မှာတော့ မျက်နှာဖုံးကွာကျတတ်တာ ဓမ္မတာ ပါပဲ။ ဟံသာဝတီခရိုင်က ရာဒေဝင်လူဆိုးဘဝက ရတနာသိုက်တွေ့ပြီး

မိုးကုတ်မြို့မှာ ဦးပေါ်လာဘဝနဲ့ ဒေါ်ခင်စန္ဒာကို လုပ်ကြံခဲ့တာက စပြီး ထားဝယ်မြို့မှာ ရွှေခဲညိုခိုင်းသူဌေးကြီး ဦးကိုကိုကြီး ဟန်ဆောင် ခဲ့တာတွေအားလုံး သိထားပြီးပါပြီ။ မြစ်ကြီးနားမြို့က ဦးကောင်းမြတ် တွေ ဘာတွေ လုပ်မနေပါနဲ့”

အိုင်အိုမင်းအောင်က အသေအချာ ရှင်းပြသော်လည်း ဦးကိုကိုကြီးသည် ဆက်၍ငြင်းနေသေးသည်။

“ခင်ဗျား ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ၊ ကျုပ်လို ဂုဏ်သရေ ရှိ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ကို မတရားစွပ်စွဲနေတာကို အသေရ ဖျက်မှုနဲ့ ဟိုက်ကုတ်မှာ တရားစွဲမယ်ဗျာနော်”

“အင်္ဂလန်က ပီရိုဗီကောင်စီကိုတောင် တရားစွဲခွင့် စွဲလိုက် ပါဦး ဦးယက္ခ၊ ဦးတိုကိုကြီးဟာ ဦးကောင်းမြတ်ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ဦးယက္ခဆိုတဲ့ ဘဝဟောင်းက မပြောင်းနိုင်ပါဘူး၊ ကဲလေ... အတိတ် ဟောင်းကို သတိရအောင် ကျွန်တော်တို့နဲ့ ရှေးဟောင်းလေးတွေ ပြော ဖို့ စီအိုင်ဒီ ကိုသွားရအောင် ဦးယက္ခ”

“ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို ဘာကိစ္စနဲ့ခေါ်တာလဲ၊ ကျုပ်မှာ ဘာ အပြစ်ရှိလို့လဲ”

ဟန်ဆောင်သူများတွင် ကန့်သတ်ထားသော အချိန်သာရှိ သည်။ ထာဝရအချိန်မရှိ။ ယခု ဦးကိုကိုကြီး၏ ကန့်သတ်ထားသော အချိန်သည် ယိမ်းယိုင်ပြေပြီ။ ပထမအသံမှာ မာန်တင်းထားသဖြင့် လေသံမာနေသည်။ နောက်ပိုင်း အသံသည် စိတ်ဓာတ်ပြိုကွဲမပြေ ဖြစ်သဖြင့် အသံသည် ခြောက်ကပ်ကပ်ဖြစ်နေသည်။

“သိချင်လည်း နားဆင်ပါ ဦးယက္ခ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ကြောင်း

www.burmeseclassic.com

ကို တစ်စွန်းတစ်စ ရိပ်မိနေတဲ့ မောင်တူးချီကို ကိုရွှေသီးဆိုတဲ့လူကို စေလွှတ်ပြီး လုပ်ကြံခိုင်းလိုက်တာလေ။ ခင်ဗျားအကြံက ပိုင်ပါတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားရဲ့သား ကိုကိုနိုင်ကိုလုပ်ကြံတာ လူချင်းလွဲသွားတယ်လို့ ထင်ရအောင် ဖန်တီးခဲ့ရတာရယ်။ မီးပြတိုက် လူသတ်သမားက ခင်ဗျားတို့ကို ခြိမ်းခြောက်ခဲ့တဲ့အတိုင်း ခင်ဗျားက မီးပြတိုက်လူသတ် သမားဟန်ဆောင်ပြီးတော့ ခင်ဗျား ပြုလုပ်သမျှအခြစ်တွေကို သူ့ အပေါ် ပုံချမလို့ ကြံစည်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။

အိုင်အိုမင်းအောင်က ရာဇဝင်လူဆိုး ယကွခေါ် ရွှေခဲညို ဦးကိုကိုကြီးကို အသေးစိတ်ရှင်းပြလိုက်ပါသည်။ သူလုပ်ခဲ့သော ကိစ္စ သည် ကျွန်ုပ်တို့ သိပြီးသားကိစ္စဖြစ်ကြောင်း ပြောပြခဲ့ပါသည်။

ထိုအခါ ဟန်ဆောင်ဘဝတွင်သာ သတ္တိကြောင်းပြီး မျက်နှာ ဖုံးကွာကျ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ပြန်ရောက်လာသောအခါ သွေးကောင်း တတ်သော လူ့သဘာဝအတိုင်း ကိုယကွသည် ရတနာသိုက်ရှာရာတွင် လူပေါင်းများစွာကို သုတ်သင်ဖယ်ရှားခဲ့သူပီပီ...

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်ဟာ ဟံသာဝတီနယ်တစ်မိုးမှာ ဟိုးဟိုးကျော်ခဲ့တဲ့ ရာဇဝင်လူဆိုး ‘ယကွ’ ပဲ။ ယကွရဲ့ဘဝ တစ်နေ့ မိုးလာတော့ စုံထောက်ကြီးတို့လည်း သေဖို့သာပြင်တော့”

ပြောပြောဆိုဆို ဦးယကွသည် မည်သည့် နေရာတွင် ဝှက်ထားမှန်းမသိသော သေနတ်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ကို ချိန်ရိုက်လေတော့ သည်။ ဦးယကွကား လက်ဦးမှူရသွားသည်။

“ကဲ... စုံထောက်ကြီးတွေ၊ အသက်မသေချင်ရင် ငြိမ်ငြိမ် နေပါ”

ထိုအခါ အိုင်အိုမင်းအောင်သည် ဦးယကွ၏ အပြုအမူကို လျှောင့်ပြောင်ရယ်စေလိုက်ပြီး...

“ဦးယကွဟာ တစ်နှစ်ဘားဉာဏ်တော့ အလွန်အားသန်သကိုးဗျာ။ တွန့်တော်တို့ကို ဒီလိုခြိမ်းခြောက်လို့ ကြောက်မိုးလားဗျ”

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျားပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း။ သေသွားချင်လား။ ယကွဆိုတာ ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား”

“ဦးယကွက လူ့သေကောင်ကိုကြီးတုပ်ပြီး ရိုက်တဲ့နေရာမှာ တော့ လတ်သံပြောင်ပါဗျာ”

အိုင်အိုမင်းအောင်၏ စကားသံကြောင့် ဦးယကွသည် ဒေါသကမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်သွားဟန်တူလေသည်။ ထိုအခိုက် ကျွန်ုပ်တို့ နောက်ဘတ်မှ တံခါးပွင့်သံကြားရပြီး လူတစ်ယောက်ဝင်လာပြန်သည်။ ထိုလူသည် ဦးယကွတပည့် မောင်တူးချီကို သတ်သွားသော ကိုရွှေသီးဆိုသူဖြစ်သည်။ သူဝင်ရောက်လာသည်နှင့် ဦးယကွသည် အားတက်သွားဟန်တူပြီး...

“ဟေ့... ရွှေသီး၊ အဲဒီ စုံထောက်တွေရဲ့ ချိုင်းကြားမှာ သေနတ်တွေရှိတယ်။ ထုတ်ယူလိုက်၊ ပြီးရင် လက်ပြန်ကြီးတုပ်။ အဝတ်နဲ့ ပါးစပ် စည်းထားခဲ့။ တို့ ဒီက အမြန်ဆုံးလစ်ရမယ်”

ထိုရွှေသီး ဆိုသူသည် တွန့်ပိတ်တို့နှင့် ဦးယကွ၏ကြားသို့ အရောက်တွင် အိုင်အိုမင်းအောင်သည် လျင်မြန်စွာနှင့် သူ၏ ချိုင်းကြားထဲမှ ဒသမ ၃၂၀ပယ်ရှယ် ကို(လ်)သေနတ်ကလေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ဦးယကွ၏လက်တို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဒိုင်း...”

ဦးယက္ခ၏ လက်ထဲမှသေနတ်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားသည်။ ထိုအခိုက် ကိုရွှေသီးက မိုက်မိုက်ကန်းတန်းနှင့် အိုင်အိုမင်းအောင်ထံမှ သေနတ်ဝင်လှမည် ကြံစည်ရာ အိုင်အိုမင်းအောင်က ညှိသကျည်းကို ဆောင့်ကန်လိုက်ပြီး ဦးခေါင်းကို သေနတ်ဝင်နှင့် ထုချလိုက်ရသည်။

“နုပါသေးတယ် ဦးယက္ခ၊ ဒိုင်းဖွန်းကျွန်းက အိပ်ပျော်နေတဲ့ လူတွေကိုသာ သေနတ်နဲ့ ပစ်လို့ရမှာပေါ့။ အစီအစဉ်ညံ့ဖျင်းတဲ့ လက်ဦးမူဟာ အလကားပါပဲ”

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဦးယက္ခနှင့် ကိုရွှေသီးတို့ကို ချက်ချင်းပင် လက်ထိတ်ခတ်ဖမ်းဆီးလိုက်ပြီး မကြာမီ အချိန်ကလေးအတွင်းမှာပင် ကိုယက္ခနှင့် ကိုရွှေသီးတို့ကို အင်းစိန်၊ စီအိုင်ဒီသို့ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားခဲ့လေသည်။

ပင်လယ်စားပြုခေါင်းဆောင်ကြီး ကိုယက္ခနှင့် ကိုရွှေသီးတို့ကို သက်ဆိုင်ရာသို့ လွှဲအပ်ပေးပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် အမှုနှင့်ပတ်သက်ပြီး မရှင်းမလင်းသော ကိစ္စများကို မိတ်ဆွေကြီး အိုင်အိုမင်းအောင်ကို စုံစမ်းရပြန်လေသည်။

“အိုင်ဆေး ကိုမင်းအောင်၊ ကျုပ်ကတော့ ဝိုဘလဲယားကို လိုက်သွားကတည်းက ဒီအမှုက ပြီးသွားပြီအောက်မေ့တာ... ကိုရွှေသီးအောင်ဟာ သူ့ချစ်သူ မြသန္တာဖြူအတွက် ကလဲ့စားချေတယ်လို့ ထင်နေတာ”

“ကိုရွှေသီးအောင် ကလဲ့စားချေရင် ကိုယက္ခနဲ့ ခင်စန္ဒာကိုသာ ကလဲ့စားချေမှာပေါ့ အိုင်ပီ၊ ကိုကိုနိုင်လို့ အပြစ်မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကျူပင်ခတ် ကျူငုတ်မကျန် ငှင်းသလိုများလားလို့ ထင်မိတယ်”

“ဒါဖြင့် မောင်တူးချီ သေဆုံးရတဲ့ကိစ္စဟာ ကိုကိုနိုင်ရဲ့ ပယောဂပါသလား ကိုမင်းအောင်”

“ကိုကိုနိုင်ရဲ့ ပယောဂ လုံးဝမပါဘူး အိုင်ပီ၊ ကိုကိုနိုင်ရဲ့ ပယောဂသာပါရင် ခုဒ္ဒရသဆိုတဲ့ ပန်းချီကားကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ရလေ၊ ကိုကိုနိုင်ဟာ သဘောရှိနဲ့ပဲ သူ့ကို လူသတ်သမားက လုပ်ငြံထားတဲ့ သူတပည့်က ဓားစာခံသွားရတယ်လို့ ယုံကြည်နေရပါတယ်။ အမှန်ကတော့ ဦးကိုကိုကြီးရဲ့ အကြောင်းကို မောင်တူးချီက တစ်စိတ်တစ်ဒေသရိပ်မိနေတော့ အခုလို မီးပြတိုက်လူသတ်သမားက သူ့ကို ဆီ ခြိမ်းခြောက်စာသို့တုန်း မီးပြတိုက်လူသတ်သမားက သတ်သွားတယ်လို့ ထင်အောင် မောင်တူးချီကို သတ်ပစ်တာပဲ... ဒါပေမယ့် ကိုကိုနိုင်ရဲ့ မောင်တူးချီဟာ လူချင်းများလောက်အောင် ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်ချင်း မတူဘူး ပြီးတော့ ကိုကိုနိုင်ကိုသတ်ချင်ရင် အချိန်မရွေး သတ်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကိုကိုနိုင်ကို သတ်တာမဟုတ်ဘူး။ မောင်တူးချီကို သတ်တာဆိုပြီး အမှုကို အခြေခံစဉ်းစားရတော့တာပဲ။ တကယ်လို့ ကိုကိုနိုင်ကို သတ်တာကို မောင်တူးချီက ဘေးစားမိပြစ်

www.burmeseclassic.com

ခံသွားရတယ်လို့သာ တွေးရင် အမှုလမ်းကြောင်းလွဲရော"

"ဒါနဲ့ ကိုကိုခိုင် စက်လှေပေါ်မှာတွေ့တဲ့ ဝတ်စုံဖြူနဲ့ မိန်းကလေးကကော..."

"ကိုကိုခိုင်ဟာ ဖခင်အတွက် ပုဂံခိတ်ကြောင့် စိတ်အား ငယ်နေတဲ့အခါ ဝင်ရောက်လာတဲ့ စိတ်ရောဂါကြောင့် ကယောင် ချောက်ချားဖြစ်နေတာပါ အိုင်ပီ"

ကျွန်ုပ်တို့သည် အိုင်အိုမင်းအောင်၏ ရေဝတ်မဝင်အောင် မိုင်လို့သော ရှင်းလင်းချက်ကို သဘောကျနေမိသည်။ ထို့နောက် အိုင်အိုမင်းအောင်သည် ကိုရွှေခံအောင်ကို အက်ဒမန်ကျွန်းတွင် သွား ခေါ်စဉ်က ရှင်ကလေးလူမျိုးများထံမှ နမူနာတောင်းယူခဲ့သော မှတ်ပြောင်းလက်နက်မှ ငြားထံနှင့် မောင်တူချီ၏ အလောင်းမှရသော မြားတံကို နှိုင်းယှဉ်ပြလေသည်။

"မောင်တူးချီကို သတ်တာကို အက်ဒမန်ကျွန်းစုက လူ့ရှိုင်း တွေနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိတဲ့ ကိုရွှေခံအောင်တို့က သတ်တယ်လို့လူ့ဆ ရအောင် မှတ်ပြောင်းနဲ့ ပစ်သတ်လိုက်ကြပေမယ့် ကိုရွှေသီး အသုံးပြု သွားတဲ့ မှတ်ပြောင်းက နာဂတောင်ထန်းအနီးက တိုင်းရင်းသားတွေ ရဲ့ မှတ်ပြောင်းမျိုးပဲ အိုင်ပီ၊ ဒါကြောင့် တူးချီရဲ့ အလောင်းက အသုံး ပြုတဲ့မြားကိုကြည့်တာနဲ့ ပင်လယ်ကမ်းနီးတန်းက တိုင်းရင်းသားတွေ အသုံးပြုတဲ့ လက်နက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုရွှေခံအောင်ကို ကျွန်တော် အမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး သတိမထားမဖြစ် ဘူး"

"ဦးကိုကိုကြီးခေါ် ကိုယကွအပေါ် ခင်ဗျား ခြေရာခံမိတဲ့

အကြောင်းကကော ကိုမင်းကောင်"

"ဂျပူလီတောမှာလုပ်တဲ့ ကိုရွှေခံအောင်ရဲ့ တစ်ကိုယ်တော် ပန်းချီပြပွဲမှာ မြသန္တာဖြူ ရေးဆွဲခဲ့တဲ့ အယ်(လ်)ဂွာဒါရဲ့ ရွှေရသဆိုတဲ့ ပန်းချီကားကို ဦးယကွက လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်က လူသတ်မှုကို ပေါ်မှာနီးလို့ လူသွတ်ပြီး ဝယ်သွားတယ်လေ။ အဲဒီ ပန်းချီကားကို သူတည်းခိုနေတဲ့ မန်နီးတိုတယ်ကို လိုက်ပို့လိုက်ရတယ်လေ... မြသန္တာဖြူ ရေးဆွဲခဲ့တဲ့ အယ်(လ်)ဂွာဒါရဲ့ ရွှေရသဆိုတဲ့ ပန်းချီကား လေးဟာ တရားခံဖော်ရာမှာ အသုံးဝင်နေတာပေါ့ အိုင်ပီ၊ အသက် မရှိတဲ့ ပန်းချီကားရဲ့ ကလဲ့စားပေါ့..."

"လူသတ်ကောင်ဟာ ဦးကိုကိုကြီးခေါ် ကိုယကွမှန်း ခင်ဗျား ဘယ်လို သိသလဲ"

"ရှင်ပါတယ် အိုင်ပီ၊ မီးပြတိုက် အမှတ်တံဆိပ်ပိုတဲ့ လူသတ် သမားဟာ တစ်ယောက်မှ လုပ်ကြံနိုင်တာ မတွေ့ရပါဘူး။ နောက် တော့ ဟံသာဝတီခရိုင်မှာ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်က ပျောက်သွားတဲ့ ရာဇဝင်လူဆိုး ယကွခေါ် ရွှေခဲညို မိုင်းသူဌေး ဦး ကိုကိုကြီးဆီကို ဒီခြိမ်းခြောက်တဲ့ မီးပြတိုက်အမှတ်အသားရောက် သွားခဲ့တယ် မဟုတ်လား... ငြီးတော့ ဦးယကွခေါ် ဦးကိုကိုကြီးဟာ ရက်စက်စရာရှိရင် လက်အထွန်ချွတ်တယ်... သူဟာ တစ်ခုခုကို ထိပ်ပြန်လိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တွေးမိတယ်။ ပြီးတော့ ဦးကိုကိုကြီး ဟာ ပျောက်ဆုံးနေတာသာ ဖြစ်တယ်။ သေသွားတယ်လို့ ဘယ်သူမှ စောစောပဲမပြောနိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့ ဦးယကွခေါ် ဦးကိုကိုကြီးဟာ အဲဒါ ကဲ့သို့ပဲ ထစ်စုခုနဲ့ ခိုအောင်းနေတယ်ဆိုတာ မိဂ်မိတယ်။ အဲဒီမှာ

www.burmeseclassic.com

ထားဝယ်က မောင်တူးချီဟာ ဦးကိုကိုကြီးကို စိတ်ဝင်စားပြီး သူ့ရဲ့ အတိတ်ကို တစ်စွန်းတစ်စ သိရှိထားတော့ မီးပြတိုက်လူသတ်သမားက လုပ်ကြံသွားသလို ရောင်တော်ပြန်လွှတ်ပြီး လုပ်ကြံလိုက်တာပေါ့။ ဦးယက္ခခေါ် ဦးကိုကိုကြီးကို ကျွန်တော်တို့ အချိန်မီ မဖမ်းနိုင်ရင် ခုတီယ ကိုရွှေခံအောင်၊ တတိယ ဒေါ်ခင်စန္ဒာ၊ စတုတ္ထ ဟံသာဝတီ တမ်းနံဘေးက အလွမ်းသမားကြီး ဦးဖူးညိုကိုပါ လုပ်ကြံလိမ့်မယ်။ ဒါမှ သူ့ရဲ့ အတိတ်ကိုသိတဲ့လူ ကုန်သလောက်ရှိမှာ မဟုတ်လား... အခုလည်း ကိုရွှေခံအောင်ရဲ့ တစ်ကိုယ်တော်ပန်းချီပြပွဲနဲ့ ဦးယက္ခကို များခေါ်လိုက်တာနဲ့ ဦးယက္ခဟာ ပုန်းအောင်းနေရာကနေ ထွက်လာတာပဲ”

“အေးဗျာ... သူ လုပ်ကြံမယ့် စာရင်းထဲမှာ ပဲနင်းကြီး ဦးဖူးညိုကို ထည့်သွင်းထားတာတော့ မတရားဘူး... ပဲနင်းကြီး ဦးဖူးညိုဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မရွာဘဲ ဟံသာဝတီကမ်းနံဘေးမှာ မြသန္တာဖြူရဲ့ အုတ်ဂူကို သူ့ချစ်သူ ခင်စန္ဒာရဲ့ အုတ်ဂူအမှတ်နဲ့ စောင့်ရှောက်နေတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ပဲနင်းကြီး ဦးဖူးညိုကို သတ်ဖို့စီစဉ်တာကတော့ မတရားပါဘူး... ဒါကြောင့် ဦးဖူးညိုကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ကျွန်တော် လူတစ်ယောက်စေလွှတ်လိုက်ပါတယ် အိုင်ပီ”

“ကျွန်တော်တို့ စီအိုင်ပီ ကလား... ဟံသာဝတီပုလိပ်အဖွဲ့ ကလား”

“တစ်ယောက်မှ မဟုတ်ဘူး အိုင်ပီ... နှစ်ယောက်အတူ ပူးပေါင်းပြီး အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ဖို့ မော်လမြိုင် တောင်ဇိုင်းက

ဒေါ်ခင်စန္ဒာကို လက်ခုပ်ကုန်းကမ်းခြေကို သွားနေဖို့ စီစဉ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဦးဖူးညိုဟာ သူ့များနိုင်ငံကို မကျူးကျော်တတ်ပေမယ့် ကိုယ့်နိုင်ငံကို ခုခံကာကွယ်ဖို့တော့ သူ့ရသတ္တိရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်မှာပါ။

“ဒါနဲ့ ဒေါ်ခင်စန္ဒာက သူ့ကို သစ္စာဖောက်မှန်းသိသွားရင် ဦးဖူးညိုရဲ့ ယုံကြည်ချက် ပျက်သွားလိမ့်မယ်ဆို”

“အဲဒါ ဦးဖူးညိုရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ဒေါ်ခင်စန္ဒာက အထင်သေးတာပါ။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာရှိတဲ့အရပ်မှာ ခွင့်လွှတ်ခြင်းဆိုတာ အမြဲရှိနေတာပဲ”

“တကယ်ချစ်ရင် ခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့... ”

“ဟုတ်တယ် အိုင်ပီ၊ ပြီးတော့ ဦးဖူးညိုလို သစ္စာရှင်တစ်ယောက်အတွက် မျှော်လင့်ခြင်းနဲ့ အိုမင်းရင့်ရော်ရမယ့်အစား မျှော်ရှင်ခြင်းနဲ့ အိုမင်းရင့်ရော်ရတဲ့ ဆုလာဘ်တဲ့ ရသင့်ပါတယ်”

ဝဠုဂူအော်၊ အာခဲခဲဝဠုအမိ၊ သဗ္ဗဒါ။

အောင်ငင်

BURMESE
CLASSIC
.COM

အောင်စင်

အိုင်အိုမင်းအောင် နှင့် မီးပြတိုက်လူသတ်ကောင်